This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08162218 9

[illegible]

[illegible]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM
TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII
ACCURATE EXPRESSA
CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIƆIƆCCXC

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε· μανέντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκου δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [καὶ λέγων μὴ δύνασθαι] ἀποκηρύττεται.

Abdicatus aliquis medicinam didicit. Patrem furioſum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato ſanaſſet, receptus eſt in familiam. Poſt haec novercam furioſam ſanare iuſſus, cum non pareret, denuo *abdicatur.*

ΟΥ καινὰ μὲν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παρά- 1
δοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ᾽ ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· οὗ τί γένοιτ᾽ ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

NON nova iſta, iudices, aut praeter ſpem a patre iam fiunt, neque nunc primum ſic iraſcitur; ſed in promtu illi iſta lex, conſueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc eſt infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, ſed artis ſubire poenam periclitor, ſi ea non poteſt per omnia iſtius imperiis obſequi. Quo quid fieri poteſt abſurdius? curare pro imperio, non iam quan-

προστάγματος, οὐχ ἔθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις
2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρώην γοῦν ἄκλητος ἧκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δέ τι ᾖ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν

tum ars poteſt, ſed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furioſos ſolum, verum etiam iniuſte iraſcentes poſſet liberare, quo patris etiam hunc morbum ſanarem. Iam vero furioſus ille morbus plane deſiit; iracundus vero magis intenditur, &, quod graviſſimum eſt, aliis ſapit omnibus, contra me vero, qui ſanavi, ſolum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quaſi ea ipſa cauſa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhoneſtior domo eiectus ſaepius. Ego vero in his, quae poſſum, imperia non exſpecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid eſt plane deſperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἃ προστάττομαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου, καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύττεσθαι, τὸν ἃ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὑπισχνούμενον. Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἴομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καταισχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impendeant, ſi excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem triſtitiam; maxime vero, quod ipſe obſequium recuſare videor, cum, quae imperantur, miniſtrare, tum ob morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non poſſum. Verum enimvero iuſtum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non poteſt, ea nec omnino promittat. Propter quas cauſas prius me abdicaverit, facile ex praeſentibus perſpicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, ſatis reſpondi ipſa vita, quae inſecuta eſt: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere noſtro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας,
ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀλη-
θῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ
τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ
περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα,
καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι,
καὶ ὑπώπτευον ἤδη, ὡς οὐ σφόδρα καθεστηκότος πα-
τρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ'
υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ'
εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ ἐς
μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ
νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικα-
στήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χο-
λῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμω-
τάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος,
καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egreſſus autem domo, iudicium mihi magnum, & ſuffragium verum fore ſperabam vitam poſt ea agendam, ſi appareret, multum me a patris illis criminibus abeſſe, qui & in optimis ſtudiis elaborarem, & cum *viris* verſarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & ſuſpicabar iam tum illud non ſatis mente conſtantis patris *indicium*, quod iniuſte iraſceretur, & falſa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium iſta putarent, & minas, & quaedam quaſi praeludia mali non multo poſt ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu, triſte iudicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec ſane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exſpectabam. Peregrinatus ergo, & probatiſſimorum apud exteros medicorum conſuetudine, tum labore multo & ſtudio indefeſſo uſus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς Φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενέσθαι περιέμεινα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾷν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικαῦτα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-

4 Φιλοκρινούντων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέργως. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furentem, & a patriis medicis depoſitum, qui ſcilicet intima non pervidérent, neque accurate ſatis morbos diſcernerent. Verum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arceſſerer exſpectavi. Neque enim proprium quidquam ipſius, quod accuſarem, habebam; ſed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non ſtatim curavi: neque enim mos eſt nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, ſed docemur primo omnium conſiderare, ſanabiliſne ſit morbus, an incurabilis, & fines artis egreſſus? ac tum, ſi tractabilis ſit, manum admovemus, & diligentiam afferimus omnem ad ſervandum aegrotum. Sin videamus ſuperaſſe morbum ac viciſſe, omnino non aggredimur, ſervantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἵ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ φάρμακον τεθαῤῥηκότως ἐνέχεον, καίτοι πολλαὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. 5 *Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι κἀμοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα*

dicae, qui negant manum admovendam his, qui ſuperati iam ſint. Videns igitur patrem intra ſpem, malum artis fines non multum egreſſum, obſervatis & accurate exploratis omnibus, manum iam admovebam, audacter infundebam medicamentum; multis licet praeſentium ſuſpectam dationem habentibus, calumniantibuſque curationem, & ad accuſandum ſe parantibus. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, ſed quod metueret, & male illum habere, accurate ſciret. Sciebat enim ſola omnia, quae ſemper una, & in convictu quaſi morbi eſſet. Verum enimvero nihil ego deterreri me paſſus, qui ſcirem, non futurum, ut ſigna me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, urſi: licet conſulentibus mihi amicis quibuſdam, ne auderem, ne fruſtratus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem, ut qui ulciſci vellem patrem medicamento, & memoriam

φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν αὐτὸς εὐθὺς ἦν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπήνει δὴ καὶ ἡ μητρυιὰ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, κἀμοὶ εὐδοκιμοῦντι, κἀκείνῳ σωφρονοῦντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβὼν, ἐπειδὴ τὰ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον εὔφραινε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo paſſus eſſem. In ſumma, ſalvus ille mox eſſe, reſipiſcere, dignoſcere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille reſipuiſſet. Hic igitur, teſtari hoc ipſi poſſum, neque cunctatus, neque adhibito conſiliario, cum audiſſet ab his, qui adfuerant, omnia, ſolvit abdicationem, filium me ſibi de novo aſſumſit, ſervatorem & bene meritum appellans, faſſus, experimentum ſe iam certum habere, excuſans illa ſuperiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contriſtavit autem, quibus abdicatio filii iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cuiuſdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους
6 ἀπειληφότες. Ἡ μητρυιὰ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, χαλεπὴν καὶ παράλογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ γὰρ ἁπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέῤῥηξε, καὶ ἐς τοὐμφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ἐστι σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πρᾳεῖά ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται· ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ τὴν γυναῖκα ᾤκτειρα ἀξίαν οὖσαν, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς οἵ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσοι. οἷον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. παραλόγως δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum. Noverca autem paulo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, iudices, difficilem & irrationabilem: incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum, quam male illa habeat & inſanabiliter, eſt indicium. Haec videns aegre tuli equidem, & miſeratus ſum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχοῦσαν. Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. ᾤετο γὰρ ἓν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ μίαν τὴν νόσον, καὶ τἀῤῥώστημα ταυτὸν, καὶ παραπλησίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φησὶν ἑκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιδόναι τὴν ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχνης. καὶ πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις· ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι βούλεται, ἵν' εἰδῇ οὐκ ἔθ' ὁμοίαν οὖσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι βούλεται) Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν πρώτοις δὲ δ' λέγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. ἐν ᾧ δείκνυσι μὴ δοκεῖν τοῖς νόμοις δὶς ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν. V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque principia mali, quod eam tenet, neque cauſam, neque modum novit, curare illam iuſſit, atque idem infundere ei medicamentum: putavit enim unum eſſe furoris genus, morbum unum, infirmitatem eandem, quae ſimilem curationem reciperet. Cum vero, quod veriſſimum eſt, nego fieri poſſe, ut ſervetur mulier, cum ſuperari eam a morbo fateor; indignatur, iraſcitur, me ultro ait ſubtrahere me, & mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accuſat. Atque uſu illi venit, quod ſolet dolentibus: iraſcuntur enim omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quantum potuero, cauſam apud illum dicam, & pro me, & pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me vult, ut ſciat, non iam ſimilem eſſe ſibi, ut prius, poteſta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομο-
θέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀπο-
κηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ'
ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν,
οὕτω καὶ τῶν παίδων προὐνόησεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ
πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι,
οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλε-
σε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν,
μήτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. ᾔδει γὰρ πολλοῖς
πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν
μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτῃ πι-
στεύοντα ἢ γυναίῳ ἐχθρῷ. οὔκουν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γί-
γνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς
ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
9 δίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται) Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λέγων τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στοχασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρότασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῳ κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de cauſis. Sed quemadmodum patribus ſic iraſci permiſit, ita etiam filiis, ne iniuſte hoc patiantur, proſpexit. Ac propterea non liberam eſſe dixit, neque ſine iudicio poenam, ſed ad tribunal eos vocavit, & aeſtimatores ſedere iuſſit, neque irate, neque calumnioſe quid iuſtum ſit iudicaturos. Norat enim, multis ſaepe irrationabiles irae cauſas eſſe, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium ſervo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non ſine iudicio hoc negotium tranſigi, neque inauditos filios ſtatim damnari, ſed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accuſationem

νυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὅ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀΐδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἢν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσηται τῷ

ſolam in poteſtate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuſet, veſtrum eſt, iudices: ipſum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum conſiderate; prius vero illud exquirite, ſitne concedendum illi abdicare, qui ſemel iam abdicavit, & poteſtate legis uſus eſt, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rurſus recepit, abdicationemque reſcidit. Equidem iniuſtiſſimum eſſe tale quid aio, infinitas ſic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvare iras, paulo poſt autem ſolvi, & rurſus aeque valere, atque omnino ſurſum deorſum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum eſt permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi poteſtatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero ſemel conſumſerit poteſtatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεὶς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾷν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδὲν, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις. Ὅταν δὲ μὴ κατ᾽ ἀνάγκην, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἐξουσίας αὐτός τις ὑφ᾽ ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις ὑπόλοιπος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ᾽ αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ᾽ ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντρυφᾷν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abuſus fuerit, cum expleverit iram, deinde poſt haec receperit, bonum eſſe contra priorem ſententiam perſuaſus: in his iam neceſſario manendum, nec tranſiliendum, neque mutandum conſilium, neque iudicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus eſſet, ſigno dignoſci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare conceſſum eſt iis, qui tum, cum ignorarent, aluere. Ubi vero non neceſſitate quadam, ſed libera poteſtate pro ſe aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mutare ſententiam poteſt, aut quis legis uſus ei relictus eſt? Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit, & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rurſus reduxiſti in domum? quid legem reſcidiſti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi eſt, ut ad animi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconſtantias cir-*

ρία, οὐδ᾽ ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς
νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλ-
λον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὁτὲ μὲν κολάζοντας,
ὁτὲ δὲ διαλλάττοντας, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννη-
κας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν
ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἢν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δο-
κῇς· τὸ δ᾽ ἄπαυστον τοῦτο, καὶ ἀΐδιον, καὶ πολὺ, καὶ
ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστιν ἐξουσίας. Μὴ δὴ, 11
πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ,
ἑκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν
γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀρ-
γὴν, αὖθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ
τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξωρος ἤδη, καὶ
ἕωλος ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προ-
δεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικα-
στηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρῳ λαχόντων δικαστῶν,
ἤν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cumagas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices ſedeant teſtes, vel miniſtri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi viſum fuerit. Semel genuiſti, aluiſti ſemel, ſemel etiam abdicandi pro his poteſtatem habes, idque tum, ſi iuſte illud videaris facere. Illud autem indeſinenter facere & perpetuo, & ſaepe, & temere, maius iam eſt poteſtate patria. Nolite ſane, obſecro, iudices, concedere illi, poſtquam ſponte receptionem fecit, & ſuperioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram ſuam retractavit, ut ad eandem rurſus poenam me revocet, ad patriam poteſtatem recurrat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapſus eſt, quaeque illo ſolo *actu* vim ſuam amiſit & conſumta eſt. Videtis quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus ſortitione lectis, ſi quis iniuſtum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τὶς αὐθαίρετος εἵλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἕξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρῃτήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; ſin aliqui ultro de iudicibus convenerint, & delectis a ſe permiſerint arbitrium, non iam *permittat*. Quibus enim initio licebat non ſtare, hos ſi quis ſua ſponte legerit, iuſtum eſt, eorum illum cognitione contentum eſſe. Ita ſane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, ſi indignus genere tuo videbatur; hunc ſi, bonum arbitratus eſſe, denuo recepiſti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum eſſe, qui iſta denuo a te patiatur, tu ipſe teſtatus, & bonum iam eſſe confeſſus es. Quare receptionem poenitentiae non iam ſubiectam, ratam conciliationem eſſe convenit, poſt multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eieciſti, alterum tuum ipſius, cum mutato conſilio irritum *prius illud* feciſti. Cum priora decreta reſcindis, firmas, quae poſt ea deliberaſti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te eſſe oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
ἦν, θέμενος δέ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἄν σοι ᾠόμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὔλογον αὖ ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἑκὼν ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
Σκέψασθε δὲ ἤδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ- 13
δέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐ-

ipſi tibi placuit, hoc probaſti, hoc ſanxiſti. Equidem neque, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi ſemel factum, diſſolvere iniquum eſt. Illum autem, qui natura, deinde rurſus voluntate & ſententia tua *in domum* adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt rurſus expellere, & uno familiae iure privare ſaepius? Si vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vinxiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratus, nihil me iniuſtum egiſſe, liberum dimiſiſſes: numquid tibi aliquando irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges iubent. De eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe abdicatum ſponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam, ſuperſint, tamen deſinam. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δεῖν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθὼς, παρῃτεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος, καὶ εὐεργέτην γεγενημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον; σωθέντα δι' ἐμὲ, καὶ τηλικοῦτον κίνδυνον διαπεφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥᾳδίως ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σωφρονεῖν παρασκευάσαντα;
14 Οὐ γὰρ μικρὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως τῶν τοιούτων νῦν ἀξιοῦμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam provectum, qui ab ipſa iam aetate argumentum habeam, iniuriam me non *temere* facere: parvum enim fortaſſe hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laeſus, ut ego poſſem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me excluſit: iam vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim obliviſci, & in ſolitudinem eiicere eum, qui iure meminiſſe poterat, quam iniuſte eiectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam iniuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem? Neque enim parvum eſt, iudices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ᾽ οἰκείων φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ᾽ ὀλίγον, οἵα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ᾽ ἐκείνων τὴν ἀμοιβὴν, οὐδὲ κατ᾽ ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ᾽ ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ᾽ αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὖσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δι-

acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur iuſtum eſt, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus me ſolum ſapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum eſſe, ex ipſa tua accuſatione manifeſtum eſt. Quem enim odio iam habes, qui non ſanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & peſſime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod ſimilibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis ſolutus? Tu vero, quod ingratiſſimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἤν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ οἶμαι κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente ſtatim trahis ad tribunal, & ſervatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exſolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra ſolum medicum ſapias. Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de ſe meritum, ſervatorem expellere, ſanae mentis reſtitutorem odiſſe, afficere ſupplicio, qui *iacentem* erexit? Minime, ſi quidem iuſte agatis. Etenim ſi maxima nunc peccata commiſiſſem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iſte reſpiciens, cuius recordatus, iure meritoque praeſentia contemneret, in promtu propter iſta haberet veniam: maxime vero, ſi tale tantumque ſit beneficium, ut longe ea, quae poſt facta ſunt, ſuperet. Quod quidem apud iſtum mihi ita ſe habere arbitror, quem ſervaverim, qui vitam mihi ipſam debeat, cui quod eſt, quod ſapit, quod intel-

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι
ὡμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος,
ἧκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὕ-
τως ἐπισφαλεῖ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δειξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἴεσθε
παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
ροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἴκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ·

ligit, praeſtiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes ſpem abieciſſent, ſeque impares morbo faſſi eſſent. Illa enim re augeri beneficium meum exiſtimo, quod neque filius eo tempore, neque neceſſariam habens curationis cauſam, ſed in libertate conſtitutus, alienus, naturali neceſſitudine ſolutus, tamen non neglexi *patrem*; ſed ſponte, invocatus, meo ipſius inſtinctu veni, opem tuli, aſſiduus fui, ſanavi, excitavi, patrem ſervavi meum, cauſam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia ſedavi, legem diſſolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore oſtendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipſum *quaſi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore oſtendi. Quae enim ſubiiſſe me putatis? quantum laboraſſe praeſentem, miniſtrantem, tempora obſervantem omnia, cum nunc viribus ſummis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ᾽ ἀπεδειλίασα· συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ᾽ ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἁπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ἐπινοοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως πεισθεῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Eſt vero omnium in medicina hoc periculoſiſſimum, curare tales, & ad ita conſtitutos accedere. Saepe enim in proximos quoſque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amiſi, vel deſpondi animum: ſed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi. Noli enim, ſi quis iſta audis, ſtatim putare, *Qualis aut quantus labor eſt infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus eſt, & ſomno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furioſi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculoſi

ἰατρῷ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι.
ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι
τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρ-
τημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖ-
να ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν
τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ᾽ ὑπομεμενηκότα, 18
καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πά-
θος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι
τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βού-
λεται ἑρμηνεύειν κατ᾽ εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ
φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος,
σώζω καὶ διαφυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν πατέρα
ἐμαυτῷ, κἂν ἀδικῇ. οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα
τοῖς νόμοις, ὥς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ
γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γί-
γνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύ-
σεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατρὸς, μισοῦν-

medico, & curatione vix ſuperabiles. Cum enim ſaepe effecimus, ut prope finem ſimus, cum ſperamus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingraveſcente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit. Eum igitur, qui illa omnia ſuſtinuit, qui cum gravi adeo aegritudine conflictatus eſt, qui morbum morborum omnium ſuperatu difficillimum vicit, iſti adhuc abdicare permittetis, & pro ſua libidine interpretari leges contra optime de ſe meritum patiemini, & contra ipſam pugnare naturam ſinetis? Ego naturae obſecutus, iudices, ſervo & cuſtodio mihi patrem, etiamſi iniuriam ipſe *mihi* faciat. Si vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipſe liberorum oſor eſt, amans ego patris; ego amplector naturam, ipſe naturae vim deſpicit, & ius ipſum contumelioſe conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως· ὦ παιδὸς, φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος, οὐ δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἑκὼν καὶ τοὺς νόμους παρορᾷ, οἳ τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ φίλτρου. ἀλλ', οἴμοι τῆς συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαιδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις
19 πάτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuſte odio habentem! vah filium amantem etiam iniuſtius! Me enim ipſum accuſo, patre ita cogente, qui exoſus praeter officium amem, & magis amem, quam convenit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare liberos, quam hiſce patres. Sed iſte ultro & leges deſpicit, quae liberos nullius iniuriae reos ſervant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati ſunt, deſiderium trahit: tantum abeſt, ut, cum maiores habeat benevolentiae erga me cauſas, maiora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei ſe praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! inſuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infenſas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam! Non ſunt, non ſunt iſta, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ Φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ᾽ ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἵ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ᾽ αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη

pater, leges bene conſtitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam: ſequuntur hac in re ſe invicem, & mutuo ſe diſſolvendis iniuriis adiuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iuſtae, liberorum amantes eſſe cum velint, *tales* eſſe non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adverſus plures, ſaepius moveas, & quieſcere non patiaris a poenis, quae in liberorum adverſus patres benevolentia quieſcere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque ſunt propoſitae. Et ſane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de ſe meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, inſuper propter ipſa, quibus affectus eſt, beneficia punire cupit, conſiderate, ſi quem iniuriae exceſſum reliquerit. Quae cum ita ſint, neque integrum amplius iſti eſſe abdicare, qui ſe-

τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραι-
20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐθύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam poteſtatem expleverit, & uſus ſit legibus; neque alioquin iuſtum eſſe, bene adeo meritum reiici, & expelli domo, ſatis, puto, demonſtratum eſt. Iam vero ad ipſam quoque cauſam veniamus abdicationis, & crimen ipſum, quale ſit, examinemus. Opus vero eſt rurſus ad ſententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum inſuper hanc tibi poteſtatem concedamus: non tamen ſimpliciter, puto, neque omnibus de cauſis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accuſaverit pater, abdicato, & ſufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuiſſet iudicio? Sed vos, iudices, iubet conſiderare, magniſne & iuſtis de cauſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem ſtatim conſecuta ſunt. Primum quidem, quod ſanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ οὐδὲν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, τί τῶν πάντων αἰτιᾷ; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἠτιάσατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μητρυιά· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσταττό- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοντι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς ὀλίγον ὑπερθήσομαι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς οὐ πάντα προστάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

ſtituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem reſcidit: *tum* ſervator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, eſſe potuit. Eorum autem, quae ſecuta ſunt, omnium quid accuſat? quem cultum, quam curam filii praetermiſi? quando abnoctavi? quas compotationes intempeſtivas, quas comiſſationes accuſas? quae luxuria *mea eſt?* quis leno pulſatus? quis accuſavit *me?* nemo unus. Atqui haec ſunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accuſas? & morbi rationem a me repetis? *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod curare eam iuſſus non vis; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recuſans patri.* Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obſequi non poſſim, obedientiam negare videar, *diſputare* paulum differam. Prius vero ſimpliciter illud dico, Neque iſti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἁρμονίαν κροῦε, τήνδε δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἆρα ἄν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνῳ
23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi neceſſarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non ſunt obnoxia, alia vero ira atque ſupplicio, *ſi violentur*, digna: ſi aegrotes ipſe, ego vero negligam, ſi rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, ſi rem ruſticam inſpicere iniungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae ſunt in eodem genere, rationabiles habent cauſas & reprehenſiones patrias: ſed altera illa in noſtra, liberorum, poteſtate ſunt, quae nimirum ad artes, earumque uſum pertinent, inprimis ſi ipſe pater nulla *inde* laedatur iniuria. Quandoquidem ſi pictori pater iniungat, *Iſta quidem, fili, pinge, illa non;* & muſico, *Hanc pulſa harmoniam, illam non;* & fabro, *Talia fabricare, talia non:* num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipſi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honeſtior eſt & vi-

μώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καί τινα προνομείαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικαστηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὑτωσὶ, καὶ διαῤῥήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμενος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος οὕτω βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσεσιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἰατρὸν χρὴ, οὐ κελεύεσθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν οὐκ ἄγεσθαι, ἑκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior eſſe debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem iuſtum eſt in ipſa utendi poteſtate; cogi autem nihil, nec imperari, rem ſanctam, traditam a Diis, ſapientium virorum ſtudium; nec ſervituti legum ſubiici, neque metui & poenae iudicii neque ſuffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamſi hoc aperte tibi ac diſerte dixiſſem, *Nolo, neque curo, licet poſſim, ſed mihi ſoli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus eſſe volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte ſua uti *aliquem velit?* Haec enim talia ſupplicationibus & precibus, non legibus & iris, & iudiciis ſubiicere, puto, convenit. Perſuaſione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, ſed ſponte venientem gaude-

δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ
24 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδόασι. Ταῦτα μὲν οὖν ἁ-
πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
τος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύ-
την δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ κἀκεῖνο ἐννόησον,
ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν με χρῆσθαι
μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος,
καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
λέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευήν;
οὐδ' ἡντιναοῦν· ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαι-
δευόμην. καί μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ

re. Neceſſitatis autem a patre impoſitae expers, & immunis ars eſt, cum medicis publice etiam civitates, honores, & ſedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant. Haec igitur haberem, quae ſimpliciter pro arte dicerem, etiamſi tibi, cum docendum me curaſſes, & providiſſes multum, & in doctrinam meam impendiſſes, in una tamen hac curatione, eaque meae poteſtatis, repugnarem. Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non eſſem filius, edidici, cum tuae legi ſubiectus non eſſem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepiſti. Nihil a te ad diſcendum *praeſidii* habeo. Quem magiſtrum conduxiſti? quem medicamentorum apparatum *emiſti?* Nihil quidquam. Sed pauper ego, & neceſſariis rebus deſtitutus, miſericordia magiſtrorum eruditus ſum. Talia mihi erant a patre ad diſcendum

μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἑκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25
δὴ δεῖ τὴν εὐποιΐαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες, καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καταχρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, triſtitia, ſolitudo, inopia, odium familiarium, averſatio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea poſtulas, & dominus eſſe eorum, quae ſuppeditata mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Satis habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiuſce *tanti muneris*, gratiam poſſem repoſci. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſa conſtitui, cur invito imperari poſſit; neque illa conſuetudo exſiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit iniuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamſi ea mihi iſte

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, φησὶ, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὑτωσὶ μὲν ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυρὰ, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε

17 Ἐξαγώνιον) Ἤτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae poſſem: ego vero nec omnibus omnino, neque, *ut* neceſſitate *coactus*, parerem. Nunc vero iam conſiderate etiam, qualia ſint iſtius imperia. *Cum enim me ſanaveris*, inquit, *furioſum; furioſa autem ſit etiam uxor eodemque modo affecta*, ſic enim arbitratur, *& ab aliis ſimiliter depoſita; poſſis autem tu omnia, quod oſtendiſti: ſana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem ſi ita ſimpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praeſertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis cauſam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia eſſe in noſtra poteſtate, neque naturas morborum eſſe ſimiles, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum diſtent, non velle aliquid, &, non poſſe. Sed ferte me de hiſce rebus philoſophantem; nec ineptam, aut evagantem extra cauſam, aut alienam aut intempeſti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶνδε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥᾴδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε,

10 Ἁλισκόμενα) Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. V.

vam earum rerum diſputationem putate. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non ſunt eaedem, licet maxime ſimilibus ea conſtare *elementis* notum ſit; ſed illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de ſolis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut ſimilia ſint, neque temperatura, neque conſiſtentia; diverſos ſane & magnitudine & ſpecie morbos in illis exſiſtere neceſſe eſt: & alia quidem ſanatu eſſe facilia, & curationi opportuna; alia autem plane deſperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis ſuperentur. Putare igitur, febrim omnem, aut tabem, aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque eſſe in omni corpore, genere ſimilem, non eſt hominum prudentium, qui rationes harum rerum ſubduxerint, & exquiſiverint. Verum idem morbus in hoc ſanatu facilis eſt, in alio non item.

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἢν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
φόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ
ἐξειργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτρο-
φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
λίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπω-
ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω
δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους,
ἢ εὔφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν
ὑπερβὰς ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν,
ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
28 ναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσην. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων
διαφέρει, πρός τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας
ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum ſi idem in diverſos agros ſpargas, aliter in campeſtri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis oppoſito, & culto, enaſcetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoſo tenuique ſolo; aliter in eo, quod ſolem non habet, aliter ad montis radices, & in univerſum pro locorum diverſitate diverſimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos ſuſcipiunt, aut facile augeſcunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac univerſum inexploratum relinquens, poſtulat furorem omnem, in quocunque ſit corpore, ſimilem eſſe, & parem eius curationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile eſt ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus diſtare, tum ad morbi differentiam, tum ad ſpem vel deſperationem curationis. Virorum quippe corpora ſolida, nervoſa, laboribus & motionibus, & ſubdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα,
καὶ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵ-
ματος ἐνδείᾳ, καὶ θερμοῦ ἀπορίᾳ, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ
ἐπιῤῥοίᾳ· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-
σοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μά-
λιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργί-
λον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν
τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο
κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἰατρῶν 29
τὴν ὁμοίαν ἐπ᾽ ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς
πολὺ τοὐνμέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ
πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων.
ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ
οὖσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μα-
νίας ὑπάγων ὀνόματι, ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ
χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ᾽
ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero ſoluta, mollia, in umbra nutrita, alba ſanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam ſunt virilia, obnoxia & expoſita morbis, & curationem non ſuſtinentia, & ad furores praeſertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde ſint irritabiles, corporis autem parum robuſti, facile in hunc morbum labuntur. Iniuſtum ergo fuerit, a medicis ſimilem utrorumque curationem poſcere, cum ſciamus, quam multum interſit inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & ſtudiis omnibus, ſtatim a principio inde ſeparatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde iſta omnia ſub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; ſed ſepara, ut etiam eſt in natura; quid in unoquoque fieri poſſit, conſidera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, Φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν, καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἄν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τὶ, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς μυρίαι εἴδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχεσθαι τῇ νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et ſane ſi quis iſta ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, ſive ſpem ſupereſſe neget, ſive promittat aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipſius ſexcentae ſunt ſpecies, iſque multas habet cauſas, neque appellationibus ſimiles. Neque enim idem eſt deſipere, delirare, rabioſum eſſe, furere; ſed haec omnia vel aſperioris vel mitioris morbi nomina ſunt. Tum cauſae in viris aliae, aliae in mulieribus; ipſorumque virorum aliae in iuvenibus, diverſae in ſenibus: verbi cauſa, in iuvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum;* in ſenibus vero calumnia intempeſtiva, & irrationabilis ira, contra familiares ſaepe in-

μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ᾽ ὀλίγον ἐς μανίαν περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥαδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ᾽ ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ ὀργή· κατ᾽ ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ᾽ ἰατροῦ θεραπευθῆναι δύναιτο, ὥς εἴγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥᾳδίως προσηψάμην, οὐδ᾽ αὖ προχείρως φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς

gruens, primo perturbare *ſolet animum*, deinde paulatim in furorem agere. Mulieres autem multa infeſtant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adverſus inimicum felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim ſub cineribus quaſi gliſcentia, & alitā longo tempore, furorem efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: verumtamen tenetur, neque a praeſentibus *malis* ſanari medici opera poteſt. Quare ſi quis alius promiſerit, ſi quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem, perſequere. Quin illud, pater, non pigebit dixiſſe: etiamſi non ita plane deſperata res eſſet, ſed aliqua adhuc ſalutis ſpes affulgeret; ne ſic quidem ita facile attingerem, nec prompte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

*οἴονται πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
σαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρησταὶ, καί τινα κοινὴν μα-
νίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα οὖν τις
ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θε-*
32 *ραπείαν γεγονέναι.* Καὶ *τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πά-
τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὔ ποτε
ῥᾷον ἕξει, κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
κατεπείγεις, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
ὑπὸ τῶν ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς
πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν
κατὰ σοῦ δεινὸν εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὖ-
θις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρε-
θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; θεραπεύ-
σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὔποτε λείψω τὴν τάξιν,*

bitrentur, eſſe quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae ſint, & communem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, ſi ſecus malum eveniat, nec potentia ſatis ſint medicamenta, ſuſpicetur, malignam & ſubdolam curationem fuiſſe. Ita ſe habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi poſt obſervationem inſtitutam dico, nunquam illa habebit mollius, ſi decies millies de medicina biberit; propterea conari non eſt operae pretium, niſi me ad hoc ſolum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet deſertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid ſi vero, quod abominor, redeat morbus? (ſolent enim quodammodo tales, ſi irritentur, recurrere) quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἣν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφήλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & ſtationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deſeram, neque unquam generis mei obliviſcar. Deinde ubi reſipueris, rurſus quondam te recepturum me, credendum eſt. Vides iam, dum iſta facis, arceſſis morbum, & malum quaſi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, &, quod maximum, iraſceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam ſuperioris furoris tui exordia!

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

1 Ἔπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγὼ, φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἡ παρὰ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἄν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοὺ σύνοικοι, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. δεσπότης, ἤτοι βασιλεύς. G.
6 Ἐπέστειλεν, ταῦτα. G.
10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἄν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δεῖνος. παρεδρεύει δὲ τῷ δεῖνι. τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ σύνοικος γενικῇ, συνοικεῖ δὲ, δοτικῇ. V.

PHALARIS PRIOR.

Misit nos, Delphi, dynaſta noſter Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipſo pariter ac de munere diſſereremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec eſt. Quae autem vobis nuntiari iuſſit, iſta. Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis ſum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redememerim, tum inprimis apud vos, in quantum & ſacroſancti eſtis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales ſub eodem tecto Dei. Arbitror enim, ſi probare vobis cauſam poſſim,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι᾽ ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον· θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαθεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ 2
τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ᾽ εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῆ, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.
9 Δημοτικὸν) Πρέποντα τοῖς πολλοῖς. G.
10 Ἐπιεικῆ τε καὶ μέτριον) Ταπεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λέγεται δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένην ἔχων οὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. G.
11 Αὐθέκαστον) Ἀκριβῆ καὶ αὐστηρόν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος, μηδ᾽ ἐπισκευασίαν ἤθους, ἀλλ᾽ οἷον ἀντὶ ἑκάστου ὑπάρχοντος, οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευτον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα, ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἁπλοῦν καὶ ἄδολον, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγει μάρτυρα ἐνταῦθα. V.

& perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis alius bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iiſque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ἐπιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι ταῦτ᾽ ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἳ καὶ τὴν γνώμην ᾔδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥᾳ-
3 δίως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τοὐντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ᾽ ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δ᾽ ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημειοῦ τὸ ἐξάπαντος Ἀττικὸν ὄν, εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλειν. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ψιλοῦν μόνον, γράφεται γὰρ κατ᾽ ἀμφότερα. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, ἐπήγαγε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.

8 Ταῦτα συνεπαινοῦντες. G.

14 Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα) Ἀναγκαίου ὄντος. G.

ri illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eoſdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, (diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas) ſolum illud perfugium & ſecuritatem inveni, eandemque ſimul ſalutem civitatis, ſi, vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos inſidiatores, tum civitatem ſana ſequi conſilia cogerem. Erant etenim non pauci, qui iſta laudarent, viri moderati, & civitatis amantes, qui & conſilium ſcirent meum, & conatus illius neceſſitatem. Hiſce adiutoribus uſus, facile cogitata perfeci. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, ſed obſequi; imperium vero ego tenere, civitas ipſa ſeditionibus eſſe libera. Caedes autem, aut exſilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui inſidiati mihi fuerant, exercui, quam-

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾷν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας μάλιστα. Φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, κἀξ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπείσμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν προεστώτων διεφθαρμένην, τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ἐπιῤῥοίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προὐνόουν, καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὸν κἀξισοτιμίας ἄν. G.
5 Ἐσπείσμην) Ἐφιλιούμην. G.
10 Ἀναστάσεσιν) Ἤγουν ἀνεγέρσεσιν. V.
11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσόδους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης καὶ Ἐτεοκλῆς. G.
12 Ἐφεστώτων) Παρισταμένων. G.
ibid. Νεολαία) Ἡ τοῦ νέου λαοῦ συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄρθροισμα τῶν νέων. V.
13 Προὐνόουν) Ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς καὶ μετὰ γενικῆς. G.

quam neceſſarium talia audere, in principio poteſtatis maxime. Humanitate enim, & manſuetudine, & miti atque civili ratione eos tractandi, mirifice ſperabam ad obſequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus ſum hoſtibus, & conſilio atque convictu plerorumque uſus ſum. Urbem porro ipſam videns magiſtratuum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rempublicam vaſtarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpoſitis munivi, publicoſque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam ſuſcepi, & proſpexi ſenibus, & pópulum ſpectaculis, congiariis, diebus feſtis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοθοινίαις, δίηγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων διαφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
4 ἀκοῦσαι ἦν. Ἤδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν, καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἄν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ᾽ ὅπως μηκέτι τοιαύτης τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ᾽ ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνέσταντο ἐπ᾽ ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοθοινίαις) Ταῖς τοῦ δήμου εὐωχίαις ἢ θυσίαις. V.

ibid. Δίηγον) Ταυτοπαθὲς καὶ ἀλλοπαθές. G.

ibid. Ἢ ἐφήβων) Ἔφηβοι λέγονται οἱ μέχρι τῶν ιέ ἐνιαυτῶν τυγχάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαὶ) Μηνύσεις ἐγγεγραμμέναι διδόμεναι τῷ ἄρχοντι παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μισεῖσθαι ἄξια. G.

4 Ἀκοῦσαι) Ἀκουσθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐνεργητικὸν καὶ παθητικόν. G.

6 Ἐννοῶν) Ἤτοι ἐγώ. G.

8 Τὸ δ᾽ ὅπως) Σήμαινε ὅτι ὁ παρὰ κοινοῖς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γένηται, ἐποίησα τόδε, τιθέασιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὄπισθεν πρὸς τὸ κάτωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ φασὶν, τόδ᾽ ὅπως γένηται τόδε τοῦτο ἐγένετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐήθης, ὥς φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκείμην. G.

11 Ἐπ᾽ ἐμὲ) Κατ᾽ ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adoleſcentum, aut coniuges abductae, aut immiſſi ſatellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo imperio, de poteſtate deponenda, cogitabam, illud ſolum deliberans, quomodo ſecure hoc facere quis poſſet? cum ipſum imperare, & agere omnia, iam moleſtum mihi, & cum invidia laborioſum videretur. Iamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res poſſet*, *ut* tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium ſimplicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me conſurgere, ac de inſidiarum defectioniſque ratione diſpicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ Θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεως) Γραι. ἀποστασίας. G.
ibid. Ἐπεσκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. G.
ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. G.
ibid. Συνεκρότουν) Συνῆγον, συνηύξανον, συνίστων. G.
2 Ἐπορίζοντο) Συνῆγον. V.
3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἐλλειπτικῶς. G.

6 Αὐτοχειρίᾳ) Ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὁρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.
8 Φωράσαντες) Ἤτοι φωρασθῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνήσαντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)
11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Athenienſeſque legatos mittere. Quae de me ipſo, ſi caperer, iam decreta ipſis eſſent, & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint, quaſque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum, Dii cauſa fuerunt, deprehendendis inſidiis; & inprimis quidem Pythius, qui ſomnia mihi oſtenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu *animis & cogitatione* conſtituti, ipſi conſulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, ſalutis

δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων.
πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ᾽ ἐμὲ ἀπο-
δημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ
τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλαν-
θρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι, καὶ
ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕ-
στατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν,
καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾷν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ
μὲν τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀν-
δρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἠδικημένου
ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ᾽ ἐκ
τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπιὸν ἀσφάλειαν παρασχεῖν;
6 ταῦτ᾽ οἶδ᾽ ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ
τοῦτ᾽ ἐποίησα; μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λό-
γου μεταδοὺς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μέλλοντα. G.

9 Ἠλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. G.

ibid. Γενναῖα) Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δυνατόν. G.

12 Ἐπιὸν) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλάμενος) Μεταπεμψάμενος. V. (Μηνύσας καὶ ἀγαγών. G.)

aliquam in re praeſenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conſpectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum ſit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam ſtatim ultima ab illis ſubiturum? aut potius nudum iam iugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi ſunt* cariſſima? an iſta quidem plane ſtupidi hominis eſſe *cenſetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laeſi aſſumta, illos ulciſci, mihique pro praeſenti facultate, futuri temporis ſecuritatem praeſtare? Haec, novi ego, mihi conſuleretis. Quid igitur poſt ea feci? Arceſſitos noxios, & cauſae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ᾽ αὐτοὶ ἔτι ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ᾽ ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ᾽ αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, διατελῶ· ἐκείνων δὲ τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἶθ᾽ οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ᾽ οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ᾐτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ᾽ ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἥψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἔξαρνοι ἦσαν) Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι καθόλου. G.

12 Ῥηγνύμενον) Γραι. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ᾽ ἧς μόνους ὤθουν τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα διασύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ὤσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν Αἴσωπον, συκοφαντήσαντες αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφέναι ἀνατεθειμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατέσπασε) Κατεγέλασε. G.

plane de ſingulis convictos, quandoquidem negare nec ipſi poterant, ultus ſum; aegerrime ferens, non quod factae mihi eſſent inſidiae, ſed quod mihi per illos integrum non eſſet in illa ratione permanere, quam initio inſtitueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me cuſtodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi ſemper inſidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accuſant homines, non cogitantes illud, ab utro noſtrûm prima horum origo ſit. Nimirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accuſabant ipſas, & quae viderentur in illis *verſari* crudelitates. Perinde ac ſi quis apud vos ſacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille auſus ſit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, ſignumque *ipſum* contrectarit; ſed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόῤῥω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτῃ περιβαλεῖν. ἀλλ᾽, οἶμαι, αὐτοί τε καταγελάσεσθε, ἤν ταῦτα λέγῃ τις καθ᾽ ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
7 ἀσεβούντων ὠμότητα. Τὸ δ᾽ ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ᾽ ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον· κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ᾽ οὖν ἀκούω καὶ παῤ ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς

3 Πόῤῥω πάνυ τῆς πόλεως. G.
15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς) Περίανδρον φησὶ τοῦ Κυψέλου ὃς τῶν ζ′ μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου καὶ ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγειναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίκ, γνῶθι σεαυτόν. Πιτ-

ſtram feritatem accuſet, qui Graecos vos & ſanctos homines cum dicatis, ſuſtinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur eſſe rupes illa) tali ſupplicio afficere. Sed ipſi, puto, ridebitis, ſi quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt veſtram contra impios crudelitatem. In univerſum populi, non explorato qualis ſit, qui rebus praeeſt, iuſtuſne an iniuſtus, ipſum ſimpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etſi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, ſimiliter univerſim ſtudent tollere, dum malos eorum ob oculos ſibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio ſimili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuiſſe ſa-

ὑπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι- 8
κῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τῶν μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκό-

ταχοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος Πριηνέως, οἱ πλέονες κακίους. Θάλητος Μιλησίου, ἐγγύη παρὰ δ' ἄτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκην) Ἀναγκαστικῶς. G.

11 Ὕδρας μύθῳ) Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη Ὕδρα. Nota fabula. Cum videret Hercules ſeptem capita rurſus pullulare, iuſſit Iolao ὑποτύφειν τὰς καινομένας. Hydrae autem Adraſtus, ἐν τῇ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ἐν τῷ σάκει περιειλ.... ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Ὕδρας. G. (Poſtremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

pientes, ſub nomine, quod male vulgo audit, manſuetum & placidum oſtendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in veſtro templo repoſita, *quaſi* ſigna quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali ſanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus ſit uſus, niſi metus adſit & exſpectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud neceſſarium eſt, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus verſamur, qui odio nos habent & inſidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; ſed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exſciderimus, tanto plures ſubnaſcuntur puniendi occaſiones. Auferre autem oportet, quod ſubna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νὴ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ
μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα
ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐ-
τὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως
δὲ, τίνα οἴεσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶ-
ναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα,
καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ
κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμέ-
νων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμ-
αυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ
χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ,
διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολά-
9 ζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παῤῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ
μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολά-
ζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν
μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνάναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

ſcitur, & excidere ſemper, & urere Iolai inſtar, vincere ſi velimus. Eum enim, qui ſemel in hanc vitam incidere coactus eſt, oportet aut ſimilem eſſe argumento, *quod agendum ſuſcepit*, aut, dum aliis parcit, ipſum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem eſſe, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & ſpectandis caedibus, niſi magnam aliquam habeat puniendi cauſam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, maiorem ipſe & longiorem poenam ſuſtinens! Viro enim natura bono, ſed quem acerbum eſſe cogat neceſſitas, punire multo, quam puniri, difficilius eſt. Si vero libere dicendum eſt, equidem optione propoſita, utrum malim iniuſte quoſdam punire, quam ipſe mori; ſcitote, me nulla cunctatione interpoſita mortem potius electurum, quam, qui nihil iniuſte egerint, punire. Si quis

κοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βουληθῆτε τοὐμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖος ἐγὼ περὶ αὐτούς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ᾽ ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ᾽

15 Πευθῆνας) Πεῖσται, περιεργοί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipſe iniuſte mori, an iuſte punire inſidiatores? hoc ſane *poſterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in conſilium mihi advoco, meliuſne ſit iniuſte mori, an iniuſte ſervare inſidiatorem? Nemo ita, puto, ſtupidus eſt, quin vivere potius praeferat, quam inimicis ſervandis ipſe perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui inſidias mihi ſtruxerant, manifeſte licet convictos, tamen ſervavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis conſuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem noſſe volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogare, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus ſpeculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cuiuſque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἧκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ᾽ ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μή τι διαφερόντως ἠδίκητο;

11 Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω μανείην, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπολυ τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἰ καινήν τινα κόλασιν

6 Ὀθνείους) Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. G.

10 Υ. δὲ τοῦ ἀναθήματος) Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος περιεγένετο ὁ Χαλκουργός. G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum ſapientiſſimi, nec conſuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper ſapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audiſſet, experimento facto diſceſſit, meam laudans iuſtitiam, & neceſſariae miſertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, iniuſte tractaturum ſuos, niſi inſigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me dixi, vera, iuſta, laude potius, quam odio, digna. Iam de donario vos audire tempus eſt, quomodo dominus huius tauri factus ſim, quem non locaverim ſtatuario. Abſit enim a me ille furor, ut tale quid poſſidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis noſtras, faber bonus, ſed homo *idem* peſſimus. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gratum ſe mihi facturum rêbatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ
κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἧκέ μοι κομίζων, κάλλιστον
ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως
γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυ-
χον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆ-
μα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περί-
λαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν
ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα
τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἤν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέ-
λῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχάνημα τοῦτο, καὶ κατα-
κλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούσδε πρὸς τοὺς
μυκτῆρας τοῦ βόος, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν
οἰμώξεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχό-
μενος· ἡ βοὴ δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει,
οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνῶδες, καὶ μυκή-
σεται γοερώτατον, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρ-
πεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου- 12

gaudenti, ſi novam quandam poenam excogitaſſet. Fabre-
factum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima ſpecie, &
ad exactiſſimam ſimilitudinem elaboratum: ſolo enim motu
& mugitu deficiebatur, quo minus animatus eſſe videretur.
Ad primum autem conſpectum exclamavi, dignum opus,
quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adſtans
autem Perilaus, *Quid ſi*, inquit, *noris artem in illo adhibitam,
& quem uſum praebeat?* &, ſimul aperiens prope tergum bo-
vem, *ſi quem punire*, inquit, *volueris, impoſito illo in hanc ma-
chinam, eaque clauſa, applicari has tibias iube naribus bovis, &
ſuccendi ignem. Sic iſte eiulabit & clamabit, dolore infinito cru-
ciatus: clamor autem iſte per tibias modulos tibi efficiet canoros
maxime, & threnis aptos ſonos accinet, ac lugubre quiddam mu-
giet; adeo ut, dum ille punitur, tibiae tu ſonis interim demulceare.*
Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ φὴς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῇς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανὼν, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βοῦν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθησόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν· τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τοὔνομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exoſus ingenium huius machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilaë*, *niſi vana temere illa ſunt promiſſa, oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut ſciamus, utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias ſonent.* Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi iuſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magiſter illius muſices primus ipſe canas.* Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi iuſſi, ne intra moriendo opus pollueret, & inſepultum per praeceps abiici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem iuſſi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipſius

ναυ, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὴν πρώτην πεῖραν τῆς μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηρούς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περιττὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι παράσχῃ μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ

commentum, meam iuſtitiam, poenam decentem, ſapientis fabri modulos, primum muſices experimentum. Vos vero, Delphi, quod iuſtum eſt, feceritis, ſi pro me cum legatis rem ſacram feceritis, dedicaveritiſque taurum honeſto ſacri loco, ut ſciant omnes, qualis ego in malos ſim, & quomodo ulciſcar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc ſolum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque ſervatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter ſolos artificis mugitus: & quod in illo ſolo & experimentum cepi artis, & finem impoſui cantui illi a Muſis & humanitate abhorrenti. Et in praeſens iſta quidem a me Deo *oblata ſunto*. Dedicabo autem ſaepe etiam alia, ſi hoc mihi praeſtiterit, ut poenis non amplius indigeam. *Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iuſſi ſumus,*

δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ εὔξασθε ὑπέρ τε τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia geſta ſunt ſingula. Ac digni videmur eſſe, quibus ſides habeatur a vobis, cum perhibeamus teſtimonium, tanquam qui ſciamus, & nullam iam mentiendi cauſam habeamus. Si vero etiam preces interponendae ſunt pro viro, qui ſine cauſa videtur malus, quique praeter voluntatem ſuam punire cogitur, ſupplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci ſumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis eſſe cupientem, & multa in vos publice, & privatim in ſingulos veſtrûm bona conferre paratum. Accipite ergo ipſi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipſoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiſeritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iuſtiſſimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΥΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξενος 1
ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ᾽ ἄλλην ἔχων
πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης φιλίας
ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβεων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ᾽ αὐ-
τοῦ, ἐπιεικῆ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα,
καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέ-
πον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ὢν) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ᾽ αὑτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ ἀστόξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινός τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως ἑνὶ ξένος. ἀστόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὁποῖοι ποτ᾽ ἂν ὦσι τὸ ἦθος. οἱ μέντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς παραιτίους τινὸς πράξεως τισὶ γενομένους· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ παραιτία τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷστον προάγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων παρείληπται τοῦτο καταχρησαμένων οὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένως τῇ κρίσει προσεχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μὲν φασι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τηροῦντας ὁμόνοιαν, κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπέχωσιν· οἳ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα οὓς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους προσδέχωνται, ἕτεροι διὰ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὗτοι τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας, ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους οὓς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξαι τι τῶν χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ .... V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinorum hoſpitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hoſpitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum cauſam, aut futurae ſpem amicitiae. Ceterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id', quod pium, & publice utile eſt, & Delphos maxime decet, ſpectans, ſurrexi adhortaturus vos,

ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ᾽ ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριοῦν· καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προθεῖναι τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ᾽ ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ᾽ ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσῳ τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο; μήτ᾽ ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religioſum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum eſt, artis praeſtantiſſimae, commenti peſſimi, & iuſti ſupplicii. Equidem ipſum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipſum hoc, quod eam propoſuere nobis magiſtratus diſputationem, *ſitne recipiendum donarium, an retro rurſus remittendum?* irreligioſum eſſe arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem aſcendat, reliquiſſe. Nihil enim aliud quam ſacrilegium hoc eſt, longe aliis gravius, quanto nimirum maior eſt impietas, quam ſpoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipſe quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, ſi ea ſervetur, tum contrariae opinionis, ſi qua ex praeſenti negotio contrahatur, ne claudatis ſacrum religioſis, neque civitati noſtrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀνατιθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενον τὸν θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δι- 4
καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγούσης ὁλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τοὐναντίον ἐν εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίῤῥαν κατᾶραι. Ὧ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
άρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώτατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ, τὴν καταδικάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quaſi ea, quae mittuntur Deo, calumnietur, & calculo iudicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, ſi ſciat, non admiſſurum eſſe Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iuſtum iam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per ſerenitatem uti traiicerent, ut aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent. Qua re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adiicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo miſſi auctorem, damnans ex templo ſuffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς,
καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς,
σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
γὰς ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ᾽ ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδη-
μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι
φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἃ μὴ ἐπιστάμεθα,
7 κατηγορεῖν. Εἰ δ᾽ οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
κελίᾳ, τοῦτ᾽ οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιοῦμεν· καὶ δέον
θύειν, καὶ τ᾽ ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεὸν, καὶ συνανατι-
θέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
8 ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis ſuae habere, ut ne dignus quidem ſit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quaſi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quaſdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non viſa a ſe narrari dicens; quem tamen neque ad navem uſque peregrinatum eſſe novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui ſe paſſos eſſe dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum ſit: nedum ut ipſi, quae non *certo* ſcimus, accuſemus. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum ſit, hoc Delphis neceſſe non eſt ſtudioſe quaerere; niſi pro ſacerdotibus iam iudices eſſe poſtulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, ſi quis mittat, ſedemus diſceptaturi, ſi qui trans Ionium mare iuſte aut iniuſte tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾷν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς

res, quomodocunque lubuerit, ſe habeant. Nobis autem neceſſarium arbitror noſtra ipſorum ſcire, cum ut olim conſtituta fuerint, tum uti nunc ſe habeant, & quid facientibus melius futurum ſit. Ac nos in praecipitiis habitare, & ſaxa arare, non Homerus nobis exſpectandus eſt, qui nos doceat; ſed videre iſta licet: & quantum ad terram, prolixa ſemper cum fame eſſemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religioſi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poëtis dicitur, ſine ſemine noſtro, ſine aratro, proveniunt omnia: agrum noſtrum colente Deo, qui non ea ſolum, quae apud reliquos *Graecos* naſcuntur, bona nobis praebet; ſed ſi quid apud Phrygas, Lydos, Perſas, Aſſyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipſos Hyperboreos, *naſci-*

ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
9 παυσαίμεθά γε οὕτω βιοῦντες. Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὔξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθιστάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
10 καὶ τῷ Θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et ſecundo poſt Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati ſumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non deſinamus! Recordatur autem nemo unquam ſuffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus ſacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipſum, puto, ſupra modum auctum eſt ſacrum, & abundat donariis. Quare nec in praeſenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex conſtituenda, ut ſcrupuloſe iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia ſint? ſed accepta ſine operoſa quaeſtione dedicare, tum Deo miniſtrantes, tum religioſis. Videmini autem mihi, Delphi, ſic demum optime de praeſentibus iudicaturi, ſi primum conſideraveritis, de quot quantiſque rebus ſit quaeſtio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε
ἄν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
λαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ᾽ ὡς αἰεὶ, μηδ᾽ ὡς πάλαι τὰ περὶ 12
τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὃ μηδὲ πώποτε, ἀφ᾽ οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid maius, magiſve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis iudicium, exiſtimetis, non novi. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus: non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui iam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecunque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de cauſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetuſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & ſacerdos inſpira-

φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γεγένηται ἡμῖν, νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
13 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν Θεόν. Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε τοῖς ἀναθήμασιν, ὀκνῶ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθησομένων ἔτι, οὐδενὸς ὑπομένοντος, ὑπόδικον αὑτὸν καθιστάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ' αὑτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut iudicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue, & omnibus hoc licet, videtis, quot quantiſque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibuſdam Deo donantibus. Si vero vos cognitores quaeſitoreſque donariis conſtitueritis, metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper iudicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

Σὺ μὲν ἴσως, ὦ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ 1
φαῦλον οἴει τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος εἰς κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 Ὦ φίλτατε Κέλσε) Οὗτός ἐστι Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν φλυαρίαν ἐν ὀκτὼ γράψας βιβλίοις, ᾧ πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξαγόμενος πρόθεσιν, ὁ σπουδαιότατος ἀντεῖπεν Ὠριγένης, μεστοὺς ἁπάσης σοφίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος λόγους, καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

ALEXANDER
SEU PSEUDOMANTIS.

Parvum tu forte, Celſe cariſſime, & leve exiſtimas; quod iuſſiſti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impoſtoris vitam, & commenta, & auſus, & praeſtigias, in librum relatas mittere. At illud, ſi quis accurate velit ſingula perſequi, non minus eſt, quam Alexandri, Philippi filii, actiones deſcribere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen ſi cum venia lecturus es, &, quae deerunt narrationi, imputare & *adiicere* de tuo, laborem tibi illum ſuſtinebo, & Augiae ſtabulum, etſi non

ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πειράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμῃ καὶ γραφῇ παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἥν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρῃ τὴν αἰτίαν, ἕξομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀῤῥιανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀῤῥιανὸς γὰρ) Ὅτι Ἀῤῥιανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἐπίκτητος ὁ Στωϊκὸς οὗ τὰ ἠθικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

univerſum, certe pro viribus repurgare ſtudebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare poſſis, quantum omne, quam immenſum fuerit ſtercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter, ac meo: tuo, qui petas memoriae & ſcriptis commendari hominem omnibus modis exſecrabilem; meo, qui ſtudium in tali hiſtoria ponam & actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro, totiſque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis lacerandum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum, ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ λῃστοῦ κἀκεῖνος βίον ἀνα-
γράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνή-
μην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
πόλεσιν οὗτος ἐλῄστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἴδην
κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
χὴν ἐμπλήσας τῆς λῃστείας τῆς αὐτοῦ. Πρότερον δέ σοι 3
αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
τις ὤν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω· μέ-
γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς·
λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαινον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πότερον τὸν Ὀρχομένιον Μινύαν, οὗ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει Ὀρχόμενον φάσκων Μινύειον, ἢ τὸν Βοιώτιον; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus; ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius, quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc etiam tibi oſtendam, & magnus erat, & honeſta ſpecie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae ſe ferret: colore candidus, mento non nimis hirſuto, comatus tum ſua coma, tum adſcita, praeclare illa aſſimulata, ut plerorumque oculos, alienam eſſe, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum oſtendentes: vox ſua.

τες· Φώνημα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ
4 ὅλως, οὐδαμόθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε. Τοιόσδε μὲν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ, καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι; πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περίεργον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ τὸ.μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ῥου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας) Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενοι. ἐπίορκοι καὶ ἀργοὶ, ἀπ᾽ αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκώπων ἀγορά. ἀπελιθώθησαν δ᾽ οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους μεταβαλεῖν φησιν διὰ κακοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται. Ὡσαύτως καὶ Φρυνώνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαρὸς καὶ καταπύγων ἐς ὑπερβολὴν, ἀφ᾽ οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

viſſima ſimul & ſplendidiſſima: &, paucis ut abſolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehenſionem habebat. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Hercules, & Iuppiter depulſor, & ſervatores Iovis liberi! in hoſtes noſtros & inimicos potius incidamus, quam verſemur cum tali. Nam intelligentia, & ſollertia, & acumine, multum alios excelluit: tum curioſitas, & docilitas, ac memoria, & ingenium diſciplinae capax, omnia haec, & ad excelſum uſque ſingula ipſi aderant. Verum utebatur illis peſſime: & cum inſtrumenta iſta virtutis in poteſtate haberet, mox famoſiſſimae malitiae hominum ſummus ipſe factus eſt, ſupra Cercopas, ſupra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Ariſtodemum, aut Soſtratum. Ipſe

τιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θεσπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πεισθείην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιορκιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, παράβολον, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim ſuo genero Rutiliano aliquando ſcribens, & modeſtiſſime de ſe loquens, Pythagorae ſimilis eſſe praedicabat. Sed propitius ſit mihi Pythagoras, ſapiens vir & divina mente praeditus. Si vero huius aetate vixiſſet, puer, bene novi, ad illum viſus eſſet. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram cauſa iſta dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum ſimilitudines. Verum ſi quis peſſima quaeque, & contumelioſiſſima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit eius, quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus compoſitam, agilem, audacem, periculis ſe obiicientem, laborioſam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fi-

ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλήσεως ἐοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.

5 Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν αὐτοῦ πράξεων ἑτοιμότατον, οὐ μεῖον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima ſimulet, & maxime his, quae vult, adverſari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniſſet, non ſic ab eo diſceſſit, ut putaret omnium illum hominum optimum, & aequiſſimum, & ad haec ſimpliciſſimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, ſed rebus ſemper maximis mentem applicaret. Cum igitur adoleſcens adhuc eſſet formoſus admodum, quod licebat e ſtipula *quaſi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuſe impudicus, pretio copiam ſui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praeſtigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & theſauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingenioſum puerum, & ad ſuarum actionum miniſteria paratiſſimum, non minus ſuae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἡ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε
αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῷ, καὶ ὑπηρέτῃ, καὶ διακόνῳ
χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν,
ἠπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·

ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο.
ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυα-
νεὺς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενο-
μένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ
οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Ἤδη δὲ πώγωνος ὁ 6
Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου
ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα
τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐ-
δὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογρά-
φῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipſe florem illius aetatis deperierat: inſtituit illum, & adiutore, miniſtro, atque famulo perpetuo uſus eſt. Ceterum ipſe ille publica quidem profeſſione medicus, ſciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, aſt idem mala multa;

quorum iſte omnium heres & ſucceſſor factus eſt. Fuerat autem magiſter illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyaneſis Apollonii, ſummi viri, qui omnem illius tragoediam noſſent. Vides, e qua tibi ſchola hominem narrem? Iam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtitutus, cum iam defloruiſſet aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam exſecrabilioris ingenii ho-

τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιῄεσαν
γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
λομένην, ἐξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ'
αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοὺς
7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντος. Ἐνταῦθα ἰδόντες
δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς,
ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
εύδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
τα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφοι-
τῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praeſtigiis utentes, & pingues hominum (ſic ipſi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hiſce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, ſed quae amabilis eſſe vellet, cum inveniſſent, annonae quantum opus eſſet ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam ſecuti ſunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam vero paucos eoſque humiles cives habente. Hic viſis draconibus ingenti ſpecie, manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma ſugerent, (multi autem tales apud illos naſcuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali,

κοντος τινὸς, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἓν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν. Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε 8
ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων ἐς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσυπακουστέον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἷον καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *iam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & inprimis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ratione Delphos olim divites factos eſſe atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus ſemper, propter eos, quos tyrannos dixi, ſpem ac metum, ad templa euntibus, & praediſcere futura cupientibus, ac propter ipſum hecatombas ſacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον· ὅπερ μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος.
9 Τοὐντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προὔκρινε, λέγων, ὅπερ ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ

9 Τὴν Χαλκηδόνα δοκιμάζειν. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter ſe verſantes ac miſcentes, de oraculo conſtituendo deliberarunt. Hoc enim ſi ſibi proceſſiſſet, ſtatim ſe divites ac beatos ſperabant futuros: quae quidem res magis illis, quam pro prima exſpectatione, reſpondit, & ſpe melior apparuit. Hinc diſpiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio eſſet incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae eſſet contermina, nec procul diſtaret Aſia, nec Gallograeci, genteſque quae ſuperiacent omnes. Viciſſim Alexander ſuam patriam praeferre, dicens, quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus eſſe hominibus pinguibus & ſtupidis, qui recipiant, quales eſſe Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni caſtrum habitarent, ſuperſtitioſum vulgus, & ſtolidos, qui, ſi quis mo-

ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, διαφοιτῆσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κἀκεῖνοι γὰρ καὶ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους

2 Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι εἴωθεν. V.

do illis ſe oſtendat, qui tibicinem, aut tympaniſtam, aut ſtrepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio eſt, vaticinetur, ſtatim omnes hianti ore, tanquam coeleſtium quendam, illum adſpiciant. Hac de re cum aliquamdiu diſſediſſent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis viſa eſt) in templo Apollinis, quod antiquiſſimum eſt Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus ſcriptum eſſet, propediem Aeſculapium cum patre ſuo Apolline, in Pontum venturum eſſe, & Aboni caſtrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc ſermonem per univerſam Bithyniam atque Pontum diſtulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni caſtrum. Illi enim & templum ſtatim excitare decreverunt, & fundamentis foſſam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
11 τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς. Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τοὺς γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος οὗτος ὁρᾶται,
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.

οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὕρητο δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula ſcribens, nec ita multo poſt diem obiit, morſus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demiſſiſque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium ſuperinieċtum gerens candidum, falcem geſtans, qualis Perſei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui ſcirent utroſque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Perſides genus hic, Phoebo caruſque, videtur,
Divus Alexander, Podalirî ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem uſque mulieroſus, qui a Tricca inde uſque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἠϊόσ' ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳ- 12
δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασσησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξὶν ἱππείαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἀνδρὸς, εἴ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ γραμμάτων ἐπαριθμητικῶς εἰς ἓν συνθεῖ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀποτελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνος ἔνεστιν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τετρακόσια, & ἑκατὸν pro μετὰ, ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *Solan.*)

Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
Ad Turres erit Auſonio ſub rege propheta,
Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadaſque,
Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

Adveniens igitur cum hac hiſtrionia Alexander poſt aliquod intervallum in patriam ſuam, conſpicuus erat & ſplendidus, furere interdum ſe ſimulans, & ſpuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, ſtruthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile ſpuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate aſſimilatum, equi-

γοῦσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶττα, οἷα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων προϋπῆρχε, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος.
13 Ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν συλλειβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πεσὸν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὠὸν προκεκενωμένον, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἕωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀντὶ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

na ſeta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis ſerpentum, biſulca, nigra, prominebat, ſetis & ipſa mobilis. Pellaeus autem ille draco ipſis iam ante fuerat, qui domi alebatur, ſuo tempore appariturus, & adiuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipſe actor futurus. Cum iam faciendum eſſet initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effoſſa, in quibus aqua conſtiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coeleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri Deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem

ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δεξομένην ἐναργῆ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ηὔχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ᾽ ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἶτ᾽ ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν 14
ἐσόμενον νεώ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προωκονομουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾖδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμμυθίῳ τὴν ἁρμογὴν τοῦ πώματος ξυγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praeſentem iam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris) ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibuſdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium. Tum curriculo petit futurum templum, delatuſque ad foſſam, praeparatamque ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnoſque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poſcit: quam cum dediſſet aliquis, facile ſubiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἱλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῶν ἐλπίδων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati eſſent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes pleniſque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quiſque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

κων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
λὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
λαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιειλήσας,
καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
κολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
σύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προὔφαινε τὴν
ὀθονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὖσαν. Εἶτά μοι ἐπινόη- 16
σον οἰκίσκον οὐ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μονονουχὶ διεῖλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ ἄρτου, κατέαγα τοῦ κρανίου.

gones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena hominibus urbs eſſet, qui iam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus iaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & abſcondens, ſuſtinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum ſe praebebat, omnino eſſet. Tum cogita mihi aediculam non omnino illuſtrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὄπισθεν τῆς θύρας μέρος. G.

10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύνουσι τὸ πονηρός. V.

ſatis eſt lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & iam ante *admiratione* perculſorum, & ad ſpes ſublatorum, quibus ad primum ingreſſum portentoſa nec immerito res videbatur, ex parvo tum ſerpente, intra paucos dies draconem tantum prodiiſſe, eumque humana forma *capitis*, & manſuetum: urgebantur autem ſtatim ad exitum, & ante quam accurate vidiſſent, exigebantur ab his, qui novi ſemper accederent. Perforatus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone feciſſe, aegrotante Alexandro, ſermo eſt, cum ille male iam haberet; illi vero regiam circumſtantes videre illum deſiderarent, & ultimum alloqui. Ceterum hanc oſtenſionem non ſemel impurus homo, ſed ſaepe feciſſe dicitur, praeſertim ſi qui ditiores recens adveniſſent. Hic, mi Celſe, ſi verum dicendum eſt, ignoſcere

γνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἤ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18
Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέῤῥει, ἑκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν θεὸν, καὶ ὕστερον ἅψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ

par eſt Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, ſi contacto ipſo dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti ſunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipſius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipſo Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, &, quid res eſſet, coniiceret, & ſi ipſum invenire modum non poſſet, at illud certe iam ante perſuaſum haberet, licet ipſum ratio praeſtigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium eſſe, ac fieri non poſſe. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par eſt, dicente, & naſcentem a ſe viſum Deum, & poſtea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus eſſet, & vultum ha-

ἐοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ Θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὗπερ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις, καὶ θεσπίζειν, παρ᾽ Ἀμφιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφιαρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ᾽ ὀβολοὺς ἐφ᾽ ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων·) ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὗ δέοιτο ἂν καὶ

beret humano ſimilem. Super haec picturae, & imagines, & ſimulacra, ex aere partim, partim ex argento aſſimilata; & nomen Deo impoſitum, Glycon enim appellabatur, ex divino iuſſu carmine concluſo. Exclamarat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, ſanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus eſſet eius rei, propter quam inſtituta fuerant omnia, *nimirum* oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quaſi ſecutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque poſt Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periiſſet, eiectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem geſſit, praedicens & ipſe futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quaſi cantus initio accepto Alexander advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum, diemque certum praedicit. Iubet autem, unumquemque,

ὃ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καταῤῥάψαι τε, καὶ κατασημήνασθαι κηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ ἄδυτον κατελθὼν, (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογεγραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον, καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα κατειλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπε-

quod ſibi opus ſit & maxime velit diſcere, in libellum inſcribere, eumque traiectum filo obſignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipſe autem in adytum ubi deſcendiſſet, (iam enim aedificatum erat templum, & parata ſcena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dediſſent, & auditis quaſi a Deo omnibus, libellum *cuique ſuum*, ut ſignatus fuit, redditurus, reſponſumque illius ſubſcriptum [inſcriptum] carmine, reponente Deo, de quocunque aliquis interrogaſſet. Erat vero machinatio iſta viro quidem, qualis tu, &, ſi non eſt inſolens dictu, etiam qualis ego ſum, manifeſta, & cognitu facilis; imperitis autem, & *obeſae ac* plenae pituita naris hominibus, prodigioſa, & undique incredibili ſimilis. Excogitatis enim diverſis ſolvendi ſigilla generibus, legit interrogationes ſingulas, &, quae viderentur, ad eas reſpondit, tum involutas iterum & obſignatas reddidit multa cum admi-

F 2

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξῄρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπιδίου. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iſte ſciret, quae firmiter admodum obſignata ipſi dedi ſub ſigillis imitatu difficillimis, niſi revera Deus eſſet cognoſcens omnia?* Quae ſunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celſe cariſſime, illud eſt: Acu ignita partem cerae, quae infra ſignum eſt, ubi liquefecit; ſignum ipſum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra ſub lino eſt, tum eam, quae ſigillum ipſum continet, facile conglutinavit. Altera eſt ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & aſphalto, & ſpeculari lapide trito, ceraque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſignum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas le-

λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύ-
που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ
ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον·
τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ᾗ κολλῶσι τὰ βιβλία,
καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρῆ-
το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο
ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων,
ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
πολλῷ τούτων πλείονα. Ἔχρα οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολ- 22
λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς
τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ.

git; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, iniectam, & in maſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro fit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura. Oracula ergo fundebat, & reſponſa dabat divina, multa hic prudentia uſus, & probabilitatem adiungens commentis ſuis, qui perplexa quibuſdam & ambigua reſponderet ad interrogationes, aliis

χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεη-
23 θῇ, καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν δὲ οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν,

vero plane obſcura; etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipſi videbatur: alios autem vel dehortatus eſt, vel impulit, prout melius eſſe coniiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta ſciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad laſſitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, & hereditatum ſucceſſiones in futurum ſemper reiiciebat, adiiciens, *fient omnia, ſi voluero ego, ſique Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.* Conſtituta autem erat etiam merces unicuique reſponſo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuiſſe hunc reditum: ad ſeptuaginta vel octuaginta millia quotannis congeſſit, dena vel quindena reſponſa hominibus prae inexplebili cupiditate ſibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non ſolus uſus eſt,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὑτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπη-
ρέτας, καὶ πευθῆνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμο-
φύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστὰς, καὶ
ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. Ἤδη 24
δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμ-
ποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησο-
μένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέ-
πτας, καὶ λῃστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι
παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀπο-
θανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἁπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ δι-
πλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ
καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφήτην.
Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφήτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in theſautos repoſuit; ſed cum multos iam circa ſe haberet adminiſtros, & operarios, & exploratores, & ſcriptores oraculorum pariter ac cuſtodes, & exceptores, & obſignatores, & conieꝗores, illis omnibus ſuam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quoſdam emiſerat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos theſauros praebeat, ſanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos reſuſcitaverit. Concurſus igitur & urgentium ſe undique turba orta eſt. Hinc ſacrificia, & donaria, & duplex prophetae diſcipuloque Dei merces. Nam haec etiam ſors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque miniſtrum:
Divitias nec enim curo, ſed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quaſi ex profunda ſe ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ᾽ αὐτὸν, καὶ μάλισθ᾽ ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο ἠρέμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρόν τι ἐπ᾽ αὐτοὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἳ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τὸν θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν· μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipſum conſiſterent, inprimis quotquot Epicuri ſodales eſſent, & in urbibus deprehenſae paulatim eſſent omnes illius praeſtigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum eſſe & Chriſtianis Pontum, qui audeant peſſima de ſe maledicta ſpargere: quos lapidibus iuſſit abigi, ſi propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus deſidet in coeno.* Deinde miraris, ſi ad magnam *gloriam* elatum eſt oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Univerſim implacabile ipſi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iuſtius pugnaret homo praeſtigiator, & portentoſarum fraudum amans, veritatis autem inimiciſſimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perſpe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν, φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἄμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικοῦ χρησμῳδῆσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν οὔτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν, οὔτε τὸν ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

4 Ἄτεγκτος) Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν ἄβροχος (ἴσως διάβροχος.) G.

16 Μάλβακα) Ῥωμαϊστὶ μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.

xiſſet, ſoluſque verum in illis vidiſſet? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri neſcius, (ſic enim ipſum appellabat) inimiciſſimus, qui iuſte omnia iſta pro riſu & ludibrio ſibi haberet. Propter ea etiam Amaſtrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod ſciebat, Lepidum, & alios illi ſimiles plures, in ea urbe eſſe: nec unquam Amaſtriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero auſus etiam eſſet fratri ſenatorii viri reſpondere, ridicule diſceſſit, cum nec ipſe poſſet reſponſum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere ſibi poſſet. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet ſuillum pedem, cum malva paratum, ſic dixit,

Malvaca porcinae ſacrato vaſe cumina.

26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς
δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ
ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλ-
που ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκ-
πλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν
θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμῳδοῦντα. εἶτα οὐ χα-
λεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφα-
λῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας,
ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρω-
τήσεις, τῆς φωνῆς διὰ τοῦ ὀθονίνου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ
προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφω-
νοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν
Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐ-
τοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν
εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

8 Διείρας) Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, oſtendit draconem rogantibus, non totum, ſed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in ſinu, ubi videri non poſſet, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promiſit, ſe loquentem etiam Deum illis praeſtiturum, oracula reddentem ſine vatis excipientis miniſterio. Commiſſis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad ſimilitudinem humani fabricatum, tranſmiſſis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata reſpondit, voce per linteum illum Aeſculapium accidente. Vocabantur oracula iſta vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, ſed veſtitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de ſuo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipſum quoque fuit. Adhortans illum ad impreſſionem *faciendam*, ſic dixerat:

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

εἶτ᾽ ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεὶς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ᾽ ἄλλον ἀντ᾽ αὐτοῦ·

Μὴ σύγ᾽ ἐπ᾽ Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν
Πότμον ἐπιπροϊεὶς, παύσῃ βιότοιο φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μεταχρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθεσπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν, 28

Parthoſque Armenioſque haſta domiture furenti,
Urbem ad Romanam Tiberiſque fluenta redibis,
Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Deinde cum perſuadere ſibi paſſus ſtolidus ille Gallus, irruptionem feciſſet, ſed male ei (nam cum exercitu ſuo ab Othryade caeſus eſt) expeditio ceſſiſſet, hoc oraculum exemit e commentariis, poſuitque pro eo illud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet:
Ne tibi femineo vir amictu triſte per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula poſt eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem ſanitatem promiſerat: mortuis autem illis oraculum praeſto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμος γὰρ προφανὴς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἵεσο νῦν, τοὐμοῦ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχιδέων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλῦε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium triſti modo deſine quaerere morbo:
Nam ſatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod ſciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenſes celebrari ſimili vaticinandi arte, eos ſibi conciliavit, multis eorum, qui ad ſe venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rurſus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, uſque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam uſque percrebuiſſet oraculi fama, & in Romanorum urbem incidiſſet; nemo fuit, quin alius prae alio feſtinaret: alii quidem venientes ipſi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκὼς, καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥαδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήεσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐῤῥωμένην ἐνέβαλλον.

Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentiſſimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quaſi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honeſtus, & in multis magiſtratibus Romanis probatus; ſed circa Deôs *religioſo* quodam morbo laborans, & abſurdas de iis perſuaſiones habens, qui ſi qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret ſtatim adorandi cauſa, multumque adſtans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiſſet, parum aberat, quin, mandato ſibi munere relicto, ad Aboni caſtra advolaret: miſit certe aliôs ſuper alios. Miſſi vero *qui eſſent*, imperiti quidam ſervi, facile decepti, poſt reditum, alia a ſe viſa, alia tanquam viſa & audita narrant, & plura his corollariorum inſtar adiiciunt, ut gratioſiores nempe eſſent apud dominum. Accendunt ergo miſellum ſenem, & in robuſtam illum inſaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ὢν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἳ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένους. Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λῃστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ἐπισφαλὲς καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ τὸ δέος ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ

eſſet pleriſque & potentiſſimis, circumire & narrare partim quidem, ut audierat ex his, quos miſerat, partim etiam de ſuo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula pleroſque ſollicitat, qui ſtatim ipſi quoque feſtinant de ſuis rebus aliquid audituri. At noſter, blande qui exciperet venientes, hoſpitalibuſque & aliis magni pretii muneribus ſuos faceret, dimiſit illos, qui non renuntiarent modo interrogata, ſed Deum etiam celebrarent, & prodigioſa de oraculo, ſeque ipſo mentirentur. Ac machinatur quiddam homo exſecrabilis, non inſipiens & latrone minime vulgari dignum: ſolvens enim libellos ſibi miſſos & legens, ſi quid inveniret audax & periculoſum in interrogationibus, retinuit ipſe, nec remiſit, ut obnoxios & tantum non ſervos ſibi retineret iſto metu eos, qui miſerant, memores nimirum, qualia fuiſſent, de quibus interrogaſ-

ἤροντο. συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλλιανῷ δοθέντων 33
χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προστήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ Ῥουτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖ-

ſent. *Probe* autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile ſit. Ab his ergo multa accepit, qui ſcirent, ſe intra illius retia concluſos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio ſuo e priori uxore ſuſcepto, qui iam ad aetatem inſtitutionis capacem perveniſſet, *quem diſcendi magiſtrum ei praeficeret?* reſpondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis poſt diebus mortuo, ipſe quidem aeſtuare, nec habere, quod accuſantibus reſponderet, oraculo ita rebus praeſentibus refutato. At ipſe bonus vir Rutilianus ultro ſuſcepta oraculi defenſione dixit, hoc ipſum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iuſſiſſe, ſed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuſcum verſari nunc puerum apud infe-

ναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις
34 ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου; Αὖθις δὲ πυνθανομένῳ αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·
Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ· μετὰ δ' ἔσσεαι ἠλιὰς ἀκτὶς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
35 περιμείνας τὴν τοῦ θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θύγατρα.

διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾷν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἐνδυμίωνα διαβάλλει τὸν λόγον, ὃς καὶ βουκόλος ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σελήνης μυθεύεται. V.

ros probabile ſit. Quid vero reprehendendus eſt Alexander, ſi tales inter homunciones verſari voluit? Rurſus interroganti, *cuius ipſe animam nactus eſſet?* ait:

Pelides primum fueras, poſt iſta Menander,
Tum, qui nunc vivis; radius poſt omnia Solis,
Cum ſupra centum octoginta exegeris annos.

At ille ſeptuagenarius diem ſuum obiit, morbo atrabiliario, non exſpectata promiſſione Dei. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diſerte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem ſparſerat, filiam, quam habebat, ex Luna ſibi natam eſſe. Lunam enim amore ipſius captam, cum dormientem vidiſſet. Mos ſcilicet illius, dormientes formoſos amare. Prudentiſſimus autem ille Rutilianus nihil

ρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 36
ἐλάβετο, μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμοὺς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἕν·

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει. κατὰ γάρ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, ſtatim miſit ad arceſſendam puellam, nuptias celebravit ſexagenarius ſponſus, & cum illa cubuit, placata prius ſocru Luna totis hecatombis, putanſque ſe quoque iam coeleſtium unum eſſe factum. At ille cum ſemel res Italicas attigiſſet, maiora ſemper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes miſit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, peſtilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promiſitque illis, ne quid tale fiat, valide ſe adiuturum. Unum ſane oraculum vocale ipſum quoque ad omnes gentes de peſtilentia miſit. Erat autem verſiculus unus:

Intonſus nubem peſtis depellit Apollo.

Eratque videre hunc verſum ubique inſcriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra pleriſque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhauſtae ſunt, quibus inſcriptus fuerat verſiculus. Et

γέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ
ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα
δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταθαῤῥοῦντες τῷ στίχῳ, ἠμέλουν,
καὶ ῥαθυμότερον διῃτῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νό-
σον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν
τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύ-
37 οντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατε-
στήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου
γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμή-
νυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς
τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, κα-
38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦ-
τα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γάρ τινα
συνίσταται, καὶ δᾳδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἑξῆς
ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόῤῥησις
ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς,

ne putes, me hoc dicere, per ipſum illos verſiculum periiſſe. Quin forte quadam ita factum eſt. Forte etiam vulgo homines, fiducia verſiculi, negligentius agebant, omiſſa victus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi, qui haberent propugnaturas pro ſe *illius* ſyllabas, & intonſum Phoebum telis abacturum peſtilentiam. Verum etiam exploratores in ipſa Roma multos ſane conſtituerat coniuratorum, qui ſententias uniuſcuiuſque ſibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad reſponſiones, iam ante adventum ſuum miſſi invenirent. Et ad *res* Italicas haec & ſimilia praeparabat. Myſteria etiam quaedam inſtituit, & facum geſtationes, & ſacrorum diſciplinam, tribus deinceps diebus feſto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Chriſtianus, aut Epicu-*

ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω·
οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγα-
θῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖ-
το, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπε-
φθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λο-
χεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος,
καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπι-
φάνεια καὶ γένεσις τοῦ θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39
λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δᾳδὶς
δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σε-
λήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλ-
λιανοῦ ἡ γυνή. ἐδᾳδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων
Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ
μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ
ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ῥουτιλλία τις ὡραιοτάτη, τῶν Καί-
σαρος οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξ-

reus venerit, orgiorum ſpeculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auſpiciis! Deinde ſtatim a principio fiebat exactio. Atque ipſe initio dicebat, *Foras Chriſtianos!* Multitudo univerſa ſubiiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & naſcebatur Aeſculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis [*facularia*] autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, naſcenſque uxor Rutiliani. Facem porro geſtabat, & praeibat caerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipſe quidem dormiens iacebat in medio, deſcendebat autem ad illum ex tecto tanquam e coelo, pro Luna, Rutilia quaedam formoſiſſima, procuratorum Caeſaris cuiuſdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &

ἀνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς, φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν δὲ εἰσῄει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἰὴ Γλύκων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, ἰὴ Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δᾳδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύσου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μηρὸν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata viciſſim ab illo, atque in oculis miſeri illius viri, oſculaque intercedebant in medio, & complexus: ſi vero minus multae eſſent faces, forte etiam quiddam eorum, quae ſub veſte fieri ſolent, patratum eſſet. Parvo autem interiecto temporis ſpatio rurſus intrabat, ut antiſtitem caerimoniarum decet, exornatus multo cum ſilentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum ſecuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Io Alexander!* Saepe autem in illa facum geſtatione & myſticis ſaltationibus nudatum ipſius de induſtria femur, aureum apparuit, circumpoſita, ut probabile eſt, pelle inaurata, & ad lucernarum ſplendorem refulgente. Itaque exorta aliquando diſputatione de illo inter duos ſtultitiae illius conſultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius ſimilem?* eamque quaeſtionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.
Ἡ δὲ προφητείη, δίης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὡς 41 ἀσεβὲς ὂν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγωνικαῖς, ἐπήγγελλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιοῦ-

4 Δίης) Ἤτοι Διός. V.

ipſum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo dubitationem illam diſſolvit:

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque:
Vatis at eſt animus Ioviali e mente propago:
Miſſus adeſt iuſſu patris auxiliator honeſtis,
Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipſe tale quid vir ingenioſus commentus eſt. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cultus miniſtros ſibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud ſe canerent: oportebatque probatos ac praelatos ceteris generoſiſſimos quoſque, & formoſiſſimos, & honeſtiſſimos mitti: quibus incluſis tanquam emtis pecunia ſua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Inſuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis maior inter ſalutandum comple-

σθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφί-
42 λει· καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος. Τοι-
αῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέ-
δην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
κτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο
ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὑτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ
καὶ ηὔχουν τετοκέναι παρ᾽ αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον
διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τια-
νοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν
ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γε-
γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ
γάρ μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ᾽ ὅς,
Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ᾽ ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς

2 Κῦσαι) Φιλῆσαι. G.

ſtendumque ipſum oſcularetur: verum aliis manum ad oſculum cum offerret, ſolos aetate florentes oſculabatur; dicebanturque hi *intra oſculum eſſe.* Hunc ad modum ſtupidis hominibus ad delicias uſque illudebat, corrumpendis, prout collibitum eſſet, mulieribus, & pueris conſtuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, ſi cuius uxorem adſpiceret: ſi vero oſculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum ſuam influeret, futurum unuſquiſque putabat. Multae vero etiam ſe peperiſſe ex eo gloriabantur, &, vera illas dicere, mariti illis teſtabantur. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianenſis cuiuſdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus diſcere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis ſcriptum in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon*, *quis es?* *Ego*, inquit ille, *Aeſculapius iunior*, *diverſus ab illo priore*.

λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν Ἀπόλλω χρησμῳδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διηλέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα) Ἔφη γὰρ τὸν Λέπιδον τοῦτον ἐν Ἀμάστριδι κατοικεῖν Ἐπικούρειον ὄντα. V.

Quomodo ais? Non fas eſt te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis reſponſa? Tres ſupra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem ſibi oracula. Num mendacia ſunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc ſcire poſtules, neque enim fas eſt. Ego vero quid ero poſt hanc vitam? Camelus, poſt equus, poſt vir ſapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec cum Sacerdote Glycon locutus eſt. In fine autem oraculum verſu concluſum pronuntiavit, cum Lepido ſodalem eſſe ſciret:

Ne Lepido credas: triſtis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte ſua & ſapientia praeſtigias ipſius op-

44 Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, [4]ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπείσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, κἀπειδήπερ ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν (πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνῃρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ

4 Ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα) Ἴσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοὔνομα τὸ κύριον εἰπεῖν παρῃτήσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem etiam multis praeſentibus ipſum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *perſuaſiſti, ut apud Praeſidem Gallograeciae poſtularet ſervos ſuos ultimi ſupplicii, tanquam qui filium ſuum Alexandreae doctrinae cauſa verſantem interfeciſſent. Vivit autem adoleſcens, & ſalvus rediit poſt ſervorum interitum, beſtiis a te obiectorum.* Factum vero eiuſmodi quid fuerat. Adoleſcens, qui adverſo flumine navigarat in Aegyptum ad Clyſma uſque, ſolvente *commodum* navi perſuaderi ſibi paſſus eſt, ut & ipſe navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi ſervi ipſius, rati aut in Nili navigatione periiſſe adoleſcentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, ſublatum, redierunt, amiſſum illum nuntiantes. Tum *ſecutum eſt* oraculum, & con-

καταδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
νακτήσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ ὀνείδους τὴν ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθήσεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατός τις ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐῤῥύσατο τοῦ θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τινι προσκαλου- 46
μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι; τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: poſt quam adfuit iuvenis, ſuam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, ſe redargui, veraeque reprehenſionis impatiens, iuſſit, qui praeſentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipſos quoque devoti capitis futuros, eiuſque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demoſtratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfuſus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abeſſet, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, ſolum ſapere inter tot inſanientes, & luere alienam Paphlagonum ſtultitiam? Et haec de illo eiuſmodi *erant.* Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum, (fiebat autem hoc pridie quam reſponderet) atque interrogante praecone, *an reſponderet?* intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quiſquam; ſed cogebatur e terra una

νώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον· ὅπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.

47 Ἓν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶσθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲν καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο εἴωθε λέγεσθαι Ἀθηναίοις, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τῆς γῆς, ὃ φαμὲν τόπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Σημειοῦ ὡς θιασώτης ἦν καὶ οὗτος ὁ ἐπὶ κακῷ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκιανὸς τῆς Ἐπικούρου αἱρέσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum inveniſſet ſententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod noſti, illius librorum & capitalem, qui placita ſapientiae huius viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis cremavit, quaſi ipſum videlicet exureret; & in mare abiecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta ſenis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo exſecrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam a ſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, οὐ δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ. Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἕν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μια- 48
ροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε Θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν·

Ἐς δίνας Ἴστροιο διϊπετέος ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεΦέας· καὶ ὅσα τρέΦει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ᾽ ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ᾽ εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate. Inter reliqua verò unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vingente bello Germanico, cum divus Marcus iam Marcomannis & Quadis eſſet implicitus. Poſtulabat autem illud oraculum leones duo coniici vivos in Iſtrum multis cum aromatis, & ſacrificiis magnificis. Sed melius eſt ipſum ponere oraculum:

Iſtri vorticibus, lapſis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, miniſtros
Montibus eductos: &, quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes: evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας,
ἐκνηξαμένους ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατ-
ειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα
δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δισμυρίων
που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ
Ἀκυληΐαν γενόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως
ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφι-
κὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυ-
χρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μέν-
49 τοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἤδη δὲ πολ-
λῶν ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ
τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ
τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινοὺς
καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία,
ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ
θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς,
ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hiſce, uti iuſſerat, leones, cum in hoſticum enataſſent, lignis confecere barbari, uti canes quoſdam, aut lupos peregrinos: ſtatimque maximum vulnus noſtri accepere, vicies mille fere uno loco amiſſis. Deinde conſecuta ſunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbſque illa paene capta. At ille ad eventum *excuſandum*, Delphicam illam defenſionem, & Croeſi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixiſſe Deum, neque tamen declaraſſe, Romanorumne ea eſſet, an hoſtium? Iam vero confluentibus multis, ipſaque urbe preſſa a multitudine venientium ad oraculum, nec ſatis rerum neceſſariarum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quaſi per quietem audita a Deo reſpondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, ſed ambigua & perturbata; inprimis ſi quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἦσάν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοὺς τοιούτους χρησμοὺς ἀπολαμβανόντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
Δοῦλος πρωτογενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
Ὤπυιες γὰρ ἐκεῖνον, ὅδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

ſius obſignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non ſubiens, quidquid in mentem veniret, ſubſcribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant conſtituti ad hoc ipſum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis cauſa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unuſquiſque Atticum. Interdum vero, licet neque interrogaret quiſquam, neque miſſus eſſet, quin neque omnino eſſet, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fundebat ad ſtuporem hominum inſipientium; quale eſt hoc quoque:

Scire cupiſne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In ſtratis furtim ſubigat tecto ſub herili?
Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rurſus tua coniux,

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαΐοις, μήτ' εἰσοράας ἃ ποιοῦσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἄν,
51 συνεὶς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ, Συριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, οὐ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυνάμενοι ἕκαστα, οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν·

Μόρφι ἐβάργουλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ λείψει φάος.

Vindictam is repetit factis pro turpibus iſtam.
Triſtia iamque tibi per utroſque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & ſuppoſta cubili
Ad caput: eſt horum tua conſcia ſerva Calypſo.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paulo poſt non deſpuat intellectum illorum contentum? Verum reſpondit ſaepe etiam barbaris, ſi quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe eiuſdem gentis, cuius eſſent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipſa oracula, ut interea per otium ſolverentur libelli ſecure, invenirenturque qui interpretari poſſent ſingula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν προσελθόντων Μάγγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημηναμένου περιέργως, καὶ προφανῶς, ὑπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.

καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής; ἐπ᾽ ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ᾽ ὅ, τι ἧκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ·

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.

τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλαχούμαλα) Ἀπόλοιο γένης τῆς ἀπεράντου εὐτραπελίας. V.

Rurſus neque praeſenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra verſum: *Retro abi: qui enim te miſit, interfectus eſt a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti iam ſunt & vincti. Pauca etiam eorum, quae reddita mihi ſunt, audi. Interrogante me, *an calvus ſit Alexander?* & curioſe obſignante atque manifeſte, ſubſcribitur nocturnum oraculum,

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurſus, cum duobus libris interrogaſſem diverſis, & ſub nominibus diverſis, interrogationem eandem, *cuias Homerus poëta fuiſſet?* alteri ſubſcripſit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *cuius rei cauſa veniret?* reſponderat, *petitum curationem ad dolorem lateris*: ab hoc igitur inductus, ſcripſit:

Cytmide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audiſſet, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μή σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὅδευε.

54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτὼ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσεται μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς, φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

2 Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηται τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, *navigare melius eſſet in Italiam, an pedeſtre iter facere?* reſpondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus ſed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipſe illi machinatus ſum, ut illud quoque. Unam modo quaeſtionem cum rogarem, inſcripſi libro ex conſuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque inſuper efficitur, miſi. At ille mercedi miſſae credens, & inſcriptioni libelli, ad unam quaeſtionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praeſtigiator, Alexander?*) octo mihi reſponſa miſit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, ſenſu carentia autem & difficilia univerſa. Quae poſtea cum ſenſiſſet, & illud quoque, dehortatum me eſſe Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus eſſet ſpei ab oraculo oſtenſae, oderat me, ut facile eſt ad exiſtimandum, & inimi-

ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. κἀπειδὴ ἐσελθόντα 55
με ἐς τὴν πόλιν ᾔσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἴην ὁ Λουκιανὸς, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππαδοκίας, φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὥς με παραπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔτεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιὰν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρηστῷ πάνυ μικροῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυ-

ciſſimum ſibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano reſpondebat:

Noctivago gaudet coitu inceſtoque cubili.

Et in ſumma infenſiſſimum merito ſibi me habuit. Cumque ſenſiſſet in urbem me ingreſſum, & didiciſſet me illum eſſe Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, haſtatum & contarium, quos a praeſide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare uſque deducerent) ſtatim invitari me iubet dextre ſane & cum multa humanitatis ſignificatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi oſculandam manum, ut ſolebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad oſculum, praeclaro morſu tantum non claudam feci viro manum. Praeſentes ergo angere me & pulſare tentabant, pro ſa-

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασσόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρός με, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἷ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ῥᾳδίας γενομένης
56 μεταβολῆς. Εἶτα δή μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἄμαστριν προὐκπεπομφὼς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipſum nomine, non Prophetae, ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque, ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens, *Me ſibi omnino notum*, & *quid Rutiliano auctor fuerim*: &, *qua de cauſa*, inquit, *haec mihi feciſti, cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo conſtitiſſem; ac paulo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribuſque multis miſſis, (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrin praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebi-

παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· κἀγὼ μὲν ᾤμην ἁπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν· ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συνναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβεβιωκώς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ᾽ ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
προστεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, 57
ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν Βοσπορανούς τινας πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem.. Cum vero medio in traiectu eſſem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura eſſent, ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod ſi factum eſſet, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit, ne quid durum in nos conſulerent; atque ad me, *ſexaginta annos*, inquit, *ut vides*, *irreprehenſam & ſanctam vitam cum vixerim*, *nolim hac aetate*, *qui coniugem habeam & liberos*, *caede maculare manus*: indicans, quo nos conſilio recepiſſet, & quae ſibi eſſent mandata ab Alexandro. Cum autem expoſuiſſet nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum inveniſſem Boſporanos quoſdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ᾽ Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἄμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοὐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὡρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου φιλοσόφους· ἀλλ᾽ ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοντι
58 θρασυνόμενος ἐφ᾽ οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annuum tributum afferrent, atque enarraſſem illis impendens nobis periculum, benevoloſque illos nactus, & receptus in navim, Amaſtrin ſalvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis diſcrimen adductus fuiſſem. Hinc & ipſe in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulciſci hominem cupiens, quem & ante inſidias iam odiſſem, & infenſiſſimum propter morum impuritatem haberem: iamque accuſationem meditabar, ſubſcriptores habens multos, praeſertim philoſophos e ſchola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipſe, tantum non ſupplicans obſecranſque uti quieſcerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non poſſe, manifeſtis in criminibus licet deprehenſum, ſupplicio afficere. Itaque ab impetu repulſus acquievi, intempeſtive audax ſub iudice ſic affecto futurus.

πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάν-
δρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆ-
ναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νό-
μισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος,
κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάπ-
που Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτο-
ρος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59
ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἵμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ
ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέ-
λει, οὐδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Πο-
δαλειρίου υἱὸς, διασαπεὶς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος,
καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ ἐφωράθη φαλακρὸς
ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν
διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς
φενάκης ἀφῃρημένης. Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς) Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γένος. ὁ δὲ σηπεδόνι διαβέβρωται τὸν πόδα. V.

Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni caſtro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percuſſus eſt, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi ſui gerentis, Aeſculapii, & falcem illam materni progenitoris ſui Perſei? Cum vero praedixiſſet, reddito de ſe oraculo, vitam ſibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu ſe moriturum; miſerrimo fine, annos nondum ſeptuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen uſque pede, & ſcatens vermibus: quo tempore etiam calvus eſſe deprehenſus eſt, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod niſi ablato ficticio capillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ῥουτιλλιανὸν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ᾽ ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius ſabulae converſio fuit, ut coniicere quis poſſit, a quadam hoc providentia fuiſſe, etſi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout iſta vita dignum erat, & certamen inſtitui pro oraculo *obtinendo*, cum coniuratorum praeſtigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipſorum praelatus reliquis ſuſcipere deberet oraculum, coronarique ſacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeſes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remiſit, prophetae munus illi, poſtquam hinc diſceſſerat, adhuc ſervans. Haec, amice, pauca de multis ſcribere ſpeciminis cauſa volui, partim quidem tibi gratificatus, ſodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπί τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πρᾳότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλέον δὲ, ὅπερ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ᾽ ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσα.

ſapientiam & veritatis amorem, & mores manſuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciſcendi cauſa, viri vere ſancti, & divino ingenio, quique ſolus cum veritate, quae pulchra ſunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum ſuorum factus ſit. Puto vero, *aliis* etiam, qui inciderint, utile quiddam continere viſum iri hanc ſcriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene ſentientium animis confirmet.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

1 ΛΥΚ. Ἐπεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγόρηκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ἐπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

2 ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὡμιληκὼς, ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν,

DE SALTATIONE.

Lyc. QUANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accuſationem, olim, puto, ad eam paratus, protuliſti ſaltationum & ipſius ſaltandi artis, & noſtrûm inſuper, qui tali ſpectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum ſtudium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuſes. Et ignoſcendum tibi, ſi ab initio inde triſti vitae generi aſſuetus, &, quod durum eſt, ſolum bonum eſſe iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accuſatione putaſti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, iſque eruditioni innutritus, & cum philoſophia verſatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum ſtudio, & antiquorum conſuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσμασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἵῳ σοὶ πρέποντα· ὥστε ἔγωγε πυθόμενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ᾐδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾳδόντων, καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται. Πολλῆς οὖν, ὦ γεν- 3

dine, ſedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum ſpectans hominem, molli veſtitu, & laſcivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinoſiſſimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quaſdam: & haec omnia ad pulſationes, & frequentamenta, & pedum [*ſcamillorumque*] ſtrepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui ſimilem decentes. Itaque ipſe ego cum audirem, tali te ſpectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, ſed moleſte tuli, ſi Platonis, & Chryſippi, & Ariſtotelis oblitus ſedeas, iis ſimilis, qui pinnula aures titillant: idque cum ſexcentae ſint honeſtae aurium & oculorum voluptates, ſi quis illos in circulis tibicines deſideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praeſertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομῆσθαί σοι. πρὸς δὴ τοὐπιὸν, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσέα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέησε πρὸς τὸν παράπλουν αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι᾽ ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος δεδουλῶσθαι.

4 ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ᾽ ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

eſſe meruerunt. Quare longa tibi, o generoſe, defenſione opus erit apud eruditos, ſi eiici non omnino velis, & ab honeſtis viris ſegregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc ſanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum eſſe. In futurum quidem vide, ne inſcientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus ſis: quod quidem non tuum ſolius crimen fuerit, ſed etiam noſtrum, niſi te Ulyſſis inſtar a loto abſtractum ad conſueta ſtudia prius reduxerimus, quam non ſentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae ſolis inſidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in ſervitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam aſperum in nos laxaſti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα· παρ᾽ ὅσον τοῖς μὲν τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοὐπιτίμιον· ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδίω πεφηνέναι, καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴκοι, οὐδ᾽ εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ᾽ ἐμαυτὸν περιΐσταμαι, ἀλλ᾽ εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτερος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ᾽ αἰσχύνῃ ἐπ᾽ αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ γοῦν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ, καὶ κατάπτυστα.

& Sirenum imaginem, uſque quaque diſſimilem eorum protuliſſe mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his, qui Lotum guſtaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium eſus illius auditionisve propoſitum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo ſuavior viſa eſt, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domeſticarum, neque ignorantiam mei ipſius incidi; ſed, ſi abſque cunctatione dicendum eſt, multum prudentior & perſpicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas eſt, qui vidit illud ſpectaculum,

Doctior is patrias lapſus pervenit ad oras.

Crat. Hercules, Lycine, quid tibi eſt, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Graviſſimum enim hoc eſt, quod neque curationis ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς φὴς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, κατηγοροῦντος, ὧν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Συγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθείης ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui, quae neſcis, *ea tamen* accuſes.

Crat. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti.

Lyc. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermiſſurum, quo an-

δείῳ καταλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἱκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφη- 6
μιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὥραισιν ἄρα) Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὤφειλε γὰρ, μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατικήν. σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς τοὔπιὸν φθάσαι. Νῦν δὲ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ κέχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ ταῖν χεροῖν θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προσνέμουσι. V.

Μὴ ὥραισιν ἄρα) Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἐστὶ, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἤτοι Ὄλυμπον, ἤτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἵκοιτο. ὧραι γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ Ὅμηρος (Il. E, 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο οἱ πασῶν χαρίτων τετυχηκότες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλόστρατος εἴκοσι β' περὶ ὡρῶν οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶναι. τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὁμήρῳ ἀφῶμεν εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενέσθαι ταῖς ὥραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὅρα τὸν λόγον Φιλοστράτου. (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ιε', (p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ Κύπρια γραψάμενον οὕτω πως λέγοντα. Ἱμάτια (ap. *Athen.* ἵματα) μὲν χροίας τότε αἱ Χάριτές τε καὶ Ὧραι (in edd. legitur Αὖραι) ποίησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. οἷα φόρευσ' Ὧραι ἔν τε κρόκῳ ἐν θ' ὑακίνθῳ, ἔν τ' ἴῳ θαλέθοντι ῥόδου γ' ἐνὶ ἄνθεϊ καλῷ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς ὥρας ἅπτεται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et *Athen.* II, 27, in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὥραισιν [μετὰ τῶν καλῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. *Caſaub.* L. II, 14.) G.

te alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero pereaṁ, ſi quid tale unquam ſuſtineam, quamdiu quidem hirſuta crura habuero, & mentum non vulſum: itaque tui me iam miſeret, plane bacchico furore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiſſis maledictis hiſce, audire me de ſaltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona inſint, & quam non ad delectationem modo pertineat, ſed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ῥυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὑτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἕτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα ἐθέλεις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ

utilis etiam ſit ſpectantibus, & quot ad res inſtituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat ſpectantium animos, dum pulcherrimis illos in ſpectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem oſtendit? Quod enim etiam cum muſica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehenſio illius, ſed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium eſt, ad furioſum hominem audiendum, qui morbum laudet ſuum. Interea tu ſi velis nugis me tuis perfundere, paratus ſum hoc tibi amici miniſterium ſubire, & praebere aures, qui ſine cera etiam tanquam non auditas tranſmittere res nauci poſſim. Itaque iam ſilentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quaſi nemo plane audiret.

Lyc. Bene ſane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo poſt, num nugae tibi, quae dicturus ſum, videan-

λεχθησόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ᾽ οἵ γε τἀληθέστατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκὴ, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ᾽ ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δέ 8
φασι Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens ſit hoc ſaltandi ſtudium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi cauſa progenitorum noſtrorum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; ſed qui veriſſimas tibi ſaltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore ſimul in conſpectum prodierit. Etenim illa aſtrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes coniunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius ſaltationis documenta ſunt. Cum autem paulatim creverit, & acceſſionem ſubinde in melius nacta ſit, iam ad ſummum videtur perfecta, & evaſiſſe varium quoddam, & conſentiens undique, & Muſarum plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, delectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, ſaltare iuſſiſſe: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum ſaltando Iovem illi ſervarunt, ut credibile ſit etiam Iovem fateri, ſe ſalutis ſuae illis praemia debere, qui ſaltationis illorum beneficio dentes patris ſui effugerit. Armata autem fuit illorum ſaltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immiſſo furore bellico inſultarent. Poſtea vero Cretenſium fortiſſimi quique, operoſo ſtudio hoc agentes, ſaltatores optimi facti ſunt, neque de plebe modo homines & privati, ſed regibus proximi, & qui ad primatum adſpirarent. Homerus enim Merionen non contumelioſa nota afficere volens, ſed ornare, ſaltatorem appellavit. Et ita ſane inſignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci ſolum haec de illo ſcirent, ſed Troiani quoque, licet hoſtes. Videbant enim, puto, etiam ipſius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως·

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκημένος ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ᾽ αὐτὸν ἀφέσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυῤῥίχιον ἀπ᾽ αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε καὶ εἰς ἔδαφος κατέῤῥιψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, 10

concinnam mobilitatem, quam ſaltatione ſibi paraverat. Ita autem fere verſus dicunt:

Merione, quamquam ſaltator maximus audis,
Iſta tamen forſan mea te confecerit haſta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus ſaltandi arte, facile, puto, effugit emiſſa in ipſum iacula. Multos autem alios etiam heroum dicere cum poſſim iiſdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, audiens iſta de filio, magis, arbitror, eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὔτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἁπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐφήβους αὐτῶν οὐ μεῖον ὀρχεῖσθαι ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδὶ, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες,
ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ
11 Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα,
ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς

rum eſſe videntur, a Polluce & Caſtore Caryaticam edocti, (ſaltationis id genus eſt, quod Caryis, Laconicae pago, diſcitur) cum Muſis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingreſſum; & primum ſignum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, muſica duce, & motuum concinnitate; videaſque illorum adoleſcentes non minus ſaltare, quam pugnare armis diſcentes. Cum enim manibus iam conſertis percuſſere, & percuſſi ſunt, cum per vices quieſcunt, in ſaltationem illis certamen exit. Ac ſedet in medio tibicen, canens, pede ſolum percutiens: illi vero, ut in verſus diviſi ſunt, ſe invicem ſecuti habitus oſtendunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem bellicos, paulo poſt autem ſaltatorios, Baccho & Veneri gratos. Quare etiam canticum, quod inter ſaltandum ca-

ἔστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορ-
χοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται)
διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ φασιν,
ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάξατε βέλτιον,
τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον
καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. Ὁ δὲ ὅρμος ὄρχησίς 12
ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἕνα χορευόν-
των, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ
ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πο-
λέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως, τὸ θῆ-
λυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὅρμον ἐκ σωφροσύ-
νης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐ-
τοῖς ὁμοίως ὄρχησίς ἐστιν. Ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης 13
ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδα-
λος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότι σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρ-
χηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum (duo enim canuntur) inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Porro* enim aiunt, *ō pueri, promovete pedem, & ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant. Eſt autem Hormus ſaltatio communis adoleſcentium atque virginum, alterna ſerie choreas agentium, monilique, qui Hormus eſt, re vera ſimilium. Ac ducit choream iuvenis, iuveniles greſſus ſaltans, & quibus deinde in bello uſurus eſt: ſequitur virgo, decenter ſaltare ſuum ſexum docens; ut adeo ſit *monile* quaſi ex modeſtia & fortitudine plexum. Gymnopaediae ſimiliter ſaltatio apud eos eſt. Quae autem Homerus de Ariadne in clypeo *Achillis deſcribendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & ſaltatores duo, quos ibi poë-

καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ
ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ὥς τι κάλ-
λιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι.
τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαί-
ρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβον-
τας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζον-
τα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μέν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέ-
δωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας
καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ
δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαὶ, οὓς τοῖς
ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προὔκρινε γάρ, φησι, προορ-
χηστῆρα ἁ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴν
ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως
δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta *in caput ſaltantes* appellat; chori duces: & quae rurſus ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet. Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes.* In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio, ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere. *Elegit* enim, ait una, *Praeſulem civitas:* & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.* Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla eſt ſine ſaltatione, cum nempe Orpheus & Muſaeus, & qui optimi erant illa aetate ſaltatores, ea conſtituerint,

καταστησαμένων αὐτάς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐχήν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus poſuerint, ut cum rhythmo & ſaltatione homines initiarentur. Rem ita ſe habere, ipſa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos, qui enuntiant myſteria, extra *ſacrum chorum* ſaltare vulgo dici. In Delo autem neque ſacrificia ſine ſaltatione *peragebantur*, ſed cum hac & cum muſica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praeſtantiſſimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur ſcripta his choris, vocabantur Hyporchemata, quorum pleni ſunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, poſtquam mane ſurrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum ſumus oſculati, perfectam putamus a nobis eſſe adorationem: ſed ſtantes in orientem converſi ſaltatione Solem ſalutant, ſi-

καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν
Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις
ἱλεοῦνται τὸν Θεὸν δὶς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς
18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει
αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίῃ τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφε-
λὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται,
περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχή-
σαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε
19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ
τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν
Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ πα-
λαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ
ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον,
καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι
δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυ-
ρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lentio conformantes ſe, & Dei huius ſaltationem imitantes. Et haec eſt Indorum adoratio, & chori, & ſacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum ſaltatione hoc faciunt: nec emiſerit ſagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum inſtar ſagittas circumponant) niſi ſaltaverit prius, & habitu minatus ſit, & ſaltatione hoſtem ante terruerit. Operae pretium autem eſt, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione deſcendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam ſaltatorem quendam fuiſſe, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras ſe componere omnes, & mutare in omnia poſſet, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς
γιγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὠκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἔμπουσαν
τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι. Ἐπὶ τούτοις δί- 20
καιον, μηδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιθυνὸς δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
ὃ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶ-
μαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιη-
μένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* aſſumens, qua erat admirabilior, naturam eius narrabat, quaſi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc ſaltant, ineſt. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipſumque aemulari Protea. Coniicere licet, Empuſam etiam illam, in ſexcentas ſpecies verti ſolitam, ex eo genere hominem a fabula eſſe traditam. Praeter haec neque Romanorum ſaltatio oblivione praetermittenda eſt, quam generoſiſſimi illorum, Salii vocantur, quae ſacerdotii appellatio eſt, Deorum bellicoſiſſimo, Marti, obeunt, graviſſimam ſanctiſſimamque. Bithyna autem fabula & iſta eſt, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt*, Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum, diſciplinam vibrandi arma profeſſum, acceptum a Iunone Martem,

Ἥρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἐπειργάσατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτην ἀεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
23 Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδιὰν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, ſed durum & ſupra modum virilem, non prius armis pugnare docuiſſe, quam ſaltatorem perfectum reddidiſſet. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam ſemper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionyſiaca enim & Bacchica non puto te exſpectare ut ex me audias, ſaltationem fuiſſe illa omnia. Cum enim tria ſumma genera eſſent ſaltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; miniſtri Dionyſi Satyri has inventas a ſe nominarunt ſingulas. Et hac arte uſus Dionyſus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iiſdem thiaſis inducendis ſubegit. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide, ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Mi-

μένου. θαυμάζω δέ σου κἀκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὖθις γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ᾠδὴ γλυκερὰ, καὶ ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως·

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διῃρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθει-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi inprimis norim, (rurſus enim ad poëtas redeo) quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum*, & *amorem*, & *cantum*, & *ſaltationem*, ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Iſtum namque Deus concinnat bellipotentem,
Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in claſſes duas diviſiſſe Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus ſola haec tanquam pulcherrima oppoſuiſſe. Heſiodus ve-

24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ'
ἰδὼν αὐτὸς ἕωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρ-
χῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον
διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν ὀρ-
χεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ
σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
25 τὴν ὀρχηστικήν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἴ-
γε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ
μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν
ἠξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμίᾳ, καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κινή-
σει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ
ᾐδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἓν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων
καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρ-
χηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μι-
κρὰ οὐκ ὤκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα
τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audiſſet ab alio, ſed ipſe vidiſſet mane ſtatim ſaltantes Muſas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede ſaltant,
Et patris circum ductant altare choreas.

At tu, generoſe, tantum non Deos oppugnans contumelioſe de ſaltatoria loqueris. At Socrates, vir ſapientiſſimus, ſiquidem fides habenda dicenti hoc de ipſo Pythio, non laudabat modo ſaltatoriam, ſed diſcere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐτοῦ ἐδιδάξατο.
26 Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σικιννίδος προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετίμησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν καὶ τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπών· φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ

non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet, qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri iuſſiſſet. Videris autem mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe, nempe Tragicae *poëſi* eam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium quoque, aſſumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris ſaltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipſum honeſta, appellares: age iam componamus unumquodque eorum cum ſaltatione. Quamquam tibiam citharamque, ſi videtur, praetermitta-

27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάθωμεν, οἵα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἠσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς· ἐῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοιτο· εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιᾴδων τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ἐστὶ, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ,

mus: partes enim iſtae quoque miniſterii ſaltatoris. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis ſit, contemplemur. Quam odioſum ſimul & terribile ſpectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, perſonam impoſitam gerens, quae ultra caput emineat, & os latiſſime hians, quaſi devoraturus eſſet ſpectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adſciticiam & artificialem craſſitiem aſſumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra perſonam ipſe clamans, nunc ſublata nunc demiſſa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos verſus, &, quod turpiſſimum eſt, ad modos praeſcriptos cantans *alienas* calamitates, & ſolius ſe vocis auctorem praeſtans; reliqua enim poëtae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba eſt, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingreſſus *in ſcenam* ipſe Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντῆν αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ περίκειται, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμῳδία 29
δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστοῦ σχῆμα ὡς μὲν κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, οὐ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ᾖδον καὶ 30
ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἆσθμα τὴν ᾠδὴν ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν. Αἱ 31

ſolus canit, oblitus ſui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus eſt, ſoloeciſmum eam rem prudens merito vocaverit. Rurſus enim, quod reprehendebas ſaltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas ſibi perſonas ipſas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales ſunt Davorum & Tibiorum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt, uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui caeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubiectae actioni apta! non hians, ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt, alios illis ſuccinere. Ceterum argumenta utriſque

*δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέ-
ναι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι
αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς*
32 *ἔχουσαι.* Εἰ *δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶ-
ναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνό-
τερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ
λέγειν ὅτι πόλις ἐν* Ἰταλίᾳ, *τοῦ* Χαλκιδικοῦ *γένους ἡ
ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς*
33 *ἀγῶνι προστέθεικεν.* Ἐθέλω *δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολο-
γήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμ-
πόλλων ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παρά-
σχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ
ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς
γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξ-
ιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἵα ἑκά-
στη, καὶ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν*

communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, eius rei hanc aio eſſe cauſam, quod praeſidibus certaminum maior res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc, quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam cauſam dicere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermiſi, ne ignorantiae aut inſcitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos, de ſaltatione qui ſcriberent, maiorem ſcriptionum ſuarum partem in eo conſumſiſſe, ut omnes ſaltationis ſpecies percurrerent, & nomina illarum recenſerent, & quae eſſet unaquaeque, & a quo inventa eſſet, rati, ſe hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
τα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἴομαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρίημι.
Ἔπειτα δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνῆσθαι, ὅτι 34
μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνό-
ματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦ-
τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖ-
ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει,
οὐ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλ-
λὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως
ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monſtrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitioſum circa talia ſtudium ineptum, & hominis ſeri ſtudiorum, & mihi intempeſtivum eſſe arbitror, ac propterea omitto. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminiſſe iubeo, mihi iam non propoſitum hoc eſſe, ut uniuſcuiuſque ſaltationis origines perſequar, neque hunc libro huic ſcopum a me conſtitutum, enumerare ſaltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum ſumma earum genera proferrem. Sed ſumma mihi praeſentis libri haec eſt, laudare ſaltationem, ut nunc conſtituta eſt, atque oſtendere, quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, ſed Auguſto maxime imperante. Nam primae illae quaſi radices quaedam & fundamenta erant ſaltationis: ſed florem illius, & perfectiſſimum fructum, qui nunc maxime ad ſummum perfectionis faſtigium

*τὸ νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαϋ-
στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν,
μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔ-
λημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν
ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
μέν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαι-
ρῶν αὐτὰ ἔς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύ-
νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυ-*
35 *μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ
ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ*

pervenit, haec nunc oratio noſtra perſequitur, omiſſo, quid ſit Thermayſtrida vel gruem ſaltare, & reliqua, quae nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium ſaltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exerceri ſolitum, ruſticorum ſaepe ad tibicinae cantum ſaltantium ſaltus vehementes & laborioſos, qui nunc adhuc inter ruſticos frequentantur, ignorantia quadam praetermiſi; verum quod haec talia nihil cum hodierna ſaltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit, dividens illa ipſa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione proſequens altera. Ac de ſaltatione ipſa tantum. Omnibus enim perſequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero ſaltatorem ipſum habere oporteat, quomodo exercitatus eſſe debeat, & quae didiciſſe, & quibus rebus

ἔργον, ἤδη σοι δίειμι, ὡς μάθῃς, οὐ τῶν ῥᾳδίων καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄκαιρον αὐτῇ νενόμικεν. οὐ μὴν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ᾽ ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα 36
αὐτῆς Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. κατὰ γάρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τά τ᾽ ἐόντα,

confirmare opus ſuum, iam tibi enarro, uti diſcas, non inter faciles & leves tractatu eſſe hanc artem, ſed ad ſummum omnis doctrinae faſtigium pertinere, non muſicae modo, ſed rhythmicae etiam, & geometricae, & philoſophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis, nam diſputatricem illius ſubtilitatem intempeſtivam ſibi putavit. Verum ab oratoria non removit ſe, ſed huius quoque partem ſibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi ſunt. Neque vero abhorret a pictura & plaſtice, ſed harum artium concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa eſſe videatur. Ante omnia vero Mnemoſynen eiuſque Polymneian filiam propitiam habere illi propoſitum eſt, ac meminiſſe tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis ſcire oportet ſaltatorem *omnia, quae ſunt, & quae fient, quaeque fuere,*

τάτ' ἐσσόμενα, πρότ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθά-
νειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν
κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη,
καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν
ἀφανῶν σαφηνιστική. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ
Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρ-
χηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέον-
τα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν
37 *τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ*
παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος
αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ
χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρ-
ξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν
Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι
περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ
διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης
γονὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipſum fugiat, ſed promta ſit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propoſitum artis, ſcientia eſt imitandi, oſtendendique, & cogitata proferendi, & obſcurá declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa ſumma etiam ſaltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuſcuiuſque habitus expreſſionem. Apparatus omnis huius operis antiqua hiſtoria eſt, ut praedixi, & promta illius tum memoria, tum decora repraeſentatio. Oportet enim illum, captis ab ipſo ſtatim Chao & prima mundi origine initiis, ſcire omnia, ad Cleopatram uſque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis ſaltatoris ſcientia, eaque praeſertim ſciat, quae interiecta ſunt, Coeli caſtrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, ſubiectumque lapidem,

λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον. Εἶτα ἑξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.) Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον, πρὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστηρίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους ἄλλοτε ἀλλαχῆ νέουσαν. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα (οὐδὲν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς ἐπίτεκα οὖσαν ὑπεδέχετο διʼ ὀργὴν καὶ ἀπειλὰς Ἥρας) ἔστη τῆς ἄλης καὶ μέση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη. Διὸ αὐτὴ μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ἅτε δήλη γεγονυῖα τῇ παγίῳ στάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς) Λέγουσιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ ναοῦ, καὶ περὶ αὐτὸν ἀιετὸν γέγραπται ἀπὸ συνθέσεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον ἁπάσης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium ſortem. Tum deinceps Gigantum ſeditionem, ignem furto ſubductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriuſque Amoris. Et poſt iſta Deli *inſulae ſublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem ſublatum, Tityi inſidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehenſum. Deucalionem ſuper haec, & magnum hoc vivente ſeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis ſervantem, & *enatos* rurſus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Iunonis dolum, & combuſtam Semelen, & utramque Dionyſi nativitatem, & quaecunque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

χῆς, καὶ Ἁλιῤῥόθιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ
Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως,
καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς
Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ
Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν
41 τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. Ἑξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

interfectum a Marte Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago iudicium, & Atticam in univerſum mythologiam. Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hoſpitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quaecunque de Borea, & de Oreithyia, & Theſeo, & Aegeo *narrantur.* Ad haec receptionem Medeae, & rurſus fugam ad Perſas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel paſſae ſunt, vel fecerunt. Poſtea *tenendi ſunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioſcurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim iſta quoque videri poſſunt merito. Atque iſta quidem Athenienſium, pauca ſane ſpeciminis ergo de multis omiſſis retuli. Deinde *occurrunt* Megara, & Niſus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-

καὶ Μίνωος πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολὴ, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή. Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὐτὴ 42
μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.
Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἴναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ Φρου-

ſectio Minois, ingratuſque adverſus bene de ſe meritam animus: poſt quae ſequuntur Cithaeron, & Thebanorum Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes ſerpentis, & Spartorum exortus, ac rurſus Cadmi in ſerpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor ſtructoris, & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu ſilentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules ſuis cum laboribus omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena & ipſa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac poſt haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos. Poſt haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, geſta ſunt: Inachus,

ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
ἡ τῶν φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ
ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιό-
τατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
τὴν Δανάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ προῃρημένον, ᾧ οἰκεία καὶ
ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦ-
τα πίστις. κἀκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipſiuſque Argus cuſtos, & Atreus ac Thyeſtes, & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exſulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam annumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον,
καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ
τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγρα-
φὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ
τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος
ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ
μήλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46
καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυ-
πρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα
τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεὶ, μά-
λιστα ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις
γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρω-
τος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράμα-
τα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπῳ-
δὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ,
Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Ὀδυσσέως μανία,
καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδύσσειος

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea iratum Aeſculapio. Porro hoſpitium Paridis, & Helenae raptum, poſt iudicium de pomo. Putandum enim, Spartanae hiſtoriae Iliacam quoque connexam eſſe, quae multa eſt & multarum perſonarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis ſcenae propoſitus eſt: & meminiſſe horum oportet ſemper, maxime ſtatim inde a rapina uſque ad ea, quae in reditu cuiuſque facta ſunt, & errorum Aeneae, & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Oreſten, & quae in Scythia heros ille auſus eſt. Nec abhorrent ab hiſce, quae ante geſta ſunt, ſed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyrô pro virgine commoratiô, furor *ſimulatus* Ulyſſis, Philoctetes deſtitutus, & to-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπιβουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργὴ, καὶ ἡ Αἴαντος μανία,
47 καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἔχει πολλὰς ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώ-
48 τους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς θηρίωσις, Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναὶ, Ἀλ-
49 φειοῦ ἔρως, καὶ ὕφαλος ἀποδημία. Ἀλλὰ κᾂν εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλ-
50 κοῦν τῆς Κρήτης περίπολον. Κᾂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in univerſum, Ulyſſea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos poteſtas, & reliqua ad poenam uſque procorum. Et ante haec ſtructae Palamedi inſidiae, & Nauplii irae, & furor Aiacis, & alterius *Aiacis* in ſcopulis interitus. Habet multas occaſiones Elis quoque pro ſaltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Calliſtus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter ſub mari. Verum etiam in Cretam ſi commemoratione pergat, multa inde quoque ſibi ſaltatio colligit, Europen, Paſiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
θαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ
ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
μαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυ-
πίαν, ἐφ' ᾗ τὴν ἐν Οἴτῃ πυράν. Ἔχει καὶ Θρᾴκη πολ- 51
λὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
πλέουσαν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἷμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω 52
παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἄλκηστιν, τὸν
τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργὼ, τὴν λάλον αὐ-
τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
Λαοδάμειαν. Κἂν εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ 54
κἀκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκρά-

ſi tranſieris, etiam ibi multa invenit ſaltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore diſcuſſo Alcmaeonis conſtitutam familiam. Tum Neſſum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum. Habet etiam Thrace multa ſaltaturo neceſſaria: Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi ſupplicium. Ac Theſſalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iaſonem, Alceſtin, quinquaginta iuvenum claſſem, Argo, loquacem illius carinam. Ea, quae in Lemno acta ſunt, Aeetem, Medeae ſomnium, laceratum Abſyrtum, & geſta in praeternavigando: & poſt iſta Proteſilaum & Laodamian. Et ſi in Aſiam rurſus tranſeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipſius

τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυα-
ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
λίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ
56 θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τῆς χρυσῆς
ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἄτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας,
ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καινέα λέγω, καὶ τὸν
58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύῤ-
ῥαν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
τα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
νων ἀρχὴν ἐτελμήθη ὑπό τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
59 λεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκης ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Perſas uſque error: & antiquiora adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusſque illi* humerus eburneus. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & ſorores illius populi plorantes electri lacrimas. Norit talis etiam Heſperides, & cuſtodem aurei auctumni draconem, & Atlantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fabuloſas formarum immutationes, quae in arbores, aut beſtias, aut aves mutatae ſunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico, & Tireſiam, & ſimiles. In Phoenice Myrrham, & Aſſyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Inſuper vero etiam recentiora, quae poſt *magnum illud* Macedonum imperium ſuſcepta ſunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
δείξεται, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς
τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
ἑαυτὸν μετεσκεύασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ᾅδου ἅπα- 60
σαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ᾽ ἑκάστῃ
αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου
ἑταιρείαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμή- 61
ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
στα τῆς τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ
ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
λὼν, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ᾽ ὁμοιότητα τῶν προει-
ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευ-
μένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora ſciet quidem, ſed per ſigna tantum quaedam demonſtrabit: Epaphum dico, & Oſirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia vero amorès illorum, ipſiuſque adeo Iovis, & in quos ſe habitus mutaverit. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, ſupplicia, & ſingulorum cauſas, & Pirithoi atque Theſei ad inferos uſque amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Heſiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca ſane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipſis oſtendenda ſaltatoribus, tibique ad ſimilitudinem praedictorum invenienda, quae omnia in promtu, & unoquoque tempore iam ante praeparata, & in penu quaſi repoſita eſſe ſaltatori neceſſe eſt. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ᾽ αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ᾽ ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τὸν θεώμενον ὄρχησιν, καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὃ δὴ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὅμοιά σοι κατηγόρει τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ᾽ ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἤκμαζεν· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

eſt, & motibus oſtendere ea, quae canuntur, promittit, opus eſt illi, quemadmodum & oratoribus, exercere dilucidiatem, ut unumquodque eorum, quae oſtenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: ſed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet à ſpectatore ſaltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem ſaltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidiſſe aiunt. Cum enim & ipſe ſimilibus argumentis, quibus tu, uſus accuſaret ſaltatoriam, dicens, tibiae & fiſtularum & percuſſionum acceſſionem eſſe ſaltatorem, qui nihil ipſe ad actionem conferat, ſed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus inſit, faſcinatis interim hominibus per ea, quae adiuncta rei ſunt, veſtem Sericam, & perſonam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonaſque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus ſaltatoris, quod per ſe nihil eſſet: ſaltator, qui tum floreret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκιμῶν ὀρχηστὴς, οὐκ ἀσύνετος, ὥς φασιν, ἀλλ᾽ εἰ καί τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκὼν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέησιν, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ᾀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, ſed, ſi quis alius, & hiſtoriae memoria, & motus decentia, praeſtans, petiit a Demetrio rem aequiſſimam, puto, ut ſaltantem ſe videret, deinde accuſaret; promiſitque, ſe abſque tibia & canticis copiam ſui facturum. Idque fecit. Imperato enim *ſcamilla* pulſantibus & inflantibus tibias, choroque ipſi, ſilentio, ipſe per ſe ſaltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, inſidiantem Vulcanum, & vincula utriſque, Veneri ac Marti, iniicientem, adſtantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore ſuffuſam, aliquantum metuentem vero & ſupplicantem Martem, & quaecunque inſunt in hac hiſtoria; adeo ut ſupra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc ſaltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *au-*

ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς
64 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος ὀρχηστικῆς γένοιτ᾽ ἄν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων βασιλικός τις ἄνθρωπος κατά τι χρέος ἥκων ὡς τὸν Νέρωνα, ἐθεᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκεῖνον, οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνιέναι ἁπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος δεξιουμένου, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ δώσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δοὺς τὰ μέγιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἄν σοι χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ῥᾴδιον εὐπορεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τινος δέωμαι, διανεύων οὗτος ἑκα-

dio, inquit, *homo, quae facis, non ſolum video; ſed ipſis mihi manibus loqui videris.* Quando vero circa Neronem noſtra verſatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem ſaltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima ſaltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de barbaris ad Pontum, qui negotii cuiuſdam ſui cauſa ad Neronem venerat, ſpectabat cum aliis ſaltatorem illum ſaltantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non aſſequeretur, ſemi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, iubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *ſi ſaltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Quinam tibi utilis ibi eſſe poſſit? Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diverſae, & difficile eſt interpretes ad illos nanciſci: ſi quid igitur opus habuero, hic nutibus ſuis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius

στά μοι ἑρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας διεξιοῦσιν. οἶδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινουμένη, τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπῳδὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομένων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινούμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμαθεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

deſcenderat imitatio ſaltationis, quae inſignis & dilucida illi videretur. Ceterum maxima occupatio & ſcopus ſaltatoriae artis eſt actionis aſſimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declamationes vocamus, perſequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt perſonis ſubiectis, eaque, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducuntur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; ſed in unoquoque horum, quod proprium eſt, quod eximium, demonſtratur. Volo autem tibi etiam alterius barbari de hiſce rebus dictum referre. Videns enim quinque perſonas ſaltatori paratas, tot nempe partium erat actio, & unum modo videns ſaltatorem, interrogavit, *Quinam ſaltaturi & acturi reliquas perſonas eſſent?* Cum vero audiſſet, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, *Ne*

τα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

67 Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυτὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἤθη καὶ πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἰγι-

5 Ποντίου θηρὸς) Θέογνίς φησι, πολύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, ſi recte memini. G.

ſciebam, inquit, *vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere.* Haec barbarus. Non abſurde autem Itali ſaltatorem appellant Pantomimum, [*imitatorem omnium*] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio, *Fili, beluae in ſaxis marinae* [Polybi] *modo adhaerens urbes populoſque frequenta*, & ſaltatori neceſſaria; oportetque rebus adhaereſcentem *familiarem* ſe *& quaſi* domeſticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in univerſum, mores atque affectus ſe demonſtraturam, atque actione expreſſuram, ſaltatio pollicetur, nunc amantem, nunc iraſcentem aliquem inducens, & furentem alium, affectum alium triſtitia, & ſua unumquodque menſura. Quod enim inprimis admirabile eſt, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paulo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus,

σθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ διὰ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιΐα. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών· καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν. 68

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβῶναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκά- 69

14 Λεσβῶναξ --) Τούτου λέγει Λεσβώνακτα οὗ καὶ ἄλλαι μελέται ῥητορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐνάμιλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλοστράτου τῶν ἐν τῇ ἑτέρᾳ σοφιστικῇ διαπρεψάντων, μάλιστα δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονήν. M.

aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cuiuſdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt, aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio. At ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem [*ſcamillum*], cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem *eſt* ſapientia in his, quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpe-

λει, καὶ ᾔει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστὰς, ὀρχηστὴν τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, Οἵου με, ἔφη, θεάματος ἡ πρὸς
70 φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τοῦτο μέν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος, καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τἀγαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι; ἤκουσα δέ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
71 τὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?* Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit: iram, cum irati perſonam gerit; cupiditatem, cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur: quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud, quam verum eſſe Ariſtotelis illud, demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis? Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.* Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνὸν, τῶν δὲ τὸ χρήσιμον ὑπισχνουμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ στροφὰς αὐτῆς, καὶ περιαγωγὰς, καὶ πηδήματα, καὶ ὑπτιασμοὺς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περιποιοῦν τοῖς σώμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιόν τι χρῆμα 72
ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ

ſtudia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utilitatem promittant, ſola utrumque habet ſaltatio. Ac tanto plus prodeſt utilitas, quatenus cum iucunditate contingit. Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis contendentes iuvenes, & ſanguine fluentes, luctanteſque alios in pulvere, quos ſaltatio ſaepe tutius ſimul, & formoſius repraeſentat & iucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολ-
λὰ τῶν πάλαι ὑπ᾽ αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν
εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσει, διά τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς;
εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὕροις,
ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε
αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἅλις καὶ τούτων ἐν
ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν. ἐῶ λέγειν ὡς ἀμεί-
νων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς
μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπι-
δακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρών-
73 των παιδαγωγοῦν. Ὃ δ᾽ ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχη-
στῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα
καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον
εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
74 καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ
ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos aureſque demulcens? Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui opprimuntur iniuria, & in univerſum mores ſpectantium regere. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud iam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi videtur, ac ſi quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus oſtendat. Volo iam illud oratione tibi declarare, qualem eſſe optimum ſaltatorem anima pariter & cor-

στον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχάσθαι φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν.
75 Τὸ δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ᾽ ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.
76 Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυεστάτη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν γιγνομένων ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam & memoria praeſtare, & ingenioſum eſſe, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec iudicare poſſe de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoſcere, & male facta redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum iam demonſtraturus mihi videor. Neque enim procerus ſit nimium, & ultra modum longus, neque humili ſtatura & nano ſimilis; ſed iuſtae exactaeque menſurae; neque carnoſus, neque enim probari ſic poteſt, neque ad exceſſum uſque tenuis, ut ſceleton referat aut mortuum. Volo tibi etiam populi cuiuſdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenſes enim, ingenioſiſſima civitas, & maxime ſaltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt ſingula obſervat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι, ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾷν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴδῃς, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
78 εστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλ-

y Καὶ προσβαλεῖν) Προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι. V.

z Θυμέλης) Θυμέλη, ὁ βωμὸς ἀπὸ τοῦ θύειν. Θυμελὴ δὲ αὐλητική. V.

quam effugiat. Parvo enim ingreſſo ſaltatore & ſaltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Aſtyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longiſſimus aliquis ſaltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Tranſcende murum* dicebant, *ſcalis nihil opus habes.* Ac de craſſo pinguique ſaltatore, magnos tentante ſaltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato ſucclamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi cauſa mentionem feci, ſed ut videas, populos quoque integros magnum in ſaltatoria arte ſtudium poſuiſſe, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quaſi ad normam poſſent exigere. Mobilis deinde omnino ſit *ſaltator*, & corpore ſoluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter conſiſtere, ubi opus eſt, poſſit. Non abhorrere autem ſaltationem nec ab illa uſu-

λακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἂν ἑκάστῃ τῶν μιμήσεων ἐπισχών. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79
ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπῃ ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται. ἡ μέν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὖσα, οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους.

tata in ſacris certaminibus manuum geſticulatione, ſed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra ſunt, videas, ſi unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad ſenſum perveniunt, fideliora eſſe auribus videntur: at ſaltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adſunt. Ita vero ſaltatio mulcet, ut ſi quis amans in theatrum veniat, reſipiſcat viſis multis adeo malis amoris finibus. Et triſtitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quaſi epoto oblivionis quodam poculo, aut ſecundum poëtam, *luctus biliſque medela.* Quam vero familiaria ſint *naturae noſtrae*, quae fiunt *in ſaltatione*, & quam agnoſcat unuſquiſque, quae demonſtrantur, illud ſignum eſt, quod lacrimantur ſaepe ſpectatores, cum triſte aliquid & miſerabile apparet. Bacchica quidem ſaltatio, cui in Ionia praeſertim & in Ponto ſeria datur opera, Satyrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἁπάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλόν περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

80 Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν, τὰ

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία. V.

14 Μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ' ἐκ παροιμίας μετείληπται τῆς, οὐδὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet ſit, ita tamen qui ibi ſunt homines ſubegit, ut ſtato tempore univerſi reliquorum omnium obliti, totos dies ſedeant, ac Titanas, & Corybantes, Satyroſque, & paſtores ſpectent: ſaltantque iſta etiam generoſiſſimi & principes uniuſcuiuſque civitatis, quos, tantum abeſt, ut pudeat *eius rei*, ut potius ſibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quandoquidem vero virtutes dixi ſaltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae ſint*, iam oſtendi: mentis vero, ſic puto obſervare poſſis. Multi enim illorum prae inſcitia, (neque vero fieri poteſt, ut omnes ſint ſapientes) etiam graves ſoloeciſmos in ſaltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes ſe, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numeroſe quidem illi, ſed res ipſae aut poſt tempus *iuſtum*,

πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγώ ποτε
ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ
τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου
συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέ-
λην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύ-
κην αὐτῇ εἴκαζε, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό
γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κα-
ταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς
μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, ἀμαθεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς
ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα
δρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81
κριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμ-
μετρον, αὐτὸ αὐτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίλη-
πτον, μηδαμῶς ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον·
τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺν· τὴν παιδείαν βαθύν· τὰς ἐννοίας ἀν-
θρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Iovis enim natales ſaltans aliquis, & Saturni in liberis ſuis vorandis crudelitatem, aberrabat ſaltatione in Thyeſtis mala, ſimilitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi aſſimilavit tempore poſteriorem. Sed non puto, tales propter ſaltatores ipſam damnandam eſſe ſaltationem, neque odio ipſum opus eſſe proſequendum, ſed illos quidem pro imperitis, quales ſunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt. In univerſum autem oportet undique perfectum exactumque eſſe ſaltatorem, ut omnia ſint concinna, formoſa, menſuris ſibi reſpondentibus, omnia ſibi ſimilia, calumnia & reprehenſione ſuperiora, deficiant nuſquam, temperata ſint ex optimis. *Saltatorem ipſum oportet eſſe* acutum in cogitando, profunda eruditione, humaniſſimo praeſertim animo. Nam tum denique laus ipſi per-

το ἐντελὲς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ᾽ ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ᾽ ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἃ
82 πρότερον ἠγνόουν διδαχθέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι δέοι, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἁπαλὸν, καθ᾽ ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12 Λεγομένη κακοζηλία) Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον. βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. V.

fecta a ſpectatoribus contigerit, cum ſpectantium unuſquiſque ſua *quaedam* agnoſcet, vel potius tanquam in ſpeculo; ſic in ſaltatore, ſe ipſum videbit, quaeque ſentire ipſe, & quae ſolet facere. Tunc enim ne continere quidem ſe poſſunt prae gaudio homines, ſed confertim in laudes effunduntur, ſuae quiſque animae videntes agnoſcenteſque imaginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM ex hoc illis ſpectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda ſint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant. Exſiſtit autem quemadmodum in oratione, ſic in ſaltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eorum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam par eſt, contendunt, & ſi quid magnum oſtendendum ſit, immenſum oſtendunt; & ſi molle, ad exceſſum uſque effeminatum; eaque, quae virilia ſunt, ad agreſtem uſque

καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι 83 ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲν τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ ᾗ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα μετὰ τὴν ἧτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τῶν τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέῤῥηξεν. ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, τοῦ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμεμήνει τῷ

δ Ἑνὸς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνων· δαιμονῶντα γάρ τινες τῶν ἀκρατῶν νέων ἐκμιμούμενοι οὕτως ἑάλωσαν τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς μὴ ἐκφυγεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ὀλεθρίᾳ ταύτῃ μιμήσει. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini facientem videre ſaltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere dignum, ſed qui, neſcio quo fato, in indecentem actionem per exceſſum imitationis incidiſſet. Saltans enim Aiacem furentem, cùm primum victus eſſet, adeo modum omnem egreſſus eſt, non ut ageret iam furentem, ſed furere ipſe facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea ſolea humum feriebant, veſtimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyſſis prope adſtantis & victoria ſibi placentis capiti ita impegit, ut divideret, &, niſi obſtitiſſet pileus, maioremque plagae partem excepiſſet, perierat nobis infelix Ulyſſes, qui in inſanientem ſaltatorem incidiſſet. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολ-
λὰ τῶν πάλαι ὑπ᾽ αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν
εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσει, διά τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς;
εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὕροις,
ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε
αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἅλις καὶ τούτων ἐν
ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν. ἐῶ λέγειν ὡς ἀμεί-
νων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς
μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπι-
δακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρών-
73 των παιδαγωγοῦν. Ὃ δ᾽ ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχη-
στῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα
καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον
εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
74 καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ
ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos aureſque demulcens? Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui opprimuntur iniuria, & in univerſum mores ſpectantium regere. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud iam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi videtur, ac ſi quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus oſtendat. Volo iam illud oratione tibi declarare, qualem eſſe optimum ſaltatorem anima pariter & cor-

νήψαντα οὕτω μετανοῆσαι ἐφ᾽ οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἁλωσόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum reſipuiſſet, adeo poenituiſſe factorum ſuorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, ſeque veri ipſe furoris damnaret. Et ſatis aperte hoc declaravit ipſe. Cum enim, rurſus Aiacem ut ſibi ſaltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis eſt ſemel inſaniiſſe.* Maxima vero illum moleſtia affecit adverſarius in certamine & artis aemulus. Cum enim ſimilis illi ſcriptus eſſet Aiax; adeo decenter, modeſte adeo ſimulavit furorem, ut laudaretur, quod manſiſſet intra terminos ſaltationis, nec ebrioſo quaſi furore actionem violaſſet. Haec tibi, amice, pauca de plurimis propoſui ſaltationis opera atque ſtudia, ne omnino aegre feras, me cupide illa ſpectare. Si vero in partem venire ſpectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri, & inſuper ad furorem uſque amaturum ſaltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere;

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκ-
τορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀ-
στυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέ ποτε μηκίστου τινὸς
ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος,
καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι,
ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ
παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πει-
ρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ
ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς
νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ᾽
ὡς ἴδῃς, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαν-
το ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο
πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ
συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
78 εστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπηλ-

y Καὶ προσβάλλειν) Προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι. V.

z Θυμέλης) Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. Θυμελικὴ δὲ αὐλητική. V.

quam effugiat. Parvo enim ingreſſo ſaltatore & ſaltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Aſtyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longiſſimus aliquis ſaltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Tranſcende murum* dicebant, *ſcalis nihil opus habes.* Ac de craſſo pinguique ſaltatore, magnos tentante ſaltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato ſucclamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi cauſa mentionem feci, ſed ut videas, populos quoque integros magnum in ſaltatoria arte ſtudium poſuiſſe, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quaſi ad normam poſſent exigere. Mobilis deinde omnino ſit *ſaltator*, & corpore ſoluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter conſiſtere, ubi opus eſt, poſſit. Non abhorrere autem ſaltationem nec ab illa uſi-

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

ΛΥΚ. Λεξιφανης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. 1

ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῆ νεοχμόν.

ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀντιγραφὲς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὦτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νέος τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκην τὸν ὀνοματολόγον, ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν, τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἥν τινα λόγων παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρῆσθαι. ἐπεὶ καὶ συγχρόνω ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυσιν. τῆτες. νέωτα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ χθὲς γίνεται χθεσινὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ νεὸν καὶ τοῦ ἔχω, νεοχὸν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμοῦ τοῦ μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. V.

7 Κυψελόβυστα) Κυψέλη λέγεται καὶ ὁ τῶν ὤτων ῥύπος. λέγεται καὶ τὸ κεραμεοῦν στενόστομον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσσωτον. νῦν δὲ τὸν ῥύπον ἀκουστέον. V.

LEXIPHANES.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro *quid ſibi vult?*

Lex. Per Iovem, Lycine, ſcriptum eſt hornum quoddam de meis, muſteum.

Lyc. Nempe de muſto aliquid nobis ſcribis?

Lex. Minime equidem; neque muſtum nominavi: ſed memineris muſteum vocare, quod modo ſcriptum eſt. At tu ſordibus [*Gr.* Cypſeli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignoſce mihi, ſodalis: multum enim de muſto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγγράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἑστιάσεως. νέκταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται.

6 Ἀνέγνως) Ἀνελογίσω. V.

11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἴσως ἀντὶ τοῦ χαμαὶ πρὸς πέδον κατάβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Οὕτως ὁ ῥύπος τῶν ὤτων λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ ὀστρακεοῦν ἀγγεῖον, ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μητρὸς κατακρυβεὶς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ εἴτε κυψελὶς καὶ ἡ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ὕλην ἐῤῥήθησαν. V.

bet muſteum. Sed dic mihi, quod ſcripti conſilium eſt?

Lex. Convivio inſtruendo aemulor *filium* Ariſtonis.

Lyc. Multi ſunt Ariſtones: tu vero, quantum e convivii *mentione ſuſpicor,* dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnoviſti: ſed quam iſtud dictum ignorabile fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus.

Lex. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque [*filius illius*] Periander in auribus mihi reſidet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὔαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος.

ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἦ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα 2
τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαές. καὶ πρὸς τὴν εἵλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ ἐλιννύσεις ἔτι αὐτόθι; κᾀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ,

2 Εὔαρχος) Τὸ μὲν εὔαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὔλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐάρμοστος, εὔλεξις δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπέσιν ὀνόμασι καὶ λέξεσι χρώμενος. V.

5 Ἦ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V.

7 Εἵλην θέρεσθαι) Ἀλέα καὶ αὐγῇ ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

9 Ὦ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον οὕτω καλεῖν. φωσώνια δὲ ταινίας λέγει ὀθονίνας. ῥύμματα τὸν σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρῶντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαντα ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βαλανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστιν ἀσφαλῶς καὶ ἐχεγγύως καταθεῖται. V.

13 Ἐλιννύσεις) Ἀντὶ τοῦ ἐπισχεῖς, καταμενεῖς. V. (Βραδυνεῖς C. *Abb*. Et V. alter.)

Lex. Conſidera autem interea, quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, boniſque inſuper nominibus.

Lyc. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

Lex. *Tum cœnabimus, inquit Callicles: tum ad veſperam giros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus eſt ungi in ſole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem guſtare. Et iam eundum. Tu vero, puer, ſtrigilem mihi, & pellem, & lintea, & ſapones, claſſe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venieſne, an hic adhuc moraberis? Quin*

τρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερινὴν ᾠδήν· τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ ἄνδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆκα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἶσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι δυνάμενος. V. (δύναμαι V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπανεστηκυῖαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ σεσαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵτινες τῷ ἅρματι ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί.. V.

3 Ἀσκωλιάζων) Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα οὕτω κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἅλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περιλείποιτο, ἢ ἅλλεσθαι; ἀσκαλιάζοντι οὖν ἀντὶ τοῦ μονόποδι πηδῶντι. V.

7 Ἄνδηρα) Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. ἄνδηρα μέρος τοῦ κήπου. G. (Scholion ſequens omiſi, quod ex Luciani tantum textu ſumtum, nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες καὶ βράκανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάρην τὸν ὄῤῥον ἀντὶ τοῦ ἀνεσύρην, ἐτρίβην τὸν ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λακιθόπολις

ego etiam, inquam, ter olim eſt quod lavaturio: nec enim ſatis bene habeo, & circa perinaeum infirmus ſum, clitellaria mula vectus. Agaſo enim nimis urgebat, quamquam ipſe claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipſo rure fatigationis expers fui: deprehendebam enim operas aeſtivam cantionem minurientes, partim vero ſepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodiſſem cum illis ſepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipſe manibus laborem adiuviſſem, illos quidem dereliqui, cum frigoris cauſa, tum quod eſſent uſtiones: noſti autem, in frigore vehementi

ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (οὔπω δὲ οἱ λειμῶνες εὐθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην τὸν ὄῤῥον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίω θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματον ἀπολουό-

δὲ, ἡ τὰ ἀληλεσμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ, καὶ τὸ τοῦ ᾠοῦ ὠχρόν. γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. σίλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἄρτοι εἰσιν· ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῷ ὠπτημένος. γήτεια δὲ τὰ κρόμμυα. οἶβος δὲ τὸ περιτραχήλιον, ἀπὸ τῶν ὄπισθεν, κρέας. λωγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δέ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δὲ, τὸ σκευάζειν ἤτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἤτοι τοῦ ὡρολογίου μέσον ἐπανεστηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μέσον καὶ κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ὡρολογίου λέγει. κορυμάντας δὲ τοὺς σύγκλυδας εἶναι, καὶ συρφετώδεις φησί. βύζην δὲ ἐπιῤῥηματικῶς ἀκουστέον τὸ οἱονεὶ διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν πίλησιν παραβεβυσμένως ἱστάναι, καὶ ὠθεῖν τε καὶ ὠθίζεσθαι. τοῦτο γὰρ τὸ ὠστίζεσθαι σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰ βλέφαρα. φαρμακᾷν δὲ τὰ ὄμματα φησὶν, ἀντὶ τοῦ φαρμάκου ἤτοι ἰατρείας δεῖσθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γρα. γῆ πατάλους. G.

ibid. Σκανδίκων καὶ βρακάνων) Εἴδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες καὶ βράκανα. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλειτα λάχανα. V. Ἄγρια καὶ δύσπλυτα. *Coll.*

ibid. Κάχρυς) Ὄσπριον. V.

8 Διανεῦσαι) Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. V.

uſtiones exſiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque inveni ibi nata, & effoſſis quibuſdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, erutiſque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus excoriatus ſum in perinaeo, & nunc incedo cum dolore, & ſudo frequenter, & langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem feſſus ab-

3 μενος. Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὑτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶβον τουτονὶ, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοὸς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ φώκτας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὃς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περιορῶν· σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι) Λεκιθόπωλις ἡ τὰ ἀληλεσμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρόν. V.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. V. At in altero Mſ. V. ſic legitur: Γρυποπώλην) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

3 Τὰ σέλγη) Κοινὰ δειπνητήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σποδῷ ὀπτωμένος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ κρόμυα. V. Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

6 Οἶβον) Περιτραχήλιον ὄπισθεν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiuſdem Voſſii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον) Ἀμβρακιῶται καὶ Ἠπειρῶται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενον χάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ οὐ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ στηθύνιον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὃ καὶ λαμύριδα φασί.

9 Σίλλος) Ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. V.

lui. Decurram igitur ipſe quoque ad puerum, quem credibile eſt aut apud piſorum venditricem, aut ſalſamentarium me exſpectare. Quamquam praedictum ipſi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipſe adeſt, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios ſubcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge, Atticio, compendi mihi feciſti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, ſtrabus, here, factus ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δί᾽, ἦν δ᾽ ἐγὼ, ἀλλ᾽ ἀγρόνδε ᾠχόμην, ψύτταν κατατείνας, οἶσθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾤεσθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ᾽ εἰσιὼν, ταῦτά τε

1 Ψύτταν) Ταχέως. V. Sed in altero eiuſd. Cod. ſic legas: Ὠχόμην ψύττα) Ἀντὶ τοῦ ταχέως δραμών. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχέως δραμών.

2 Κατατείνας) Δραμών. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάστιγγι ἐναποχέειν. ἡ βαρυνομένη τοῖς ἀνδριανταρίοις προσέκρουσεν ὑποκειμένοις καὶ κότταβον ἀπετέλει &c. de Cottabo require in fine Plauti impreſſi Mediolani. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μέσον ἵσταται Χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀνδριανταρίων ταῖς πλάστιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτταβίζων τοίνυν λαβὼν εἰς τὸ στόμα ὑγρὸν ὁτιοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας τὰς γνάθους, ἀφίησι διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν σταγόνα τοῦ ὑγροῦ κατὰ τῶν πλαστίγγων. αἱ δὲ δεξάμεναι κοῖλαι οὖσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὑγροῦ φέρονται κατὰ τῶν ὑποκειμένων ἀνδριανταρίων, καὶ κρούσαται ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦσιν, εὐφραίνει τὸν ἐρῶντα, ὡς τῶν παιδικῶν κατευστοχοῦντα. ἐρωτικὴ γὰρ ἡ παιδιά. εἰ δὲ τῶν πλαστίγγων ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἡττᾶσθαι δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἠμελῆσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριαντάρια μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, κατακτὸν, καὶ δι᾽ ὀξυβάφων. ὁ μὲν κατακτὸς τοιοῦτος. ἦν τι οἱονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ πρόσωπόν τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ᾽ οὗ ἔδει πεσεῖν τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησί. Γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δι᾽ ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖόν τι λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὕδατος ἐτίθετο, ὀξυβάφων κενῶν ἐπιπλεόντων, ἅπερ ἦν καταδύειν ταῖς ἀπὸ τῶν στομάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼ ἐπιδείξω καθ᾽ αὐτὸν κότταβον ἀφεὶς, ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάστιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κότταβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τεθέντος τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τὶς ἑαυτὸν ἐπερείσας, ὑγρῶς ἀφίει τὴν λάταγα, ὡς ἐνίους μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βαρβαρῶς καὶ παρακεκομμένως εἰρῆσθαι. V.

verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem, quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis, me ſonare cottabos. Sed introabi, haecque & alia condito, & expurga mactram, ut lactucinas

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς θρι-
4 δακίνας μάττοιτε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦ δ᾽ ὃς ὁ Φιλῖνος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος οὑτοσὶ ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον, καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπολουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρφακος βύζην ὠστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ ἀρτίδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμακᾷ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταράξας, καὶ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μηκέτι

1 Ἡδύνειν) Σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. V.
ibid. Κάρδοπον) Μάκτραν. V.
ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.
ibid. Θριδακίνας) Ἄρτους. V. At in altero eiuſd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ θριδακίναι.

2 Ξηραλοιφήσω) Ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. V.

4 Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον) Τοῦ ὡρολογίου μέσον, οὗ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ τὸ στίζεσθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. V. Κακῶς διάκειμαι τοὺς ὦπας. M.
ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ἐτάραττον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράττετον. σκοτίζετον. B.

12 Ἀπερυθριάσαι) Τὸ ἐρύθημα ἀποκαθᾶραι. V. In altero eiuſdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι) Ἐπίτηδες ὁ παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι τέθεικε διὰ τὸ γελοῖον.

nobis ſubigatis. Ego vero ad ſiccam unctionem diſcedam. Nos vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus ſequemur. Etenim gnomon mediam iam aream inumbrat, & metus eſt, ne in turbido aliorum ſordibus balneo abluamur, poſt Carimantes, cum faece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pupilla turbida eſt, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum ſum, & medicamenta deſiderant oculi, atque Aſclepiade quodam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat, ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque

λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· κἀπειδήπερ ἥκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπησθημένοι ἤδη, ὁ μέν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένεον ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις ἄλλος ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κε-

1 Λημαλέους) Σὺν λήμαις. V.
ibid. Διερὸν) Ὑγρόν. V.
3 Ἀπησθημένοι) Ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἐσθήματα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δέ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάττειν, ὃς καὶ προφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς ἀνευρίσκων προφάσεις οὐ διαλείπει. V.
7 Συντριβέντες) Ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπί τινων παιδιῶν οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ νῶτον τοῦ ἡττημένου, ὅθεν καὶ κατανωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες ἐν τῷ γυμνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν φησὶ πύελον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὡσεὶ δελφῖνες τὰς κάρας κυβιστῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν γὰρ ξύστραν τὸ κτένιον φησί. κνηκίον δὲ καὶ σκαφίον εἴδη κουρᾶς. V.

humidum videant. Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti iam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat ſe: alius obiiciebat ſe coryco: alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione uſi], *cum tergis nos invicem portaſſemus, atque illuſiſſemus* [luſiſſemus in] *Gymnaſio, ego quidem & Philinus in labro calido perfuſi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum inſtar immergentes, admirabiliter ſub aqua adnatabant. Reverſi autem rurſus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem ſubligatus, radebam ca-*

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγγράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἑστιάσεως. νέκταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται.

6 Ἀνέγνως) Ἀνελογίσω. V.
11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἴσως ἀντὶ τοῦ χαμαὶ πρὸς πέδον κατάβαλε. V.
13 Ἡ Κυψελὶς) Οὕτως ὁ ῥύπος τῶν ὤτων λέγεται κυψελὶς, καὶ τὸ ὀστρακινοῦν ἀγγεῖον, ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μητρὸς κατακρυβεὶς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ ἴτε κυψελὶς καὶ ἡ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ὅλην ἐῤῥήθησαν. V.

bet muſteum. Sed dic mihi, quod ſcripti conſilium eſt?

Lex. Convivio inſtruendo aemulor *filium* Ariſtonis.

Lyc. Multi ſunt Ariſtones: tu vero, quantum e convivii *mentione ſuſpicor,* dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnoviſti: ſed quam iſtud dictum ignorabile fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus.

Lex. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque [*filius illius*] Periander in auribus mihi reſidet.

τάγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττοῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικὰ τῶν ἐκ σαργάνης, καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδὸς, καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος. καὶ οἶν δὲ ὅλον ἰπνοκαῆ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν. ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νουμήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἑορτῆς· καὶ λάχανα τά τε ὑπόγεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. V. In altero eiuſd. Cod. haec ſic legebantur: Ἀβυρτάκη) Σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδάμου καὶ πράσων. Νυμφόδωρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβαρικῶν νομίμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ ἐνδεσμούμενον βρῶμα. ὡς καὶ νῦν τὰς ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκευάζοντες αὐτὰς, ἀμέλει καὶ τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἳ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι πάστιλλοι. V.

ibid. Μελιττοῦται) Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. V.

5 Κωπαΐδες) Ἐγχέλεις λέγει Βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. οἶν δὲ ἰπνοκαῆ τὸν κλιβανίτην ἄρνα. V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη) Τὸν παρηβηκότα. V. in fol.

7 Ἰπνοκαῆ) Κλιβανίτην ἄρνα. V. in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, ſimileſque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginoſa multa, & quae corium habent teſtaceum, & fruſta Pontica de ſporta, & Copaicae [anguillae]*, & gallina domeſtica, & gallus, qui iam canere deſiit, & piſcis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno aſſatam, atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant ſiliginei non mali, & alii de novilunio, qui ſero ad feſtum venerant, & olera, tum quae ſub terra, tum quae ſupra illam creſcunt. Vinum autem erat non ſenex, ſed de utre, non illud quidem adhuc muſtum, ſed nondum*

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλιὸς, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπτα, εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὔστομα. τὰ μὲν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πέδας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μέγεθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτων. μεντορουργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ὑαλοψοῦ τούτῳ καταχρησαμένου τῷ εἴδει τῶν ποτηρίων. ὦτα ἤσαν πρὸς τῷ πυθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῆ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκνια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκεια λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα καὶ πλατέα. εὔστομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὸ καὶ ἐπήγαγεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθέα δέ. καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλύτην νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὁ μέσως πως μεθύων. δικοδίφης δὲ, ὁ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτέκτονα δὲ, τὸν χρυσοχόον φησί. λῆρον, τὸν γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ τὸ ἡδὺν εἶναι, παρόσον καὶ τὰ ἄνθη λείρια φαμέν. ἐλλόβια τὰ ἐνώτια, παρὰ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων ἐνηρμόσθαι. πέδας τὰ ψέλλια. ἄδικον ἡμέραν καὶ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχεγλωττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν τὸν εὐπρόσιτον, παρὰ τὸ εὐχερῶς ἄνευ τῶν ἀπασχολούντων ὁρᾶσθαι. ἄχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὸν ἱμάτιον. ἀῤῥητοποιοὺς ἐκουσίως διασύρων εἶπε τοὺς τελεστὰς, διὰ τὴν μυστηριωδίαν αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργὴς) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐσκευασμένος. V.

3 Βομβυλιὸς) Στρογγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελα) Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χώνας δὲ τύπον ἐξηργασμένα. V.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστράκεια. V.

4 Εὐρυχανδῆ) Βαθέα καὶ πλατέα. V.

5 Εὔστομα) Λεπτοχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθέα. V.

tamen percoctum. Pocula poſita erant omnis generis in Delphica menſa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [anguſti colli], *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia aſſabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret* [prae levitate], *& teſtam membranae* [inſtar tenuem] *habentia. Cymbia autem*

φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ κυλικεῖον. Ὁ μέντοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
φαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα βακχαρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τριγωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μέν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν, ἄλλος ἐῤῥικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὠοκάταξις Εὔδημος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. V.
ibid. Γραμματικὰ) Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. V.
2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλύτην νῦν καλοῦσι. V.
ibid. Ἰπνολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. V.
3 Ἐπέτρεπεν) Ἀντὶ τοῦ ἐπέπεμπεν. V.
ibid. Ἀμυστὶ) Ἄνευ τοῦ κλεῖσαι τὸ στόμα. V.
4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμπανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μουσικὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. V.
5 Κύκλισέ τις) Εἰσέφερε. V.
10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος, ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾷν τὸ ζητεῖν. V.
ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat poculariun [poculorum armarium.] *Sed lebes camini ſupra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amyſtida: & iam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque intro volvit nobis aliquis pediſonam* [ſaltatricem], *& trigoniſtriam* [pſaltriam.] *Poſtea alius quidem in cantherium eniſus, inſultum parabat: alius ludebat crepitu, alius criſpabat cum riſu lumbum. Eodem tempore loti comiſſatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille cauſarum ſubactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua cauſa ſero adeo venirent? Ac Chaereas qui-*

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὃς, λεῖρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλλόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, περὶ ἄλλα εἶχον· ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὔσης, οὔτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι. πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν. Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δᾳδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀῤῥητοποιοῖς, Δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν

1 Λεῖρόν τινα ἐκρότουν) Ἤτοι γυναικεῖον κόσμον, ἐξ ἐσθημάτων ποίκιλον καὶ ἀνθινὸν, καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἡδύνοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Διὸ καὶ λειριόεσσαν ὄπα Ὅμηρος φησίν. ἢ ὥσπερ λῆρον φαμὲν τὴν ἀδολεσχίαν διὰ πέρα τοῦ δέοντος περιττόν. εἴρηκε καὶ νῦν οὕτως λῆρον τὸν τοῦ θηλέος κόσμον, ὡς περιττὸν τῆς χρείας καὶ παρέλκοντα. V.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐνώτια. V.

2 Πέδας) Ψέλλια. V.

4 Ἄδικος ἡ ἡμέρα) Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὔσης) Δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. V.

7 Ἄχρηστα) Καινά. V.

8 Εὐήτρια) Λευκὰ καὶ λεπτά. V.

dem, Ego, inquit, ſegmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea poſt coenam vobis adſum. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut ſcitis, ſine iudicio, ſine oratione dies, cum igitur linguiſtitium eſſet, neque admetiri verba habebam, nec aquae demenſum ubi acciperem. Cognito autem, viſibilem eſſe [adiri poſſe] *Praetorem, ſumtis veſtibus inuſitatis* [novis] *boni ſtaminis, calceis autem ingeſtis* [novis], *extuli me ipſum. Deinde ſtatim incido in facigerum & hierophantam, & reliquos infanda* [ſacra occulta, myſteria] *facientes, qui Diniam raptim in ius traherent, crimen obiicientes hoc, quod illos nominaſſet, idque cum bene ſciret, a quo tempore conſecrati eſſent, anonymos eſſe, nec iam nominabi-*

ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν· ἐκάλει δ' οὖν με τοὔνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὃς, ἐν τοῖς σκειραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύθων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λὰξ πατήσας ᾤχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὃς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγὸς, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθεὶς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἶ-

6 Ἀμηγέπη) Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, περιφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην διὰ γενναιότητα ἀθετοῦντας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἁλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γελοίου ἕνεκα πέπλασται. οἷον τὸ ὑπέβδαλλον καὶ πορδαλεὸν, ἃ δῆλα πᾶσιν. ἀκροκνεφὲς δὲ τὸ ὄρθρινὸν φῶς, ἔτι σκοτίας οὔσης. θεοεχθρία δὲ, ἣ ὡς ἄν τις εἴποι θεοχολωσύνη. παίζοντος δὲ κατὰ ἐναντίον τὸ ἀπηγχόνησα. ὀκλὰξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλᾶν, οἱονεὶ διαβρέχειν, ἢ βοῇ καλεῖν καὶ συστρέφειν, ὃ διὰ τοῦ διακωδωνίζειν παραδηλοῖ. συνεχὴς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ πεπιεσμένης, συντεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δε, ἀντὶ τοῦ αἰσχρῶς τὸ αἰδοῖον τῆς πόσθης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινι. σκοπάδειον δὲ, ἀντὶ τοῦ Σκόπα ἔργον, τῶν περιωνύμων γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιός. V.

ibid. Λὰξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐνεσχημένων μεγάλαις συμφοραῖς θαῤῥαλέως δὲ ταύτας ἐκδύντων λέγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα κηδεύοι πόλιν. V.

les [nomine ſuo appellandos], *qui ſacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Eſt, inquit, in foris aleatoriis cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipſi ſibi portant, qui farinam ipſi ſibi ſubigunt, ſemper horrido capillitio ſunt, endromides aut baucides ſoleas ſemper gerens, habenſque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, deditne poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum ſaltaverat, iam immotus eſt. Praetor enim, licet ſegregare* [& ſubducere] *ſe vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum eſſe fecit. Quare*

ναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὢν, ὑπέβδυλλέ τε ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
11 χα διδόναι ἤθελεν. Ἐμὲ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὤν. οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὕων, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. εἶτα μερμέριόν τι κακὸν ἐμπεσὸν, διέκοψε τὴν ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ θεοεχθίᾳ σχεθεὶς, ἀπήγξεν ἑαυτόν. καὶ, εὖ ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς, ἀπηγχώνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλὰξ παρακαθήμενος, ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν, καὶ διακωδωνίζων, μή πη ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάρυγγα. τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαν, ἐκεῖνό ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
12 σχὼν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ,

vinctus inſelix ſuppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit, ſummo crepuſculo arceſſivit Damaſias, athleta olim & multorum victor, iam vero prae ſenectute expers certaminum. Noſti aeneum illum in foro ſtantem [cuius ſtatua eſt in foro]: *& partim quidem coquendo, partim aſſando occupatus fui. Elocare enim deſtinabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde ſollicitum malum quoddam incidens feſtum diem turbavit. Filius enim illius Dio, neſcio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus, ipſe ſe ſuſpendit. Et, ſcitote, perierat, niſi ſuperveniens ego, ablaqueaſſem illum, & ſolviſſem a nexu, multumque geniculatim aſſidens, ſodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens* [compreſſus, eliſus] *eſſet gula. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compreſſi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,*

φὴς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν μύρτωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἤν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἴσθηταί μιν ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλά τοι γε τὴν θεὸν, ἦ δ᾽ ὃς ὁ Εὔδημος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβῦτις ἤδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέθεσαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γὰρ, καὶ ἑκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἦδ᾽ ὃς ὁ Με- 13
γαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονὶ παρηβηκότος, ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρτωνα καὶ σχινοτρώκταν) Τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς οὕτως ἐκωμῴδουν. οὗτοι γὰρ σχῖνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προχείρως ἀνασχημονεῖν. V.

8 Πολιὰς) Πέπαικται τὸ πολιάς· εὐθεῖα γάρ ἐστιν. οἷον ἡ πολιὰς, τῆς πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσυπακουστέον οἴνου. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν δρυ-

laxo & pendente ſcroto, illum effeminatum, & lentiſcum rodentem adoleſcentem, illum maſturbantem & laſcive contrectantem, ſi quem bene vaſatum, & improbe mutoniatum ſenſerit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: ſed Deam, inquit Eudemus, adorans, Diana enim illis eſt in media aula, ſcopadeum opus, huic igitur ſupplicantes, Damaſius & uxor illius; ſenex iam, & cana caput accurate, obſecrabant, ut ſui miſereretur: at illa ſtatim innuit, & ſalvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum], *aut magis aperte Artemidorum* [Dianidatum] *habent adoleſcentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & ſagittas, quod his gaudet: ſagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans eſt Diana. Bibimuſne igitur, inquit Megalonymus. Etenim lagenam hancce effoeti vini vobis attuli, & caſei recentis maſſas,*

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγῖσι θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ καρηβαρεῖν ἄρξαίμην, κᾆτά σοι τὸν παιδοβοσκὸν καλῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω

14 τὴν κεφαλήν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἅττ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλησθιγάνη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὔδημος, κρύος γάρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοθνής

πέτεις. αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀποῤῥυῶσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζονται οὕτως. νευστὰς δὲ τοὺς κολυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα στίλψεως ἕνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεχορδυλημένων, ὃν διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλον ἀναδεδεμένον. ὃ ἡ νῦν συνήθεια χορδὸν λέγει. παιδοβοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμένην. V.

8 Συνυθλήσομεν) Συνηθειάσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. V.

& olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades [natatiles], *& lutea iſta pocula, acutiteſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum* [paedagogum] *contra te advocem. Scitis enim, quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam. Poſt potum autem connugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipſe & medulla ſumus Atticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula fit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim eſt, libentius meraciora pocula ſuffrequentarem, etenim frigore enectus ſum:*

τάγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττοῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικὰ τῶν ἐκ σαργάνης, καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδὸς, καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος. καὶ ὄϊν δὲ ὅλον ἰπνοκαῆ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν. ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νουμήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἑορτῆς· καὶ λάχανα τά τε ὑπόγεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. V. In altero eiuſd. Cod. haec ſic legebantur: Ἀβυρτάκη) Σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδάμου καὶ πράσων. Νυμφόδωρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβαρικῶν νομίμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φασὶν τοὺς βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ ἐνδεσμούμενον βρῶμα. ὡς καὶ νῦν τὰς ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκευάζοντες αὐτὰς, ἀμέλει καὶ τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἵ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι πάστιλλοι. V.

ibid. Μελιττοῦται) Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. V.

5 Κωπαΐδες) Ἐγχέλεις λέγει Βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. ὄϊν δὲ ἰπνοκαῆ τὸν κλιβανίτην ἄρνα. V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη) Τὸν παρηβηκότα. V. in fol.

7 Ἰπνοκαῆ) Κλιβανίτην ἄρνα. V. in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, ſimileſque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginoſa multa, & quae corium habent teſtaceum, & fruſta Pontica de ſporta, & Copaicae [anguillae], *& gallina domeſtica, & gallus, qui iam canere deſiit, & piſcis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno aſſatam, atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant ſiliginei non mali, & alii de novilunio, qui ſero ad feſtum venerant, & olera, tum quae ſub terra, tum quae ſupra illam creſcunt. Vinum autem erat non ſenex, ſed de utre, non illud quidem adhuc muſtum, ſed nondum*

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὄψομαι διαφερόμενον σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-ευρουμένην.

16 ΛΥΚ. Ἅλις, ὦ Λεξίφανες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπῄει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, ἠλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐ-

2 Κατουρουμένην) Καὶ τοῦτο πέπαικται ἀποσκωπτικῶς εἰς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο καὶ κατὰ τοῦ φορτικοῦ τὸ κατουρουμένη. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἴσως ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας. V.

ille Iuppiter, aut de glabri montis ſpecula, aut de coeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento ſecundo flatu impelli.

Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim iam ebrius tibi ſum & nauſeo, ac niſi celeriter evomuero haec omnia, quae recitaſti, Corybanticum, ſcito, morbum nacturus mihi videor, circumſonantibus, quibus perfudiſti me, verbis. Quamquam primum ridere illa ſubibat. Cum vero multa eſſent, & ſimilia inter ſe omnia, miſeratus ſum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidiſſe, e quo fuga nulla ſit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili eſſe percitum. Quaero igitur apud me ipſe, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen abſurdorum diſtortorumque nominum concluſeris, quorum partem quidem ipſe feciſti, partim vero

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθὲν ἀνασπῶν, κατὰ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὄλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντλησάς μου, μηδέν σε δεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους διαῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἃ πάσχεις, ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἀλλ' 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἰατρὸν προσιόν-

13 Σώπολιν) Εἴθε καὶ νῦν τουτονὶ Σώπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντος, (μικρὸν γὰρ τοῦτό γε) ἀλλ' ἀποπλήκτους καὶ λημφώδεις ὅλους, τοῦτο μὲν περὶ μεταχείρισιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ τὴν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν ἰάσαιτο ἄν. εἰ καὶ χαλεπῷ καὶ δυσμεταχειρίστῳ ὅσα γε τὰ τῆς παρούσης καινότητος ἐπεβάλετο ἄν. ποῦ γὰρ ἂν τοσούτου εὐπόρησεν ἐλλεβόρου; τίνων Οἰταίων ὀρέων, τίνων Ἀντικύρας ὀροπεδίων ἐπιδαψιλευομένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, Τίνας καὶ πέπεικεν ἂν παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιοδευθησομένους; οὕτως ἁπάντων καταχόρως κακοδαιμονούντων, ὡς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνεσιν ὑμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον οἴεσθαι φανῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὁμήρου

ſepulta alicunde eruiſti, *ut ex iambico illo tibi dici poſſit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeſerim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidiſſe, qui vera dicendo liberaret te aquoſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valetudinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab inſanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſericordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ περὶ τὴν φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἑνίγε τῷ τρόπῳ.

19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοᾶ, καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χείριστον δέ. M.

10 Μακκοᾶ) Μακκοᾶν τὸ μωραίνειν. Ἀκκὼ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη. ἥν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελέχθαι ἀκκοᾶν καὶ μακκοᾶν. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετῆ σιωπήν. ἐπίτηδες δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπείγομαι. καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τέθεικε τὸν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, κεῖται. ῥιναυστήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥισὶ καταυλῆσαι, ἐποίουν γὰρ τοῦτο ῥιναυλοῦντες, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ διασυρμῷ τινῶν καὶ χλεύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεσιν τῶν καταμηνίων πάσχουσαν. V.

commendemus, age, & ſermone de morbo inſtituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir eſt, qui iam multos tui ſimiles furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuſo liberavit. Salve, Sopoli, & aſſumtum hunc Lexiphanem, ſodalem, ut noſti, meum, verum in delirio iam & peregrino circa linguam morbo verſantem, & ne iam plane perierit periclitantem, ſerva, quacunque demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, ſed huncce Lycinum, qui manifeſte maccus eſt, & homines cordatos labi ſententia arbitratur, &, ut Samius ille Mneſarchi filius, ſilentium nobis

σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ καὶ ῥιναυστήσειν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἑταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυνθάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; 20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δή τι μέγα ὂν, εἴ τι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pudore afficiet*] Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & iam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore iam *ſatis longo* impuram [*non purgatam*] illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipſum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? & nobis, qui iam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans, quaſi magnum quiddam eſſet, ſi ut peregrinum ſe inſtituat, & conſtantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χολώντων τινὶ φάρμακον τουτὶ κερασάμενος ἀπῄειν, ὡς πιὼν ἐμέσειε. φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥᾴων ἔσῃ.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τουτουῒ τοῦ φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτῶμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίοις, καὶ λέγοις.

ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τουτὶ τὸ μῶν, εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾆτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam ſorte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age, prius ipſe bibe, Lexiphanes, uti ſanus nobis & purus fias, exhauſta illa ſermonum abſurditate. Quin obſequere mihi, & bibe, habebiſque mollius.

Lex. Neſcio, quid acturi mecum ſitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam ſapias & loquare.

Lex. En obſequor, & bibo. Phy, quid hoc eſt? multus inteſtinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiiſſe.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde poſt illud exiit κᾆτα. Tum poſt illa, ἦ δ' ὅς, & ἀμηγέ-

τὸ, ἦδ᾽ ὅς, καὶ ἀμηγέπῃ, καὶ λῷστε, καὶ δήπουθεν, καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα. βίασαι δ᾽ ὅμως, καὶ κάθες εἰς τὴν φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ᾽ ἤδη μὲν καθαρὸς οὑτοσὶ, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν 22
προωδοποίηται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ᾽ ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, κἂν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 Ἴκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης διατανύεσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἁβρύνεσθαι. ἔοικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακέμφατον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξογκῶσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῷ ἀποπνεῦσαι ἤδη τὸν ὄγκον ἐπείγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένῳ εἰκὸς καὶ τὸν ψόφον οὐ μέτριον ἔσεσθαι. V.

πῃ, & λῷστε, & δήπουθεν, & frequens illud ἄττα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἴκταρ evomuiſti, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc ſubiere, plenuſque tibi illis venter. Melius fuerit, ſi deorſum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet, cum ſpiritu una elabens. Sed iam purus hic eſt, niſi ſi quid manſit reliquum in inferioribus inteſtinis. Verum tu poſtea aſſumtum, Lycine, aliter inſtitue, & doce, quae dicenda ſunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita eſt. Ac tuum de cetero eſt conſilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudi-

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγῖσι θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πήλινα ταυτὶ ποτήρια; ὀξυόστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κᾆτά σοι τὸν παιδοβοσκὸν καλῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
14 τὴν κεφαλήν. Μετὰ δὲ τὸν πότον συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἅττ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον· δήπουθεν ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλησθιγάνη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὔδημος, κρύος γάρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοθνής

πίτεις. αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀποῤῥυῶσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζονται οὕτως. νευστὰς δὲ τοὺς κολυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα στίλψεως ἕνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεχορδυλημένων, ὃν διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλον ἀναδεδεμένον. ὃ ἡ νῦν συνήθεια χορδὸν λέγει. παιδοβοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμένην. V.

8 Συνυθλήσομεν) Συνηθειάσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. V.

& olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades [natatiles], *& lutea iſta pocula, acutiteſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum* [paedagogum] *contra te advocem. Scitis enim, quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam. Poſt potum autem connugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipſe & medulla ſumus Atticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula ſit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim eſt, lubentius meraciora pocula ſuffrequentarem, etenim frigore enectus ſum:*

εἶμι, καὶ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτῳδοῦ. Τί ταῦτα ἔφησθα, ὦ Εὔδημε; ἦν δ' ἐγώ· ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀστόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾷ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἐκτοράς τινας ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, φθόνῳ τῆς εὐηνεμίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, ἢ ἀπὸ φαλά-

5 Λογᾷ) Ἀντὶ τοῦ λέγειν ἐπιθυμεῖ. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀντὶ τοῦ εὐφορῷ τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίοις τοῖς κύμασιν ἔτι διολισθαίνουσαν· ἔκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πέπαικται τῷ κακοδαίμονι τὰ προστακτικὰ ταῦτα· καὶ πλέον ἔτι τὸ ἀπὸ τῆς ληφθείσης εἰκόνος τῆς τριαρμένου νεώς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. δεικνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus lubentius audirem manuſapientes illos, & tibicinem, & barbiticinem. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [ſilentium] *nobis iniungis, quaſi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua iam ſermocinaturit, & iam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpuiturus omnes. At tu ſimile quid feciſti, ac ſi quis trium velorum onerariam navem, ſecundo navigantem, ſinuatis velis ſcaphae, felici curſu per ſummos fluctus latam, dimiſſis quibuſdam tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium, comis retrahat impetuoſum illud curſus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, ſi volueris, naviga, & nata, & curre per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus*

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὄψομαι διαφερόμενόν σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-ευρουμένην.

16 ΛΥΚ. Ἅλις, ὦ Λεξίφανες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ᾽ ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπῄει μοι ἐπ᾽ αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, ἠλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἑσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐ-

2 Κατουρουμένην) Καὶ τοῦτο πέπαικται ἀποσκωπτικῶς εἰς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο καὶ κατὰ τοῦ φορτικοῦ τὸ κατουρουμένη. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἴσως ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας. V.

ille Iuppiter, aut de glabri montis ſpecula, aut de coeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento ſecundo flatu impelli.

Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim iam ebrius tibi ſum & nauſeo, ac niſi celeriter evomuero haec omnia, quae recitaſti, Corybanticum, ſcito, morbum nacturus mihi videor, circumſonantibus, quibus perfudiſti me, verbis. Quamquam primum ridere illa ſubibat. Cum vero multa eſſent, & ſimilia inter ſe omnia, miſeratus ſum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidiſſe, e quo fuga nulla ſit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili eſſe percitum. Quaero igitur apud me ipſe, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen abſurdorum diſtortorumque nominum concluſeris, quorum partem quidem ipſe feciſti, partim vero

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθὲν ἀνασπῶν, κατὰ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὄλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντλησάς μου, μηδέν σε δεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους διαῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἃ πάσχεις, ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἀλλ' 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἰατρὸν προσιόν-

13 Σώπολιν) Εἴθε καὶ νῦν τουτονὶ Σώπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, (μικρὸν γὰρ τοῦτό γε) ἀλλ' ἀποπλήκτους καὶ λημφάδεις ὅλους, τοῦτο μὲν περὶ μεταχείρισιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ τὴν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν ἰάσαιτο ἄν. εἰ καὶ χαλεπῷ καὶ δυσμεταχειρίστῳ ὅσα γε τὰ τῆς παρούσης καινότητος ἐπεβάλετο ἄν. ποῦ γὰρ ἂν τοσούτου εὐπόρησεν ἐλλεβόρου; τίνων Οἰταίων ὀρέων, τίνων Ἀντικύρας ὀροπεδίων ἐπιδαψιλευομένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, Τίνας καὶ πέπεικεν ἂν παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιοδευθησομένους; οὕτως ἁπάντων κατακόρως κακοδαιμονούντων, ὡς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνεσιν ὑμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλην οἴεσθαι φανῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὁμήρου

ſepulta alicunde eruiſti, *ut ex iambico illo tibi dici poſſit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeſerim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidiſſe, qui vera dicendo liberaret te aquoſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valetudinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab inſanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſericordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ περὶ τὴν φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοᾷ, καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν πειθόυσιν ἀνὰ στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χείριστον δέ. M.

10 Μακκοᾷ) Μακκοᾶν τὸ μωραίνειν. Ἀκκὼ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη. ἥν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελέχθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοᾶ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετῆ σιωπήν. ἐπίτηδες δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπείγομαι. καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τέθεικε τὸν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, κεῖται. ῥιναυστήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥισὶ καταυλῆσαι, ἐποίουν γὰρ τοῦτο ῥιναυλοῦντες, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ διασυρμῷ τινῶν καὶ χλεύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεσιν τῶν καταμηνίων πάσχουσαν. V.

commendemus, age, & ſermone de morbo inſtituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir eſt, qui iam multos tui ſimiles furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuſo liberavit. Salve, Sopoli, & aſſumtum hunc Lexiphanem, ſodalem, ut noſti, meum, verum in delirio iam & peregrino circa linguam morbo verſantem, & ne iam plane perierit periclitantem, ſerva, quacunque demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, ſed huncce Lycinum, qui manifeſte maccus eſt, & homines cordatos labi ſententia arbitratur, &, ut Samius ille Mneſarchi filius, ſilentium nobis

σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ καὶ ῥιναυστήσειν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἑταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυνθάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτὴν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; 20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δή τι μέγα ὂν, εἴτι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pudore afficiet*] Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & iam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore iam *ſatis longo* impuram [*non purgatam*] illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipſum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? & nobis, qui iam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans, quaſi magnum quiddam eſſet, ſi ut peregrinum ſe inſtituat, & conſtantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τουτὶ κερασάμενος ἀπῄειν, ὡς πιὼν ἐμέσειε. φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥᾴων ἔσῃ.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τουτουὶ τοῦ φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτῶμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίοις, καὶ λέγοις.

ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίμυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τουτὶ τὸ μῶν, εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾆτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam ſorte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age, prius ipſe bibe, Lexiphanes, uti ſanus nobis & purus fias, exhauſta illa ſermonum abſurditate. Quin obſequere mihi, & bibe, habebiſque mollius.

Lex. Neſcio, quid acturi mecum ſitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam ſapias & loquare.

Lex. En obſequor, & bibo. Phy, quid hoc eſt? multus inteſtinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiiſſe.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde poſt illud exiit κᾆτα. Tum poſt illa, ἦ δ' ὅς, & ἀμηγέ-

τὸ, ἦδ' ὃς, καὶ ἀμηγέπῃ, καὶ λῷστε, καὶ δήπουθεν, καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα. βίασαι δ' ὅμως, καὶ κάθες εἰς τὴν φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὑτοσὶ, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν 22
προωδοποίηται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, κἂν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 Ἴκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης διατανύεσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἁβρύνεσθαι. ἔοικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακέμφατον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξογκᾶσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῷ ἀποπνεῦσαι ἤδη τὸν ὄγκον ἐπείγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένῳ εἰκὸς καὶ τὸν ψόφον οὐ μέτριον ἔσεσθαι. V.

πῃ, & λῷστε, & δήπουθεν, & frequens illud ἄττα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἴκταρ evomuiſti, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc ſubiere, plenuſque tibi illis venter. Melius fuerit, ſi deorſum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet, cum ſpiritu una elabens. Sed iam purus hic eſt, niſi ſi quid manſit reliquum in inferioribus inteſtinis. Verum tu poſtea aſſumtum, Lycine, aliter inſtitue, & doce, quae dicenda ſunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita eſt. Ac tuum de cetero eſt conſilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudi-

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεὶς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πήλι-
23 *νός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ αἰδεσθεὶς μεταμανθάνων, θαῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-*

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averſare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magiſtrorum opera eos cognoveris, ad oratores tranſi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempeſtive tranſi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim ſi pulcherrima quaeque florum inſtar decerpſeris, eris aliquid in eloquentiae ſtudio, qui nunc imprudens ſimilis fuiſti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus ſis & fragilis. Haec ſi feceris, & pauxillo tempore inſcitiae reprehenſionem ſuſtinueris, neque diſcere de novo te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere, ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praeſtantiſſimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum diſertiſſimis nu-

στάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περιεσθίειν ἐκεῖνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ στεῤῥά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν
νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τῦφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν κἀκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προπαρεσκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι — θύε) Ἐκ τῆς τοῦ Πλάτωνος παραινέσεως δοκεῖ παρειλῆφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus ſis. Ante omnia vero hoc mihi memento, ne imiteris Sophiſtarum, qui paulo ante nos fuere, peſſima, neque ſtudioſe illa conſecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores; ſed ex lege athletarum, ſolidus tibi cibus conſuetus ſit. Maxime vero Gratiis & Perſpicuitati litato, a quibus longiſſime iam relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala conſuetudo, & gravitatis illa ac ſonorae dictionis affectatio abſit, & inſectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipſum, ſi omnium ſcripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, ſed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, ſententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἤν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέῤῥιψας, οὐδὲν ἐοικότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ᾤου λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄῤῥενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibuſque; ſed ſi qua verbum extra ſuam tribum quaſi oberrans inveneris, aut ipſe confictum a te pulchrum putaveris, huic ſtudes aptare ſententiam, & damnum iudicas, ſi illud non aliquorſum infercias, etiamſi ei, quod dicitur, plane neceſſarium non ſit. Ut nuper *οὐ μάλωπα* illud, cum neque quid ſignificaret ſcires, proieciſti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obſtupeſcebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: ſed eruditi utroſque, & te, & laudatores illos riſere. Maxime autem ridiculum illud eſt, quod, cum ſuper omnes eſſe Atticos poſtules, & ad antiquiſſimam rationem linguam expoliiſſe, tamen talia quaedam, potius vero plurima immiſces orationi, quae neque puer modo diſcens ignorare poſſit: ut illa, quid putas? terram mihi hiſcere optabam, cum audirem te, ſpecimen eloquentiae edentem, *χιτώνιον* etiam virorum dici putare, *δουλάρια* autem etiam mares pediſſe-

οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθὴς, δουλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθεὶς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσῃς, καὶ μεταμάθῃς, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν λιχνίαν κατολισθὼν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄνγε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

quos appellares: quae quis neſcit, *χιτώνιον* mulierum eſſe veſtitum, *δουλάρια* autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale eſt *ἵπτατο*, & *ἀπαντώμενος*, & *καθεσθεὶς*, quae neque aliunde delata domicilium in Attico ſermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata ſcribentes, ad quae gloſſario opus eſt. Tua vero, ut pedeſtria metris comparem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae, quam iſti, infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τουτὶ δὲ πλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸν γέλωτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵᾳ δίκῃ δικαζομένῃ παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε

EUNUCHUS.

Pamph. UNDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes.

Lyc. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſae diſceptandae interfuerim, contendentibus inter ſe philoſophis.

Pamph. Illud ipſum quidem vere ridiculum narras, philoſophos iure inter ſe experiri: qui debeant, ſi quid etiam ſit magnum, pacate inter ſe crimina diſſolvere.

Lyc. Unde illi, ſodalis, pacate? qui commiſſi inter ſe

οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθὴς, δουλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθεὶς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσῃς, καὶ μεταμάθῃς, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν λιχνείαν κατολισθὼν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄνγε καὶ ξυνῇς χείρων γενόμενος.

quos appellares: quae quis neſcit, *χιτώνιον* mulierum eſſe veſtitum, *δουλάρια* autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale eſt *ἵπτατο*, & *ἀπαντώμενος*, & *καθεσθεὶς*, quae neque aliunde delata domicilium in Attico ſermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata ſcribentes, ad quae gloſſario opus eſt. Tua vero, ut pedeſtria metris comparem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae, quam iſti, infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τουτὶ δὲ πλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸν γέλωτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵᾳ δίκῃ δικαζομένῃ παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε

EUNUCHUS.

Pamph. UNDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes.

Lyc. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſae diſceptandae interfuerim, contendentibus inter ſe philoſophis.

Pamph. Illud ipſum quidem vere ridiculum narras, philoſophos iure inter ſe experiri: qui debeant, ſi quid etiam ſit magnum, pacate inter ſe crimina diſſolvere.

Lyc. Unde illi, ſodalis, pacate? qui commiſſi inter ſe

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημά-
των, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι.
ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ
τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4
δὲ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον
τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν
οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶσθα ὃν
λέγω, τὸν ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δο-
κῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν
ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι
τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εὔχετο· καὶ
μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5
τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ
δεικνύναι τὰ αὑτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ
διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταυ-
τὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ — ἐγίγνετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκώπτει, ὃς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐετηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνεικοι. V.

valde contemnere divitias, ſed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt ſcilicet iſta, & ex patria diſciplina bellum ab iis geſtum eſt. Quae autem poſt conſecuta ſunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles ſenex, noſti quem dico, contentioſum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonſtraverat, ſeque Ariſtoteli eiuſque ſententiis addictum eſſe. Et ſane neuter illorum erat melior. Finis ergo cauſae huc evaſit. Diocles, omiſſo oſtendere ſua *merita*, ad Bagoam tranſiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquiſivit.

ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἄν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, κἀμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἅλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἅλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγώᾳ μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ᾽ αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιῤῥαντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἕωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis verſari illis circa hoc potius debebat. Equidem ſi iudex eſſem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior ſit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re ſuffragantem tibi habes. Cum vero ſatis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas eſſe Bagoae tractare philoſophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus ſit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, ſed ſacris ipſis, & luſtralibus vaſis, & communibus univerſis coetibus; oſtendens inauſpicatum & abominabile ſpectaculum, ſi quis mane domo egreſſus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re ſermo, cum neque virum neque feminam eſſe eunuchum diceret, ſed compoſitum quid-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρωπείας φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φὴς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελᾶν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τῆς παραδόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἅτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἰ- 7
κεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυ-
θρία, καὶ ἰδίων φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμφθεγξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσουσαι αὐτῷ· καί τις Ἀ-
καδημαϊκὸς εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ κἀκεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigioſum, & a natura humana abhorrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipſe ad riſum, ſodalis, adducor, inexſpectatam accuſationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipſe quoque contra haec dicere quidquam auſus eſt?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his eſt, multum tacebat, aeſtuabat, & manifeſte ſudabat: tandem vero tenue quiddam ſonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philoſophia arceat eum, qui ſit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare ſibi poſſint; adducebanturque Aſpaſia, ac Diotima, & Thargelia, quae cauſam ipſius iuvarent; atque aliquis Academicus e Gallia enuchus, qui paulo ante noſtram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipſum quoque, ſiquidem

τὸν, εἰ περιῆν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ καταπλαγεὶς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὑπό τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὂν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακήλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ κἂν πεπειρᾶσθαί ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι

12 Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις. G. 14 Βάκηλος) Βάκηλος μέγας, ἄνοντος, γυναικώδης. V.

fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput cauſae iam in eo vertebatur, probanduſne eſſet eunuchus, philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praefecturam ſibi demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere, praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque praeſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam ſtatu deteriorem. Hos enim tamen aliquando expertos eſſe virilitatem: hunc autem ab initio ſtatim abſciſſum, & ambiguum quoddam animal eſſe, cornicum inſtar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπιστήμης· εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολήν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνεσθαι δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero autem contendente, Non corporis hoc eſſe iudicium, ſed robur animi *ſpectari*, & examen mentis oportere fieri, atque ſcientiae dogmatum: tum Ariſtoteles citabatur teſtis eius orationis, qui ſupra modum admiratus ſit Hermiam eunuchum, Atarnenſem tyrannum, uſque eo, ut etiam illi eodem modo, quo Diis, rem ſacram faceret. Quin etiam illud adiicere auſus eſt Bagoas, Multo aptiorem eſſe adoleſcentibus eunuchum magiſtrum, in quo neque haerere aliqua illorum reſpectu calumnia poſſit, neque Socratis illud crimen locum habere, quaſi corrumperet adoleſcentulos. Cumque in mentum imberbe inprimis iacta quaedam eſſent, lepide hoc, ut ſibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, inquit, a barba prolixa iudicari philoſophos oporteat, caprum iuſtius praeferri omnibus. Inter haec tertius alius ſuperve-

στὼς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μὴν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὑτοσὶ ὁ τὰς γνάθους λεῖος, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ ἐοικὼς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτὲ, ὡς ὁ Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὑρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ κἂν παλινῳ-
11 δῆσαί μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obſcuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iſte laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho ſimilis, ſi exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de iſto narrant, etiam moechus aliquando deprehenſus eſt, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum ſe recipiens, invento illo perfugio, abſolutus eſt, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex ſpecie manifeſta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propoſitae mercedis cauſa. His vero dictis, omnium quidem riſus, ut facile eſt ad exiſtimandum, ortus eſt. Bagoas vero magis etiam eſt perturbatus, in mille formas atque colores verſus, frigidoque ſudore diffluens: qui neque honeſtum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile ſibi crimen ad praeſens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἠξίουν 12
ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταστειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπυίειν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾷν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἅτερος μὲν 13
πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὥς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων) Βάλλ' ἐς κόρακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. V.

Pamph. Ridicula profecto iſta, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuiſſe. Sed quid tandem factum eſt, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant ſententia, ſed alii poſtulabant illum exutum iſtar mancipiorum inſpicere, poſſetne, quantum quidem ad teſticulos, philoſophari? alii, magis ridicule, arceſſitis quibuſdam de lupanari mulierculis, iubere illum congredi, & inire, & iudicum aliquem, aetate maximum & fide digniſſimum aſſiſtere, ac, num philoſophetur, videre. Poſtea vero, cum riſus occupaſſet omnes, & nemo eſſet, cui non concuſſa dolerent ilia, decreverunt reiicere & remittere cauſam in Italiam. Et nunc alter quidem ad eruditionis oſtentationem, ut aiunt, exercet ſe & comparat, & accuſationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ· καὶ οὗτος κατὰ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα, ὥς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος: ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον ἐς φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. V.

movet, maxime ſibi contrarium: iſque more malorum cauſidicorum hoc agit, & inter viros adverſarium ſuum hoc ipſo crimine recenſet. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro ſe gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique ſuperaturum ſe ſperat, ſi oſtendat, nihilo ſe aſinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, ſodalis, optimum videtur philoſophiae criterium eſſe, haec demonſtratio, cui contradici nihil poſſit. Itaque filium (eſt autem mihi admodum iuvenis) optaverim, non mentem neque linguam, ſed verecundum partem philoſophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

1 Ἀμφί τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου πέρι οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ ἀληθηΐης, ἣ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅκως ταύτην τὴν μαντοσύνην διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.
2 Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κείνοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρολογίης. G.

5 Ὑποθημοσύνην) Δόγμα. V.

13 Ἐπικυρέωσι) Ἐπιτύχωσιν. V.

DE ASTROLOGIA.

De coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de coelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent. Ac ſapientia quidem *huius rei* antiqua, neque recens demum ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria illis ſentiunt, tum, ſi quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρων τε κατηγορέουσι, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν οὔτε ὑγιέα οὔτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, Φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος ἀϊδρείη, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφυΐη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἀμαθέες
3 τῶν τεχνέων, ἑκάστη δ᾽ ἐν ἑωυτῇ σοφή. Πρῶτον μὲν ὦν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος, (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκήσεως ἡ εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη περικέαται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ᾽ ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὦν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πάμπαν ὁμοίην Φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνεμώλιον) Μάταιον. V.
5 Ἀφυΐη) Ἀδικίη. V.
7 Πρῶτον) Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεδὸν δοκοῦντα ταῦτα. Χαλδαίους γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
11 Εὐμοιρίη) Εὐκληρία. V.

ſa divinantes, & ſidera accuſant, & ipſam oderunt aſtrologiam, eamque neque ſanam, neque veram arbitrantur, ſed diſciplinam mendacem & ventoſam, inique, ut mihi videtur, ſentientes. Neque enim fabri inſcitia, fabrilis ipſius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, muſicae ipſius eſt inertia. Sed iſti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per ſe ſapiens eſt. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus conſtituerunt. Cauſa illis partim ſapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus ſapientiores ceteris Aethiopes; partim etiam habitandi ſors commoda. Semper enim illos ſerenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, ſed in una eademque tempeſtate habitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem ſemper apparere, ſed plures accipere ſpecies, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θώυματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔν-
θεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τουτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ παρ' ἠελίου ἔρχεται. Εὗ- 4
ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλά-
νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
κινέονται) φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήϊα.
Ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ 5
δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
έδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιερ-
γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἤγειραν, μέτρα τε τῆς ἑκά-
στου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μη-
νέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
ἡ σεληναίη, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο· ἔτεος δὲ
ἠέλιος, καὶ ἡ τοῦ ἠελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6

13 Ἐσημήναντο) Ἐσημειοῦντο. V.

verti: viſa eſt illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt cauſam harum rerum, quod non ſua lunae lux, verum a ſole illi venit. Invenerunt vero aliorum quoque ſiderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, ſoli enim reliquorum ſiderum moventur: naturamque illorum & poteſtatem, & opera, quae ſinguli efficiunt. Impoſuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, ſed ſigna *ipſarum naturarum*. Haec igitur Aethiopes in coelo conſpexerunt. Poſt vicinis ſuis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera abſolutam divinandi rationem, in maius extulerunt, menſuram motus uniuſcuiuſque ſignarunt, & annorum numerum, & menſium atque horarum ordinarunt. Et menſium quidem illis modus luna eiuſque converſio fuit, anni autem ſol, atque ſolis circuitus. At ipſi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῷ μέζω τουτέων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς ἠέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐσταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ᾔδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι, ἱλάσκονται. ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἠερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοις χρῆμα ἱρώτατον, τὴν χώρην ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμηχανήσαντο.
7 Ἀπὸ τέω) Τούτου. G.
14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.
15 Ἆπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati ſunt. Ex omni enim aëre, & ſtellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus ſe, duodecim partes reſecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum aſſignaſſent ſuum cuique animalia, in aliam ſingula formam expreſſere, marina alia, alia vero hominum, alia beſtiarum, volucrium alia, alia iumentorum. Unde etiam ſacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iiſdem* omnibus divinabant; ſed aliis alii partibus diverſiſque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot reſpiciebant Arietem; piſces non edunt, qui piſces *nomine illo* ſignaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *viſum eſt*, placant. Sane etiam taurum in honorem coeleſtis tauri colunt, atque eſt illis Apis res ſanctiſſima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήιόν τε ἀνατιθέασι, σημήιον τῆς ἐκείνου τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήιον τοῦ Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἤερα καὶ ἐς τὴν τουτέου σοφίην εἴρητο, παρὰ τὸν Ἄμμωνα, καὶ οὗτοι κριοπρόσωπον ποιέονται. Ἔγνωσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
λώνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἕλ- 10
ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιόπων, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο, οὐ μάλα ἐμφανέως· οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον προήνεγκεν, ἀλλ' ἐς γοητείην, καὶ ἱρολογίην, οἵη διανοίη ἐκείνου. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depaſcatur, cui oraculum ibi conſtituerint, ſignum divinationis illius *coeleſtis* tauri. Non ita multo poſt Libyes etiam hanc rationem amplexi ſunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipſum quoque ad coelum eiuſque ſapientiam, relatum eſt: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu ſibi faciunt. Agnoverunt autem horum ſingula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo poſt ad ipſos hanc rationem perveniſſe. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de aſtrologia quidquam audiere: ſed ipſis Orpheus Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille manifeſte valde; neque in lucem totam rationem protulit, ſed ad incantationem, & ſacramenta quaedam, ſola mens illi *ſpectabat.* Lyra enim conſtructa faciebat orgia, & ſacra canebat. Lyra autem, ſeptem chordarum quae eſſet, errantium ſtellarum harmoniam ſymbolo quodam ſignabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδέ οἱ ἄλλης
ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύ-
ρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες, μοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρ-
φέως. ἢν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμι-
μημένον, ἐν μέσῳ ἕζεται ἴκελος ἀείδοντι, μετὰ χερσὶν
ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἕκαστον·
εὖτ' ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τουτέων, κοίη ἐκείνου
ἀοιδὴ, κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἢ ὁκοῖος
λέων, Ὀρφέως ἐπαΐουσιν. ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης,
11 σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἕκαστον τουτέων. Λέγου-
σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
νης πέρι πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἕλ-
λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θη-

inquirens Orpheus, & haec movens; mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat ſibi*, lyram ſpectabat, neque alia illi cordi erat muſica; ſed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero iſta Graeci, partem ipſo in coelo ei decreverunt, & ſtellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore aſſimilatum, in medio ſedet canenti ſimilis, in manibus habens lyram: circa ipſum autem animalia ſtant ſexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque ſinguli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille ſit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cauſas noſſes, tum tu etiam in coelo unumquodque videres. Aiunt vero, Tireſiam, virum Boeotium, cuius divinandi gloria multum elata eſt, hunc igitur Tireſiam inter Graecos dixiſſe ferunt, errantium ſiderum alia, quae ſint femi-

λέες, οἱ δὲ ἄῤῥενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καί μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄῤῥενα. Ἀτρέως 12
δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῇ πατρώῃ βασιληΐῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσιν Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ᾽ ἔμελε· καὶ τὸ ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν κριὸν σφίσι τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς δὲ τοῦ ἠελίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτέου λόγον ἐποιήσατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἠέλιός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ᾽ ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ αἱ νῦν δύσιες δοκέουσαι τοῦ κόσμου δύσιες ἐοῦσαι, τοῦ ἠελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτέου ἐγέ-

5 Ἀναφανδὸν) Φανερῶς. V.

nina, alia vero maſculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuiſſe atque vitae Tireſiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem & Thyeſte de regno paterno contendentibus, iam Graeci aperte aſtrologiam & coeleſtem ſapientiam vehementer ſectabantur: & commune Argivorum regnare *eum* apud ſe decreverunt, qui altero, quantum ad hanc ſapientiam, eſſet praeſtantior. Hic Thyeſtes quidem arietem illis, qui in coelo eſt, deſignatum monſtravit: a quo auream ovem Thyeſti fuiſſe fabulantur. Atreus vero de ſole, & ortibus illius ſermonem habuit, non verſus eandem plagam ſolem atque mundum moveri, ſed contrarium ſibi invicem curſum tenere: & qui nunc occidens ſit, & mundi occidens videatur, ſolis ortum eſſe. Haec illum dicentem regem ſuum Argivi fecerunt, magnaque fuit ſapientiae illius gloria.

13 ντο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω.
πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δο-
κέω δέ μιν ταύτην τὴν σοφίην μεθέποντα, ὑψηλά τε φρο-
νέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος
ἐλᾶσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
ναῖον, (ξείνη μὲν ἡ ἱστορίη, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
λογίης) ἀλλά οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ
15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
λον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθηίης, καὶ παντὸς
ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
σων πρηγμάτων· τὸν Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάρειον εἰκῇ κα-

3 Μεθέποντα) Διώκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρενοβλαβείᾳ. V.
11 Ἐπιεικτὰ) Μέτρια. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem ſentio. Alatum quidem equum illi fuiſſe, perſuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, ſapientiae huius ſtudioſum, ſublimia cogitaſſe, &, verſatum cum aſtris, in coelum non equi opera aſcendiſſe, ſed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta ſunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira hiſtoria: ſed puto, illum non fuiſſe ab aſtrologia alienum. Verum ea cum ipſe maxime uſus, tum filium eam ſuum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate uſus, & inconceſſa quaerens, ſed animo in polum ipſum ſublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo ſinum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη παρὰ Δαιδάλου ἀκού- 16
σασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι φαινομένου,
καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκετο,
ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
στοι αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες,
δρόμου τε αὐτέων πέρι κινήσιος, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
δυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διετάξατο. Φαέθων δὲ, 19
τοῦ ἠελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μέν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
γνοέοντες, ἠελίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν
παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ φωτὸς ἅρμα
ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναί τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἱπ-
πασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα,

10 Ἀτρεκέως) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

taſſe etiam Paſiphaë, quae audiſſet ex Daedalo de tauro ſidere in aſtris lucente, & ipſa aſtrologia, in amorem doctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam tauro eſſe. Sunt vero etiam, qui diviſa in partes diſciplina, alia ſinguli excogitarunt, alii, quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad ſolem, colligentes, deque curſu illorum, motu, & poteſtate. Atque Endymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaëthon autem ſolis curſum deſignavit, non ſane exploratis omnibus, ſed imperfectam artem relinquens mortuus eſt. Qui autem iſta ignorant, ſolis filium Phaëthontem putant, & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: veniſſe nempe ad Solem patrem, ab eoque petiiſſe, ut lucis currum regere ſibi liceret; illum vero dediſſe, & legem aurigationis ſubieciſſe. At Phaëthon conſcenſo curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρηστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν,

4 Πρηστῆρι) Κεραυνῷ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra ſublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriiſſe. Cadentem circumſtantes ſorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc ſunt populi, lacrimamque ſuper eo electrum ſtillant. Non ita geſta haec ſunt, nec fas eſt fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipſi mortuus eſt. Dicunt autem alia multa fabuloſa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas ſit credere, filium Aeneam fuiſſe Veneris, & Iovis Minoëm, & Martis Aſcalaphum, & Autolycum Mercurii? At ſinguli horum cari Deo fuere, naſcenteſque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars reſpexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*,

οὗτοι ὅκως τοκέες ἑωυτοῖσι πάντα ἴκελα ἐκτελέουσι, καὶ χροιὴν, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο. Οὐ μὲν οὖν οὐδὲ τὸν 21 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω φορὴν, πολλὸν ἀπ᾽ ἡμέων, καὶ οἱ νωθρήτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηΐδιη τοῖσι ἀνθρώποισι ὁρέεσθαι. διὸ δή μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἠέρος, τάρταρος καλέεται. Μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ᾽ ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἠελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἤματα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Νωθρήτε) Ὀκνηρά. V.

regunt, illi tanquam parentes ſimilia ſibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit, neque in tartarum detruſit, neque reliqua machinatus eſt, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, eſtque illi languidus motus, neque obſervatu facilis hominibus. Propterea nempe ſtare illum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poëtae & Heſiodi verſibus diſcat aliquis, de quibus olim cum Aſtrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert, & ſolis iacula, hos utique dies eſſe coniicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆσδε τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὦν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπεργάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἑκάστου αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

23 Ἅπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντίῃσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ᾤκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήϊα αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεως) Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἱστόρησεν. V.

4 Τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν) Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἐνέτεινεν. V.

ad aſtrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta ſunt, ipſa quoque manifeſto non aliunde, quam ex hac ſapientia ficta ſunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum efficit, *ac veri aliquid habere oſtendit.* Aliis vero verſibus opera uniuſcuiuſque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi ſunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer iſta quidem Pallaſque armata patrabunt.

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: ſed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec proelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent ſingula. Etenim neque oracula illis expertia aſtrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήϊον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἠερίων Διδύμων ὀνομάζεται.
24 Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱρώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν ἀΐδην ἀπίκετο, οὐκ ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑωυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενὶ, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήϊον· καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὁρέων τῆς μητρὸς τὴν σκιήν.
25 Λα-

nus habet, coeleſtis virginis ſymbolum: & Draco ſub tripode vocem emittit, quoniam inter ſidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis eſt Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipſum quoque a coeleſtibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res ſanctiſſima illis viſa divinatio eſt. Itaque Ulyſſes, cum in errore illo ſuo laboraret, verum audire cupiens de rebus ſuis, ad inferos deſcendit, non *Cerneret ut functos vita, illaetabile regnum;* ſed in colloquium Tireſiae venire qui deſideraret. Et cum veniſſet in locum, quem deſignaverat Circe, & foſſam fodiſſet, mactaſſetque oves; mortuis multis praeſentibus, interque illos matre ipſius, ac bibere de ſanguine volentibus, non prius permiſit cuiquam, nec ipſi matri adeo, quam Tireſias guſtaſſet, eumque ipſe coëgiſſet edere ſibi oraculum; ſuſtinuitque ſitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

κεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεα γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσην ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ

26 ὑπ' αὐτέῃ διοικέεσθαι. Ἀλλὰ μοῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-

27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος εὕρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν οὔτε πιστὴν, οὔτε ἀληθέα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρωπηΐων πρηγμάτων οὐδεμίην ὤρην ἐκεῖνοι ποιέονται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρείῃ

28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην

14 Ὥρην) Φροντίδα. V. 15 Χρείῃ) Ὑποθέσει, προνοίᾳ. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus conſtituit, & legem illis poſuit, ne uſquam in bellum ante progrederentur, quam plena luna eſſet. Neque enim aequalem putabat eſſe potentiam augeſcentis lunae & decreſcentis, omniaque ab illa adminiſtrari. Sed ſoli iſta Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Aſtrologiam; ſed amentia quadam & inſipientia dicunt, ipſa ſe Luna eſſe antiquiores. Maiores igitur noſtri valde adeo divinationis erant ſtudioſi: ſed qui nunc ſunt, partim illi quidem fieri poſſe negant, ut inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam illam eſſe, neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo noſtra cauſa moveri; ſed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipſis cum hiſce rebus noſtris ullam intercedere; ſed ſuae rei cauſa, atque quod neceſſarius ſit ille ipſis circuitus, converti. Alii vero

ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δὲ εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαντοσύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἱλέονται,
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέοντος, καὶ ὀρνίθων,
καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ
κάρφεα δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ὀλίγου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπεος·
ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν ἀπορρεόντων πρηγμάτων·
ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τάδε ὠφελέει, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότας ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανέει, τὰ

4 Σφετέρην) Ὀδόν. V. 8. Κάρφεα) Κάρφη, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρτος. V.

Aſtrologiam mendacii quidem, ſed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in coelo ſuam ſibi viam volvi, ſed obiter, praeter ſuum illum motum, noſtra quoque peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avibus, hominibuſve commotis, emoveri lapides, & feſtucas agitari a vento, quem effecit curſus; a ſtellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos, ut caleſiamus, curat: ſtellarum autem influxum non recipimus? Et ſane Aſtrologiae, quae mala ſunt, in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum, quae inde fluunt; ſed qui ea utuntur, illis prodeſt eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γάρ σφισι ἀγνοέουσι ἐπέρχεται, ἀλλ᾽ ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηΐδια καὶ πρηέα ἡγεῖται. τάδε ἀστρολογίης πέρι ἐγὼ ὑπολαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) Ῥᾳδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, ſed exercitatione & exſpectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de aſtrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἔμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα- 1
σιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ᾤοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὕπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ἐπίπονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπῳδὰ τοῦ ὀνόματος, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

Debebat ergo neque noſtrum ſeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gramine, & ſilveſtris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per

2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιότατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ,
3 φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμη-

invia muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu difficillima. De Demonacte autem iam dicere fas fuerit duarum rerum cauſa, ut & ille in memoria verſetur, quantum fieri opera mea poteſt, praeſtantiſſimorum hominum, & iuvenum generoſiſſimi, qui ad philoſophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant, ad quae ſe ipſos componant, ſed etiam e noſtro ſeculo illum ſibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, philoſophorum. Fuit autem genere Cyprius, non obſcurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enimvero ſuperior hiſce omnibus, atque ad ea, quae pulcherrima ſunt, adſpirans, animum ad philoſophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipſum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem uſus eſt, & inſuper Heraclienſi Timocrate, ſapienti viro, & lin-

μένῳ. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημώναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς
ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς
καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς
κεκινημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάν-
των, ὅλον δὲ παραδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ
διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ
χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα
παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν
ἀλήθειαν. Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4
ταῦτα ἧξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ
τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν
φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν
παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψάμενος, ἠπίστατο,
καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διε-
πεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου
προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὴν ἀνίπτοις) Ἀντὶ τοῦ αὐτοσχεδιάσας. V.

guae pariter atque animi ornatiſſimi: ſed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domeſtico ad honeſta impetu, & inſito philoſophiae amore a puero inde ſtatim commotus, humana bona omnia deſpexit, totumque ſe libertati & fiduciae cum tradidiſſet, ita vixit; recta cum ipſe, ſobria, atque experte reprehenſionis vita uſus, tum praebens videntibus audientibuſque exemplum, ſuam prudentiam, ſuamque in philoſophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggreſſus eſt. Sed poëtis innutritus erat, ac pleroſque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum ſectas philoſophorum non pauxillum, neque extremo, ſecundum proverbium, digito attigerat, verum ſciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum ſubegerat. In univerſum cura illi, ne cuiuſcunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

κῶν, ἑκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταὐτὸ κα-
ταμίξας, οὐ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐῴκει
δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ᾠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν,
οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο,
καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
δίαιτος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὤν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ
6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
κράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προσομιλή-
σαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινωπέα) Τὸν Διογένη. V.

ret, ſe non amplius ſibi ſufficere, de vita ſponte abierit, relicto Graecorum optimis quibuſque multo de ſe ſermone. Philoſophiae autem non unam aliquam ſpeciem ſibi reſecuit, ſed multis in unum commixtis, non ſatis declaravit, qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam ſe applicuiſſe, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopenſem videretur. Neque tamen ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut admirarentur ipſum, & oculos in ipſo defigerent vulgo homines, ſed eodem, quo ceteri, victus cultuſque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, verſabatur privatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam diſſimulationem non admittens, ſed plenam Attica quadam gratia conſuetudinem prae ſe ferens. Itaque ſic ab eo diſcedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque aſperitatem reprehenſionum eius refugerent; ſed prae voluptate quaſi immutati, decentio-

ρους παραπολὺ, καὶ Φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας. Οὐδεπώποτε γοῦν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερ- 7
διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ᾽ εἰ ἐπιτιμᾷν τῷ δέοι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, 8
εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, Φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ᾽ ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, οὐχ ὁρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύσεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δέ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & ſpei in futurum melioris eſſent. Nunquam enim viſus eſt clamare, aut ſupra modum contendere, aut indignari, neque ſi quis reprehendendus eſſet; ſed peccata cum perſtringeret, ignoſcebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, ſanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem eſſe peccare, Dei autem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc vitam cum viveret, pro ſe ille quidem nullius rei indigebat, ſed amicos in iis, quae e re eſſe iudicaret, adiuvabat: & ſi qui illorum felices *ſibi* viderentur, ſubmonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exſilium aegre ferrent, aut ſenectutem, vel morbum accuſarent, conſolatus cum riſu eſt, qui non viderent, poſt puſillum temporis ceſſatura, quae ipſos contriſtarent, oblivionem vero

καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήψεται.
9 Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάτ-
τειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυ-
τανεύειν. καίπου καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διε-
λέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ
πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσο-
10 φίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός. Μόνον
αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγι-
στον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον·
καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα
οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλατ-
τον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπό-
σοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα δια-
μαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφρο-
δίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν
ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque ſibi habebat, ut diſſidentes inter ſe fratres in concordiam redigeret, mulieribuſque pacem cum maritis conciliaret. Eſt etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, perſuaſitque maiori parti, ut miniſtrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philoſophiae, mitis, manſueta, hilaris. Solum moleſtia ipſum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec eſt, quem non domeſticum & familiarem putaret, in quantum homo eſſet. Ceterum magis minuſve quorundam inter illos conſuetudine delectabatur, a ſolis illis ſe removens, qui ultra ſpem emendationis peccare ipſi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipſa Venere faciebatque & dicebat, ut ſemper, quod eſt in Comoedia, *Suada in labiis illius inſide-*

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὅ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν 11
τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μεῖον τοῦ παρὰ
τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ἐπί τε τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθε-
ρίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι
οὔτε θύων ὤφθη πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων
ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

res. Itaque Athenienſium cum univerſus populus, tum principes, ſupra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem ſemper ad ipſum reſpiciebant. Quamquam initio pleriſque illorum offenſus eſt, odiumque non minus populari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iamque conſurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accuſantes eadem, quae illi quondam, quod neque ſacrificare unquam viſus eſſet, neque initiatus eſſet ſolus omnium Eleuſiniis. Ad quae quidem ille viriliter ſane, coronatus & pura veſte indutus cum in concionem prodiiſſet, partim concinne, partim vero aſperius, quam pro ſuo inſtituto, cauſam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem ſacram Minervae feciſſet, *Nolite*, inquit, *mirari*, *Athenienſes*, *ſi non prius ei ſacrum feci: neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Myſteriis, *Hanc ſibi*

ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἄν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ᾽ ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἄν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ᾽ αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πράους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου ἀρξαμένους τιμᾷν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη κἀμὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.
12 Βούλομαι δὲ ἔνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ᾽ αὐτοῦ λελεγμένων· ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

cauſam eſſe dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, ſi mala ſint myſteria, taciturus non eſſet apud non initiatos, ſed dehortaturus illos ab orgiis; ſin bona, indicaturum prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienſes, qui iam lapides contra ipſum haberent in manibus, mites illi & propitii ſtatim ſunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti ſunt, ac denique admirati; quamquam in principio ſtatim ſuae ad illos orationis aſperiori paulum uſus aſſet prooemio. Nam, *Athenienſes,* inquit, *cum coronatum me* [victimae inſtar] *videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hoſtia non litaſtis.* Volo iam ſubiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audiſſet e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipſius cum familiaribus ſermones, maxime verſiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημῶναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἥκεις; ὄρχεις, ἔφη.
Ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώ- 13
νακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ; ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦν-
τας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὑτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστο-

fracti nimis, ignavi, muliebres, philoſophiam minime decentes eſſent: acceſſit ad Demonactem, rogavitque, *Quis eſſet*, [quid ſibi arrogaret] *qui ſua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non nimium faciles*. Inſtante vero Sophiſta, atque interrogante, *Quo vero viatico inſtructus, Demonax, a puero ad philoſophiam acceſſiſti? Teſticulis*, inquit. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime ſectam in philoſophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philoſophari?* & iam diſcedens apud ſe ſuaviter ſane riſit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *eſſe videbatur*, *te a barba iudicari velle philoſophos*, *barbam cum ipſe non habeas.* Sidonio aliquando Athenis florente, ac de ſe laudem commemorante eiuſmodi, ſe philoſophiam univerſam exploraſſe, ſed nihil impedit verba ipſa referre: *Si Ariſtoteles me*

τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ, διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων οὗτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ
15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεσχελοῦντος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἓν, ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος, Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι
16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὤφθη ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐῤῥύη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρμα ἐκβάλλειν. V.

vocet in Lyceum, ſequar: ſi Plato in Academiam, veniam: ſi Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: ſi Pythagoras vocet, ſilebo: ſurgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu,* inquit, nomine illum appellans, *vocat te Pythagoras.* Pythonis cuiuſdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & ſophiſticam interrogationem proponente, eiuſque ſyllogiſmi ſolutionem dicere illum iubente, *Unum,* inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo luſum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monſtrabo!* cum riſu interrogavit, *Virum nempe habes?* Cum vero athleta quidam deriſus ab illo, quod in florida veſte, Olympionices licet, viſus eſſet, caput illius lapide percuſſiſſet, & ſanguis efflueret: praeſentes quidem indignari, quaſi unuſquiſque ipſorum pulſatus eſſet, clamareque, ad Proconſu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν.
Ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, 17
γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν, καὶ εἰπόντα ὁλκὴν αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἧκεν οὖν τις μειρακίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ
ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀ- 18
θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὑτοσί· καὶ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ
τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι φι- 19
λοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου. Ἐρωτήσαντος δέ τινος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἀπέσκωψε· καὶ γὰρ δακτύλιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

ſem eundum eſſe: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconſulem; ſed ad Medicum.* Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro propoſita poſtulabat, ut qui perdidiſſet, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Venit adoleſcentulus formoſus, ſe perdidiſſe dicens. Cum vero ſani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipſius anulum ſerva: hunc quidem non perdidiſti!* De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipſi ſuum oſtendens formoſum valde, ſed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris ſimilis.* Cynicum illum in urſi pelle philoſophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipſi finis felicitatis*

τῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη,
τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους
εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε
δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅ-
παντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν,
ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὕ-
ροις ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσα-
21 μένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περε-
γρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ
πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος,
Δημῶναξ οὐ κυνᾷς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρω-
22 πίζεις. Καὶ μὴν καὶ φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων
διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ
δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα
23 τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶ-
ναι λέγοντος, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν
ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos eſſe; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque ſperet quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud poſſit? Omnes enim ut plurimum hiſce rebus ſervimus. Quin ſi perſpicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, illas neque ſpe neque metu dignas, cum deſinant omnino moleſta pariter & iucunda.* Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* [Cynicum], reſpondit, *Peregrine, non agis hominem!* Verum Phyſicum quendam, de antipodibus diſputantem, excitavit, & ad puteum deducto oſtendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais eſſe Antipodas?* Cum aliquis magum ſe eſſe diceret, & carmina habere potentiſſima, quibus perſuadere poſſet omnibus, ut praeberent ſibi, quae-

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἕπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ φαρμάκου πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
δης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρασκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ᾽ αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσειε,

cunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *nam & ego artis tuae ſum: &, ſi vis, ſequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det*, nummum indicans, cuius eadem, quae carminis, vis eſſet. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem ſuum lugeret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iungi, & equos adſtare tanquam conſcenſuro, & coenam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *affero tibi epiſtolam*. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipſum ſuo ſubſervire morbo, dicenteque, *Quid ergo, Demonax, Pollux poſtulat? Accuſat te*, inquit, *quod non iam ad ipſum abeas*. Idem lugenti filium, & in tenebris ſe concludenti, accedens dixit, *Magum ſe eſſe, & poſſe ipſi evocare filii umbram, modo ſibi tres quoſdam homines*

μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχέ τινα, οἶμαι,
εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ᾽ ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
κἀκείνων καταγελᾷν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ
ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γοῦν ἐρωτη-
θέντι ὑπ᾽ αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι, Ἐγὼ μέν σε, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὡς ἐπ᾽ Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
ἑταίρων, Ἀπίωμεν, Δημῶναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
τὸν Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 νων ἀκούειν. Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; *Tum tu*, inquit, *ridicule, ſolum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?* Etiam illos riſu ſolebat excipere, qui in congreſſibus uterentur antiquatis omnino peregriniſque nominibus. Uni ergo interrogato a ſe aliquid, & ſupra modum Attice reſpondenti, *Equidem te iam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam ſub Agamemnone reſpondes.* Dicente ſodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aeſculapii, & oremus pro filio; Utique*, inquit, *ſurdum iudicas Aeſculapium, ſi non poteſt hinc etiam orantes audire.* Videns aliquando duos quoſdam philoſophos omnino indoctos in diſputatione contendere, & alterum quidem abſurda obiicere, alterum nihil quod ad rem faceret reſpondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici,*

γειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλ- 30
λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῄει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.
Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολ- 31
λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπῄει μετάπεμπτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
Ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei ſupponere? Agathocle Peripatetico gloriante, *ſolum ſe & primum dialecticorum, Quin tu,* inquit, *Agathocles, ſi quidem primus, non ſolus: ſi vero ſolus, non primus.* Cethego Conſulari, cum per Graeciam in Aſiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente, atque ſodalium ipſius uno, qui iſta videret, dicente, *magnum eum purgamentum eſſe; Medius fidius,* inquit Demonax, *ne magnum quidem.* Apollonium aliquando philoſophum cum videret multis cum diſcipulis exeuntem, ibat autem arceſſitus, ut inſtitutionis cauſa cum Imperatore eſſet: *Accedit,* inquit, *Apollonius, cum ſuis Argonautis.* Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis,* inquit, *ſed ut omnia.* De Herode dicebat, *verum dixere Platonem, non unam nos animam habere: Neque enim ejuſdem eſſe animae, Regillam & Pollucem* [mor-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοι-
34 αῦτα μελετᾶν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆ-
σαι δημοσίᾳ, τῆς προῤῥήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
λετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου
35 καὶ Θρᾳκὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
κᾆτα ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
36 δασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών. Ῥήτορι
δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
καὶ γυμνάζεσθαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ᾽ ἐμαυτοῦ λέ-
γω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροα-
37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
σθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ᾽ ὅτῳ τὸν μισθὸν
ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς

tuos], *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.* Auſus eſt aliquando publice interrogare Athenienſes, audita illa denuntiatione, *Propter quam cauſam excludant ſacris Barbaros, idque, cum conſtituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?* Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everſo navigio devoreris a piſcibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *ſi gravarer conſumi a piſcibus, qui ipſe multos adeo piſces epulatus ſim.* Rhetori cuidam peſſime declamanti conſuluit exercere ſe, & meditari. Hoc autem dicente, *Semper apud me dico; Non igitur mirum eſt*, inquit, *talia te dicere, qui ſtultum adeo auditorem adhibeas.* Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua te mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid poſſis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque*

δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματοῦντος, καὶ 38
τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημῶναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς. Καὶ 39
μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστό-
χως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημῶναξ, πόσαι
μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
σιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἴθε σε,
ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν) Οὐ γὰρ ἔδει οὕτως εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἄδηλον, ποίᾳ τινὶ εἰσεγράψατο αὐτὸν φρατρίᾳ, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης· οἷον Οὐεττίων, Φλαβίων Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. οὐ γὰρ καὶ πάσαις ἐπολιτογραφήθη εἷς ὤν. ἀλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἐχρῆν εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράψατο πολιτείᾳ. ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιελαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεδηλοῦτο, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ καὶ σκώπτων, ὡς μὴ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. V.

exigas. Sin vero, ut decretum Deo eſt, ſic erunt omnia; tua quid prodeſt divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipſi pugnam ad palum oſtendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnaſſe videor? Praeclare*, inquit, *ligneum ſi hoſtem habueris*. Etiam ad difficiles quaeſtiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignorum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende*, inquit, *cineres; reliquum omne fumus eſt*. Polybio cuidam, indocto plane homini, & vitioſe loquenti, cum diceret, *Imperator Romana me civitate honoravit*; *Utinam*, inquit, *Graecum te potius, quam Romanum, feciſſet!* Cum praetextatum aliquem

τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ᾐτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
43 αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμεινον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι
44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.
45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημῶναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi ſuperbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehenſa veſte, oſtenſaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis geſtabat, & erat ovis.* In balneo cum ingredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accuſaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria ſubiturus eram?* Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Exſpecta*, inquit, *inde tibi reſcribam.* Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret ſcriptum a ſe epigramma unius verſus, quod teſtamento iuſſiſſet ſuae columellae *ſepulcri* inſcribi: ſed quid prohibet ipſum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiit ipſe!

ridens dixit: *Adeo pulchrum eſt, o Admete, epigramma, ut vellem illud iam inſcriptum eſſe.* Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere ſolent accidere ſenibus, rogarat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαιμόνιόν τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παῦσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.
Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
θητι, ἔφη, οὐ γάρ εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα
μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένους, καὶ
Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιόν τ.) Ἐμάστιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκώπτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἄραβδον διασύρει ὡς ὑπερείσεως δεόμενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰώθαμεν τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες οὕτως λέγειν, λέων ἐστίν. V.

monax? Ille ſubridens, Cerberus, inquit, *me memordit.* Lacedaemonium quendam cum vidiſſet flagellis caedere ſervum ſuum, *Deſine*, inquit, *parem tibi honore reddere ſervum tuum.* Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In ius ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acriſii* [iniudicati] *filia.* Maxime autem impugnabat, qui non vere, ſed oſtentationis cauſa, philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Crateris, & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.* Cum multos athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud iniuria*, inquit, *hodiernos athletas ſui ſectatores leones*

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρη-
μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δέ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ
φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ παρατυχὼν παρῃ-
τεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα πάτριον τοῖς
Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυ-
πάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ,
51 Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλῳ δέ τινι
στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄρι-
C στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀντὶ τοῦ, τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τ' αὐτὸν γὰρ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαδᾷν χρίσματι. V.

appellant. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynicô autem quodam aſcendente in lapidem, atque id ipſum accuſante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique iubens Cynicum, aut fuſtibus contundere aut multare exſilio parabat. Forte autem ſuperveniens Demonax deprecatus eſt, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc auſus eſſet. Dicente vero Proconſule, *Iam quidem illum tibi dimitto, ſed ſi in poſterum tale quid auſus fuerit, quid pati dignus eſt?* Demonax, *Tum dropace illum velli iube*, inquit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commiſſum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* reſpondit: *Si non iraſcatur,*

λα δὲ ἀκούων. Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
τας ἐσθίει; Οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὀψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
τα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περι-
πατητικοῦ. Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι
μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρ- 56
μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς
γὰρ αὐτὸν παγκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελέκει πρὸς Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπείς. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam; *Num & ipſe placentas ederet? Putaſne igitur*, inquit, *ſtultis favos ſtrui ab apibus?* Ad Poecilen cum vidiſſet ſtatuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *ſtatua aenea honoratum ab Athenienſibus Cynaegirum.* Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambulationibus verſantem, *Nihil eſt*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.* Cum quondam Epictetus non ſine reprehenſione conſuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philoſophum, ut alium pro ſe rerum naturae relinquat*, ſic reſpondit, ut planiſſime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epicte, unam filiarum tuarum.* Etiam illud, quod ad Ariſtotelicum Herminum dixit, commemorabile eſt. Cum obſervaret peſſimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
57 ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν
58 βωμὸν καθέλητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένους
59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντες, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
60 οὐδὲν βελτίους γίγνονται. Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ᾖδε μάλιστα,

6 Ἐλέου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτίρμονας κηρύττει Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιοῦτον ὠμὸν πρᾶγμα θεᾶσθαι; V.

patrantem mala, Ariſtotelem autem & decem illius categorias [*praedicamenta*] in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine, dignus es decem categoriis* [accuſationibus.] Athenienſibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum conſtituendo ſpectaculo deliberantibus, progreſſus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienſes, de his in ſuffragium ite, quam Miſericordiae aram ſuſtuleritis.* Cum Olympiam venienti Elienſes aeneam ſtatuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienſes, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus veſtris, qui neque Socrati ſtatuam, neque Diogeni poſuerint.* Audivi illum quondam ad iuriſperitum iſta dicere: *Inutiles fere leges eſſe, ſive bonis ſcribantur, ſive malis; alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.* Homeri verſuum unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.
Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον. 61
Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν φιλοσόφων, 62
ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.
Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τὶ, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη ὑπέργηρως ὢν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.
Therſitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem. Interrogatus, *Quis philoſophorum maxime ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.* Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam cum petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem iam egreſſus eſſet, invocatus quamcunque luberet domum ingreſſus, coenabat ibi pernoctabatque: quam rem Dei alicuius adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad ſe introiiſſe. Praetereuntem panum venditrices certatim ad ſe

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας
64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δέ ποτε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη
65 μετεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·
Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρὸς, καὶ
66 οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. Φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προτεθεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, poſtulans unaquaeque a ſe panem uti caperet, eoque ſe feliciorem, quae dederat, iudicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipſaque praeſentia ſua ſilentium procuravit. At ille cum videret, iam illos reſipuiſſe, verbo nullo prolato iterum diſceſſit. Cum intelligeret, ſe non amplius praeſtare ſibi opem poſſe, dixit ad praeſentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempuſque vocat,
Prohibetque moras:

atque abſtinens omnibus, vita diſceſſit hilaris, & qualis ſemper his, qui illum vidiſſent, apparuit. Paulo ante mortem interrogante aliquo, *De ſepultura quid iubes? Nolite laborare*, inquit, *odor me ſepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibuſque cibum iacere talis viri corpus? Quin,*

που, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐ- 67
τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένθησαν, καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, *nihil abſurdi hoc, ſi mortuus etiam animalibus quibuſdam utilis ſim.* Verum Athenienſes & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam ſedem, in qua acquieſcere feſſus ſolebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi cauſa, rati ſacrum etiam eſſe, in quo ſederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philoſophorum praeſertim. Hi quidem ſubeuntes *feretro* ad ſepulcrum illum portarunt. Haec pauca ſane de multis commemoravi. Et eſt de his quoque exiſtimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

ΕΡΩΤΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

1 ΛΥΚ. ἘΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα· καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὔκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐῤῥύη χάρις. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίεσθαι. πάνυ δή με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανεν· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἀσθενὴς γὰρ) Ἄγαν, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμενον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷά τέ ἐστιν ὑποστέγειν τὰ εἴδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς τοῦ ἐναντίου ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία ὥσπερεί τινα ἄνεσιν προμηθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ἤδη ἐνεργείας, ταύτῃ γε δή, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἑκατέρων ὑπαλλαγῇ σώζεσθαι καὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπανάγοντος τοῦ ἐπεισιόντος, τῇ τῶν ἐναντίων καταδοχῇ. V.

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. AMATORIO luſu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihique vehementer eiuſmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentionem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dulciſque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος. ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄῤῥην, ἢ καὶ, νὴ Δία, θῆλυς ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύ- 2
ματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους

mihi viderer, Mileſiis ſermonibus ſupra modum oblectatus: atque fero moleſte, per tibi tuos amores *iuro*, quibus latus adeo ſcopus inventus es, quod narrare deſiiſti: ac per ipſam te Venerem obſecro, (ſi forte vana me dicere putas) ſive maſculus aliquis, ſive femineus tibi amor immiſſus eſt, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin feſtum agimus diem, ſacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentiſſime igitur videtur mihi ſermonum talium victimas admiſſurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, denſoſque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & ſi involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e puerili aetate ad pubertati proximos tranſii, ab aliis cupidita-

κριθεὶς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι· διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμφυοῦς Ὕδρας πολυπλοκώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὕτω τις ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὐτὸν ἁρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς θεοῦ τὴν ἄπαυστον ταύτην ὀργήν.

3 ΛΥΚ. Πέπαυσο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, καὶ μετὰ παίδων τὸ καλὸν

1 Βουκολοῦμαι) Κατατρύχομαι. V.

4 Ἰόλεων) Τὸν Ἰόλαον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου οὖσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις) Ἐπεὶ καὶ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτος Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀποκοίτους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. V.

tibus poſt alias ludor. Succedunt ſibi invicem amores, & ante adeo, quam priores deſinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renaſcentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni ignis exſtinguitur. Vegetum adeo oculis meis oeſtrum inſidet, quod pulchritudinem omnem ad ſe rapiens ſatietate nulla quieſcit. Ac ſaepe in mentem mihi venit dubitare, quae ſit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie ſum, neque Lemniarum offenſionis reus, neque Hippolytea ruſticitate ſuperciliosus, ut irritaverim implacabilem hanc Deae iram.

Lyc. Deſine fictam hanc & moleſtam ſimulationem, Theomneſte. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna ſortitum, ac durum eſſe putas inter mulieres formoſas, & pueros

ἀνθούντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σοι καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ᾽ οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ Θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ᾽ ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ Φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη, διακριδὸν δ᾽ ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε μὴν ἐρωτικῶν ἱμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ γλυκὺς ὀδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ᾽ ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς καὶ παρ᾽ Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῆθεν ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ᾽ ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ᾽ αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθὺς

5 Ἄλας) Πλάνας. V.

pulchre florentes verſari? Forte etiam piaculis tibi quibuſdam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim aegrimonia. Quin tu effuſis multis id genus nugis beatum te eſſe putas, quod non ſqualidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: ſed pingues tibi palaeſtrae curae ſunt, ac laeta veſtis ad pedes uſque luxum demittens; comaeque cura in diſcrimen pexae. Ceterum amatoriorum deſideriorum ipſa etiam tormenta exhilarant, dulciſque dens cupiditatis mordet. Poſt experimenta enim ſperas: frueris iam potitus. Aeque voluptati eſt praeſens, ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis eſt apud Heſiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum coniectus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῆ παράσχου.

4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, ὥς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέποντα ὁρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα

ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem tranſigat: fiaſque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores putes, puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percuſſus, ut exacta trutina utriſque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra cauſam ſis, incorrupto iudice, ratiocinatione,

δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἡ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν διήγησιν· ἡ δ᾽ ἐπαγγέλλεταί τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ᾽ οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ᾽ οὐ παλαιᾶς· ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτοιν συντόνως ὡς ἁμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διῄρητο δ᾽ αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ᾽ εὐκολίαν ψυχῆς ἄϋπνος ὢν, διττοὺς ἄρνυσαι μισθοὺς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ᾽ ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ᾽ ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἥδετο, τὴν θήλειαν Ἀφροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ᾽ ἁγνεύων ἔρωτος ἄῤῥενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοιν παθοῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσποίησιν. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἐγγὺς ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεωστὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ μετ᾽ ὀλίγον. V.
8 Ἔναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένην ἢ ἐνηχουμένην. V.
10 Ἄρνυσαι) Λαμβάνεις, δέχῃ. V.

quod melius eſt, eliges. Omni igitur reſecta diſſimulatione, ſodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus permiſit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneſte, & riſus putas eam tractationem? at ea ſerium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac ſcio, valde *id quidem ſerium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hiſce rebus, quanta poteſt contentione, certantes, cuius memoria aures adhuc perſonare videntur. Diviſi erant illorum cum ſententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum eſt, pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida paſcens:

ſed alter ſupra modum puerorum oblectabatur amoribus, barathrum iudicans Venerem muliebrem; alter purus ab amore maſculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter eſ-

ἀγωνοθετήσας ἅμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ὑπερευφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδὸν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδοῦμαί σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς μελῳδία περαίνειν.

6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοουμένῳ ταχυναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπῳ παρῳκισμένον. ὡς δ' εὐνὴν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Δικρότων) Δίκροτα, διήρη, πλοῖα μονήρη ἐστὶν, ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἴσχυντο· ὅπως αὐτοί τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέουσι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τοῦ πρόσπλου καὶ ἀπόπλου αὐτῶν σφάλλωσι. V. In altero Voſſiano haec tantum legas: Δικρότων) Δίκροτος ἡ δύο εἰρεσίας ἔχουσα.

ſem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non poſſum, quam incredibiliter delectatus ſim. Atque ſermonum mihi illorum veſtigia, velut ſigillo quodam, impreſſa ſunt auribus, quaſi modo dicta eſſent. Quare depoſita ſtatim omni reprehenſionis *tuae* occaſione, quae utriſque dicentibus audivi, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc diſcedens e regione tibi conſidebo,

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

Lyc. Verſus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium ſinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῷ ζεύγει κατῄειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμποντάς με δεξιωσάμενος, (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυντο) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡμᾶς ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἱστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, ἠρέμα πιμπλαμένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδὲν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου περὶ τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πρῷραν. Ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ με- 7
ταξὺ παράπλῳ σπουδῆς ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, καιρὸς οὐ πάνυ μηκύνειν. ὡς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἔφαλον

16 Ἔφαλον) Παραθαλαττίαν. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoraſſem, & Iove hoſpitali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capeſſeret, mulis iunctis ab urbe ad mare deſcendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (ſequebatur autem aſſidua eruditionis [*eruditorum*] turba; qui perpetuo mecum verſati cum moleſtia iam diſiungebantur) & puppim conſcendens prope gubernatorem aſſedi. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in altum evecti, cum etiam poſt nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carcheſio autem antennam ſtatim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudiſſemus, impleto ſenſim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente. Verum quae inter illum curſum vel ſeria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda ſunt. Cum vero maritimam Ciliciae par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἑκάστῃ τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μεταξὺ πλοῦ
8 διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ᾽ εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριϊὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὄψεως, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῤῥύησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος) Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολὺς ὁ λόγος. M.

14 Ἀνανεούμενος) Ἀνανεάσας, ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεὶς, ἀναγείρας, εἰς ἔννοιαν ἐλθών. V.

tem praetervecti Pamphylium ſinum attigiſſemus, ſuperatis non ſine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad ſingulas Lyciae urbes devertimus, ſermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum ſpectantur reliquiae: donec ſacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, ſubducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hoſpitium mihi e regione aedis Bacchi paratum eſſet, otioſe incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Eſt enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque conſidero, cum viſus oblectatione Heroicas ſimul inſtaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui par-

φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προὐλάμβανον. Ἤδη δὲ τῆς θέας ἅλις 9
ἔχοντι, καὶ διανοουμένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ᾽ αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ᾽ αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἁπλοϊκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, οὐ δι᾽ ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κατηρᾶτο. πόῤῥωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικὰς, ἀπὸ τοῦ κόμμου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ κόπτω, κόμμος ὁ κεκομμένος τριχῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν οὐδετέρως. V.

va intercedente mercedula omnem mihi hiſtoriam enarrarent: pleraque autem & ipſe coniectura praecipiebam. Iam ſatiatus eram ſpectaculo, iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundiſſimum eſt in peregrina regione, lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos eſſe arbitror, qui ſaepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae ſtudet, qui muliereulis, puto, pulcher videri geſtiat; & una cum illo Callicratidem Athenienſem, moribus ſimplicem: nam ducem veluti ſe atque antiſtitem civilium orationum & forenſis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob cauſam amans, ut mihi videbatur, palaeſtrae, quam ob puerorum amores, quorum ſtudio plane eſſet attonitus: odio autem feminei ſexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶθ᾽ ὁποῖα φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονεικοῦντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἐστὶν ὑμᾶς παρ᾽ ἐμὲ φοιτᾷν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγείρητε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλήρῳ διακριθεὶς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἱστιάρχουν ἐγὼ· τῇ δ᾽ ἐπιούσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ᾽ αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἑώρων δὴ καὶ παρὰ τὴν ἑστίασιν ἐναργῆ τῆς ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ παραμένοντες. ἐπειδὰν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πο-

11 Ἑστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conſpexiſſent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum, ut aſſolet, complexi, ad ſe quiſque venire me poſtulant. Et ego ultra modum ambitioſe petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne maiorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, viciſſim mihi coenam praebebitis: uter autem prior, ſorte decernetur.* Placent iſta. Itaque illo die convivator ego, poſtridie Callicratidas, & poſt ipſum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifeſta animi utriuſque indicia. Nam Athenienſis formoſis pueris erat inſtructus, & unuſquiſque prope ſervus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipſum manerent; cum primum vero prima barba denſarentur genae, diſpenſatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus ſaltatricularum & muſica-

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑπερῆλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ 11
δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ θέαν, καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχειρείας ὄντως ἐπαφρόδιτον· ἠρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ

3 Ἀκαρῆ) Ἀκαρὲς, βραχὺ, ὀξύ. ὃ οὐχ οἷόν τε κεῖραι. ἀκαρῶς, ἐπίῤῥημα, ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτέμῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαὶ μάχης. V.

9 Ἀνάγεσθαι) Ἀνάγεσθαι λέγομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγινέσθαι. V.

rum chorus ſequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae ſacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praeſente, niſi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa ſuſpicio non caderet. Erant igitur iſta quoque, uti dixi, ſatis aperta ſententiae utriuſque ſpecimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae ſunt, non *tamen* ut exitum haberet diſputatio. Verum cum diſcedendi tempus eſſet, navigationis illos ſocios, quod ſic vellent, aſſumſi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam. Et cum placuiſſet ad Cnidum appellere ſpectaculi cauſa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venuſtum: paulatim ad terram delati ſumus, ipſa, puto, Dea ſplendida ſerenitate

πομποστολούσης τὸ σκάφος. ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις ἔμελον αἱ συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιῄειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τἄλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νὼ μὲν ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ θέαν θήλειαν, ἄκων· ἥδιον ἄν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαξάμενος ἔρωτα.

12 Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι: τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἡ πυκνόκαρπος ἐτεθήλει

navigium noſtrum deducente. Reliquis in apparatu conſueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque ſuſpenſum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non ſine riſu figulinae laſciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Soſtrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiiſſemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id eſt, ego & Charicles, lubenti animo: Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui Theſpiis eſt, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area maiorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, cum *arbores* viridantibus comis in longinquum uſque exuberantes, circumiectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter cete-

μυῤῥίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγονα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς θεοῦ πάλαι φυγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρπυε κιττός· ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. V.
ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.
ibid. Ὥρια) Κατὰ καιρόν. V.
5 Ἄγονα) Ἄκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφὴς, κατάσκιον, ἑκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφῆ διπλοῦν, τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστι. V.

ras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur; ſeiuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi

εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες.
13 Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεὼ παρῄειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτερὰν τοῦ λίθου φύσιν ἑκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθότος) Λάθρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant; frequens autem popularium turba feſtos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plantis ſatis oblectati, intus in ipſum templum ingreſſi ſumus. Dea igitur in medio collocata eſt, e Pario marmore, pulcherrimum ac ſuperbum opus, rictu aliquantulum hiaſcente ſubridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, veſtitu nullo circumpoſito, nudata eſt, niſi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars ſtatuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quaſi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatiſſimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens ſimul adpreſſis labiis, protenſa quantum poterat cervice, illam deoſculatur. At ſilentio adſtans Callicratides intra animum admiratur. Eſt autem utrinque aperta illius aedicula,

νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας οὖν ἐστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὄπισθεν εὐμορφίαν διαθρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τῆς θύρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, ἀγκάλισμα χειρόπληθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλουτῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμέναι πιότητα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως,

volentibuſque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & ſic, ut nulla eius pars admirationi non exponatur. Facile ergo eſt per alteram ianuam accedentibus eam etiam, quae a tergo eſt, pulchritudinem perſpicere. Cum ergo placuiſſet totam videre Deam, ad poſticum aediculae tranſivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui clavium credita cuſtodia erat, ſubitus nos ſtupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paulo ante ſpectaſſet, pueriles Deae partes contemplatus, repente furioſius etiam, quam Charicles, exclamavit, *Hercules! quanta dorſi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manuſque implendas latus. Quam venuſte circumſcriptae clunium carnes ſinuantur, neque deficientes nimium, & ipſis adſtrictae oſſibus, neque in nimiae molis pinguedinem effuſae. Lacunarum autem, coxis ipſis utrinque impreſſarum, nemo dixerit*

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ᾽ εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδὸς, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διῒ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπῖλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῆτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ᾽ αὐτοῦ τὴν ἀμορφίαν ἡ περὶ τἆλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ᾤμην τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ᾽ ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι φυσικήν τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

quam ſuavis ſit riſus; ſemoriſque & tibiae recta linea ad pedem uſque protenſae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Iovi nectar ob id ipſum ſuavius infundit: ab Hebe equidem miniſtrante potum non acceperim. Fanatico more iſta clamante Callicratide, prae nimio ſtupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe ſe diffluere natantibus oculis confeſſus. Cum vero ipſa ſatietas videndi admirationem abſterſiſſet, labem in altero femore vidimus, ut in veſte maculam, cuius deformitatem reliquus ſaxi candor argueret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colligens, lapidis ingenium eſſe, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia ſunt, multumque his, quae ſummo gradu pulchra eſſe poterant, fortuna obſtat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adſperſum ratus, in hoc ipſo admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae

ἧττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίων ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου καινὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἁγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὰν δὲ 16
καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε, προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς ἢ τὸν ναὸν σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. V.

7 Ἁγιστείας δόκησιν) Ἁγιοσύνη. καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi poſſent, abſcondiſſet. Verum adſtans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis hiſtoriam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuvenem, (nomen ut reticeatur, ipſam feciſſe actionem) qui ſaepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auſpiciis incidiſſe: qui cum totos dies in templo tranſigeret, initio ſuperſtitioſae venerationis opinionem ſuſtinuiſſe. Ex ipſo enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & poſt occaſum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverſo Deae reſidens, rectos in eam perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obſcuri autem ſermones illi, & furtivi ſermonis amatoriae querelae peragebantur. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama

βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἱ δ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλῃ Κνίδῳ καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖ, καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθησαν· εὑρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἠρέμα λαθὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

Africana in menſam numeratis, iactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia iactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam [*Venerem*]ieciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri ſolet, male iactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries inſculpi omnis, unuſquiſque arbuſculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore eſſe Praxiteles; ſi quid domi pretioſum & decens repoſitum cuſtodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens deſideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praeſto eſt, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occaſum inclinato ſole, ſen-

ὄπισθε τῆς θύρας παρεισερρύη, καὶ στὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ καινὸς Ἀγχίσης καθεῖρκτο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἐρωτικῶν περιπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγου- 17
μένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς, Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τῶν τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

ſim, clam praeſentibus, poſt ianuam correpſit, & ſtans occultus in penitiſſimo angulo, vix reſpirans ſe continuit. Aeditimis autem pro more extrorſum ad ſe ianuam trahentibus, intus Anchiſes novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum veſtigia iſthaec interdiu conſpecta ſunt, & maculam habet Dea, eorum, quae paſſa eſt, indicium. Ipſum quidem adoleſcentem, ut popularis fert ſermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conſpectu hominum abiiſſe. Haec narrante aeditima, clamore ſermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait, *femina, ſi vel e lapide ſit, amatur! Quid vero ſi quis animatam eiuſmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Iovis ſceptris aeſtimetur?* Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles, novimus, an multas id genus narrationes audituri ſimus, cum erimus Theſpiis. Et nunc*

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ᾽ ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ᾽ ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν.

1 Θεσπιέαις) Πόλει. V. Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι· quem ſculpſit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic exiſtens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti ſunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. V.

iam ipſius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifeſtum eſt hoc documentum. Quî iſtuc? interrogante Charicle, probabili admodum ſermone uti mihi viſus eſt Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum iuvenem, totius noctis otioſam uſuram nactum, adeo ut integram exſatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum ſaxo ſe applicuiſſe, qui vellet, ſcilicet neque anteriori eam parte eſſe feminam.* Multis igitur indiſcretis incaute prolatis ſermonibus, promiſcuum ego tumultum ſedans, *Viri*, inquam, *ſodales, modeſtum ſervate diſputandi ordinem, ut venuſta lex eſt eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro ſua quiſque ſententia contendite. Etenim tempus nondum adeſt eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiuſmodi, quod cum*

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν
ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνω-
μεν, ὅπως δι' ἠρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἅττ' ἂν ἦν
βουλομένοις, ἐξῇ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς
οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18
ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξῄειμεν, ἐγὼ
μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ
συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυ-
κλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλα-
ταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἥκομεν εἴς τι συνηρεφὲς καὶ παλίνσκιον,
ὥρᾳ θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος,
ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχοῦσι τέτ-
τιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτὴν ἐπ'
αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις
κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρι-
κλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεφὲς) Ἐστεγασμένον. V.

delectatione prodeſſe etiam queat, ſtudium. Egreſſi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis cauſa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otioſe audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iiſdem rebus moleſtum nobis futurum. Recte iſta dicere viſus ſum, & comprobantibus illis egreſſi ſumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at iſti cogitabundi, qui magnam intra ſe commentationem ſurſum deorſum volverent, quaſi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati eſſemus ad tecta undique & umbroſa ipſo aeſtatis tempore ſedilia, *ſuavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae ſtrepunt*, in medio, plane iudicis in morem, conſedi, ipſam in ipſis ſuperciliis Heliaeam praeferens. Cum vero ſortem utriſque, de eo, uter prior diceret, propoſuiſſem, & Charicles priorem locum ſortitus eſſet, eum ſtatim ingredi orationem iuſſi. At

19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας,
ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέ-
σποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ
ἐμαὶ δεήσεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βρα-
χὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξῃς, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ'
ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνη-
σιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χά-
ρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄῤῥεσιν, ὡς ἐγεννήθη-
σαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτο-
ρα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόῤῥιζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα
ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ
πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ,
ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐζωογόνη-
σεν ἔμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμὲν ὕλης δη-
μιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθεί-
μαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο,

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, ſic fere exorſus eſt: Te, Domina, cauſae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicunque enim operi, vel parvum quiddam tuae ſuadelae adſperſeris, illico perfectiſſimum eſt. Amatorii autem ſermones praeter cetera te indigent: tu enim germaniſſima illorum mater. Veni ſane advocata mulieribus, *quae es* ipſa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati ſunt. Equidem in principio ſtatim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera eſſe cenſeo, teſtem advoco, ſanctam illam dico univerſorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad ſe invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero ſciret, mortalis nos materiae opificium eſſe, & breve vivendi tempus fato unicuique aſſignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς
παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ
δ' ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ
φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄῤῥεσιν ἰδίας καταβο-
λὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς
τι δοχεῖον ἀποφήνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον
ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης
ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἑ-
κάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀῤῥενοῦσθαι,
μήτε τἄῤῥεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν
γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον
ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀν-
δρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβασμίοιν πᾶ-
σαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούν-
των. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

eſſet, machinata eſt, & pro his, quae moriuntur, ea, quae naſcuntur, admenſa eſt, ut mutuis ſucceſſionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non poſſet, ex uno uti quidquam naſceretur, duplicem in unoquoque *genere* naturam machinata eſt, maribus ſuas ſeminum conieƈtiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae conſtituens. Cum igitur commune utrique generi deſiderium admiſcuiſſet, ea ſibi invicem copulavit, ſacra neceſſitatis lege praeſcripta, ut in ſua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affeƈtet virilia, neque indecenter virile molleſcat. Itaque virorum cum mulieribus conſuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam ſuceeſſionibus cuſtodit. Neque enim quiſquam vir ex viro ſe natum gloriatur: duobuſque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα Θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄῤῥεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, οὔθ' ἃ δρῶσιν, οὔθ' ἃ πάσχουσιν, ᾐδοῦντο· κατὰ πετρῶν δὲ, φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-
21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι σιδήρῳ τὴν Φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκ-

cis adhuc ſententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura conſtitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generoſorum patres liberorum facti ſunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra ſe demittens, novas *quaſdam* vias & immutatas fruendi ſecuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipſam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis perſuaſionibus induxit: intravitque cubile unum unus ſexus: cumque ſe alterum in altero quiſque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubeſcebant, atque per ſterilia, quod aiunt, ſaxa ſeminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo uſque violentiae tyrannicae proceſſit audacia, ut ferro etiam ſacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι
καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ἐπιπλέον ὦσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένου-
σιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, οὔτ'
εἰς ὃ γεγέννηνται φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέ-
βησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐ-
τοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται,
καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕ-
τως ἡ μιαρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλ-
λην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι
τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν,
ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρό- 22
νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μετὰ
γυναικῶν ἂν ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ
βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς δια-
θέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς
φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-

13 Ἠρκούμεθα) Ἠγαπώμεθα. V. 14 Ἀμέλει) Διὰ τοῦτο. V.

que exhauſta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miſeri illi atque infelices, ut diutius ſint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma ſexus duplicis, qui neque in quem nati ſunt ſervaverint, neque habeant ad quem tranſiere: flos autem ille, qui in iuventute *aliquantum* manſerat, in ſenectutem uti praematuram flacceſcant, efficit. Simul enim in pueris cenſentur, & conſenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magiſtra luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum uſque morbum, qui neque nominari honeſte poteſt, lubrico veſtigio prolapſa eſt, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege conſtituit providentia, unuſquiſque permaneret, mulierum conſuetudine contenti eſſemus, criminis omnis vita eſſet pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi poſſunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, οὔθ' οἱ ἀέρια ῥοιζοῦντες ὄρνεις, οὔθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄῤῥενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ καθ' ἕνα τοιαῦτα ζη-
23 λοῦν πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ εν-

8 Ἐπωρέχθη) Ἐπεθύμησεν. V.

ſervatur. Non furunt leones in *ſui ſexus* leones, ſed tempeſtiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas ſalit, & aries univerſum gregem maſculo implet ſemine. Quid vero? non ſuum cubilia perſequuntur apri? & lupas lupi inſcendunt? Univerſim dicamus, neque qui aërias regiones perſtrepunt volucres, nec quaecunque humidam per aquas ſortem ſortita ſunt, ſed neque in terra ullum animal maſculam illam conſuetudinem appetiit, ſed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o fruſtra ſapientiae nomine bene audientes, mala profecto beſtia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati eſtis? Quo caeco mentibus ſtupore offuſo utrinque aberraſtis, fugientes quae conſectari oportebat, &, a quibus fugiendum erat, ea conſectantes? Ac ſi ſingulatim omnes eandem ſibi rationem ſequendam eligant, neque unus *paulo poſt ſuperſtes* fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ᾽ οὗ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ᾽ ἤδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὔμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ᾽ οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πεῖραν ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι᾽ ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ᾽ ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι τὸν καλόν; ἀλλά τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, naſcitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate deſtitutae, decipiuntur: quiſquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, ſupplantari non iam poſſit. Animi enim quendam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis ſe amatores vocant. Qua in re cachinnari ſaepe me ſubit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philoſophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore ſui experimentum dedit, cui adventans canities & ſenectus virtutis teſtimonium perhibet, contemtam tranſmittitis? ſed ſapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum eſt, quorſum ſe converſura ſit ſententia? Utrum lex eſt, deformitatem omnem pravitatis eſſe damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum eſt? Verum enimvero, ſecundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὣς εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον
24 ἐπαινεῖται. Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἳ τελείοις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι
τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτά-
τας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γοῦν ἐρᾷν ἔδει Φαίδρου
διὰ Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἠκρωτηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes, ſuavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praeſtat honore;
Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

Et rurſus alio loco,

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iuſtitiae, reliquarumque virtutum, quae forte quadam maturae aetatis viris adiunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea, quae in pueris eſt, pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſatio-

ἐξορχοῦνται φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέραστος ἦν. μεταβὰς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δή; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ φιλόνεοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω. καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τόπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομᾶ. V.

nem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero e puero tranſiiſſet in virum, qua aetate imperfecta adhuc prudentia plenam aſſecuta rationem eſt, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adoleſcentiae magis amatores, quam ſapientiae. Et haec quidem, ne inſignium virorum infeſto animo videamur meminiſſe, huc uſque dicta ſunto. Paulum vero a nimio illo ſtudio [*quo feruntur in adoleſcentulos ſic dicti philoſophi*] ad veſtram illam, Callicratides, voluptatem delatus, oſtendam, conſuetudine puerorum praeſtantiorem longe eſſe muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo ſit longior. Praeter-

ναὶ τὴν χρονιωτέραν. ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἴθε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ῥυτίδα τοῦ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
26 ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ δ' εἰκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῴη παιδὸς τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ πασχητιᾷν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὀξεῖα) Τραχεῖα. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρέλκον, τὸ περιττὸν, καὶ παρατεῖνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoſcatur, deſinit. Quidquid autem oble&tat, eo ipſo, quod protrahitur, melius eſt. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem ſordida nobis Parca deſtinaviſſet, atque univerſum illud ſpatium nobis eſſet perpetua ſanitas, dolore nullo mentem depaſcente. Feſtum enim diem & celebritatem totum illud tempus tranſigeremus. Sed quandoquidem maiora nobis bona invida fortuna negavit; in praeſentibus certe ſuaviſſima, quae longiſſime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam uſque aetatem, ante quam omnino extrema ſenectutis ruga incurſet, res eſt amplexu & conſuetudine viri digniſſima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat ſapientius adoleſcentulis. At ſi quis viginti annorum adoleſcentulum aggrediatur, ipſe pathicus eſſe mihi videatur, qui ambiguam adeo ſectetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερεὶ ῥυπῶντες. ἃδ' ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλβει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσμος, οἱ δὲ παρ' ὦτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λειμῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἠλέκτρου, φασὶν, ἢ Σιδωνίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχεδὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ

membrorum in his, qui viri facti ſunt, robora, & aſperum pro molli quondam mentum, quod prima barba denſavit, & femora illa bene nata pilis velut ſordeſcunt. Quae hiſce magis latent, vos, qui experti eſtis, ſcire patior. In muliere autem ſemper omni coloris relucet gratia, & denſae de cincinnis capitis ſpirae, hyacinthorum & purpurae inſtar pulchrum florent, partim per tergum fuſae, ſcapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratenſibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis ſuccreſcente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere eas praeſertim perſequamur, quae ſunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, ſolitariam vitam amamus; ſed ſociali quadam communio-

συζυγέντες, ἥδιω τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινή· καὶ φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπόλαυσιν, οὐ μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὑτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἴ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniunċti, cum ſuaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde menſa communis inventa eſt, & parariam amicitiae menſam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non ſoli Thaſium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim ſinguli pretioſis nos cibis implentes; ſed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congreſſus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter ſe invicem afficiant, delectati ambo abeunt, niſi forte Tireſias iudex audiendus eſt, feminae voluptatem altero tanto maiorem eſſe virili *pronuntians*. Honeſtum autem puto, homines non prae amore ſui nimio, frui cum volunt, hoc ſpectare, ut ipſi pro ſe bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; ſed ut partientes quod conſequuntur, viciſſim praebeant ſimilia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαθεὶς, ἢ νομί-
ζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται·
τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα,
μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδόνος χαλασάσης, πλέον,
ὥς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν. εἰ
δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης
τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώ-
τερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπο-
λαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄῤῥεν οὐδενὶ τρόπῳ χα-
ρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὥστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέ- 28
σκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα.
εἰ δὲ τοῖς ἄῤῥεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἀῤῥένων ὁμιλίαι,
πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε
νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα,
καινὰς ὁδοὺς ἄῤῥενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσην
ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄν-

pueris *ita ſe habere*, non dixerit quiſquam; non ita inſanierit. Verum amator quidem, prout de his exiſtimat, eximia voluptate percepta abit: at paſſo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem paullum ipſo tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, moleſtus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curioſius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: ſed femineum fructum nullo modo mas praebere poteſt. Itaque ſi vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere poteſt *mulier*; a nobis invicem, quaſi interiecto pariete, abſtineamus. Si vero decet viros cum viris conſuetudo, in poſterum etiam ament ſe invicem mulieres. Age iam, novum ſeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam poteſtatem feminis etiam indulge: ſe-

δρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἧκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄῤῥενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντόνως μεταξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐῴκει δέ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῆ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠρέμα τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, οἵαν ἦν Φιλαινίς. V. Et *Sappho*, addit C.

6 Φιλαινὶς) Ταύτην τὴν Φιλαινίδα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδιοποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιρίστριαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαινόμενος) Ἀγανακτήσας. V. Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμβάνειν. G.

cum invicem, ut viri, coëant: laſcivorumque inſtrumentorum commenta ſubſtringentes, portentoſum ſterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obſcoenitatis, ſublato pudore triumphet: gynaeceum omne noſtrum eſto Philaenis, ſemimares amores contra decus uſurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere maſculam, quam, quod in viris generoſum eſt, in mulierem effeminari? Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixiſſet Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibuſdam contra maſculos amores uti. Ego vero placide ſubridens, coniectis in Athenienſem oculis, *Ludi*, inquam, *& riſus*, *Callicratide*,

κήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθὼ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πνυκὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχὼν 30
ὁ Καλλικρατίδας (ἐῴκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὁπόσαι προὔχειν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me ſedere ratus arbitrum, neſcio quomodo a Chariclis vehementia ad ſeriam curam traductus ſum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus eſt. Nunc igitur, ſi uſquam alias, tempus eſt repoſcere te Athenas tuas; Pericleamque ſuadam, & oratorum decem armatas adverſus Macedoniam linguas, in una hac tua verſari oratione, teque concionis in Pnyce unius iam eſſe memorem. Parum igitur cum ſuſtinuiſſet ſe Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipſe certaminis eſſe) orationem contrariam exorſus eſt: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum eſſet communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora ſtatuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipſae de ſe, quotquot illarum praeſtare ſapientia viſae ſunt, ſi quis illis dicendi poteſtatem permitteret, tanto

τιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει
θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔ-
χημα Λεσβίων Σαπφὼ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σο-
φίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως
ἂν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδήπερ εὐπρεπὲς
ἄῤῥενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ
ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως, Ἀφροδίτη, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς
ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου
λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσ-
μένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄῤῥην ἔρως κοι-
νὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστιν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴ-
περ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπήκοον ποτε τῶν Σωκρατικῶν λό-
γων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐ-
τυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἑστάναι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαί-

2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκείου) Τόπου. V.

ſtudio dicerent: non illa armata contra Spartanos Teleſilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia ſapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aſpaſiae cauſam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, eſto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe: quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut

δρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλείστων ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τῶν ὀρσδάμνων ἱερὰν ἀποῤῥήξασα φωνὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμησεν ἔρωτας, ἔτι τοῦ καλοῦ μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέκτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς οὐ προδώσομεν, εἴξαντες ὄκνῳ. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παράστηθι, φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, οὐ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων παίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνο

ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres aſſecutus eſt. Ipſa forte, velut illa Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus, & praerogativa Chariclis ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae. Modo tu nobis, coeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem ſeminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos,

μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,

ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, παντὸς ἀψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου καὶ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 δρῶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄῤῥην ἔρως, φιλοσόφου καλόν ἐστι ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς παραυτίκα χρείας ἐπιδεῖται· καὶ πάντη τοῦ ἀναγκαίου τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθὴς ἦν, οὐδέπω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχολῶν,

hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honeſtas amicitiae affectiones coniunxiſti, ut ex innocenti & molli adhuc anima ſimul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat. Nuptiae enim, ut neceſſariae ſucceſſionis remedia, inventae ſunt: ſolus amor maſculus honeſtum philoſophae mentis imperium eſt. Quaecunque autem praeter neceſſitatem decoris cauſa exercentur, ea maior conſequitur honor, quam quibus uſus quaedam indigentia adiecta eſt: & omnino pulchra neceſſariis ſunt praeſtantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum ſatis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφεθέντες ηὐκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρειττόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύξοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχνων ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ καθ' ἡμέραν λιμοῦ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἑλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐῤῥίφη, σπόρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς στάχυος ἀμείνων.
Τί δ' 34
οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρω-

praeſentibus intra ipſa ſe neceſſaria continebant; urgenſque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Poſtquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, poſterorumque ingenia, neceſſitate ſoluta, otii ſatis nacta ſunt melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae ſunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet coniicere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaeſivere: tum deprehenſi a praeſente inopia, cum indigentia, quod melius eſſet, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba veſcebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: ſed haec quidem poſt tempus aliquod mutis animantibus abiecta ſunt: ſed tritici ſementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis inſtaurari. Nec adeo inſaniat quiſquam, qui ſpica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio ſtatim

ποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ᾠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον, ἀντὶ μὲν λιτῆς ὑφῆς, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωνος οὖσα, καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος γὰρ εὑρών τι, παρεδίδου τῷ μετ᾽ αὐτόν· εἶθ᾽ ἡ διαδοχὴ τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε. Μὴ δή τις ἔρωτας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω

vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium ſpeluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rurſus radicum plantarumque *aſſervandarum* ſiccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes ſemper in melius, texuere ſibi laenas, domus aedificarunt, & ſenſim artes iſtarum rerum, tempus magiſtrum nactae, pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vilibus caſis, ſublimia tecta, & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum, muta olim & profunda oblivione merſa, velut poſt longum occaſum paulatim in ſuos radios exorta eſt. Unuſquiſque enim, ſi quid inveniſſet, ſuo ſucceſſori tradidit: tum ipſa accipientium ſeries, addendo iis, quae didiciſſet, quod deficiebat explevit. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quiſquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν Φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοΦίαι, καὶ τῆς Φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοὐμΦανὲς ἔμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ ΦιλοσοΦίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὕρητο, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς Φαῦλον εὔθυνε· μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράΦονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

36 Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἔναγχος ἐπῄει, Χαρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἄσπερμον) Ὦ μικρολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, τό γε λοιπὸν ἐφ' ὑμῖν ἀθετοῦσι τὸ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ κόσμου· τὸ γὰρ ἔτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χηρεύων φορᾶς; M.

Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat, ne plane feminis expers genus noſtrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accenſae, cupiditates vix ab ipſo, quod nihil imperveſtigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philoſophia puerorum etiam amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἄν τις ἕλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἴκων, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφῄρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φι-

quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in feminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non poſſunt ſubducere, propter ſuum ſtuporem habere non licet. Nam ſi Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxiſſet; non ſolitudo ſane & ſilveſtris victus ea paſceret, neque in cibo ſe invicem haberent: ſed aeque, ac nos, templis aedificatis, & mediis ſuarum quiſque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, ſi animalia, ab ipſa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio ſuppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res maſculis etiam cupiditatibus privata ſunt? Non

λοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄῤῥενας. Μὴ τοίνυν, 37
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ ὀψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθάνων· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ οὐ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτῶν, οὐδὲ ἑνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιοτάτους ἐρώτων) Εἰ πάντα πρός τι τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάρατε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀῤῥενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδοποιΐαν, ἡ τῶν βρωμάτων ποικιλία τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψεως τοῦ ζώου συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλήν σοι τὸ δύσφημον· ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαντα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae coniuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinoſae collatis narrationibus, nudo ſermone pudori noſtro & gravitati inſultare, nec coeleſtem Amorem cum illo infante annumerare: & cogita, ſero tu quidem aetatis iſta demum aliter diſcens, verumtamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum eſſe Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec ſpiritu eodem animos noſtros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare mentem prudentia poſſit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως Ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἤπια ταῖς ἑκάστου διανοίαις ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδὼς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω, τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria deſideria cordi ſunt. Hic eſt illius diem modo durantis contumeliae ſodalis, indiſcreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honeſtum viſu & ſacrum undique ſpectaculum, ſanarum promus affectionum, mite quiddam uniuſcuiuſque mentibus inſpirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *ſpiritus* Amor *ſpirat*, ut eſt apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime ſimiles. Nam Pudor quoque utilitatis ſimul & noxae ambiguus Deus eſt, Pudor, inquam,

Et multum prodeſſe & laedere idoneus idem.
Nec contendendi genus unum eſt, ſed duo terras
Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;
Alteri ineſt labes: in partes pectora ſcindunt.

Neque igitur mirum eſt, ſi affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλα-
στον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν. Γάμους οὖν, 38
φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις,
ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν
σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνό-
δου, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυ-
σοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη γὰρ,
βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομέ-
νοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα
τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι
τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις,
ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχε-
σθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς ὡραϊζομένης ἐπικτή-
τοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος,
ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦ-
σιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinoſa, & ſapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exſulare e vita iubes? deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctiſſimi viri ſententia, ut abſque congreſſu cum mulieribus, in templa & aedes ſacras venientes argento & auro liberos ſucceſſionis cauſa emeremus. Neceſſitas enim grave cervicibus noſtris iugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum eſt, ratione eligamus: cedat autem neceſſitati utilitas. Liberorum tenus numerus ſunto mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi ſit mulier. Quis enim bene ſanus perferre poſſit mulierem, a mane inde adſcitis artificiis formam interpolantem? cuius vere turpis eſt facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens eſt, *lenociniis quibuſdam* demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίω νομίσει θηρίων τῶν πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἴκοι καθείργουσιν αὐτὰς, οὐδενὶ τῶν ἀῤῥένων βλεπομένας· γρᾶες δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις φαρμάκοις καταφαρμακεύουσαι τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ᾽ αἱ πολλαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν ἀηδῆ τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχείρισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ ἐν φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ
40 βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane ſurgentes aliquis videat mulieres, turpiores cenſebit illis animalibus, quae matutina hora nominare male auſpicatum eſt. Unde diligenter domi ſe concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & ſimilis ancillarum grex circulo adſtant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum ſomnum abluentes, ſtatim ad honeſtum aliquod opus accedunt; ſed multae fucorum compoſitiones inſuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii miniſtrarum commendatum eſt, pelves argenteae, & gutturnia, ſpeculaque, & turba pyxidum, vaſa multa infelicitate repleta, in quibus aut dentium deterſoriae facultates, aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt. Maiorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν. ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τὴν ἑλίκων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταιχμιὸν ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὄπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41
ἀνθοβαφῆ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοϋφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθής, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπεπτωκότων μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἠρτημένας βρί-

ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis; flavo tingunt flore, propriam naturam [*nativum colorem*] damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea, obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant, & minuta induſtria ad ſupercilia uſque deductae comae, breve fronti interſtitium relinquunt: ſuperbe autem ad ſcapulas uſque poſterioris comae annuli fluctuant. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia, & tenuiſſimo textu dicis cauſa veſtitus, ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin prociderent, uberibus, quae in vinculis ſemper circumferunt. Quid opus eſt ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς
ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη
μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διά-
στερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται· καὶ
ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς,
ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον
δ᾽ ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδῆσθαι. κἀπει-
δὰν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι
κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαί-
νουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
42 καὶ πίονα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. Τίς
οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς
οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη-
κότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσα-
σι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς θεατὰς διασύρειν τὰς χλιδώσας τῶν γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum ſuſpenſum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones eſſent: & corona in orbem caput ambit, Indicis ſtellata gemmis, ſumtuoſaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miſerum deſcendit aurum, quidquid circa talum nudatur conſtringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compediri. Cumque totum illarum corpus ſpuriae formoſitatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidiſſimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adſpergat. Quae igitur poſt tantum apparatum vita eſt? Statim exitur domo, & ſpectator unuſquiſque maritos *zelotypia* enecat. *Tum Numina ſalutatum eunt*, quorum nonnullorum miſeri viri nec ipſa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπόῤῥητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπτα μυστήρια. καὶ γάρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲν νὴ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ᾽ αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ᾽ οὐδὲ τοῦ φάρυγγος αὐταῖς παραδέχεσθαι δυναμένου τὶ σιτίον, ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ᾽ ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκ- 43
μήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καταράσεται Προμηθεῖ, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀποῤῥήξας φωνήν·

Ῥέαν λέγει. ᾗτινι καὶ τούτῳ διασύρουσιν ἔοικέ μοι τὰς ἀκροπολείους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ κἀκείνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτῃ ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας κωμάσας εἰς Λακεδαίμονα εἷλεν Ἑλένην τὴν Μενελάου. V.

infeliciter amantis ad paſtorem comiſſationem. *Accedunt* ſacra arcana, & ſuſpecta ſine viris myſteria. Quid enim opus eſt involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi ſtatim longa lavacra, ac ſumtuoſa voluptariaque menſa, multaque inter viros diſſimulatio. Cum enim ultra modum oppletae ſunt domeſticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum poteſt, ſummis digitis per appoſita quaſi ſcribendi cauſa ductis ſingula deguſtant, noctes inter haec enarrantes, & diverſi coloris ſomnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque ſurgit, balneo ſtatim indiget. Atque iſta vitae bene ſibi conſtantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora ſunt, ſi quis ſingulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea exſecrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν, ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἔπλασσεν, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάθριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι....
Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

τίς ταῦτα τὰ ἀγαθά διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς οὗτος
44 θυμήρης; Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν ἄῤῥενα τῶν παίδων ἀγωγήν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας

Ergo immerentem dictitant Promethea
Pendere fixum Caucaſi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odiſſe cunctos autumo,
Formavit idem feminam, o Dei boni!
Genus ſceleſtum! Ducit aliquis coniugem:
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, inſidiae, morbi, invidia
Graviſſima, aevo femina omni quam fovet.

Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi eſt? Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibe lecto, reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſtquam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται, τὰ σεμνὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πριστοῦ κτενὸς ἐντομὰς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν εἰς Μουσικοῦ
δέοι φοιτᾷν, εὐμελὴς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυ- 45
χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεὶς, καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαίστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverſo veniunt, contuitus. Pediſſequi autem illum & paedagogi, decens caterva, ſequitur, honeſta illa virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti ſerra pectinis inciſuras mulcere comam aptas, neque ſpecula, obiectarum formarum nec-pictas imagines; ſed vel multiplices tabellae a tergo ſequuntur, aut antiquorum operum virtutes ſervantia volumina; &, ſi ad muſicam eundum ſit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philoſophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis ſaturatus eſt animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Theſſali enim equi curae illi ſunt, & cum paulum iuventutem ipſe ſuam equulei inſtar agitavit & ſubegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaeſtrae unctae, & ad meridanum ſolis calorem denſandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἵ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ᾽ οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἁπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τὴν πρᾶξιν ὁρίσῃ, τῆς γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ᾽ ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν

46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; τίνι δ᾽ οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ᾽ οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ᾽ ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, ſtillanteſque de certaminum labore ſudores: poſt quos breves balneae, & ſobrietatem inſtanti paulo poſt operi ſervans menſa. Rurſus enim adſunt illi magiſtri, veterumque operum curioſi, obſcuram partim ſignificationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae teſtimonio ornatus? aut qui iuſtitiam, quique temperantiam amplexi ſint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, veſpera finem operibus imponente, ubi debitum ventris neceſſitati tributum admenſus eſt, ſuaviores dormit ſomnos, qui diurnos poſt labores aliquantum quietis ſubiungat. Talis adoleſcentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita ſtupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaeſtra, in lyra Apollinem, equitem inſtar Caſtoris, divinaſque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, o coeleſtes Dii, vita haec ſit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ συνεξιέναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν. εὔξαιτο μὲν οὖν ἐρῶν τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινοῦς βίου, τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιψαύσειεν αὐτοῦ, κάμνοντι συννοσήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγομένῳ συμπλεύσομαι· κἂν τυραννικὴ βία δεσμὰ περιάψη, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ λῃστὰς ἢ πολεμίους θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας, ὁπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· κἂν ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὀστέοις δὲ ἀναμίξαντας

6 Ἐπήρειαν) . . . . . ἄλγημα. V.

perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuave loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffenſam & nihil vacillantem vitam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempeſtuoſum mare navigantem comitabor: &, ſi tyrannica vis vincula ei iniiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicunque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam: &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero: ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utriſque monumentum uti aggerent, oſſibuſque oſſa permiſcentes neque

ὀστέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.
47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδη συνῆψε· θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῄρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περιεστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο· Πυλάδης δὲ

mutum pulverem diſcernant. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei, ſed vicinus Dîs Heroum ſenſus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mortem uſque *progreſſus* una exſpiravit. A puerilibus inde annis, Oreſti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui affectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti ſunt. Ambo Clytaemneſtram, tanquam *ambo eſſent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegiſthus occiſus eſt. Furiis Oreſten agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum illo periclitatus eſt. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus menſi ſunt, ſed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egreſſos occiſae matris ultrix furia hoſpitio ſtatim excepit, circumſtantibuſque barbaris, alter a conſueto furore prolapſus iacebat: Pylades vero

Ἀφρὸν τ᾽ ἀπέψα, σώματός τ᾽ ἐτημέλει,
Πέπλου τε προὐκάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς,

οὐκ ἐραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. ἡνίκα γοῦν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ φονευθῆναι, τὸν ἕτερον ἐς Μυκήνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα, μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιωτέρου, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ᾽ ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ᾽, ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ᾽ ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ᾽ ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲν δέλτον δίδου,
Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ᾽ ὁ χρήζων κτεινέτω.

3 Ἐνδεικνύμενος) Ἐνδείκνυμαι καὶ ἐπιδείκνυμαι ταὐτόν. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος δῆλος ᾖ γαθόμενος. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec dicit Oreſtes apud Euripidem, ἐν τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Spumam auferebat, corporis curam gerens,
Textu pepli firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, ſed patris etiam animum oſtendens. Cum enim iudicatum eſſet, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quiſque pro altero volunt, rati unuſquiſque, ſe vivere in vivente altero. Repellit autem epiſtolas Oreſtes, tanquam digniore, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non amator pro amaſio.

Iſtum perire, mî nimis grave eſt onus:
Nam quidquid eſt mali, mea navi veho.

& paulo poſt ait:

Iſti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui poteſt, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότερος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθὲν, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα, κοῦροι
Τὸν φιλέουσιν.

αἵγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim univerſum ſe habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honeſtus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus eſt, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut ſit ad animadvertendum, utrius uter amator ſit? tanquam a ſpeculo, ſic a benevolentia amantis, ſimili ad amatum ſimulacro reflexo. Quid igitur *velut* peregrinam vitae noſtrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, ſucceſſione quadam ad nos delatum eſt? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem ſacram ſervamus? *Felix* enim vere de ſapientium virorum ſententia,

— cui iuveneſcit equus, puerique miniſtrant,
Nam fert aetatem molliter ille ſenex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem diſciplinam, & ſplendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾷν 49
ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ᾽ ὄμματα λίχνα φέροντες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,
Ὧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν κεὔανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ᾽ εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὔνοιαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ᾽ οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, *excellit omnes mente Socrates viros*, qui cum reliqua diſciplina, qua vitam iuvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adſciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, ſub eadem chlamyde, patris ſomnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens poſuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros iuſſit amare mares,
Sic pueros petitote; viriſque implebitis urbem.

Haec cum ſciatis, iuvenes, modeſtę ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis cauſa longam benevolentiam effundentes, uſque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, coeleſti illo invocato Amore, in ſenectutem a pueris inde ſtabiles ſervate affectus. Qui enim ita amant, illis ſuaviſſimum vivendi

οὐδεμιᾶς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης. ἀοίδιμοι δὲ μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμησάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, φημὶ, καὶ παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι· διηνεκοῦς δὲ, καὶ, νὴ Δί', ἐῤῥωμένης φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θη-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κείου. ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. V. Θηραμένης) Iſte vir fuit πανοῦρ-

tempus, turpi nulla conſcientia in *animo* habitante; nobilis autem poſt mortem ad omnes fama exit. Si vero fides habenda philoſophorum filiis, aether poſt terram excipit hos, qui his rebus ſtuduerunt; atque, ad vitam meliorem mortui, praemium virtutis habent immortalitatem. Iſta Callicratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum protuliſſet, Chariclen, dicere volentem denuo, repreſſi, quod tempus erat deſcendendi ad navim. Rogantibus autem, ut, quid ſentirem, pronuntiare vellem, perpenſa paulum utriuſque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, ſodales, orationem quiſque ſuam videmini deproperaſſe; ſed perpetuae profecto & robuſtae cogitationis aperta haec ſunt veſtigia. Vix enim quidquam eſt eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, ſi fieri*

ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν᾽ ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀνήσειν οὐκ ἐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκρικα διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, 51
καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ᾽ ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἁγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδεραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ᾽, ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει. Κἀγὼ μὲν ὑπ᾽ αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
σπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρι-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χῖοι γὰρ καὶ Κῖοι inter ſe belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium ſe dicebat; cum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χῖος. Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος· eſt enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ᾽ ὦ Χαρίκλεις] Ἢ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ᾧ τὴν νικῆσαν ὁ διαιτητὴς οὕτως ἔνειμεν. ἢ ὡς τῆς Κορίνθου μὲν ἀνακειμένης Ἀφροδίτῃ. διὸ καὶ πολλὴ ἐν Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηνῶν δὲ παιδεραστίᾳ κομώντων. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαρᾷ καὶ διαβεβλημένῃ. V.

poſſet, ille cothurnus eſſe, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remiſſuri non videmini, & ipſe inter navigandum de iiſdem rebus flagitari non decrevi; id, quod maxime in praeſens mihi iuſtum eſſe videtur, pronuntiabo. Nuptiae quidem res vitae hominum utiliſſima, & beata, quoties felices ſunt. Maſculos autem amores, quoties caſta amicitiae iura illos concilîant, ſolius opus philoſophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare ſolis concedatur philoſophis: minime enim perfecta in mulieribus virtus exſiſtit. Tu vero, Charicles, non gravabere, ſi Athenis Corinthus ceſſerit. Atque ego prae pudore conciſa oratione feſtinanter iudicium cum expediiſſem, ſurrexi. Videbam enim demiſſo ſupra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ προσώπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καταναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ τἀπινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ
53 μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ διατριβὴ, καὶ τὰ παρὰ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ παιδιὰν εὔμουσον ἐσχηκότα, τῇ δέ πῃ διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἕωλον ἡμῶν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον;

11 Τῇ δέ πῃ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quaſi tantum non capitis damnatus eſſet. Athenienſis vero hilari geſtu laetus exſultans, iactabundo valde inceſſu progrediebatur: putares navali ad Salamina proelio Perſas ab illo ſuperatos. Atque hunc certe iudicii mei fructum habui, quod ſplendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alioquin etiam in victu magnificentior. Submiſſa autem voce Chariclem etiam ſubinde conſolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuiſſet. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae ſacro ſermones, qui laetum ſimul ſtudium, & eruditum luſum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneſte, qui antiquam illam nobis memoriam evocaſti, ſi tum iudex fuiſſes, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Melitiden aut Coroebum, medius fidius, me arbitraris, ut iuſte a te iudicatis contrariam feram ſen-

ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως κἂν περίεργος ᾖ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ᾠόμην, ἐφήβῳ παιδὶ συνδιημερεύοντα, Ταντaλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὄμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντος, ἐξὸν ἀρύσασθαι, δίψην ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θεάσηται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων κἂν μόνον θίγῃ, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Κατωφρυωμένους) Ὀφρῦσι μετέωρος. V.

tentiam? qui prae ſumma iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido verſari mihi viderer, ut parum abeſſet, quin parvulam hanc domunculam ipſum illud eſſe templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens eſt hoc die feſto dicere, cum riſus omnis, etiamſi forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quaſi ſupercilio elatam, gravitatis cauſa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies verſantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas ſuſtinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi ſit copia, tolerare tamen ſitim. Neque enim ſatis eſt videre, quem ames, neque ex adverſo ſedentem & loquentem audire, ſed velut ſcalas quaſdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum viſus, uti ſpectet: & ubi contemplatus eſt, cupit admoto corpore attingere: ſi enim vel ſummis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεῖ-
ραν ἐπάγει φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περίεργον, ἀλλ' ἠρέ-
μα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
λείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα
πρὸς τὸ παρῆκον ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λιπαρεστέροις μὲν
ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῆ
τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρίησιν ἀργήν· αἱ γὰρ
φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
άπτουσιν. ἢ λαθρίως ὑγρῶς ἡ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα,
μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πιέζει. καὶ
σφριγώσης γαστρὸς ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ἐπι-
δράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχνουν ἄνθος
ἥβης. καὶ τί τἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης
τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγ-
ματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
54 μικὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγις ποτὲ, μιαρὲ καὶ ἐπάρατε, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπας. ἐξώλης καὶ προώλης ἀπόλοιο. M.

ctus ille percurrit. Hoc ubi facile conſecutus eſt, tertio tentat oſculum, non ſtatim curioſum illud, ſed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane ſe contigerint, deſiſtit, nullo ſuſpicionis relicto veſtigio. Deinde concedenti ſe accommodans, longioribus ſemper amplexibus quaſi illiqueſcit, interdum etiam placide os diduçens, nullamque manum otioſam eſſe patitur; cum manifeſtae illae ſenſibilium partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter lubrico lapſu dextra ſinum ſubiens, mammillas premit paulum ultra naturam tumentes, & duriuſculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, poſt haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorſus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

νοῖτο. μετεωρολέσχαι δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν· ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλὴξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ᾽ Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κατ᾽ ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ᾽ ἦν καὶ τῆς ἐκείνων φιλίας μεσίτις ἡδονή. στένων γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπεῤῥάγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ᾽ Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ᾽ ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει τις αἰσχρὰ ταῦτ᾽ εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philoſophiae ſupercilium ultra ipſa tempora ſuſtulere, honeſtorum verborum phaleris imperitos paſcant. Amator erat, ſi quiſquam, Socrates: ſub eadem cum illo laena iacens Alcibiades, non ſine plaga ſurrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus eſt, ut e regione ſederet,

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen:

ſed erat ipſorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum cuſtodito in verum erupit,

Femorum tuorum ſancta conſuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Comiſſatores vocantur, nihil aliud quam profeſſos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec eſſe dictu: at vera quidem ſunt, per Cnidiam Venerem.

ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τἄλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὤτων πόῤῥω ἀποικιεῖν. ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomneſte, aliud tertiae orationis quaſi fundamentum iacientem, cuius initium tantum feſto die audire fas eſt, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omiſſa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogum Deo accendere: nec iniucundum ſpectaculum, eorum, quae in Oeta *Deo* uſu venere, praeſentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. *l.* 3. Ἐξέμαθε) ἔμαθε C. *l.* 10. Ἀποκηρύττεται) ἀπειϑῶν ἀποκηρ. vult Ienſius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & C. *Pag.* 2. *l.* 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae edd. omiſſo τοῦτο. *ead.* Ἰασάμην) Sic *I. P. H.* &c. quibus adſtipulatur P. Ἰασάμεν Ex. *Fl.* *l.* 13. Τῆς) Ita bene *P. B.* 2. *Fr. S. A.* Τοῖς male *I. Ald. Fl. H.* *l.* 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. *H.* 2. *Pag.* 3. *l.* 6. Ὑπουργεῖν) Sic *I. H.* &c. Ὑπουργ. *P.* *ead.* Καὶ) Comparet in *I. H. P.* aliiſque; abeſt a *Fl.* *l.* 13. Ἀπολογήσομαι) ἀπολύσομαι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 4. *l.* 7. Ἤδη) Sic *I. Pell.* Μὴ δὴ edd. priores. Μὰ Δί' Marcil. *ead.* Καθεστηκότος) Sic edd. *I. Fl. H. P.* &c. Καθεικότος P. *l.* 17. Προθυμίᾳ) προμηθείᾳ *Fl.* & L. Sed cum vulgata noſtra faciunt *I. H.* & Cod. P. *Pag.* 5. *l.* 4. Φιλοκρινούντων) φυλοκρ. male *Fl.* *l.* 18. Φιλοκρινόντων, pro φιλοκρινούντων editum erat, errore orto a ſimili ſono ſequentis verbi διακρινόντων; quare id mutavi. *Reitz.* *Pag.* 6. *l.* 5. Ἐνέχεον) ἐνέχον male *I.* ſola. *Pag.* 7. *l.* 4. Δὴ) Sic cum reliquis etiam *I. Fl. H.* Δὲ rectius marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Μελλήσας) μελήσας edd. priores, demta *S.* *l.* 12. Εὐφραίνει μὲν) Erſic habere *I. Fl.* cum *H.* notat Solanus. *Pag.* 8. *l.* 4. Παρεφύλαξα) Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλακτο enim male *Fl.* *l.* 7. Ἐξενίκησε) Conſtantem hanc eſſe lectionem notat Solan. *l.* 9. Καινὸν) Ita reſtitutum ex P. Κοινὸν enim edd. aeque ac Ex. *l.* 15. Ὤικτειρα) ᾤκτηρον L. *ead.* Ἀξίαν οὖσαν) ἀξιοῦσαν marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 9. *l.* 4. Ὤετο) ᾤετο *Fl.* *l.* 8. Ἡττᾶσϑαι) Sic *I. Fl. H. P.* &c. Ἡττῆσϑαι L. *l.* 11. Πάσχει) Ita P. cum edd. pleriſque. Πάσχειν *Fl.* *Pag.* 10. *l.* 10. Καὶ) Id adeſſe etiam in *Fl. I.* & *H.* notat Solanus, qui eandem conſtantiam in duobus verſibus ſequent. quoque obſervat. *Pag.* 11. *l.* 3. Ἐφ' ᾧ) ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. *l.* 5. Καὶ) Deerat in *Ald.* Sed adſcriptum margini. In aliis autem edd. aderat. *Pag.* 12. *l.* 7. Ὅτε) *Pell.* An non melius ὅτι; *l.* 9. Ὑφ' ἑαυτοῦ) Sic praeter alias etiam *I. Fl. H. P.* *l.* 16. Ἀνάγει-

σθαι) συνάγεσθαι marg. *A*. 1. *Pag*. 13. *l*. 4. Διαλλάττοντας) Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. *ead.* Γεγέννηκας) Recte ſic *P. S.* Γεγέννηκας *I. Ald. H. Fl.* *l.* 6. Τότε) Hanc eſſe conſtantem lectionem obſervat Solanus. *l.* 14. Προσδεδαπανημένη) Sic dedi ex marg. *A.* 1 *W.* Προσδεδαπ. enim edd. priores. *Pag.* 14. *l.* 4. Τούτους) Ita *Ald. I.* H. *Fl. P.* Τούτοις P. *l.* 7. Ἀνείληφας) ἀνήλειφας male *I. Ald. Fl. H. B.* 2. Correxit *S.* *l.* 13. Παρητήσω) Sic bene *I. Ald. P. H.* Παραιτήσω male *Fl.* *Pag.* 15. *l.* 3. Μὴ) Deerat in edd. excepta *I.* Addidit etiam marg. *A.* 1. *W.* *l.* 5. Αὖ) πάλιν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Τούτῳ) τοῦτον L. Nil mut. edd. *l.* 15. Οἷον ὄντα) ὄν τινα L. & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 16. *l.* 11. Ἐφησθέντ') Sic *Ald. I. H. Fl. S.* & Ex. Ἐφησθέντα P. *l.* 12. Μὴ) Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. *l.* 13. Δ' οὐ) δὲ οὐ marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 17. *l.* 9. Μοι) μὴ *I.* male. Μοι *Ald. Fl. H. P.* &c. *l.* 12. Ὃν) ὃς Ex. *Fl.* Ὃν P. cum edd. *Pag.* 18. *l.* 7. Σωφρονίσαντα) Ita reſtitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim vulgo edd. *l.* 14. Τυγχάνοι) Sic reſtitutum ex P. & L. Τυγχάνει edd. priores. *l.* 15. Ὃς) Deeſt in *Fl.* *Pag.* 19. *l.* 2. Μεῖζον) Sic *I. Fl. P.* Μείζω marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Οὐ) οὗ male *I.* *l.* 8. Ἐμαυτοῦ) ἐμαυτῷ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16 Πάθους) Sic recte Cod. L. Πατρὸς edd. omnes & cett. Codd. male. *Pag.* 20. *l.* 15. Ἅπερ) ὥσπερ P. Vulgat. ſervant edd. *I. Fl. H. P.* &c. *Pag.* 21. *l.* 2. Γοῦν) Sic edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. *ead.* Ποιήσωμεν) Hoc edd. conſtanter tuentur. Οἰήσωμεν Marc. *l.* 5. Ἀνέτρεψε) ἀνετόδισε marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Εἰ) Et haec eſt conſtans lectio. Sed ὁ legendum adſcripſit Solan. *l.* 17. Δίκαια) Deeſt in P. Adeſt in edd. *Pag.* 22. *l.* 8. Γεγεννημένων) γεγεννημ. *I. Pell.* punctum poſt πολὺν habet, & πῶς οὖν οὐχ οὕτω. *Pag.* 23. *l.* 13. Πρὸς τῷ) πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. edd. lectioni aſſentitur P. *Pag.* 24. *l.* 10. Συγχωρήσωμεν) συγχορ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit P. *l.* 11. Νομοθέτης) νόμος marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Ὑμᾶς) Recte ſic edd. plurimae & P. Ὑμῖν male *Fl.* *Pag.* 25. *l.* 4. Αἰτιᾷ) Sic Marc. Αἴτια edd. male. Αἰτιᾶται *B.* 2. *l.* 11. Ἀλλὰ τί; ὅτι) ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. ſervant ceterae, cum P. Cod. *Pag.* 26. *l.* 4. Κελεύης) Ex P. eſt. Nam abeſt ab edd. Κελεύεις tamen etiam marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Τοιαῦτα) Sic in marg. *Ald.* correctum, cum τοιτα tantum typis editum eſſet. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l.* 10. Γραφεῖ) Sic ſola *Fl.* Ceterae male γράφειν. *l.* 14. Ἂν) Deerat in *S.* Aderat in *I. P.* &c. *Pag.* 27. *l.* 2. Προνομίαν) Sic edd. vett. & recentt. Προνομίαν Vorſt. *ead.* Ἔχειν)

εἴχειν *I.* male. *l.* 6. Γενέσθαι) γίνεσθαι marg. *A.* 1. *Pag.* 28. *l.* 3. Προνομείας) Sic rurſus edd. unanimi conſenſu. Sed προνομίας marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Νυνὶ δὲ) νῦν ἴδε *Fl.* male. Vulg. tenent cett. edd. cum Cod. P. *Pag.* 29. *l.* 1. Μῖσος) καὶ μῖσος marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Ὅτ') ὧν Vorſt. male. Vulgatam tuentur *I. Fl. B.* 2. *H. P. S.* *l.* 6. Τοῦ γε) Sic *I. Fl. B.* 2. *P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A.* 1. *ead.* Δυνάμενος) Nihil ſe varietatis hic reperiſſe, teſtatur Solanus. *l.* 13. Τὸ δουλεύειν) τοῦ δουλ. P. L. & marg. *A.* 1. *l.* 14. Προδεδωκότες) Sic edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προσδεδωκότας Gronov. Προσδεδωκότες marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 31. *l.* 5. Ἔτι) εἴτι *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. *l.* 7. Γὰρ) Ex *I.* & marg. *A.* 1. reſtitutum. Deeſt enim in reliqq. edd. *l.* 16. Ἰᾶσθαι) Et ſic habere edd. principes, notat Solan. *Pag.* 32. *l.* 4. Ἀναφύσεται) Ita reſtitui ex *I.* & L. Ἀναφύεται enim male *Fl. Ald. H. B.* 2. *Fr. P. S. A.* *ead.* Εὐθαλὴς) Sic recte *Ald. B.* 2. *H. P. S.* & P. Εὐσταλὴς male *I.* & *Fl.* *l.* 14. Διαφορὰν) Ita reſtitutum ex Cod. P. & *B.* 2. ac marg. *A.* 1 *W.* Διαφθορὰν enim cett. male habebant. *Pag.* 33. *l.* 5. Ἐκκείμενα) μᾶλλον ἐκκ. Vorſt. *l.* 11. Τοὐνμέσῳ) Sic *I. H. P.* &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. *l.* 16. Ἐν) Sic P. L. & marg. *A.* 1 *W.* Ὃν edd. Ὃν. Ex. *Fl.* & *Ald.* *Pag.* 34. *l.* 15. Γέρουσι) γέροντας L. rectius. Sed vulgatam ſervant edd. optimae omnes. *ead.* Δὲ) καὶ *Fl.* *Pag.* 35. *l.* 5. Ὀργὴν κατ') Vid. notas. *l.* 8. Οὐδὲν) Vorſt. οὐδένα. Nihil. mut. edd. *l.* 11. Μίσει) Sic etiam eſſe in *I. Fl.* & *H.* notat Solan. *Pag.* 37. *l.* 3. Πώποτε) Ita etiam exſtare in *I. H. B.* 2. & *Fl.* notat Solan. *l.* 4. Ὑπομιμνήσκεις) In *P.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *I. Ald.* & reliquae. *l.* 8. Τοιαῦτ') ταῦτ' *Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. *l.* 2. Δυνάστης) Alii δεσπότης, Coll. Nil mut. *I. Fl. H. P.* *l.* 6. Ἐπέστειλεν) Sic *Fl. H. P. Ald.* Ἀπέστειλεν *I.* Ἐπέστειλεν etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. *l.* 10. Τῶν πάντων) πολλῶν, & ſine articulo, Coll. *l.* 11. Ὑμῖν) Sic recte *P. I. H. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Amſt.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* *ead.* Ὅσῳ) Hanc eſſe conſtantem lectionem, notat Solan. *Pag.* 39. *l.* 10. Ἐπιεικῆ) ἐπιεικῆ τε Coll. *l.* 13. *col.* 1. Ἀπατεῖσαι editum erat; ſed hoc merito correxit Solan. *l.* 21. *col.* 2. Μάγιστρος) Pars haec poſterior Scholii non exſtat in C. *Solan.* *l.* 22. *col.* 1. Ἀληθευτικοῦ) Sic reſtituit Solan. ex *G.* & C. cum ante editum lege-

retur ἀθλητικοῦ. *ibid. l.* 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc reſtituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omiſſum. *ibid. l.* 24. Ἀλλ' οἷον ἀντὶ) Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *Solan.* *Pag.* 40. *l.* 8. Ταῦτ' ἐπαινοῦντες) ταῦτα συνεπαινοῦντες Coll. *l.* 13. Ἀστασίαστος) Reſtituit Solan. ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαῤῥησίαστος enim edd. priores omnes. Sed reſtitutam lectionem etiam confirmat marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16. *col.* 1. Ἀττικὸν δν) τρόπου δν legebatur in editis. Correxit ex collatione Solanus. *ead. col.* 2. Ἐπήγαγε) Ita dedi ex C. & diſtinctionem addidi; nam ἐπίγειν miſere erat in editis: ſed nondum ſanata ſic omnia credo. *Reitz.* *l.* 19. *col.* 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit Solan. ex eodem fonte. *Pag.* 41. *l.* 7. Προεστώτων) Sic *Fl. I. B.* 2. *H. Ald. P. S.* & *A.* *l.* 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς marg. *A.* 1. *l.* 13. Προὔνεουν) Sic Coll. *Fl. H. P. S.* Προὔνουν *I.* *l.* 16. *col.* 1. Ἐσπείσμην) ἠσπάσμην edebatur ante. Sed prius ex C. eſt. Ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλούμην, quod in *V.* erat. *l.* 17. *col.* 2. Νεολαίᾳ) νεολαίῃ habebant edita. Νεολεκίᾳ mendoſe C. *Pag.* 42. *l.* 2. Ἐπιτέμψεις) ἐπίπεμψις marg. *A.* 1 *W.* *l.* 3. Ἀπειλὴ) Recte ſic *P. B.* 2. & 1. & *S.* Ἀπηλὴ male *I. Ald. Fl. H.* *l.* 5. Ἐσκοπούμην) διενοούμην P. Prius ſervant *I. Fl. H. P.* aliaeque. *l.* 6. Παύσαιτο) πείσαιτο Vorſt. Nil mut. *I. Fl. B.* 2. *P.* *Pag.* 43. *l.* 1. Ἀποστάσεως) Alii ἀποστασίας Coll. *ead.* Ἐσκοπουντο) ἐπεσκοποῦντο Coll. *l.* 13. Ἀφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. *l.* 22. *col.* 1. Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο antea legebatur. Merito emendavit Solan. *Pag.* 44. *l.* 7. Γυμνὴν) Conſtans & proba lectio. Γυμνὸν vult Gronov. *l.* 19. *col.* 2. Μεταστειλάμενος) μεταστολάμενος erat in editis; ſed correxit Solanus. *Pag.* 45. *l.* 8. A συνελθόντες ad οἷς nil variare edd. & Coll. notat Solan. *l.* 12. Ῥιπτούμενον) Alii ῥηγνύμενον, Coll. *l.* 14. Ὑμῶν) Sic recte *P.* marg. *A.* 1. *S.* & L. Ἡμῶν male *I. Ald. Fl. H.* *Pag.* 46. *l.* 3. Πάνυ πόῤῥω) πόῤῥω πάνυ, Coll. *l.* 5. Καταγελάσεσθε) γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. B.* 2. *P. S.* Καταγελάσασθε *I.* unde iam καταγελάσεσθε fecimus. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male rurſus *I.* Ceterae recte ὑμῶν. *l.* 11. Ὁμοίως) ὅμως legi iubet Solan. *ead.* Ἐξ ἅπαντος) Pell. Forte ἀπαξαπάντας. Ita conſignavit idem, ſed ἀπαξάπαντας voluit. *l.* 19. *col.* 2. Τὸ) πᾶν Exc. *G.* Omittunt C. *l.* 21. *col.* 1. Ἀνέκειτο) Ed. Cler. male ἀνέκειται. *ead. col.* 2. Πιττακοῦ) Πειττακοῦ male edit. Clerici. *Pag.* 47. *l.* 2. Ὧν) ὡς *I.* ſola, & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16. *col.* 1. Πριηνέως) Πραινέως Ex. *G.* Prienei C. *ibid.* Πλέονες) πλείονες *G.* Πλείονες κακοὶ C. *ibid. l.* 17. Ἐγγύη) ἐγγύα C. *Pag.* 48. *l.* 2. Εἰς τὰ τ. ἑ.) Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias notat So-

lamus. *l.* 5. Δὲ, τίνα) Et ſic eaedem edd. Δέ τινα P. *Pag.* 49. *l.* 13. Καὶ εἰ φιλ.) Et ſic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l.* 15. Σκοποὺς) κατασκόπους marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 50. *l.* 13. Περίλαος) Sic edd. quas conſului omnes, *I. Ald. Fl. B.* 2. *H. P. S.* Πέριλλος tamen adſcripſit margini Solanus. *Pag.* 51. *l.* 6. Περίλαος) Hic vero nihil adſcripſit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque poſtea, ubi idem nomen recurrit. *l.* 12. Ὑποκαίειν κελεύειν) Et ſic *Fl.* habere cum *I.* notat idem. *l.* 15. Μυκήσεται) Sic *B.* 2. *P.* & *S.* recte. Μηκήσεται male *I. H. Fl. Ald.* *l.* 17. Καταυλούμενον) καταλούμ. male ſola *B.* 3. *Pag.* 54. *l.* 6. Προσήσεσθαι) Sic *I. H. Fl. P.* &c. Προσέσθαι P. L. & marg. *A.* 1 *W.*

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. *l.* 9. *col.* 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *Solan.* *ead. col.* 2. Πολιτικὸν) πολιτικοὺς C. *l.* 12. *col.* 1. Ἀστόξενος) ἀστύξενας C. hic & in ſequentibus. *ead. col.* 2. Παραδόσεως τηροῦντας) Sic C. Περαδόχης τυχόντας miſere in editis. π. τυροῦντας V. *l.* 13. *col.* 2. Κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν) Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ ταῖς πατρᾶσιν. G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores. *l.* 15. *col.* 1. Ἐνὶ) ἰδίως ἐνὶ ξένος C. recte, & ſic dedi pro ἰδίων ξένος, quod in vulgato erat. Ἰδίων — ξένος G. *Solan.* *ibid. l.* 18. Ἦθος) An ἔθνος; *Reitz.* *ibid.* Οἱ μέντοι νεώτεροι) Sic ex C. reſtitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna eſt in *G.* *ead. col.* 2. Προσδέχωνται) προσδέχηται ante legebatur. Mutavit Solanus ex C. item ἑτέρας ex eodem, cum ἄτερας in editis eſſet. *l.* 20. *col.* 1. Τισὶ γενομένους) οἱ γίνονται in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l.* 21. Ἀπὸ τοῦ) Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda ſunt. *Solan.* *ibid. l.* 23. Τῶν κ. &c.) Lacunas ed. *Amſt.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deerat. *l.* 25. *col.* 2. Οὓς ἐν οἰκίᾳ) Lacuna hic eſt in Exc. G. & V. *l.* 26. *col.* 1. Καταχρ.) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.* *Pag.* 56. *l.* 6. Δημιουργὸς) Deeſt in *Angl.* Adeſt in edd. *ead.* Προθεῖναι) προσθεῖναι marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ὅσῳ) Ita reſtitut. ex L. & marg. *A.* 1. Ὅσον edd. *Pag.* 57. *l.* 4. Οὐ) μὴ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Αὐτὸ) Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Ἐμυσάττετο) ἠμυσάττ. *I.* Prius ſervant *H. Ald. P.* &c. *l.* 9.

Εὐδίᾳ) Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *A.* 1 *W.* Εὐδίῳ edd. priores. *Pag.* 58. *l.* 9. Αὐτοὺς) Sic *I. Fl. P. S.* Αὑτοὺς P. *H. Ald.* & *B.* 2. *l.* 13. Καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. *A.* 1. & *I.* niſi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. *Pag.* 59. *l.* 11. Ἡμᾶς) Male ὑμᾶς *S. P.* & *Fl.* Recte *I. H. Ald.* *ead.* Αὐτοὺς) Recte *Fl.* & *S.* ſpiritu leni. Αὑτοὺς ceterae. *l.* 13. Ἕλλησιν) Reſtitutum ex L. & marg. *A.* 1 *W.* Deeſt in edd. prioribus. *Pag.* 60. *l.* 10. Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. *Angl.* *Pag.* 61. *l.* 1. Ἐθῶν) Merito conſpirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* ſola. *l.* 13. Αἰεὶ) Sic *I. Fl. H. P. Ald.* &c. *l.* 14. Ποιήσομεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant *I. Fl. H. P.* At recte, quod edidimus, eſt in P. & *B.* 2. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 15. Μηδ'ὲ) Al. μὴ δέ. *Pag.* 62. *l.* 4. Ἐμπέπλησται) Ita recte *P. B.* 2. *H. Fl.* aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male *I.* *l.* 8. Ἀπορήσωμεν) Bene iam ſic *I.* item *H. B.* 2. *Ald. S. P.* & P. Ἀπορήσομεν *Fl.* *l.* 9. Αὐτὸν) αὑτὸν edd. priores. *l.* 11. Καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorſt. male. Sic notat Solanus. *ead.* Ἤ τίνι) ἤ τινι Ex. *Fl.* At vulgatam edd. lectionem firmat P.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. *l.* 5. Ἐπινοίας) Sic *I. Fr. S.* L. & marg. *A.* 1. Ἐπονοίας *B.* 2. *P. Ald. Fl. H.* male. Ἀπονοίας Heinſ. *l.* 9. Εἰς κακίαν) Nihil mutant edd. Ἐν κακίᾳ P. & Angl. *l.* 11. Μέλλοις) Ita eſſe in *I. Fl. H.* & *B.* 2. notat Solanus. Sed & eſt in *Ald.* &c. *l.* 15. *col.* 2. Ἐξυφην.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενος. *l.* 17. *col.* 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. reſtituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. *Pag.* 64. *l.* 3. Ἀμέτρητος) Sic edd. Ἀμήθητος marg. *A.* 1 *W.* Ἀμύθητος P. *l.* 7. Ἐμοῦ) ἐμαυτοῦ marg. *A.* 1. *Pag.* 65. *l.* 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. *l.* 17. *col.* 2. Μινύειον) Μινύιον antea male. Vid. Homer. Il. B. Catal. 18, vel 511. *Solan.* *Pag.* 66. *l.* 2. Μεμπτὸς) μαμπτὸς P. *l.* 8. Τὸ) Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *I.* *l.* 14. Ῥουτιλλιανῷ) Ῥουτιλιανῷ *Fl.* *l.* 17. *col.* 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σάλλος edita. *Solan.* *l.* 18. *col.* 2. Πονηρίᾳ) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum eſſet. Sed confer & Suidam h. v. *Reitz.* *Pag.* 67. *l.* 1. Αὐτοῦ) Sic recte *B.* 2. Αὑτοῦ ceterae. *l.* 7. Εἰς) Sic *Ald. P. H.* Πρὸς *I.* *l.* 13. Ποικιλωτάτην) ποικιλοτάτην edd. priores. *Pag.* 68. *l.* 2. Βουλήσεως) Ita bene *P. B.* 2. & marg. *A.* 1 *W.* Βολήσεως male *S. A. I. H. Ald. Fl.* *l.* 5. Ἀφελέστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl.* *l.* 6. Πρεσεῖν) πρεῶν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *l.* 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. *A.* 1 *W.* Δεομένοις edd. priores. *l.* 13. Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς *Fl.* *l.* 15. Εὐφυᾶ) Ita etiam habere *I. Fl.* & *B.* 2. notat Solan. Sed habet & *H.* &c. *Pag.* 69. *l.* 4. Θῶνος) Θόωνος Cod. A. & P. Prius edd. conſtanter. *l.* 7. Αὐτὸς) οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vett. *l.* 9. Τυανεῖ) Τεανεῖ *I.* ſola. *ead.* Πάνυ) τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. *l.* 15. Ἐπενόει) ἀπενόει *P.* *ead.* Χρονογράφῳ) Sic *I. H. P. S. Ald. B.* 2. Χορογράφῳ *Fl.* *Pag.* 70. *l.* 6. Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male *P.* *Pag.* 71. *l.* 6. Δυεῖν) δυοῖν *P.* Δυεῖν *Ald. H. B.* 2. *Fl. S.* recte. de *I.* vid. nott. *l.* 9. Ἐν) Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis. *l.* 15. Ἐς τὰ ἱερὰ) Deeſt artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B.* 2. Adeſt in *I.* *l.* 17. *col.* 1. Δελφοὺς) Et hic & ſtatim iterum male ἀδελφοὺς erat in impreſſ. Cum Cod. V. tamen recte Δελφούς. *Solan.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *Reitz.* *Pag.* 72. *l.* 4. Ὅπερ μειζόνως) ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A.* 1. adſcriptum fuerat, ſed eraſum deinde. *l.* 9. Χαλκηδόνα) Conſtans lectio. *l.* 10. Καὶ ἐμπόρων) Et hanc eſſe conſtant. lect. notarat Solan. *l.* 11. Προσοικοῦν) πρόσοικον *I. Pell.* *Pag.* 73. *l.* 9. Χαλκᾶς) χαλλᾶς ridicule *I.* *l.* 15. Κἀκεῖνοι) Sic dedi ex *I.* & marg. *A.* 1. Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. *ead.* Γὰρ) Sic *I. H. Fl. B.* 2. *S. Ald.* *Pag.* 74. *l.* 4. Προεισπέμπεται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. vett. *l.* 6. Καὶ μεσόλ.) καὶ deeſt in edd. *Ald. P. S. H.* Adeſt in marg. *A.* 1 *W.* & *I.* & *Fl.* *l.* 9. Ὄλεθροι) Heinſ. & Guyet. ὀλέθριοι. *l.* 12. Περσίδης) Sic edd. Περσείδης marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Οὕτως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. *l.* 15. Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. *A.* 1. Στύεσθαι edd. omn. Vid. not. *l.* 16. Εὕρητο) εἴρητο P. A. Vulgatam ſervant *I. Fl. Ald. P. H.* &c. *Pag.* 75. *l.* 1. Ἥϊθσ' ἄγχι) ἤϊθσσ' ἄχρι *I.* ſola. *l.* 5. Τετράκυκλον) τετράκικλον male *I.* *Pag.* 76. *l.* 3. Αὐτὴ) Sic Cod. P. recte. Αὕτη edd. priores, male. *l.* 9. Συλλειβόμενον) συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. *l.* 16. Ἐνθεάζοντες) ἐνθεαζόμενοι A. P. L. & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *Pag.* 77. *l.* 1. Δειξομένην) δεξομένην Ienſ. Pell. quoque an δεξομένην; idem habet & marg. *A.* 1 *W.* Sed δείξομ. edd. pertinaciter retinent. *l.* 6. Ὅ, τι λέγοι) ὅ, τι καὶ λέγοι marg. *A.* 1 *W.* *l.* 9. Προῳκονομουμένην) Sic P. R. ſive B. & *Fl.* Προῳκοδομημένην edd. cett. *l.* 12. Τῇ) Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis edd. *l.* 16. Πώματος) Sic edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *I.* & P. *Pag.* 78. *l.* 13. Γεγεννημένον) γεγενημ. edd. priores. *Pag.* 79. *l.* 3. Προσεξυρ.) προεξυρ. Marc. Nihil mutant edd. *l.* 8. Αὐτου) Sic cum *I.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὐτοῦ recte correxit Geſn. *l.* 19.

col. 2. Κατέαγα) κατέαγον erat in editis, mutavit Solanus. *Pag.* 80. *l.* 5. Καὶ ταῦτα) An καὶ τὰ αὐτά; *l.* 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic *Ald.* *I.* *Fl.* *H.* *B.* 2. *Fr.* *P.* *S.* *l.* 14. Νεαρώτεροι) νεαλέστεροι *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* At prius Cod. P. & cett. edd. *Pag.* 81. *l.* 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent *Ald.* *I.* *P.* *B.* 2. *Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* *l.* 12. Πᾶν) πάνυ P. L. & marg. *A.* 1 *W.* Vulgatam ſervant priſcae edd. earumque lectio eſt melior. *l.* 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino ν recte edd. *Pag.* 82. *l.* 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Geſneri. Ἀντιλόχου edd. priores. *l.* 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται *I.* ſola. *l.* 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta *I.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At quod edidi, eſt in P. Τινὰ ἡμέραν ἄνευ του προειπὼν G. *ead.* Οὗ δέοιτο) ὃ δέοιτο marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 83. *l.* 6. Ὡς) Inſerui ex marg. *A.* 1 *W.* Deerat in edd. *l.* 8. Ὑπογεγραμ.) Sic edd. Ἐπιγεγρ. marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Πάνυ) Sic P. & *I.* ed. Πάντῃ cett. *Pag.* 84. *l.* 13. Βρυττίας) Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae. *l.* 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 85. *l.* 4. Τιτάνου) Ita edd. conſtanter habere, notat Solanus. *l.* 7. Τούτῳ) τοῦτο male Ex. *Fl.* Nihil vulgatam mutat P. *l.* 14. Ἔχρα) Sic P. Ἔχρη edd. priores. *l.* 15. Εἰκαστικὸν) Ex G. P. L. Εἰκὸς edd. *Pag.* 86. *l.* 5. Εὐδοκίμουν) Sic *Fl.* *I.* *H.* *B.* 2. legere notat Solanus. Sed & *Ald.* ac *P.* ita habent. *ead.* Κυπμίδες) κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. *l.* 6. Αἰγείου) ἀρχείου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 12. Δὲ) Illud δὲ inſerui ex marg. *A.* 1. Deerat enim in edd. *ead.* Οἰνθῆς) Sic reſtituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo *A.* 1 *W.* Itaque firmatur coniectura Ienſii & Vorſtii. Οἰνθεὶς enim edd. antea male. *l.* 13. Εἰς ἑπτὰ) ἢ ἑπτὰ *I.* Εἰς recte ceterae. *ead.* Ἢ ὀκτὼ) Ita repoſui ex marg. *A.* 1 *W.* pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. *l.* 14. Ἀνὰ) ἅμα L. Nil mutant edd. vett. *l.* 15. Ὑπὸ) ἀπὸ *I.* ſola. *Pag.* 87. *l.* 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum *I.* etiam habere *Fl.* notat Solanus. Sed habent & aliae, ut *H.* *Ald.* &c. Et περὶ rectum eſt, licet παρὰ forte quaeſiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. *Pag.* 88. *l.* 1. Ἀναφέροντες) ἀνανήφοντες corrigit Solanus, vid. nott. *l.* 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo *A.* 1 *W.* Μολυβδαίνας edd. Pariſina etiam maiore litera, quaſi nomen proprium eſſet. *Pag.* 89. *l.* 11. Καταγελάστως) καταγέλαστος P. Nil mutant edd. vett. *Pag.* 90. *l.* 1. Μὲν) μὲν οὖν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 3. Κόλπου) κόλπον marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Χρησμῳδοῦντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. *l.* 14. Σευηριανῷ) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hiſt. c. 21 Σεβηριανῷ vel Σεβεριανῷ haberent. *Pag.* 91. *l.* 5. Στρατιᾷ) Ex correctione Solani. Στρατείᾳ edd. priores. *Pag.* 92. *l.* 3. Μαλλῷ) Δήλῳ P. & marg. *A.* 1 *W.* male. *Pag.* 93. *l.* 3. Πράξεσι) Reſtitutum ex G. P. L. & marg. *A.* 1. Τάξεσι edd. priores. *l.* 5. Καὶ) Abeſt a *Fl. P. Ald.* &c. Adeſt in *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 94. *l.* 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *I. Fl. H. P.* *ead.* Ἐνέπλησε) ἐνέπληξε *I. Pell.* *l.* 6. Ξενίοις) Recte ſic P. ut Ienſ. voluit, ξενίαις enim edd. *l.* 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ Pell. Εὔνους ἐργαζόμενος marg. *A.* 1 *W.* Editionum αὐτῷ in αὐτῷ mutavi. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοὺς P. *ead.* Ἀλλὰ) Ex P. & marg. *A.* 1. Deerat in edd. *Pag.* 95. *l.* 1. Συνίης δὲ, οἵας) Ex emendat. Solani. Συνιεὶς δ. ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα edd. ceterae. Συνιεῖς etiam marg. *A.* 1. *ead.* Μέγα) μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. edd. nec P. *Pag.* 96. *l.* 3. Τὴν τινος) Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P.* *ead.* Αὐτὸς δεῖ.) αὐτὸς deficiens in edd. ex L. & P. inſertum. *l.* 5. Ἡλιὰς) ἠλίας male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 7. Οὐδὲ) οὐ *I.* *l.* 15. Μελλήσας) Sic recte *I.* &c. Μελήσας *Fl.* paſſim. *l.* 18. *col.* 1. Διαβάλλει) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit Solanus, non addens unde; ſed nec opus erat, adeo res eſt manifeſta. *Pag.* 97. *l.* 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην) τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata noſtra facit P. *l.* 5. Μείζω ἀεὶ προσπνεῖ) Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae μεῖζον ἀεὶ προσπνεῖ. *l.* 6. Χρησμοφόρους) χρησμολόγους marg. *A.* 1 *W.* *l.* 12. Ἀκερσεκόμης) ἀκειρεκόμης P. Nil mut. edd. *l.* 13. Πυλῶν) Sic P. & marg. *A.* 1 *W.* Πυλώνων edd. vulgo. *l.* 16. Ἐν) Aderat in *I.* & marg. *A.* 1. Aberat a *Fl. H. P. Ald. B.* 2. &c. *Pag.* 98. *l.* 6. Τὰς) Ex P. additum. Deeſt in edd. *ead.* Ἀκερσεκόμην) Sic edd. reliquae. Ἀκειρεκόμην *Fl.* vid. nott. *l.* 12. Τὰς) τοὺς *B.* 2. ſola. *l.* 13. Προεμηχανᾶτο) προεμήχανε τοῦτο P. *l.* 15. Πρόῤῥησις) Sic recte *P. H. Fl. B.* 2. Πρόῤῥησις *I.* male. Conf. de Sacrif. cap. 12. *Pag.* 99. *l.* 4. Ἐπεφθέγγετο) ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata ſtat Cod. P. & reliqq. edd. *l.* 9. Γάμος) ἔρως P. *l.* 11. Ἔρως) γάμος marg. *A.* 1. *l.* 12. Ἡ) Deeſt articulus in *Fl.* Adeſt in *I. H. P.* &c. *Pag.* 100. *l.* 2. Ἐκείνης) Ex Mſ. Gr. Ἐκείνου edd. priores. *l.* 4. Κόλπου) Recte edd. Κολποὺς P. *l.* 6. Ἰὼ) Nihil hic variare edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo poſt in ead. voce. *l.* 8. Κήρυκες) κήρυκες minore litera edd. priores, aeque ac mox καρβατίνας. *ead.* Καρβατίνας) καρβατίδας *Fl.* male. *l.* 16. Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B.* 2. *S.* Αὐτῷ *I.* & P. cum marg. *A.* 1. *Pag.* 101. *l.* 4. Δίης) Sic edd. plurimae. Διίης *I.* & marg.

A. 1. Διὸς Schol. *l.* 5. Ἀνδρῶν) Sic recte *Fl.* & P. Deerat in *F. H. B.* 2. *Ald. S.* Sed & additum in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Διὸς βληθ.) Διὸς μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *l.* 7. Παιδίου) Ita eſſe in *I. Fl. H. B.* 2. notat Solanus. Sed & eſt in aliis. *l.* 10. Θεοπρόπους) Sic edd. plurimae. Θεοεικέλους *Fl.* Θεοπόλους θεοεικέλους adſcriptum marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Ὑμνήσοντας) ἠμνήσ. *I.* male. *Pag.* 102. *l.* 3. Οὗτοι) Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & Cod. P. *l.* 9. Ἠύχουν) ἠύσχοντο male pro ηὔχοντο marg. *A.* 1 *W.* vel ηὐχοῦντο. *l.* 10. Ἀληθῆ) Ex *I.* Ἀληθῶς cett. minus recte. *l.* 11. Σακέρδωτος) Sic edd. Σακερδῶτος P. *l.* 15. Δέσποτα) δέσποτα male *I.* ſola. *Pag.* 103. *l.* 5. Διδύμοις) Sic recte *P. S. B.* 1. & 2. Δυδίμοις male *I. Fl. H. Fr. Ald.* *l.* 6. Προπάτορα) πατέρα *Fl.* *l.* 7. Χρησμῳδοῦντα) χρησμοδοτοῦντα *I.* ſola. Octo reliquae, ut edidimus. *Pag.* 104. *l.* 5. Προσαγαγεῖν) προσάγειν P. & marg. *A.* 1. Vulgatam ſervant *I. Fl. H. P.* &c. *l.* 10. Ἀναπλεύσας) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B.* 2. *S. P.* Ἀποπλεύσας *I.* *l.* 11. Κλύσματος) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *l.* 15. Δὲ) Sic omnes praeter *I.* quae γάρ. *l.* 18. Εἰπεῖν) Illud εἰπεῖν inſeruit Solan. ſed mallem indicaſſet unde; nam quod verbum proximum παρῃτήσατο pro vulgato παρηγήσατο repoſuerit, minus neceſſarium erat indicare ex quo fonte hauſerit. *Reitz.* *Pag.* 105. *l.* 5. Ἐπικούρους) Sic edd. omnes, excepta *I.* quae ἐποικούρους. *l.* 7. Τῷ Πόντῳ) τοῦ Πόντου P. & L. *l.* 13. Θεσπίζοι) θεσπίζει *Fl.* *l.* 14. Τῷ) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag.* 106. *l.* 5. Κεφαλαιωδῶς) Ex emendat. Solani. Κεφαλεῶδες *I.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae. *l.* 17. *col.* 1. Ἀθηναίοις) Sic recte V. pro Ἀθηναῖος, quod erat in ed. Clerici. *ead. col.* 2. Θιασώτης) διασώτης male in editis. Correxit ex ingenio Solan. *l.* 18. *col.* 2. Ἐπὶ κακῷ) ἐπικαλῶν peſſime edit. Ἐπὶ καλῷ V. unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag.* 107. *l.* 2. Οὐ δαδὶ) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H. P. Ald. Fl. B.* 2. *Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *I.* marg. *A.* 1. & Codd. A. L. Ὕδατι ſine ὑπὸ P. *l.* 6. Καὶ τὸν) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. *ead.* Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Deſunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.* *l.* 13. Διιπετέος) διιπ. Vorſt. Nil mut. *Fl. Ald. I. P. B.* 2. *H.* *l.* 14. Ἐμβαλέειν) ἐσβαλέειν *I.* ſola. *Pag.* 108. *l.* 4. Δισμυρίων) δυσμ. *I.* male cum *Ald.* & rel. *l.* 8. Ψυχρῶς) Sic P. & edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *l.* 11. Ἐπιρρεόντων) ἐπεσρεόντων marg. *A.* 1 *W.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρ. P. & A. Nihil mut. edd. *Pag.* 109. *l.* 2. Παρακινδυνεύων) παρακινῶν P. aut L. (Sic expreſſis verbis ſignante Solano.) Παρακινδήνων male A. Παρακινδινεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. *ead.*

Ἐπελθὸν) Sic *I.* Ὑπελθὸν rel. Ἔδεθλον male A. *l.* 6. Ἀπολαμβ.) Ex Pell. reſtitutum. Ὑπολαμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὠπύιες) Sic reſtitui ex *Fl.* Ὤπυες cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνόματα marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Οὐ) Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis. *l.* 11. Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Λύοιντο) Sic edd. omn. Δέδοιντο P. A. Δίδοιντο L. *l.* 16. Μόρφι) Μορφεῦ βαργύλω ἰσχὶ ἀγχινέχιψι φάος δὲ A. *ead.* Λείψει φάος) λεῖψε φᾶος *Fl.* *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P.* *Fl.* *B.* 2. *S.* Ἄλλος *I.* *Ald.* *H.* *Fr.* *ead.* Ὅλως) ἄλλῳ A. & P. Ἄλλως marg. *A.* 1. Sed prius edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg. *A.* 1 *W.* & P. Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ' Ἄττις ἄλλος) μάλαχα ἀττίαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Χρίεσθαι) Sic *Fl.* & *P.* Χρίεσθαι *I.* & cett. *ead.* Τέκε) Sic *Ald.* *P.* *B.* 2. Addit & *H.* Solanus. At in ea dubium, ſitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quaſi a τίκτω eſſet, *I.* *Fl.* *l.* 16. Ὡς ἐρωμένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τοῦτον καὶ πλευσοῦντος A. *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῆ) ἀπογραφῇ male *Fl.* *l.* 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, reſtituit Solan. *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰώθει) Reſtitutum ex P. Εἴωθε edd. priores. *l.* 14. Χρηστῷ) χρηστῷ male *I.* *Pag.* 114. *l.* 3. Κατέπαυσέ τε) κατέπαυσέ τε *I.* ſola. *l.* 9. Ἐπὶ) Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in edd. & P. *l.* 13. Ῥᾳδίας &c.) ῥᾳδία γενομένημου ἡ μεταβολὴ C. Fl. ed. *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἁπλοῦν τι) ἁπλοῦντι coniunctim *I.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. *ead.* Πόρον) Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντον edd. priores. *l.* 7. Ῥᾳδίως) ῥᾳδίως ἂν margo *A.* 1 *W.* *l.* 10. Προβεβιωκὼς) προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. *l.* 16. Βοσποριανοὺς) Sic *Fl.* *H.* *P.* *Ald.* *B.* 2. *S.* Βοσπορειανοὺς *I.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *I.* ſola. *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc habent *Ald.* *P.* *Fl.* *H.* *B.* 2. *S.* Φιλοσόφου *I.* *l.* 16. Ὁρμῆς) Sic reſtitutum ex P. & L. & marg. *A.* 1. ὀργῆς enim edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην eſt in P. & marg. *Ald.* *ead.* Ἐν δέοντι) Sic fere *I.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι iunctim. Ἐνδέον τι peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καινὸν ἐγκεχαρ.) καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A.* 1. & *I.* Sed illud κόψαι ignorant cett. *l.* 6. Τὴν ἄρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam P. At *P.* cum cett. edd. recte ἄρπην. *ead.* Πατρομήτορες) προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adſtipulatur P. *l.* 12. Ἐφωράθη) ἐφάνη P. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 17. *col.* 2. Διαβέβρωται) Sic rurſum correxit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9. Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B.* 2. *H.* *P.* *Ald.* *I.* *Fl.* & *Fr.* *l.* 10. Πολιώδης) Sic *S.* eiuſque aſſecla *Amſt.* Πόλιος

marg. *A*.1 *W*. Πολίτης *I*. *Ald*. *Fl*. *Fr*. & ceterae omnes. *l*. 12. Αὐτῷ) Sic edd. Αὐτῷ correxerat Solanus, male. *Pag*. 119. *l*. 4. Τιμωρῶν) βοηθῶν A. & P. Nil mut. edd. *l*. 7. Ἐντυχοῦσι) ἐντυχοῦσοι male *I*. Conf. ſupra cap. 47.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. *l*. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. Marc. Nihil mut. edd. nec M. *ead*. Ἐξ ἀρχῆς) Sic *P*. *B*. 2. Ἐξαρχῆς una voce *I*. *H*. *Ald*. *Fl*. *Fr*. *S*. *l*. 14. Ἀφέμενος) ἀφήμενος male *A*. ſola. *Pag*. 121. *l*. 3. Ἐναβρυνόμενον) Edd. priores & M. ἐναμβρυνόμενος habebant. Sed recte μ delevit Solan. *l*. 11. Τὰ ὅμοια) τὸ ὅμοιον W. *l*. 14. Κυκλικῶν) Nil mutant edd. nec M. *Pag*. 122. *l*. 1. Δεήσει) δεήσῃ W. Nil mut. edd. *l*. 6. Δὴ) δ' οὖν W. *l*. 8. Μόνου) Ex *Fl*. & M. dedi. Μόνον edd. vulgo. *l*. 14. Ὅλος) Sic W. Ὅλως edd. priores. *Pag*. 123. *l*. 10. Σοὶ) Deerat in edd. inſerui ex Cod. W. *Pag*. 124. *l*. 5. Ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι) ἐξίσης ἡ. κ. συγγεγένησαι *Fl*. At vulgatum ſervant *I*. *H*. *P*. &c. cum Codd. M. P. *l*. 8. Τὸ) Ita eſſe in *I*. *Fl*. *H*. notat Solanus. Sed & eſt in aliis. *ead*. Ἦν) οὖν *P*. male. Ἦν recte cett. & M. *Pag*. 125. *l*. 12. *col*. 1. Σημαίνει δὲ τὸ) Ita dedit Solan. pro vulgato σημειοῦ δὲ τοῦ. *ibid*. *l*. 13. Τοὐπιὸν) Ita correxi ex C. Τὸ πιὸν V. Τουπιὸν M. *Solan*. *ibid*. *l*. 14. Ἀττικῇ) καὶ ἡ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἡ idem, ſine dubio ex collat. Codd. *ibid*. *l*. 16. Ταῖν) Sic recte C. Τοῖν male *V*. *ibid*. *l*. 17. Ἀρσενικὰ ἄρθρα) ἀρσενικῷ ἄρθρῳ C. *Pag*. 126. *l*. 2. Ῥυθμίζει) Sic M. & edd. *Fl*. *B*. 2. *P*. *S*. recte. Ῥυθμίζοι male *I*. *H*. *Ald*. *l*. 11. Λειτουργίαν) λειτυργίαν *Ald*. Sed in marg. λειτουργία adſcriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. *l*. 13. Ἐθέλοις) Nil mutare *I*. *Fl*. notat Solan. *Pag*. 127. *l*. 14. Πρῶτον) Et ſic habere edd. vett. notat idem. *l*. 16. Κουρῆτας) Sic edd. *I*. *Fl*. *H*. *Ald*. *P*. *S*. Κούρητας W. Κυρῆτας *S*. habere Solanus notat; ſed fallitur, ſi *Salm*. ed. putat. *Pag*. 128. *l*. 1. Γὰρ) γὲ M. & *Fl*. Vulg. ſerv. cett. *l*. 4. Ἐν ὅπλοις) Sic *I*. *Fl*. *B*. 2. *Ald*. *H*. *P*. *S*. Ἐνόπλιος W. *Pag*. 129. *l*. 17. Μὲν) δὲ M. Sed a recentiore manu. *Pag*. 130. *l*. 6. Ἐνδιδῶσι) Et ſic cum *I*. habere *Fl*. notat Solanus. Sed habent & *H*. *P*. &c. *l*. 7. Αὐτοῖς) αὐτῆς *Fl*. & L. Prius retinent edd. cett. cum Codd. M. & P. *l*. 8. Δ' ἂν) δ' ἂν νῦν ἔτι W. & καὶ ſupra ſcriptum eſt. *l*. 10. Παίσαντες) παίσαντες ἀλλήλους edd. Abeſt ἀλλήλους a W. Ideo expunxit Solanus. *Pag*. 131. *l*. 3. Διδασκαλίαν) καὶ διδασκαλίαν *Fl*. Abeſt καὶ a reliquis & ab M. *ead*. Φασιν) Nil mutat *I*. *Fl*. *H*. *P*.

& M. *l.* 4. Κωμάζατε) Sic *Fl.* Κωμάσατε cett. & M. *l.* 12. Ἀνδρίας) ἀνδρείας W. Prius tenent *I. Fl. P. H. Ald.* *ead.* Γυμνοπαιδίαι) γυμνοποδίαι male edd. priores & M. *l.* 13. Ὁμοίως) ὅμοιος Graev. male. Nil mut. edd. *l.* 16. Κυβιστητῆρας) Sic W. & Homer. Κυβιστ. edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 1. Αὐτῇ) Inſertum ex W. Deerat in edd. *l.* 2. Ἐδίνεον) Reſtit. ex Homer. Ἐδίνευον male edd. Luciani priores. *l.* 12. Φησι) φασιν W. *l.* 13. Τὰν εἰκόνα) Reſtitui ex W. Τὰς εἰκόνας edd. male. *Pag.* 133. *l.* 1. Τοῦτο) τοῦτον male *I.* ſola. *l.* 8. Ὑπ' αὐλῷ) Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ edd. *l.* 11. Ἡ λύρα) Nihil hic mutare edd. & M. notat Solan. *Pag.* 135. *l.* 7. Ἔμπουσαν) Ἐμπούσσαν W. *l.* 16. Πεποιημένων) Sic *I.* Πεποιημένον reliquae & M. *l.* 17. Τὸ) An τά; *Solan.* *Pag.* 136. *l.* 1. Ἄρη) Ἄρην *Fl.* Nihil mut. cett. nec M. *l.* 8. Γενικωτ.) Sic M. & edd. praeter *B.* 2. quae γεννικωτ. *l.* 17. Παιδείαν) Sic dedi ex Codd. M. P. Exc. *Fl.* & *B.* 2. Παιδιὰν habebant edd. ceterae. Παιδίαν *P.* *Pag.* 137. *l.* 5. Ἥδιστα) ἥδηστα male *I.* *l.* 9. Ὀρχηθμὸς) Sic reſtitui pro ὀρχησμὸς, quod omnes edd. obſidebat. *l.* 12. Ὀρχηστύν τε) ὀρχηστὴν τε male edd. *I. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amſt.* quae recte ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. *Pag.* 138. *l.* 4. Ὀρχεῦνται) ὀρχοῦνται *P.* *l.* 15. Ὤκνει) ὀκνεῖ W. male. *Pag.* 139. *l.* 2. Τότε) Hoc inſerui ex W. Deerat enim in edd. *l.* 6. Αὐτοῦ) Sic recte *Fl. H. P.* Αὐτοῦ male *I.* *l.* 9. Τραγικῇ &c.) τραγικὴ & κωμῳδικὴ *Fl.* Nil variant cett. nec M. *l.* 10. Τρίτης) Ex P. reſtitui. Τρίτη edd. male. *l.* 12. Τὴν κωμῳδ.) Articulus abeſt a W. *l.* 14. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο uno verbo *Ald.* *Pag.* 140. *l.* 2. Πρώτου) Sic *I. Ald. H. Fl. P.* Πρῶτον *I. Pell.* *l.* 4. Ἠσκημένος) ἐσχηματισμένος *I. Pell.* *Pag.* 141. *l.* 8. Αὐτῇ) Nil mutant edd. vett. *ead.* Νενόμικεν) Hoc ex W. reſtituit Solan. Νενέμηκεν edd. priores. *l.* 15. Κινουμένων) κινόμενον *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. *l.* 16. Ἐπετάραττεν) Nihil mutare M. *S. I. H. Fl.* & *P.* notat Solanus. *Pag.* 142. *l.* 7. Τοῦ) Abeſt a *Fl.* *l.* 9. Προστέθεικεν) προστέθηκεν *Fl.* *l.* 11. Ἀμαθίας) Sic eſſe in *I. Fl. H.* notat Solan. Sed & *P.* aliaeque ſic habent. Forſan quaeſivit, num quae ἀμαθείας haberent, ut mox. *ead.* Παράσχωμαι) M. recte cum edd. Sed *I.* male παράσχομαι. *l.* 16. Πολυμαθείας) Sic iam edd. *I. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. *Pag.* 143. *l.* 8. Γενικωτέρας) Sic edd. pleraeque & M. Γεννικωτ. *P.* & *B.* 2. *l.* 14. Θεμέλιοι) θεμέλια L. Prius habent edd. *l.* 16. Ὅπερ) L. recte. Ὥσπερ edd. cum Codd. M. P. male, ſi ſequens τοῦτο ſpectes. *Pag.* 144. *l.* 1. Θερμαϋστρίζειν) τερμ. male *I.* Recte ceterae per

ϑ. cum Cod. M. *l.* 8. Παρέλιπον) παρέλειπον W. *l.* 12. Τὰ) Deeſt in *S*. Adeſt in cett. & W. *l.* 13. Θάτερα) Ξάτρα W. male. *Pag.* 145. *l.* 4. Γεωμετρικῆς.) μετρικῆς W. *l.* 6. Αὐτῇ) Ita cum *I.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat Solan. *l.* 9. Ὧν) De hoc idem notavit. *l.* 14. Πολύμνιαν) Πολύμνειαν M. Nihil mut. edd. *l.* 16. Τ' ἐόντα) Sic M. Vulgo edd. τά τε ὄντα. *Pag.* 146. *l.* 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. *Solan.* *Pag.* 147. *l.* 10. Ἰάκχου) Scripſi ex W. Ἰάχου male edd. *I. Fl. H. B.* 2. *P. S.* *l.* 12. Ὅσα Ἡφ.) Sine περὶ edd. etiam *Fl. I. H. P.* Sed. vid. not. *l.* 15. *col.* 2. Παγίῳ στάσει) Sic habent C. & M. Παγιότητι ed. Cler. Παγίῳ στάσῃ mendoſe V. *Solan.* *l.* 19. *col.* 1. Νήσους) Non aderat in ed. Sed addidit Solan. Non ſignificans tamen ex quo Codice. *ibid. l.* 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκνον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C. *ead. col.* 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omiſſa ea vox ſenſum perturbabat. *Solan.* *l.* 24. *col.* 1. Ἔστη) ἐστι M. prave. *Solan.* *ibid.* Ἄλης) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur ἄλλης in ed. Amſt. Sed C. ἄλης. *Solan.* *Pag.* 148. *l.* 1. Ἀλιρρόθιον) Edd. priores ἁλιρ. minore α. *l.* 10. Ἀκάμας) Nil mutant edd. & M. *l.* 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd. *l.* 16. Σκύλλα) Σκύλα W. *Pag.* 149. *l.* 1. Πόρος) Nil mutant edd. nec M. Πόθος vult Graev. *ead.* Εὐεργέτιν) Sic recte M. *I. Fl. P. S.* Εὐεργέτην male *H.* & *B.* 2. *l.* 4. Σπαρτῶν) Sic *P.* recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. *l.* 15. Διαέριον) διαπόντιον Marc. male. Nihil mut. *Fl. H. I. P.* *Pag.* 150. *l.* 2. Δέρας) ἀργίον W. L. & *Fl.* Δέρας cett. & P. *ead.* Πελοπείας) Πελοπίας W. *l.* 4. Στρατεία) στρατιὰ P. Vulgatam ſervant edd. *l.* 10. Παρθένευσιν) Sic *I. H. Fl.* & M. Διαπαρθένευσιν *P.* male. *ead.* Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. *l.* 11. Προηρημένον) Hoc habent *Ald. B.* 2. *H. Fr. P. S.* & P. Προειρημένον *I. Fl.* & M. *l.* 12. Κασσιέπεια) Sic recte *I. B.* 2. *H. Fl. Ald.* & M. Κασσιόπεια *P. S.* & Vorſt. *Pag.* 151. *l.* 16. Ὀδυσσέως) καὶ Ὀδυσσέως W. *Pag.* 152. *l.* 1. Τηλέγονος) Τηλέγωνος *I.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. *l.* 6. Ἀφορμὰς καὶ Ἦλις) καὶ ἤδεις ἀφορμὰς *Fl.* Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulgatam ſervant cum Cod. P. *l.* 10. Κενταύρων) Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. *l.* 11. Ὕφαλος) Recte ὕφαλος minore υ *Fl. S. A.* Ceterae male Ὕφαλος, vid. nott. *Pag.* 153. *l.* 4. Ἀνάδοσιν) Sic edd. vett. *S.* & *A.* vero ἀνάδυσιν. *l.* 7. Ὀρφέα) Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠρφέα *I.* *l.* 12. Νέων) Reſtitutum ex W. *Fl.* & vera coniectura Leop. Νῆων enim male edd. priores. *l.* 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c.

recte. At *I.* male quaſi nomen proprium eſſet. *Pag.* 154. *l.* 9. Ἐρυθείας) Ἐρυθίας W. Nihil noſtram lect. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. Ὅσαι εἰς δ.) Sic *I. H. Fl. B.* 2. *P.* & M. *l.* 12. Καινέα) Κενέα W. male. *l.* 16. Ἀντιπάτρου) Ἀντιγόνου marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 155. *l.* 5. Ἑαυτὸν) Sic recte M. L. *B.* 2. *P. S.* Ἑαυτῶν male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *l.* 6. Λαλέοντος) Et ſic cum *I. Fl.* & *H.* habere M. notat Solan. *l.* 8. Κατηγόρει) Nihil mutare *I. Fl. H. B.* 2. nec M. notat idem. Sed ἐκατηγόρει volebat. male, vid. not. *l.* 13. Γοητευομένων) Sic reſtitutum ex L. P. ut Ienſ. recte coniecit. Γοητευομένοις enim edd. priores & M. *l.* 14. Τερετίσμασι) τερετίσματι *Fl.* Prius eſt in aliis & M. *l.* 15. Κοσμεῖσθαι) κοσμεῖται L. Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. Ὑποδεδοικότα) ὑποδεδυκότα W. Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *l.* 4. Μέγιστος) μέγιστον male *B.* 2. *l.* 6. Βασιλικὸς) Sic *I. H. Fl. S. B.* 2. &c. & M. Leg. βασιλίσκος adſcripſit Solanus. *l.* 9. Συνιέναι) Reſtitutum ex W. Συνεῖναι edd. priores. *l.* 10. Οἰκίαν) Sic eſſe in *I. H. Fl. S.* & M. notat Solanus. Eſt & in *P.* aliiſque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. Τὰ αὐτὰ) ταὐτὰ P. *l.* 6. Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἴδε *I.* Οἶδεν M. *l.* 9. Ἀριστέων) Et ſic cum *I.* habere *Fl.* & *H.* notat Solanus. *l.* 16. Ὁ αὐτὸς) Illud ὁ inſerui ex W. Aberat enim ab edd. *ead.* Ὑποκρινεῖται) ὑπερκρινεῖται male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. *Pag.* 160. *l.* 6. Ἴσχων) ἔχων W. Prius vero *I. Fl. H. P. Ald.* &c. *Pag.* 161. *l.* 2. Ἑκάστου) Nihil mutant edd. nec M. Ἕκαστον Graev. *Pag.* 162. *l.* 10. Μὲν γε) Hanc eſſe edd. lectionem & Cod. M. notat Solanus. *l.* 12. Ὀρχήμασιν) De hoc idem notat idem. *l.* 14. Τρίτον) Marcil. δεύτερον. At nil varietatis invenio. *l.* 16. Αὐτὴ) αὕτη W. *Pag.* 163. *l.* 2. Ὑπισχνουμένων) ὑπισχουμένων *I. Ald.* & *H.* At prius recte cett. *l.* 14. Εὐχερὲς) εὐχερεῖς Pell. *Pag.* 164. *l.* 4. Ζητεῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & M. Ζητοῖς edd. vulgo. *l.* 9. Μὲν τὸ) μὲν inſeruit Solan. ex W. Aberat ab edd. *l.* 12. Γὰρ) Reſtitutum hoc ex L. P. Καὶ erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. Γὰρ οὔτε) γὰρ inſeruit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & M. *l.* 15. Ἐπιτηρεῖ) ἐπετ. Ienſ. At vulg. ſervant *I. Fl. H. P.* & M. *Pag.* 166. *l.* 8. Φεῖσαι) φᾶσθαι W. Πεφεῖσθαι P. L. Φεῖσαι *I. Fl. Ald. H.* &c. *l.* 11. Ἴδῃς) εἰδῇς W. *Pag.* 167. *l.* 3. Ἀθλήσει) αὐλήσει male *B.* 2. & 3. Ἀσκήσει Palm. At vulgatam noſtram recte tuentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S.* & M. *l.* 13. Τὸ) τῷ καὶ W. *Pag.* 168. *l.* 2. Τῶν ἄλλων) Deſunt haec duo verba in W. *l.* 13. Ἐπιδείκνυνται) ἐπιδείκνηται male *I.* Cett. recte ut edidimus. *l.* 17. *col.* 2. Μετειλήπται) σαρείληπται C. *Pag.* 169.

l. 5. Τῷ) Ex W. inſertum. Aberat in edd. *l.* 6. Αὐτῷ) *αὐτὸν* W. *l.* 9. Ἀμαθεῖς) *ἀμαθῶς* male *B.* 2. Prius eſt in *I. H. Fl. P.* & M. *l.* 14. Ἐλλιπὲς) *ἐλλιπῆ* W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant *I. Fl.* *l.* 15. Παιδείαν) Sic recte *Fl. H. P.* & M. *Παιδίαν I.* *Pag.* 170. *l.* 2. Αὐτοῦ) *αὑτοῦ* edd. priores. Correxit Solan. *l.* 7. Αὑτοὺς) Hoc iam bene *H. Fl. P.* *Αὐτοὺς I.* *l.* 8. ΣΕΑΥΤΟΝ) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excepta *Fl.* quae *σεαυτόν.* *Pag.* 171. *l.* 4. Ἤ τινι) *εἴ τινι Fl.* & M. Ceterae vulgatam bene ſervant. *l.* 19. *col.* 1. Νέων) *νεῶν* ſcripſerat Solanus. Ego mutavi, *Reitz.* *Pag.* 172. *l.* 13. Μαστιγώσῃ) Sic una cum edd. legit M. *Pag.* 173. *l.* 5. Παραστησάμενος) *παραιτησάμενος* L. Nihil mutant *I. H. Fl. P.* *l.* 8. Γραφέντος) Sic *I. H. Fl. B.* 2. *P. S.* &c. *l.* 15. Ὀρχησόμεν.) Hoc ex W. reſtitutum. Ὀρχησομανήσαντα edd. priores. *Pag.* 174. *l.* 1. Οὔτι) Sic edd. & M. Sed *οὔτε* in Homero eſſe, ait Solanus. vid. notas. *l.* 3. Νόος) Ita habere *I.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. *l.* 4. Κομιδῇ) Aberat ab edd. Inſertum nunc ex B. & W. *l.* 7. Κυψελόβυστα) Sic edd. omnes. *Κυψελοῦντα* Mſ. RG. *l.* 10. *col.* 2. Γίνεται) *γράφεται* editum erat, correxit Solan. *ibid.* *l.* 12. Τοῦ αὐτοῦ) Ita dedit idem, pro vulgato *τὸ ἀπὸ αὐτοῦ.* *l.* 13. *col.* 1. Λόγων) *λόγον* in ed. Cler. mutavit Solan. Sed mox etiam *συγχρόνῳ* in *σύγχρονοι* mutarat idem. At in eo non obſecundavi. *Reitz.* *l.* 14. *col.* 2. Καὶ ῥῆμα τὸ) Et hoc reſtituit idem ex M. & B. Τὶς χρῆται enim erat in ed. Cler. *Καὶ τὸ νεοχμῷ ῥῆμα* C. Abb. & V. *ibid.* *l.* 19. Ὦτων) Antea miſere legebatur *αὐτῶν.* *ibid.* *l.* 20. Κεραμεοῦν) Sic reſcripſerat Solanus pro vulgato *κεραμέως.* *Pag.* 176. *l.* 1. Νεοχμὸν) *νεχμὸν S.* male. Recte aliae *νεοχμ.* *l.* 3. Τὸν) *τῷ Fl.* & W. *l.* 16. *col.* 1. Ἀνέγνως) Sic C. Abb. recte. Idem *ἀνελόγισω* pro vulgato *ἀνελόγισα.* Ἀνελογγίσω M. *ibid.* *l.* 18. Χαμαὶ) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inſeruit Solan. *ibid.* *l.* 20. Κυψελὶς) *κυψελὴ* M. *ibid.* *l.* 21. Ὦ) *ἐν ᾧ* B, Reliqua huius Scholii ex eodem & C. ſunt emendata. *Reitz.* *Pag.* 177. *l.* 2. Εὔαρχος) Sic edd. & M. *Ἐνάρχος I.* vel ſaltem dubie. *l.* 6. Λυκείῳ) *Λυκηΐῳ* W. *l.* 9. Στλεγγίδα) *στλεγγεῖδα I.* At vulgatam ſervant cett. & M. *l.* 12. Τί) Male omiſſum in *I.* *l.* 13. Ἐλιννύσεις) *ἐλιννύσεις* M. & *Fl.* *l.* 15. *col.* 2.

Ἐχρῶντο) ἐχρῶντο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Χρώμενος) κεχρῆσθαι editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniicio ex V. *Reitz.* *ibid. l.* 24. Φωσώνια) φωσσ. C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. Ἔνιγμα) Recte ſic reſtituit Solan. pro vulgato αἴνιγμα. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. Ὑπεζεύχθησαν) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monſtroſo ὑπερεβέχθεσαν, quod editum fuerat. *ibid. l.* 27. Ἄζυγα) Ita dedit idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut Amor. cap. 44 ἀζύγου κοίτης, neſcio numquid neceſſaria ſit mutatio. *Reitz.* *ibid. l.* 28. Ἀστραβηλάτας) ἀστραβηλάτους male ed. Cler. *ead. col.* 2. Σίτηρον) σίτορον ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. Γηπαττάλους) γῆ πατττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. *l.* 4. Βραχάνων) βραχάνων Coll. Nil mut. *Fl. H.* M. &c. *ead.* Λαχανευσάμ.) λέχν. *Fl.* *l.* 6. Ἐδάρην) Edd. priores ἐδάρρην, male. *l.* 9. Ἀπολουόμενος) Edd. Ἀπολουμενος W. & *Fl.* *l.* 10. *col.* 1. Ἀληλεσμ.) ἠλονημένα ante legebatur. Correxit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λευκοθόπολις eſt.) *ibid. l.* 11. Ἰατροὶ) Ex V. altero & C. Abb. Ἰατρεῖον enim male hic antea edebatur. *ibid. l.* 19. Περιτραχήλιον) Δεριτραχήλιον V. aliunde huc translatum. *Solan.* *l.* 21. *col.* 2. Φαρμάκου) φ—κ. poſito χ ſupra κ V. i. e. φαρμακῶν. *Solan.* Sed φαρμάκων ſaltem ſcribendum, nimis notum. *Reitz.* *l* 23. *col.* 1. Σκευάζειν) κευάζειν ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid. l.* 25. Σκάφη) ἐστὶ σκάφη ante legebatur: ſed ἐστὶ delevit idem. *ibid. l.* 29. Μέσον) μέγα Exc. G. Μέσον cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. Κάχρυς) καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. Ἀποθρέξ.) ἀποθρίξ. Coni. apud *B.* *l.* 3. Σέλγη) Nihil mutant edd. nec M. Γέλγη Meurſ. *l.* 6. Λογάνιον) Vorſt. λαγώνειον. *l.* 13. *col.* 2. Λογάνιον) λογάνιον legebatur per ὀμικρὸν in utroque hoc Scholio impr. & M. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Γρυτοπώλην) Forſan γρυτοπώλην. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἰτυκαῖος) ἐν πρώτῳ γε. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. *Solan.* *ibid.* Ἡ Ἰτύκη) Sic praeeunte Solano dedi. Ἰτύχη enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. Ψύτταν) Forſan ψιττὸν, h. e. ταχέως Vorſt. Ψύττα *Fl.* & W. *l.* 4. *col.* 1. Ψύτταν) ψύττα erat in impreſſ. & M. & ex expoſitione patet, pro adverbio a Scholiaſte ſumtam. *Solan.* *l.* 5. *col.* 2. Καταχτὸν) καταχτῶν ante editum, & mox δ' omiſſum: quod praeeunte Solano correxi. *Reitz.* *ibid. l.* 7. Τὶ — ἔχον) τε & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l.* 14. *col.* 1. Κοτταβὸν) Sic hoc loco ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed

Suid. & alii Lexicogr. ſcribunt κότταβος. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *Reitz.* *ead. col.* 2. Τι λουτηριδίῳ) Ita dedit Solan. pro vulgato τῷ λουτριδίῳ; etſi non addit, unde hauſerit. *l.* 22. *col.* 2. Πλάστιγ.) Reliqua huius Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *Solan.* *ibid. l.* 25. Μάνην) μάνιν ante edebatur. Sed μάνην legendum ex praeced. patet: & ſic recte M. *l.* 26. *col.* 1. Τὰς) Edit. Cler. male τούς. Et mox διὰ omiſſum erat; utrumque correxit Solan. *l.* 27. *col.* 2. Εἰσαγαγόντων) εἰσαγόντον ed. Cler. male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τούτοις. Paulo poſt τιθέντος in τεθέντος etiam mutavit Solan. *ibid. l.* 31. Ἀποστάσεων) Lege ἀποστάξεων. *Solan.* *ibid. l.* 33. Οὐ τῷ) Ex emendat. Gronov. & M. Οὕτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τό. *l.* 36. *col.* 1. Ἔρωτα) Lege ἐρῶντα. *Solan.* *l.* 40. *col.* 2. Βαρβαρῶς) βάρβαρον editum fuerat; ſed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. *G. Solan.* *l.* 41. *col.* 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις) Ἀ—ταριάμεινης V. Illud emendatum adſcripſerat Iſ. Voſſius. Iac. Gronov. ἀ.·μάνης M. *ead. col.* 2. Παρακεκομμενῶς) Lacuna eſt in V. hunc in modum παρα— εἰρῆσθαι, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag.* 182. *l.* 4. Ἑψόμεθα) ἑψόμεθα Exc. Ἑψήμεθα L. *l.* 5. Μέσην πόλιν) μέσην τὴν πόλιν W. non comparet articul. in edd. *l.* 7. Ὠστιζόμενοι) Nil mut. edd. nec M. *l.* 12. Μηκέτι) μηκέτι τι W. male. *l.* 13. *col.* 2. Βύζην) βύζειν in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo poſt συγκλύδας pro vulgato συγκύδας. *l.* 15. *col.* 1. Κάρδοπον) καρδόπον editum legi; ſed ex Luciano mutavi. *Reitz.* *ibid. l.* 21. Ξηραλειφήσω) Hoc Solan. correxit, cum ξηραλείφησας editum legeretur. *ibid. l.* 24. Μέσον) μέσον καὶ κοῖλον Coll. Sed prave, niſi aliquid exciderit. *Solan.* *l.* 25. *col.* 2. Παιγνίμιον) παιγνίμιον C. Abb. Παιγνιήμιον V. *ibid. l.* 26. Τέθεικε) Sic Solan. repoſuit ex M. τέθηκε enim vulgatum erat. *Pag.* 183. *l.* 2. Ἅπαντες) πάντες *P.* *l.* 6. Μολυβδαίνας) Nil mutant *l. Fl. H. P.* &c. *l.* 9. Καταισυνθέντες) κατεσυνθέντες W. *l.* 11. Ἄλλος) Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοσε enim edd. cett. *l.* 13. *col.* 2. Νικῶντες) νῆκτες C. Abb. *ibid. l.* 14. Τοῦ ἡττημένου) τοῦ ἡττημένους erat in ed. unde Solanus τοὺς ἡττημένους fecerat, ſine auctoritate. Licebit ergo & mihi ſine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ——ου inducere, quod feci. *Reitz.* *ibid. l.* 16. Γυμνασίῳ) Sic dedit Solan. pro vulgato συμποσίῳ, recte quidem; ſed ex coniectura, credo. *Reitz.* *l.* 19. *col.* 1. Ὅς) ὡς editum

erat; ſed δς ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid. l.* 20. Ἀνευρ. ϖροφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὑρίσκων. *ibid. l.* 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλως editum ante. Sed prius eſt in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in ſecundo. *Pag.* 184. *l.* 1. Ὀδοντωτῷ) Sic reſtitutum ex W. Ὀδοντῷ edd. priores. *l.* 5. Ἐμυστίλατο) ἐμυστείλατο W. *l.* 8. Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια) πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ δίχηλαι ὕειαι W. *l.* 10. Ὑὸς) υἱὸς *l.* ὑὸς cett. & M. *l.* 12. *col.* 2. Ζώων) χοίρων M. *l.* 14. *col.* 1. Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid. l.* 17. Ἔρανον) οὐρανὸν in impreſſ. ſine ſenſu. Ἔρανον V. & C. Abb. quod monente Solano recepi. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 2. Τηγάνου) ταγήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante ſcripſerint. Utrumque autem *ſartaginem* ſignificat; ſed quia praeſtat explicationem efferri verbo variato, recte feciſſe putavi Solanum, quod mutarit. *Reitz.* *ibid. l.* 22. Μελιττοῦται) μελιττεῦται V. *l.* 23. *col.* 1. Κελῶν) σκελῶν in impreſſ. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* Μῦκος) Sic recte pro edito μῦκας dedit idem; qui & ἅπερ inſeruit, & φασὶν pro φησὶν repoſuit. *ibid. l.* 25. Σκελῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid. l.* 27. Φησὶν) ἃ φη— Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit Solanus? *Reitz.* *Pag.* 185. *l.* 1. Ταγήνου) τηγάνου apud *B.* Nil mut. edd. *l.* 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male. *l.* 13. *col.* 2. Πάστιλλοι) πάστυλοι B. *l.* 17. *col.* 1. Νυμφοδῶρος) Haec ſeptem verba uſque ad φησὶν ſupplevit Solanus ex collat. Codicis; deerant enim in editis. *ead. col.* 2. Βοιωτικὰς) Βοιωτιακὰς M. *l.* 22. *col.* 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inſerto hoc pronomine implevit Solan. *ibid. l.* 24. Τινὲς) τὶ erat in editis. Non agnoſcebat Cod. Abb. Τινες M. *Solan.* *ibid. l.* 26. Φησὶ) φημὶ V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, ſed mutavit Solanus. *Pag.* 186. *l.* 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. *l.* 2. Τρυήλης) τρυήλεις W. *l.* 7. *col.* 2. Καὶ) δὲ male edita Schol. Correxit Solan. *l.* 12. *col.* 1. Ἀποκρύπτων) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid. l.* 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ, quod in editis erat, non addens unde; nec opus eſt. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλιὸς, quod idem delevit, nec immerito; etſi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 2. Ἀπὸ) Lege ὑπό. *Solan.* *l.* 24. *col.* 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφροτ. in editt. male. Et paulo ante quoque male ἀνεμεφόρητα. *ibid. l.* 25. Καὶ) Iam καὶ in edd. abſens inſeruit Solan. *ead. col.* 2. Ἐξηργ.) Lege ἐξειργ.

Solan. *l.* 28. *col.* 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. ſcriptum erat. *Solan.* *l.* 29. *col.* 1. Κυλικεῖον) κυκλίκιον editum ante, & plura vitioſe expreſſa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz.* *ibid.* *l.* 33. Τὰς δίκας) δίκην, & ſine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Voſſiano eum id hauſiſſe video, quod poſtea exhibetur. *Reitz.* *ead.* *col.* 2. Κυμβία) κυμβεῖα bis habebant edita. Correxit Solan. *Pag.* 187. *l.* 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A.* 1 *W.* Κυλίκιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. *l.* 4. Βακχαρίδι) Sic W. & marg. *A.* 1. Κακχαρίδι edd. *l.* 5. Εἰσεκύλισε) εἰσεκύκλησε W. *l.* 6. Κατήλιφα) κατάλυσιν marg. *A.* 1. *l.* 7. Ἐπιφόρημα) Lacuna hic eſt in *Fl.* & M. *l.* 8. Ἐῤῥικνοῦτο) ἐῤῥικνοῦτο ex marg. *A.* 1 *W.* W. & *Fl.* Ἐῤῥικροῦτο cett. edd. *l.* 11. Ποικίλος) πικίλος *l.* male. *ead.* Ὠοκάταξις) Sic edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. *l.* 15. *col.* 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. Τὰ τύμπανα edit. Clerici. *l.* 17. *col.* 1. Κυλικεῖον) κυλίκιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz.* *ead.* Ποτηροπλύτην) ποτηρολύπτην antea lectum peſſime. Correxit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiſſ. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam obſervat, Scholiaſten male confundere κυλικεῖον & ποτηριοπλύτην, uſus diverſiſſimi. *Reitz.* *l.* 19. *col.* 2. Κυκλησέτις) Sic in V. ſcriptum erat. *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. Ἐπίπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπεπ. ante legebatur. *l.* 23. *col.* 2. Χρυσόχοος) χρυσόχοον ed. Cler. male. *Pag.* 188. *l.* 1. Λεῖρον) λῆρον W. *l.* 2. Θυγατρὶ) Sic W. *B.* 2. *P.* Reliquae edd. Θυγατρῇ. *l.* 8. Ὑποδήματα) Sic W. *Fl.* *P.* &c. Ἀποδήματα male *S.* ſola. Et mirum, quod *Amſt.* non imitata ſit. *l.* 15. *col.* 2. Ψέλλια) ψέλια ed. Cler. male. *l.* 16. *col.* 1. Ποίκιλον) ποικίλων ante editum. Solanus ποικιλὸν inde fecerat, quod ita ſecutus ſum, ut verum accentum tamén ſervarem. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. *l.* 3. Σκειραφείοις) σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adſtipulatur M. *ead.* Ἐγκαψικίδαλος) ἐγκαμψικήδαλος W. *l.* 7. Αὐλούμενος) ἀλώμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. *l.* 9. Καρπώδ.) καρπόδ. W. *l.* 10. Ποδοστρ.) παιδοστρ. W. *l.* 11. *col.* 2. Ὃ) Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. *l.* 15. *col.* 1. Φασὶ) Sic M. Φησὶ V. & Cod. Abb. *ead.* *col.* 2. Πόσθης) Sic recte Cod. Abb. & M. Πο θης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. *l.* 18. *col.* 2. Σκοπάδειον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. *l.* 20. *col.* 1. Τραχήλου) Sic mutarat Solan. pro τραχήλων, quod in editt. erat. *ibid.* *l.* 22. Ὑπέβδαλλον) ὑπέ-

βδυλλον M. *ead. col.* 2. Μεγάλαις) μὲν tantum conſpiciebatur in editt. quod ex compendio ſcribendi natum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἐκδύντων) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐνδύντων. Item mox τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. *l.* 24. *col.* 1. Φῶς) Recte ſic Solan. pro abſurdo vulgati φησίν. *ibid. l.* 26. Παίζοντος) παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. Abb. *ibid.* Κατὰ) καὶ τὸ Cod. Abb. *l.* 27. *col.* 1. Ἀπηγχόνησα) Sic etiam Cod. Abb. *l.* 29. *col.* 2. Κηδεύοι) κυβεύει Cod. Abb. *Pag.* 190. *l.* 3. Ἦ) ἦν marg. *A.* 1. male. *l.* 7. Πιττῶν) Sic dedi ex *I. Fl.* & M. Πυττῶν edd. cett. *l.* 12. Ἀπηγχώνισα) ἀπηγχόνισα edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. *l.* 14. Ἐπινύσσων) ἐπινύσσον W. *l.* 17. Διεπίεσα) δίεσπα Mſ. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag.* 191. *l.* 2. Σχινοτρ.) σχεινοτρ. W. *l.* 3. Πεώδη) παιώδη W. & Mſ. Bourd. Nil. mut. *H. I. Fl. P.* *ead.* Μιν ἐῶν) Sic edd. & M. Μὴ ἐῶν melius marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Σκοπάδειον) Sic edd. excepta *Fl.* & W. ubi σκοπάδιον. *l.* 7. Δαμασίας) Reſtitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. *l.* 13. Πίνωμεν) Ex emendatione Solani. Πίνομεν edd. priores. *l.* 14. Παρηβηκότ.) Sic recte M. & *H. B.* 2. *P. Fl.* Παρυβηκ. *I.* male. *l.* 15. Ὑμῖν) ἡμῖν male *I.* ſola. *l.* 16. *col.* 1. Σχινωτρώκταν) σχινωτρώκτραν & μίρτωνα edd. male. *l.* 22. *col.* 2. Δρυπέτεις) δρυπέπεις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέτεις Cod. Abb. *Pag.* 192. *l.* 1. Θριπηδεστάτοις) Sic *I. H. Fl. P.* &c. Θριπηδέτοις W. *l.* 3. Εὐπυωδάκωτα) Sic W. & Mſ. RG. Ἐμπυδάκωτα edd. Ἀπυυδάκωτα P. *l.* 6. Καρηβαρεῖν) καρειβαρεῖν edd. priores. *l.* 8. Συνυθλήσομεν) συνυθλησόμενοι W. ſolus. omiſſo οἷα. *l.* 9. Ἐνοινοφλύειν) Sic edd. praeter *I.* quae ἐνοινοφλήειν. *l.* 12. Ἐρεσχελεῖν) ἐρεσχηλεῖν *Fl.* & W. *ead.* Λαλησθιγάνη) λαλησθηγάνη W. & *Fl.* *l.* 16. *col.* 2. Χοοδὸν) Sic V. Χορδὴν C. Abb. Χορδὴν M. & B. *ibid.* Παιδοβοσκὸν) παιδαβο ante editum, male. *ibid. l.* 20. Συνηθ.) Sic V. ſed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν ſcriptum in V. *l.* 21. *col.* 1. Κρωβυλώδη) Ita reſtitutum ex C. Abb. M. & B. Κροβυλείδη enim ante editum erat. *Pag.* 193. *l.* 1. Χειροσόφων) Sic edd. iam conſtanter, & M. *l.* 7. Εἰργάσω) Sic edd. vett. conſtanter habere, notat Solan. *l.* 16. *col.* 2. Τὰ προστακτικὰ ταῦτα) τὸ πλεῖ, καὶ ναῖ, καὶ θεῖ, προστακτικὰ M. *l.* 17. *col.* 1. Εὐφορῷ) φορῷ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l.* 20. Διολισθαίν.) διολισθέν. . . . . male legebatur in edd. *ead. col.* 2. Ὅτι) Non aderat in editt. addidit Solan. *l.* 22. *col.* 1. Φασὶ) Sic dedi ex C. Abb. Φησὶ V. *Pag.* 194. *l.* 10. Ἡλέουν) Sic recte M. cum *I. P.*

H. Ἠλέγουν male *Fl.* *Pag.* 195. *l.* 5. Εἰργασμένου) Sic W. *B.* 2. *S.* & *P.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl.* & *H.* quidem exceptis. *l.* 6. Οἰκεῖον) Ita recte *P.* cum *Fl.* *B.* 2. & M. Εἰκεῖον male *I.* cum *H.* & *Ald.* 1. in cuius marg. tamen οἰκεῖον adſcriptum. *l.* 11. Ἀγνοοῦντων) Deeſt hoc in *Fl.* uſque ad ἐλεούμενον. Adeſt in cett. & M. *Pag.* 196. *l.* 10. Πεφρενωμένους) Legendum πεφρόν. adſcripſit Solanus. Sed vulgatam ſervant edd. & M. *ead.* Ὀλισθογνωμεῖν) Editionum lectio. Sed W. ὀλισθογνωμονεῖν. *l.* 19. *col.* 2. Κινουμένου) Edita κινομένου. Correxit Solan. *Pag.* 197. *l.* 1. Σιωπὴν) Deeſt in *Fl.* *l.* 3. Φνεὶ) φυεὶ *P.* male & *A.* Φνεὶ cett. Φνεῖ M. *l.* 4. Οὖν) γοῦν W. *l.* 10. δὲ) δαὶ W. *Pag.* 198. *l.* 7. Ῥᾴων) Sic W. cum iota ſubſcripto: ſine eo edd. *l.* 10. Πτῶμα) πῶμα W. & *Fl.* *l.* 11. Φρονέοις) Nihil hic mutare *I.* *Fl.* & *H.* notat Solan. (At *S.* habet φρονέοις.) *l.* 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba diremit, ἐγγαστρὶ βυθὸν exhibens. In W. quoque ἐγγαστρίβυθον; ſed adſcriptum ἴσως μ. *Pag.* 199. *l.* 5. Σκύλλεσθαι) σκύλεσθαι W. *l.* 7. Σιληπορδία) Ex W. & Schol. Σιλληπ. edd. *ead.* Ἐργάσειται) Sic A. Ἐργάζεται edd. *l.* 13. Προωδοπ.) Sic W. Προοδ. ſine augmento edd. priores. *l.* 17. *col.* 2. Φρονεῖν) Sic reſtituit Solan. Nam φορεῖν habebant edita. *ibid.* *l.* 18. Τῷ ἀποπν.) τὸ ἀποπν. M. *l.* 19. *col.* 1. Διατανύεσθαι) Sic etiam C. Abb. *Solan.* *ibid.* *l.* 20. Σιληπορδεῖν) σιλιπ. M. *Pag.* 200. *l.* 2. Ὑπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce W. *l.* 15. Χείρονι) χείρονος marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βάρβαρον edd. & M. *Pag.* 201. *l.* 6. Ἀνεμῶναι) Et ſic habere *I.* *Fl.* *H.* *P.* notat. Solan. *l.* 12. Οἴεσθαι) Sic L. recte cum *Fl.* *B.* 1. 2. *P.* & *S.* Ἴεσθαι male *I.* & *H.* cum P. & Exc. *l.* 14. Προπαρεσκευασμ.) Ita M. & *B.* 2. recte. Προπαρασκ. cett. *Pag.* 203. *l.* 3. Ἀπαντώμενος) ἀπαντόμενος W. *l.* 4. Μετοικικὰ) Sic edd. & M. *ead.* Δὲ) Abeſt a *Fl.* & M. Adeſt in reliquis. *l.* 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & M. *l.* 10. Ἄριστα) καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit W.

IN EUNUCHUM.

Pag. 204. *l.* 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I.* *H.* Deeſt ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl.* *P.* *S.* Sed in *S.* additum ante τίθει. *Pag.* 205. *l.* 16. *col.* 2. Παρακολουθῆσαι) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθεῖσαι. *Pag.* 206. *l.* 2. Ἐπικουρείοις) Ἐπικουρίοις W. *l.* 3. Ἔτι καὶ) ἔτι δὲ καὶ W. *l.* 6. Ἱερείον) Sic *P.* ſo-

la. Ἱερεῖον cett. & M. *l.* 7. Μύριαι) μυρία male L. *l.* 11. Γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις) Sic edd. conſtanter, item M. *Pag.* 207. *l.* 12. Τὸν) τῶν male *I.* Τὸν recte cett. & M. *Pag.* 208. *l.* 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare *I. Fl. H. P. S.* notat Solan. *l.* 13. Αὐτῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτῶν *I.* male. *Pag.* 209. *l.* 1. Ἀνθρωπείας) ἀνθρωπίας *I.* Sed prius eſt in *Fl. H. P.* & M. *l.* 11. Ἐμφθεγξάμενος) Hanc eſſe conſtantem lectionem, notat Solan. *l.* 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* *Pag.* 210. *l.* 1. Εἰ περιῆν) Ita reſtitutum ex L. & *Fl.* Εἴπερ ἦν ſine commate edd. vulgo. *l.* 3. Ἀπεμν.) Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *I.* *ead.* Καὶ πρὸς) Et illud καὶ adeſſe in *H. Fl.* & *P.* notat Solan. *l.* 7. Ὃν) εἶναι W. male. *l.* 8. Παρελθεῖν) παρελθὼν Vorſt. At vulgat. ſervant *H. P. B.* 2. *Fl.* Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. *l.* 9. Ἀξιῶν) Nil mut. *I. B.* 2. *P. Fl.* & M. *l.* 13. Μυρίαις) Coll. videntur legiſſe μισθοφορίαις. Sed vulgatam ſervant *H. I. Fl. P.* & M. *l.* 16. Ζῷον) ζῷον W. cum puncto ſubſcripto. *l.* 18. *col.* 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον G. *Pag.* 211. *l.* 6. Ἑρμείαν) Sic etiam *I. P. H. Fl.* *Pag.* 212. *l.* 5. Καὶ μοιχὸς) Nihil mut. *Fl. I. H. B.* 2. *P.* M. ὅτι legend. adſcripſ. Solan. *l.* 6. ἄξων) Sic minore α *Fl.* Cett. Ἄξων maiore. *l.* 10. Δοκεῖ) Hoc ex *Fl.* & W. eſt. Δοκῇ edd. vulgo. *l.* 13. Τῷ ἱδρῶτι) Deſunt haec duo male in *Fl.* Adſunt in cett. Item in M. & P. *l.* 14. Τῷ τῆς μοιχείας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. *Pag.* 213. *l.* 8. Οἰκήματος) Et hoc habere *I. Fl. H. B.* 2. *P.* & M. notat Solanus. *l.* 9. Ὀπυίειν) Sic W. & *Fl.* Ὀπύειν vulgo. *l.* 11. Μετὰ δὲ) Et ſic eſſe in *I. H.* & *Fl.* &c. notat Solanus.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 215. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. edd. male. *l.* 3. Αὐτέων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. *ead.* Αὐτέου) αὐτοῦ edd. priores. *l.* 4. Ἀληθείης) Ex emend. Ienſii. Ἀληθείης enim edd. priores & M. *l.* 7. Διενεκτέον) Nil mut. edd. & M. *l.* 8. Πᾶσι) Forſ. παῖσι, adſcripſ. Solan. *l.* 10. Ἀπίκετο) ἀφίκετο edd. priores. *l.* 11. Βασιλήων) βασιλέων W. & *Fl.* ſola. *l.* 15. *col.* 2. Ἐπιτύχωσιν) ἐπιτύχωσιν ante legebatur; ſed recte in C. ἐπιτύχωσι. *Solan.* *Pag.* 216. *l.* 1. Μαρτυρεομένοισιν) μαρτυρούμενοι edd. priores male. (μαρτυρομένοις *S.*) *ead.* Κατηγορέουσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. Δικέει male *Fl.* *l.* 5. Ἀφυΐη) ἀδικίη W. ſolus. *l.* 7. Σοφὴ) σοφίη *Fl.* Nihil mut. edd. nec M. *l.* 11. Οἰκήσεως) Sic edd. praeter *Fl.* quae οἰκιάσεως. Οἰκήσιος M. *l.* 13. Ὦν) Sic reſtitui ex W. Οὖν edd. priores hic & ſupra. *l.* 15. Ἄλλοτε) ἄλλῳ τὲ *Fl.* Sed vulgatam cett. edd. lectionem tenent M. & P. *ead.* Ἄλλῃ μορφῇ) ἄλλην μορφὴν *Fl.* ſola. *l.* 17. *col.* 1. Ἀδικίη) Corrupta haud dubie vox. *Solan.* *Pag.* 217. *l.* 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. *l.* 7. Ἐπιτελέουσιν) ἐπιτελεύουσιν *I.* male. Ceterae recte, cum Cod. M. *ead.* Ἐν δὲ) Conſtans edd. lectio. *l.* 9. Ὦν) οὖν edd. priores. *l.* 13. Μηνέων) Sic *Fl.* *P.* & M. Μηνῶν male cett. edd. *Pag.* 218. *l.* 2. Εὐσταθέων) εὐπαθέων *Fl.* W. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Οἰκεῖα) οἰκία M. *ead.* Ζῶα) Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα eſt in *Fl.* *l.* 7. Τέων) τέω M. & Coll. *ead.* Ἱρὰ) ἱερὰ edd. priores: quod in M. erat emendatum. *l.* 9. Ἄλλοι δὲ) Nihil mutare edd. nec M. notat Solan. *l.* 13. Ναὶ μὴν) Et ſic edd. cum M. *l.* 14. Ἠερίου) Sic *I.* *H.* *P.* &c. Ἱερείου *Fl.* & M. *l.* 15. Ἱρώτατον) Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον edd. priores. *Pag.* 219. *l.* 4. Τουτέου) τούτου edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. *l.* 5. Παρὰ) Ita edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. *l.* 8. Ἀπίκετο) ἀφίκετο ante legebatur. *l.* 12. Προήνεγκεν) Recte edd. & M. Προήνενγκεν *I.* Προηλ. *B.* 2. *l.* 13. Ἱρολογίην) ἱερολογίην edd. priores. Et mox ἱερὰ, quod ſimiliter mutavi. *Pag.* 220. *l.* 3. Ὀρφέως) Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco ſequente. *l.* 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit Solan. *ead.* Ἴκελος) Sic W. Εἴκελος edd. *l.* 9. Καὶ τῶν ἑκάστου) Conſtans edd. lectio & M. In *I.* comma eſt poſt τῶν. *l.* 12. Ἐπαΐουσιν) Ita bene *Fl.* *H.* *P.* & M. Ἐπαΰουσιν *I.* *Pag.* 221. *l.* 4. Πατρώη) πατρώῳ *Fl.* Nil mut. cett. nec M. *l.* 5. Ἕλλησιν) Ἕλλεσις miſere *I.* ſola. *l.* 6. Ξυνὸν) κοινὸν Vorſt. Nil mut. edd. nec M. *l.* 9. Ὑπέδειξεν) ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *I.* *Fl.* *H.* *P.* *l.* 11. Ἀνατολέων) ἀντολ. W. *l.* 13. Ἀντιδρομέουσι) Hoc Solan. ex W. ſubſtituit pro vulgato διαδρομ. *l.* 15. Ἀνατ.) ἀντ. W. *Pag.* 222. *l.* 2. Ἵππον) ὡς ἵππον W. *l.* 9. Οἱ) Sic edd. & M. *l.* 10. Ἑωυτοῦ) ἑωουτοῦ *I.* hic & alibi. Ἑαυτοῦ male *S.* Ἑωΰτοῦ *Fl.* *l.* 11. Χρεόμενος) χρεώμενος Heinſ. *ead.* Ἐπιεικτὰ) ἐπιΐκτὰ Pell. pro ἐοικτὰ Ionice. *ead.* Πόλον) πολλὸν W. *l.* 12. Ἀληθινῆς) ἀληθείης *Fl.* *l.* 13. Ἀβύσσων) ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adſtipulatur M. *l.* 15. Αὐτέῳ) Sic Exc. Αὐτέον L. Αὐτῷ edd. priores. *l.* 16. Φρενοβλαβείῃ) Sic dedit Solan. pro vulgato φρενοβλαβίη. *l.* 17. Ἐπιείκη) ἔπεικτα Exc. G. Lege ἐπιεικτά. *Solan.* *Pag.* 223. *l.* 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. *l.* 8. Δρόμου) Sic W. P. Δρόμους

edd. Δρόμον L. *ead.* Κινήσεως) Sic *Fl.* Κινήσεος reliqq. *ead.* Δυνάμεως) Sic rurſus *Fl.* Δυνάμιος W. Δυνάμεος cett. *l.* 9. Διετάξατο) συνετάξατο W. *l.* 11. Τάγε) τάδε W. Nil mut. *I. H. Fl. P.* &c. *Pag.* 224. *l.* 8. Αὐτέοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτέῳ bis. *l.* 14. Θεοφιλέες) Θεοφοιλέες male *I. l.* 15. Ἐγένοντο) γένοντο W. *l.* 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. *Pag.* 225. *l.* 1. Ἴκελα) εἴκελα edd. priores. *l.* 2. Χροίην) Sic Solan. recte reſcripſit, etſi χρόνην M. quoque cum edd. priſcis. *l.* 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. *l.* 10. Ὀρέεσθαι) W. P. ſic habent pro vulgato ὁράασθαι. *l.* 18. Ναθρήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀναθρήτε. *Pag.* 226. *l.* 1. Αὐτέῳ) αὐτῷ vulgo. *l.* 5. Αὐτέων) Bene ſic edd. plurimae. Αὐτῶν male *Fl.* & M. *l.* 10. Μαντίῃσιν) μαντηίῃσιν M. *l.* 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienſ. *l.* 16. *col.* 1. Καὶ τοῦ Ἄρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus conſuluit; ſed cum recte coniecerit ex ipſo Luciano ſic ſupplendum, non invitus ei morem geſſi. *Reitz.* *ead. col.* 2. Ἐξ ἀφροδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iuſſit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegiſſe I. Clericum, deeſſe in V. quaedam in hunc libellum Scholia. *Pag.* 227. *l.* 5. Ἱρώτατον) Sic reſtitui ex W. Ἱερώτατον edd. *l.* 10. Ἡ) οἱ W. *l.* 12. Νεκύων) νεκρῶν W. Sed vulgata potior eſt. *Pag.* 228. *l.* 4. Ἐνόμιζεν) ἐνόμιζον edd. male. *l.* 11. Εὑρᾶσθαι) Et ſic *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 14. Ὤρην) ὥρην edd. priores. *l.* 17. Ὑποθέσει) Haec vox omiſſa erat in edit. ſupplevit eam ex collat. Codicis Solan. *Pag.* 229. *l.* 7. Κλονεομένων) κινεομένων L. Nil mut. *H. Fl. I. P.* *l.* 10. Ἀπορροίῃ) ἀπορροίῃς *Fl.* *l.* 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne *Fl.* & *Ald.* quidem excepta. *l.* 15. Χρεομένους) Sic W. Χρεωμένους edd. *l.* 16. Ἀπιξόμενα) ἀφιξόμενα edd. priores. *Pag.* 230. *l.* 1. Ἀγνοέουσι) Hoc particip. in edd. male poſt τὰ δὲ collocatum ex M. & *Fl.* in ſedem ſuam retractum. *l.* 3. Ἡγεῖται) Vulgatam hanc ſervant etiam *Fl. H. B.* 2. *P.* & M. *l.* 5. Εὐμαρέως) εὐμερέως ante editum erat.

IN DEMONACTEM.

Pag. 232. *l.* 4. Ὁρῶντες) ὁρμῶντες Graev. Nihil mutant edd. *Pag.* 233. *l.* 1. Γὰρ) Sic edd. Γε legit Solan. *l.* 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. *H. B.* 2. *Fr. P.* Ἀνίπποις male *I.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et ſic emendat etiam margo *A.* 1 *W.* *l.* 10. Ἥξεν) Edd. priores ἧξεν. *Pag.* 234. *l.* 3. Ταὐτὸ) τοῦτο edd. priores. *l.* 6.

Σινωπία) Σινοπία male *I*. *Pag*. 236. *l*. 1. Καταλήψ.) καταλείψ. male *P*. *l*. 2. Ἔμελε) ἔμελλε *Fl*. male. Cett. recte, ut edidimus. *Pag*. 237. *l*. 4. Πολλοῖς) πολλῖς male *I*. ſola. *l*. 6. Μέλιτοι) Μέλιτοι *Fl*. male. Cett. recte. Confer ſupra Ἀναβ. § 10. *l*. 10. Ἀναλαβὼν) Sic edd. Ἀναβαλὼν malit Solan. *l*. 12. Ἤ) Deeſt haec particula in *Fl*. *Pag*. 238. *l*. 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd. Ποιοτο P. Ποιεῖτο Ex. *Fl*. utrumque male. *Pag*. 239. *l*. 7. Προσελθὼν) προσελθεῖν male *S*. quod *Amſt*. tamen correxit. Et vett. edd. —ων habent. *l*. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ P. L. & *I*. Αὐτῷ male Ex. *Fl*. *H*. *P*. *S*. Αὐτῷ *B*. 2. *Pag*. 240. *l*. 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic dedit Solan. ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην edd. priores. *l*. 9. Ἐπὶ τῷ) ἐπὶ τὸ *I*. male. *l*. 16. Τετυπτημένος) Et ſic *I*. cum *Fl*. *P*. *S*. &c. *l*. 17. *col*. 1. Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in ſedem ſuam reſtituit Solan. *ibid*. *l*. 18. Περαίνειν) Sic reſtituit idem ex C. cum περαῖον eſſet in editis. *ead*. *col*. 2. Ἢ σπέρμα) Tria illa poſteriora verba déerant in editis, ſupplevit ex Cod. collatione, non addens cuius, Solanus. *Pag*. 241. *l*. 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαῖον male *I*. *l*. 11. Ὡραῖον) ὡραῖον male *I*. *ead*. Θηλυδρίαν) Θηληθρ. male *B*. 2. *l*. 15. Ὀνόκρατον) Ὀνώκρατον *B*. 2. ſola. *l*. 16. Ἀρκεσίλαον) Ἀρκτησίλαον male *P*. ſola. *Pag*. 242. *l*. 14. Αὐτῷ) Sic *H*. 1. 2. *I*. *S*. Αὐτοῦ *P*. *Pag*. 243. *l*. 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Solanus. *l*. 8. Παρίστασθαι) παρίσασθαι male *I*. ſola. *l*. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Conſtans edd. lectio. *Pag*. 244. *l*. 14. Ἀπαιδεύτους) Ita edd. omnes. *Pag*. 245. *l*. 9. Ὁ Δημ.) Sic Ienſ. & *B*. 2. Ὦ Δημ. edd. cett. male. *l*. 17. Ῥηγίλλαν) Ut Marcil. voluit, edidi. Ῥηγίλλαον edd. priores. *Pag*. 246. *l*. 9. Κᾆτα) Deeſt in *Fl*. Adeſt in reliqq. Κἆτα *I*. & *P*. ſine puncto ſubſcripto. *l*. 14. Ἰδὼν) Sic recte *P*. & *B*. 2. Εἰδὼν *I*. & reliqq. male. *l*. 15. Ἐφ' ὅτῳ) ἀνθ' ὅτου Ex. *Fl*. At vulgatam etiam ſervat P. *Pag*. 247. *l*. 15. *col*. 1. Οὕτως) In V. erat οὖ, & iterum Schol. 8; quod ego pro οὕτως ſtare exiſtimo. Vide illic notam noſtram. *Solanus*. *l*. 16. *col*. 2. Ἵνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec ſunt. *Solan*. *l*. 19. *col*. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν edit. Cler. Et melius cum ρ ſcribitur. *Solan*. (an ποίᾳ — φρατρίᾳ; ut mox πολιτείᾳ; *Reitz*.) *ibid*. *l*. 21. Αὐρηλίων) Sic dedit Solanus, ſine auctoritate, ſed bene; nam Ἀβρηλίων edita: quae tamen non mutaſſem, ſi mea ſolius auctoritate haec edere ſuſcepiſſem. *Reitz*. *l*. 22. *col*. 2. Καθαρῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat Solanus noſter. *Reitz*. *l*. 23. *col*. 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. *l.* 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adſcripſit. *l.* 8. Ἀντὶ) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. coniicit Palm. Ἔτι δὲ τὴν βακτ. Vorſt. & Marcil. Ἄνευ melius Solanus. *l.* 20. *col.* 1. Ὑπερίδου) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano ſedi ſuae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄραβδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *Reitz.* *ead. col.* 2. Οὕτως λέγειν) οὐ λέγει editum ante, ſine ſenſu, οΤλε eſſe in V. teſtatur idem, quo compendio ſatis commode ſignificari οὕτως λέγειν exiſtimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 5. Καταστασῆναι) Nil mut. *I. H. Fl. P.* *l.* 15. Ἀόργητος) Sic edd. conſtanter. *l.* 16. *col.* 2. Τὰς) τοὺς male edit. Cler. *ibid. l.* 17. Μαδᾷν) μαδδᾷν C. *Pga.* 251. *l.* 17. *col.* 2. Πρὸς) ἐς legebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχιᾶ. *Reitz.* *Pag.* 252. *l.* 1. Διὰ στόματος καὶ) Ex *Fl.* ſic dedimus. Καὶ διὰ στόμ. edd. cett. *l.* 12. Τὸν) Et ſic habere cum *I.* etiam *Fl. B.* 2. *H.* &c. notat Solanus. *Pag.* 254. *l.* 7. Ἐπικουρεῖν) ἐποικουρεῖν *Fl.*

IN AMORES.

Pag. 256. *l.* 2. ΛΥΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl.* & *I.* Λυκίνου καὶ Θεομνήστου *B.* 1. *l.* 3. Παιδιᾶς) Sic recte *Fl. P. B.* 2. *S.* & P. Παιδείας *I.* *l.* 4. Ἑωθινοῦ) Sic bene edd. O. & M. Ἠωθινοῦ male *I.* *l.* 10. Διηγημάτων) λόγων edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. *l.* 11. Κατεύφρανεν) Sic *P. B.* 2. *Fr. Fl.* & M. Κατεύφρανκεν *I.* Κατεύφραγκεν O. *l.* 12. *col.* 1. Ἀσθενὴς) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l.* 15. Ὑποστέγειν) ἀποστέγειν olim editum. Correxit Solan. *ead. col.* 2. Σώζεσθαι) Reſtitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male. *l.* 17. *col.* 1. Ἐπεισόδου) Ex M. ſic reſtituit Solan. nam ἐπεκόδου abſurde editum ante. *ead. col.* 2. Ἐπεισιόντος) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπιόντος. *l.* 18. *col.* 1. Ὥσπερεὶ) ὡς περὶ vulgatum ante; ſed mutavit Solan. *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀριστείδης) Ἀριστείδης ἐνόμιζον *I. Pell.* *ead.* Μιλησιακοῖς) Μιλησιακῆς male *I.* *l.* 3. Εὐρεθὴ) εὐρεθὴς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Εἰ περιττά με) εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nil mutant vulgatam edd. nec O. & M. ἢ γεροντολογεῖν, ἢ ἢ περ ὑμνολογεῖν marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἐφεῖται) ἀφεῖται Vorſt. & Pell. & marg. *A.* 1. *l.* 13. Ἅπασαν αὐτῶν) αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mut. M. *B.* 2. *I. P.* &c. *Pag.* 258. *L.* 1. Ἐπ᾽) ἐπ᾽ marg. *A.* 1. *l.* 2. Τοὺς προτέρους) Sic edd. Τῶν

προτέρων M. & O. *l.* 15. Τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. *A.* 1 *W.* Τὸ κάλλος forſan voluit. *Pag.* 259. *l.* 3. Τοῦτον) Sic O. *B.* 2. *P.* aliaeque. Τοῦτο *Fl.* Τούτων *I.* *l.* 5. Ἄλας) Sic *Coll.* Et edd. praeter *I.* & *Ald.* quae ἄλας cum Cod. M. Ἄλλας O. *l.* 7. Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. *l.* 9. Μὴν) μιν M. Sed a recentiore manu. *ead.* Καὶ αὐτὸ) καὶ abeſt in O. & W. Adeſt in edd. *l.* 10. Γλυκὺς) γλυκὺ *I. Pell.* *ead.* Μὲν) Ex O. & M. ante γὰρ inſeruit Solan. Non aderat enim in edd. *l.* 11. Ἴσν δὲ ἡδονὴ) Sic recte P. L. *B.* 2. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo caſu cett. edd. male. Δὲ autem abeſſe etiam in W. notat Solan. *l.* 13. Καὶ) Deeſt in O. & W. *ead.* Παρ' Ἡσ.) Παρησιόδῳ iunctim *I.* male. *l.* 15. Ἀνυγραίνοιτο.) ὑγραίνοιτο O. Vulgatam tuetur M. *ead.* Τὴν φωνὴν δ' ἴσην) τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. *ead.* Λυκάμβου) Μικάμβου male O. Vulgatam ſervat M. *B.* 2. *I.* *P.* &c. *l.* 17. Πλάνας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. *Pag.* 260. *l.* 1. Ἧς) ἣν male O. ἧς cum puncto M. *l.* 6. Ὡς) Deeſt in M. O. Adeſt in edd. *l.* 7. Ἐτήσιον) ἐτήσ. *I.* *l.* 8. Παρατεθεῖσαι) Et ſic habere *I. Fl. B.* 2. & *S.* notat Solanus. Sed habent aliae quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. *A.* 1. *l.* 15. Ἰσοῤῥόπως) ἰσοῤῥόπτ. O. Vulgatam expreſſit M. *B.* 2. *I. P.* &c. *Pag.* 261. *l.* 4. Τι) Deeſt in O. & W. *l.* 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male *I. Fl.* *l.* 6. Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλμῶν marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Ὅτου) ὅτι M. *l.* 7. Συντόνως) συνιὼν O. W. *Fl. I.* Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. *ead.* Ἁμιλλωμένοιν) ἁμιλλωμένοι *I.* Vulgatam tuentur M. & O. *l.* 9. Καὶ) Abeſſe ab O. adeſſe in M. & *Fl.* notat Solan. *l.* 16. *col.* 1. Ἐκ τοῦ ἐγγὺς) Deerant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui etiam teſtatur ὑπόγυον ſine ι ſcriptum utrobique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. *Reitz.* *l.* 17. *col.* 2. Ἢ ἐνηχουμ.) Duo haec verba in edd. deficientia eodem indicante ſupplevi. *Reitz.* *ibid.* *l.* 18. Δέχῃ) Aberat ab ed. Cler. *Pag.* 262. *l.* 4. Ἐπιτιμήσ.) ὑποτιμ. M. O. & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀποθέμενος) Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμενος W. *I. Fl.* *l.* 5. Τὸ) Deeſt in M. & O. *l.* 6. ΘΕΟΜΝ.) Deſunt ſequentia in Cod. Bar. uſque ad c. 12, librarii incuria. *ead.* Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. *l.* 10. Περαίνειν) πέραινε *I. Pell.* *l.* 11. Πλεῖν) Abeſt a W. *l.* 12. Εὐτρέπιστο) Punctum erat poſt hoc verb. in *I. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* *ead.* Δικρότων) Sic recte *I. Fl. P.* &c. Δικρότων male *S.* *l.* 13. Λιβυρνοὶ) Λιβινοὶ male W. poſt Λιβυρνοί. *Pag.* 263. *l.* 2. Στρατείας) Ita marg. *A.* 1. Στρατιᾶς edd. priores & M. *ead.* Ὀρικῷ) ὀρειχῷ *I. Pell.* *l.* 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμενον A. L. P. W. *ead.* Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῆ edd. Vide notas. *l.* 10. Προσεστειλ.) προεστειλ. edd. priores. *l.* 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. *l.* 14. Αὐτὸ) Ita reſtitutum ex Cod. L. marg. *A.* 1. *Ven.* 2. & *B.* 2. Αὐτῷ cett. edd. & M. male. *l.* 15. Παιδιᾶς) παιδείας W. male. *Pag.* 264. *l.* 4. Χαίροντες) εἰκάζοντες marg. *A.* 1. *l.* 5. Εὐδαιμ.) εὐγαιμ. *I.* male. *l.* 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W. *l.* 14. Ἀν——ος) Sic edd. & M. Ἀν——ους *I.* male. *l.* 15. Προσερρύησαν) προπροσερρ. male *B.* *ead.* Διαφόρου) Solan. ita reſtit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. *l.* 16. *col.* 1. Ἡλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. *Reitz.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀναμνησθεὶς) Hoc & ſequentia quatuor verba non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. *Pag.* 265. *l.* 10. Ἀπλοϊκὸν) οὐδ᾽ ἁπλ. marg. *A.* 1. *l.* 13. Ὅλως — ἐπτόητο) ὅλος — ἐπτοεῖτο W. *l.* 15. Πόῤῥωθεν) Ita *Fl. P.* aliaeque nonnullae recte. Πόῤῥοθεν male *I.* *Pag.* 266. *l.* 1. Ὁποῖα) Ita dedi ex M. & edd. vett. Οὖν ποῖα enim erat in *P.* *ead.* Φιλεῖ) Sic M. *Fl. I. P.* Φιλοὶ *B.* 2. *l.* 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. *A.* 1. Luciano redditum. Ἐμοὶ edd. priores. *l.* 6. Ἐγείρητε) Sic *P. Fr. B.* 2. Ἐγείρηται *I. Fl. V.* 2. *S.* *l.* 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁπότερος Vorſt. & M. a recent. manu. *l.* 13. Ὑπογραφέντος) Haec eſt ſcriptura Cod. P. & edd. *B.* 2. *Fr. V.* 2. *P. S.* Ὑπογράφοντος W. *Fl.* & *I.* *l.* 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. *A.* 1. & Ex. *Fl.* Vulgatam tenent *I. P.* &c. *Pag.* 267. *l.* 9. Ἐπηγόμην) Sic marg. *A.* 1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπειγόμην edd. priores. *l.* 11. Τὸ Ἀφρ. ἱδ. π. ἱ.) τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. *l.* 13. Εὐχερείας) Sic etiam eſſe in *I. V.* 2. *B.* 2. & *S.* notat Solan. Sed & eſt in *P.* &c. *Pag.* 268. *l.* 2. Συνήθεις) συνήθης *I.* ſola. *l.* 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. *l.* 10. Ἀντικαταλλαξόμενος) ἀντικαταλλαξάμ. W. *l.* 11. Ἀφροδ.) Hic pergit Cod. Bar. *l.* 12. Τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ) Pro his omnibus αἱ Ox. *ead.* Εἰς) ἦν marg. *A.* 1. *l.* 14. Ἃ) Duobus verſibus omiſſis καὶ tantum O. Et paulo poſt ἥ τε in eodem eſſe notat Solan. non addens quo pertineat. *l.* 16. Πυκνόκ.) πυκνωκ. *I.* ſola. *Pag.* 269. *l.* 2. Μετείληχεν) μετείληφε marg. *A,* 1 *W.* *l.* 4. Σφριγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφυγῶντα edd. omnes male. *l.* 5. Ἀνεμέμικτο) ἀνεμέμικτο male *I.* *l.* 6. Κυπαρίττων) κυπαριττὸς W. male. *l.* 9. Κιττὸς) Sic M. O. & edd. praeter *I.* quae κιττός. *l.* 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abeſt τε ab edd. & M. *ead.* Κατήρτηντο) κατηρτοῦντο O. Nil mutant edd. *I. P. B.* 2. &c. nec M. *ead.* Βότρυσι) Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. uſque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. *l.* 13. Ἦν) ἦσαν *I.* *Pell.* *ead.* Ταῖς) Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *I.* *l.* 14. Κλι-

σίαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι *I.* *l.* 15. *col.* 1. Σφριγῶν) *σφριγῶν* etiam Suid. in ed. Hag. Σφυγῶν al. *l.* 17. *col.* 2. Διπλοῦν) Omiſſum erat in edd. aeque ac particula *τε*. Supplevit utrumque Solan. *Pag.* 270. *l.* 1. Ἃ) Conſtanter legi notat Solan. In marg. *A.* 1. ὧς adſcriptum eſt. *l.* 8. Λεληθότως) Male *Amſt.* λεληθότος. *l.* 12. Ἐμβοήσας) ἀναβοήσας W. Nil mut. *Fl. I. P.* &c. *l.* 16. Ἀμφίθυρος) *ἀμφίθηρος* male *Fl.* & *I.* *ead.* Αὐτῆς) Deeſt in W. Et quae ſequuntur alio ordine collocata, ſed non diſtincte notavit Solan. quomodo. *Pag.* 271. *l.* 4. Ὅλην) Sic P. *P. B.* 2. *Fr. S.* Deeſt in *I. Ald. Fl.* *l.* 6. Εἶναι πεπιστ.) ἐμπεπιστ. ſine *εἶναι* W. *l.* 10. Ὅση) Hic rurſus pergere Mſ. Ox. notat Solan. uſque ad *ῥυθμοί.* *l.* 11. Ἀμφιλαφεῖς) *ἀμφιλαμφεῖς* male *I.* *l.* 12. Ἀγκάλισμα) Sic recte O. *B.* 2. M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλεισμα *I. Fl.* *l.* 13. Ἐλλιπεῖς) ἐλλειπεῖς W. *l.* 15. Πιότητα) Sic reſtitui ex *B.* 2. *B.* 1. & *S.* Ποιότητα enim *I.* & cett. cum Ox. & M. *Pag.* 272. *l.* 2. Τοιοῦτος ἄρα) Ab his verbis, uſque ad med. c. 19, omnia rurſus deſunt in Ox. *l.* 7. Πάθος) Hoc repoſui ex L. P. W. Πένθος edd. omn. habebant. *l.* 12. Πάθος) Sic iam edd. *ead.* Οὐδὲ) οὐδὲν marg. *A.* 1. *l.* 15. Κηλῖδα) Accentum ſic inveni in edd. *Pag.* 273. *l.* 1. Ὑπέκρυψεν) Sic edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. *l.* 6. Ἐνδιατριβ. τῷ ν.) ἐν τῷ ν. δ. W. *l.* 7. Δεισιδαίμονος) *δυσιδαιμ.* male *I. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. huius. *l.* 17. *col.* 1. Ἢ τὸν) ὃ τὸν eſt in C. *Pag.* 274. *l.* 1. Ἀπαριθμήσας) Nil mutant M. *Fl. I. Ald. B.* 2. *S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A.* 1. *l.* 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Et ſic eſt in iiſdem. Forſan ἐπεσκόπει. *l.* 6. Οἶδ') Sic L. *P.* Οἶδ' cum accentu *I. Fl. S. H.* *l.* 7. Κατηφεῖ) Mallem *κατήφει* a *κατηφέω.* *l.* 14. Ἐπενοήθησαν) Repoſitum ex W. Ἀπενοήθησαν edd. priores. *l.* 15. Μαστροπὸς) Sic etiam recte eſſe in *Fl.* & M. notabat Solan. *Pag.* 275. *l.* 5. Ἢ ἄλλος) Et ſic eſſe in *Fl.* notat Solan. Sed cum *I.* etiam ſic *P. S. Ald. H.* &c. *ead.* Διηγοῦμαι) διηγῶμαι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 276. *l.* 1. Θεσπιαῖς) Sic edd. Θεσπείαις W. & Schol. *ead.* Ὑπὸ) ἀπὸ W. Sed vulgata eſt potior. *l.* 2. Ἐναργὲς) Recte ſic M. *B.* 2. *I. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* *l.* 5. Ὅλην) ὅλου marg. *A.* 1. *l.* 7. Εἶναι τὸ θῆλυ) μηδὲν τῷ θήλει marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἔχεσθε) ἔχεσθαι W. *l.* 14. Τῇ δὲ) τῷ δὲ male *S.* *Pag.* 277. *l.* 2. Ὄχλος) Deeſt in W. *l.* 3. Ἅττ') ἂν W. Vulgatam ſervant *I. Fl. P. B.* 2. *S.* *ead.* Ἦν) ᾖ marg. *A.* 1. W. Sed eodem redit; ἦν enim aeque in tertia perſ. dici, quam ᾖ, nimis notum. *l.* 12. Ὑπερηχοῦσι) Sic W. Ex. *Fl. I.* Ὑπηχοῦσι P. *P. S.* *l.* 16. Εὐθὺς) εὐθὴς male *I. Fl.* *Pag.* 278. *l.* 10. Πρωτόρριζον) Sic *P.* aliaeque recte. Προτόρριζον male *I.*

Pag. 279. *l.* 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead.* Ἄῤῥεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. *I. B.* 2. *P.* &c. *l.* 6. Δοχεῖον) ἀγγεῖον W. P. L. *ead.* Οὖν) Deeſt in W. Adeſt in M. & edd. *l.* 7. Ἀνάγκης) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec *B.* 2. *I. P.* *l.* 10. Διὰ τοῦθ') Deſunt haec & ſeqq. in O. ad c. uſque 22. *l.* 14. Μένουσιν) Recte ſic P. M. *P. V.* 2. *B.* 2. *S.* Μέλουσιν male *I. Fl.* *Pag.* 280. *l.* 2. Ἐπειθάρχει) ἐπιθάρχει W. *ead.* Ζευγνύμενοι) μιγνύμενοι L. P. *l.* 6. Ἔτεμεν) ἔτεμνεν W. *l.* 7. Παρηνόμ.) παρενόμ. W. Augmentum agnoſcunt *I. Fl. P. S.* *l.* 10. Αὐτοὺς) ἴσως αὐτοὶ L. *l.* 12. Σπείραντες) σπείροντες W. *l.* 13. Τούτοις) Sic dedi ex marg. *A.* 1. ex L. & *Ald.* Εἴποις edd. cett. male. *l.* 14. Ἡ) Sic bene *Fr. Fl. P.* ἢ *I.* male. *ead.* Σιδήρῳ) σιδήρου marg. *A.* 1. *Pag.* 281. *l.* 4. Ὃ γεγέννηται) ὅ τε γένηται *I.* Ὃ γεγένηται cett. & M. Sed ν medium duplicavi, monente Solano. *l.* 5. Ἐν νεότητι) Bene ſic *P.* & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. I.* *l.* 6. Μαραίνει) μαραίνειν W. *l.* 7. Οὕτως) Hic rurſus pergit O. *l.* 10. Εὐπρεπῶς) Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεποῦς O. Εὐπρεποῦς edd. *l.* 11. Εἰ δ') Omittit has particulas *I.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. *l.* 12. Θεσμῶν) Sic recte marg. *A.* 1. O. W. L. In M. abſciſſa vox. Θεσμὸν edd. priores. *ead.* Ἡμᾶς) Sic edd. & M. *Pag.* 282. *l.* 6. Ἀέρια) ἀέριοι O. Nil mut. M. *B.* 2. *I. P.* *ead.* Ὄρνεις) Sic M. *Fl. I. P.* &c. Ὄρνις O. Ὄρεις male *B.* 2. *l.* 14. Καθ' ἕνα) καθ' ἕνα male *I.* *l.* 15. Ἔσται) ἐστὶ O. Vulgata eſt in *I. P. V.* 2. *B.* 2. & M. Sed ſupra eſt ε. *ead.* Ἀλλὰ γὰρ) Deficit rurſus O. uſque ad p. ſeq. *Pag.* 283. *l.* 1. Καὶ) Abeſt a W. *l.* 3. Φενακίζονται) Sic W. recte. Φαινακίζονται male *I. Fl. V.* 2. *B.* 2. *P. S.* *ead.* Κατὰ φρόνησιν) καταφρόνησιν una voce *I. Fl. Ald.* Vulgatae adſtipulantur cett. item P. & M. *l.* 6. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. *l.* 13. Εὐθὺ) εὐθὺς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Τὸν) τὸ *I. Pell.* *Pag.* 284. *l.* 3. Λεύσσουσιν) Sic Homer. & W. Λεύσουσιν edd. Luciani priores male. *l.* 4. Ἀγρομένοισιν) Sic Homer. *B.* 2. *P.* &c. & M. Ἀγομένουσιν male *I.* *l.* 5. Θεὸν) Edd. & M. Θεῶν Homer. *ead.* Εἰσορόωσι) εἰσορώωσι *Fl. I.* *l.* 14. Ἠχρωτηρίαζε) Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἠκροτηρίαζε *I. S. H.* *Pag.* 285. *l.* 1. Ἐξορχοῦνται) ἐξωρχοῦντο marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Ἐμπίπλατο) Sic edd. Ἐπίμπλατο W. *l.* 5. Τὸν) τὴν *I.* Τὸν cett. & M. *l.* 9. Τοῦ) Abeſt artic. ab M. *ead.* Εὐπρέπειαν) εὐγένειαν O. *l.* 12. Ὑμετέραν) ἡμετέραν marg. *A.* 1. *Pag.* 286. *l.* 3. Εἴθε) εἴτε γε O. Nihil mut. *I. P. B.* 2. M. *l.* 5. Διηνεκὴς) διειγεκὴς *I. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἥγομεν) ἥγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. I. B.* 2. *P.* *l.* 9. Γυνὴ) O. male ξυνή. *l.* 10. Τοῦ) Deeſt artic. in O. *l.* 12.

Εἰ δ') Deficit rurſus O. uſque ad γυναικί. *Pag.* 287. *l.* 4. Ὑμῖν εἰδ. παρίημι) ἡμῖν ἐ. παρήιμι male *I.* & *Fl.* Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A.* 1. *l.* 5. Γυναικὶ — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἢ τοῦ σώματος O. *l.* 6. Βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. *l.* 7. Ὑακίνθοις) Sic recte M. *B.* 2. *S.* Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* in cuius marg. emendatio tamen additur. *ead.* Πορφύροντες) Sic etiam eſſe in *Fl.* notat Solan. Eſt & in *I. P.* aliiſque. *l.* 10. Ἀκαρῆ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *I. B.* 2. *P. Fl.* *l.* 12. Τέλου) Deeſt hoc & ſeqq. in O. uſque ad verſ. 4, c. 41. *l.* 14. Εὐφραίνωνται) εὐφραίνονται W. *l.* 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic P. *P. Fr. B.* 2. *V.* 2. *S.* Κατ' αὐτὰ *I. Fl.* *Pag.* 288. *l.* 3. Μεσίτιν) Sic M. & edd. praeter *I.* & *V.* 2. quae μεσίτην. *ead.* Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἑστίαν G. W. *l.* 5. Μόνοι) μόνη *I.* male. *l.* 8. Γυναικεῖοι) Sic *Fl. H. I. B.* 2. *P.* &c. Γυναικείαι Vorſt. *l.* 14. Λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. *l.* 15. Ἐκεῖνο) ἐκείνῳ W. *Pag.* 289. *l.* 11. Δύναται) Sic *Fl. P. H. S.* Δύνανται W. *l.* *ead.* Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevi *I. Fl. V.* 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum. *l.* 16. Ὁμιλησάτωσαν) Sic M. *Ald. Fr. P. H. S. B.* 2. Ὁμιλείτωσαν *I. Fl.* & *V.* 2. *Pag.* 290. *l.* 5. Ἀναίδην) Reſtitui ex *I.* & *Pt. V.* 2. & W. Ἀνέδην enim in reliquis, minus recte. *l.* 6. Καὶ) καίτοι marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐῴκει) ἐδόκει marg. *A.* 1. *l.* 11. Καθαρσίῳ) καθαρσίων *I.* & *Fl.* Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur M. P. *l.* 13. Τὼ ὀφθαλμὼ) τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. *ead.* Ἔφην) Ex emend. Solan. & M. Ἔφη edd. priores. *l.* 15. *col.* 1. Τριβὴν) Exc. *G.* τρυβήν. *ibid.* *l.* 16. Οἶη) Ita emendarat Solan. cum ὅτη ante legeretur. *ibid.* *l.* 18. Φιλαινὶς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in ſedem retraxit Solan. *ead.* Φιλαινίδα) Φιλωίδα habebant edita, quod correximus, aeque ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστερίαν male editum fuerat. *Pag.* 291. *l.* 5. Ἀπαιτεῖν) Sic *P. H.* &c. & P. Ἀπαιτεῖ *I.* M. & *V.* 2. cum *Fl.* *ead.* Περικλεῖ δὲ πείθου) Sic *Fl. Ald. Fr. B.* 2. *P. H.* W. Περικλείον δὲ πειθῶ *I.* & *V.* 2. Περικλέους δὲ πειθῶ L. *S. A.* Περίκλειον δὲ πειθὼ mutato accentu marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Ἐνὶ) ἔνι marg. *A.* 1 *W.* *l.* 9. Ἐῴκει) Sic *Fl. H. P. S.* Ἐδόκει *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Αὐτῶν) Sic P. *I. S.* Αὑτῶν Ex. *Fl. P. H.* *ead.* Ὁπόσαι πρ.) ὁπόσαι αἱ πρ. W. *l.* 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. *A.* 1. *Pag.* 292. *l.* 2. Μελιχρὸν) μελοποιὸν G. & Schol. Nihil. mut. edd. nec M. *l.* 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου W. *l.* 6. Ἄνδρες) ἄνδρας *I.* & *Ald.* male. Cett. recte, ut edidi. *l.* 10. Ἐπενοήθησαν) ἀπενοήθησαν marg. *A.* 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. *ead.* Γὰρ ἂν) δ' ἂν marg. *A.* 1. *Pag.* 293. *l.* 2. Ἀψάμενος) ἀψάμενον marg. *A.* 1. *l.* 3. Ὀροδάμνων) ὀροδαφνῶν W. & P. Vulgata eſt in *I. P. Fl. H.* &c. *l.* 8. Ἀπειλείμμ.) Sic *S.* Ἀπειλήμμ. cett. *l.* 10. Εἴξαντες) νικηθέντες P. *l.* 12. Παίζουσι) παίζουσαι W. *Pag.* 294. *l.* 4. Δεθὲν) Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A.* 1. Δοθὲν ceterae edd. omn. *l.* 14. Παραυτίκα) Reſtitutum ex *I.* & *V.* 2. Παρ' αὐτὰ cett. & M. *Pag.* 295. *l.* 5. Ἠυκαίρουν) Sic edd. Εὐκαίρουν P. *l.* 6. Ἐντελεστέρων) Nil mutare *Fl.* notat Solan. Sed nec *I. H. P. S.* *l.* 13. Ἐρρίφη) Sic edd. Ἐρρίφθη L. *l.* 16. Εὐθὺ) Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in edd. & P. *Pag.* 296. *l.* 2. Παλαιῶν) Ex *I.* & *V.* 2. Πάλαι edd. cett. In W. πάλαι ῥιζῶν legitur, ſed litera eſt extrita, & videtur fuiſſe ῥοιζῶν. Παλαιὰ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Ὠκίσατο) ᾠκήσατο W. *l.* 7. Κάλλιστον) Ita reſtitui ex L. Κάλλιον edd. hac priores. *l.* 12. Δύσεως) Sic *I. Pell.* Λύσεως edd. Sed pro μικρᾶς eſt μακρᾶς apud eund. & edd. *l.* 16. Δή τις) Vulgatam hanc etiam eſſe in P. notat Solan. *Pag.* 297. *l.* 2. Ἄσπερμον) Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἄσπορον *I. V.* 2. *Fl.* *ead.* Φθαρῇ) φανῇ P. *l.* 3. Καὶ) Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inſerui ex *I.* *l.* 11. Ἐνεύσχολ.) ἐνάσχ. *Fl.* At vulgata eſt in *I. P. H. S.* &c. *Pag.* 298. *l.* 2. Ὑπεσταλμένῳ) ὑπεσταλμένῳ τε W. *l.* 11. Μέσην) Sic *Fl. H. P. S.* Μέστην *I.* an μεστὴν *I.* voluit? *l.* 12. Ἰδίαν) ἡδέαν *I.* ſola. *ead.* Τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male *I.* Τοῖς κοινῆς *P.* Τοῖς κοινοῖς P. *Ald. Fr. S.* &c. *Pag.* 299. *l.* 18. *col.* 2. Ἀλλ') M. Cod. ἀλλ' οὐδὲν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιαρᾶς δεῖξαι χρήσεως ταύτης, ὃ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτᾷ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. *l.* 20. *col.* 1. Παιδοπ.) πρὸς παιδοποιΐαν erat editum. Sed praepoſitionem ducibus V. & M. delevit Solan. *Pag.* 300. *l.* 12. Οὐδ') οὐδὲ edd. priores. *l.* 13. Δύω) Reſtitut. ex Heſiod. Δύο edd. Lucian. & M. *ead.* Ἐπαινήσεις) Ex eod. nam ἐπαινέσεις edd. Luciani priores. *Pag.* 301. *l.* 3. Φησι) Deeſt hoc verb. in W. *l.* 4. Ἵνα πῶς) Nihil mutant *I. Fl. Fr. P.* & M. *l.* 7. Ὑπὲρ) Ita dedi ex marg. *A.* 1. *I. V.* 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. *ead.* Γὰρ) Sic M. & edd. omnes praeter *I.* & *V.* 2. quae δὲ, cum marg. *A.* 1. *l.* 8. Αὐχμῷ) αὐχμῷ L. *ead.* Ἡμῖν) ἡ μὲν male *I.* & *V.* 2. *l.* 9. Πειθαρχεῖν) πιθαρχεῖν W. *l.* 10. Εἰκότως) Sic recte *Fl. B.* 2. *Fr. P. H. S.* Οἰκότω male *I.* *l.* 11. Ἔστωσαν) ἑστωσαν Veneta utraque. Ceterae ſpiritum tenuem ſervant. *ead.* Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ *Fl.* ſola. Ἐν δὲ etiam P. *l.* 13. Ὡραϊζομένης) Sic edd. & P. Ὡραισμένης Ex. *Fl.* *Pag.* 302. *l.* 1. Αἰσχίω) Sic Ex. *Fl. H. P. B.* 2. *Fr. S.* Αἰσχίους *I. V.* & L. Item marg. *A.* 1 *W.* *l.* 2. Πρωΐας)

Sic L. & marg. *A.* 1 *W.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλυδω-νίστων) Hoc dedi ex *l. V.* 2. ex marg. *A.* 1 *W.* & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων... edd. cett. omnes. *l.* 5. Καταφ—εύουσαι) καταφ—εῦσαι W. *l.* 9. Ἀηδῆ) ἀειδῆ *Fl.* *l.* 17. Ἐρυθαίνειν) ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat M. *Fl. H. I.* &c. *Pag.* 303. *l.* 4. Ἀναλίσκ.) ἀναλύσκ. male *Fl.* *l.* 8. Ἐφειλκυσμέναι) ἐφελκυσμ. W. *l.* 13. Γεγυμνῶσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A.* 1. *l.* 15. Μαζῶν) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult Solan. *ead.* Τί δεῖ) Incipit rurſus O. *l.* 17. Ἡρτημένας) Edd. pertinaci conſenſu. Ἠρτημένους vero M. & O. *Pag.* 304. *l.* 1. Περὶ καρποῖς) Sic M. O. *B.* 2. *H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. I.* *ead.* Καὶ) Abeſt a *Fl.* *l.* 7. Περίσφυρα) Sic *I. P. H. B.* 2. *Fl.* Περισφυρὰ M. eraſo gravi accentu ſuper περί. Περὶ τὰ σφυρᾶ O. *ead.* Κἂπειδ᾽ ἂν) κἂπειδ᾽ ἂν *I.* Κα᾽ πειδ᾽ ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O. *B.* 2. *Fr. P.* &c. *l.* 11. Ἐπιφοινίξῃ) φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M. *l.* 13. Ἔξοδοι) Sic M. *B.* 2. *P. H.* &c. Ἔξοθι *I.* Ἔξοδος O. *ead.* Θεατὴς) Θεῶν τις marg. *A.* 1. male. *l.* 17. *col.* 1. Τοὺς θεατὰς) τὰς θεατὰς Exc. *G.* *Pag.* 305. *l.* 3. Περιπλέκειν) Nihil mut. *I. B.* 2. *P. H.* &c. Περιβλέπειν O. In M. utrumque legitur, ſed antiquior ſcript. περιπλέκειν. *l.* 4. Εὐθὺ) εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & edd. vett. *l.* 5. Νὴ Δία) Reſtitui ex G. & M. Καὶ ἤδεια edd. *l.* 11. Διηγούμεναι) Sic eſſe in edd. & in O. atque M. notat Solanus. Διηγώμεθα invenio notatum in marg. *A.* 1. *l.* 15. Προμηθεῖ) τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *I. B.* 2. &c. & M. *l.* 17. *col.* 1. Διασύρουσιν) Lege διασύρει. *Solan.* *ead. col.* 2. Κωμάσαι) Donec melius quid ſuggerant Codd. lege κωμάσας. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Ἀωρολείους) In Exc. *G.* legitur ἀωριλίου. In V. ἀωριλίους. In M. ἀωρολήους. Ex quibus omnibus ſatis conſtat, ſcriptum fuiſſe ἀωρολείους, de qua voce conſule Suidam. *Solan.* *Pag.* 306. *l.* 3. Γίνετ᾽) γένετ᾽ male *S.* Deficit rurſus O. fere uſque ad fin. huius Dial. *ead.* Οὐδὲ ἂν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & Grot. *l.* 4. Ὁ μισεῖν) ὅδε μισ. *I.* male. & marg. *A.* 1. Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male diviſa reſtituimus. *l.* 7. Λάθριος) Sic M. & edd. plurimae. Λάθριοι *I. Fl.* marg. *A.* 1. Μάλ᾽ ἄθλιος Grot. *ead.* Γὰρ) ἀρ᾽ marg. *A.* 1. *l.* 8. Λέχει) λέχει τε marg. *A.* 1 *W.* *l.* 9. Φαρμακείαι) φαρμακίαι *I.* *l.* 13. Ὄρθριος) ὄρθιος male *I.* & *Fl.* Ceterae ὄρθριος cum Cod. P. *l.* 15. Καὶ χιτωνίσκον) Vid. nott. Solani. Ego καὶ alterum addo ex Gr. *l.* 16. Ἐπωμίαις) Ex A. W. P. L. Ἐ—οις edd. *Pag.* 307. *l.* 1. Κάτω) Deeſt in *Fl.* *ead.* Ἀπαντώντων) Reſtitut. ex W. L. marg. *A.* 1. Gr. Ἀπάντων edd. priores. *l.* 5. Κατα-

ψήχειν) καταψίχειν W. Καταψύχειν *Fl.* *l.* 9. Φοιτᾷν) Bene *P. S.* Φυτᾶν male *I. Fl. H. Ald.* Sed emendat marg. *ead.* Λύρα) λύθρα perperam *I.* *l.* 15. Ἀποπάλλων) ἀποπάλων minus recte *Fl.* *l.* 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονίεται M. P. G. *Pag.* 308. *l.* 3. Ἐπινήφουσα) ἐπινηφούσῃ W. & Ex. *Fl.* Vulgatam ſervat P. *l.* 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. *I. Fl. H. P. S.* *l.* 12. Τίνι) τίσι W. Sed vulgata praeſtat. *Pag.* 309. *l.* 2. Λαλοῦντος) Recte ſic edd. plurimae & M. Καλοῦντος *I.* *l.* 7. Νόσος) Deeſt in P. Adeſt in Ex. *Fl. I. P. H.* &c. Νόμος, νόμος Angl. male. *Pag.* 310. *l.* 6. Μεσίτην) Edd. & M. *Pag.* 311. *l.* 1. Τ' ἀπ.) Non compareret coniunctio in edd. nec in M. *ead.* Ἐπιμέλει) ἐπεμέλει male *B.* 2. & *P.* Ceterae recte cum M. ἐπιμ. *l.* 2. Πέπλου) πέπλων Eur. Nil mut. *Fl.* nec M. *ead.* Εὐπήκτοις) Bene *P. V.* 2 *Fr. B.* 2. *S.* Εὐπήκτους *I. Fl.* *ead.* Ὑφαῖς) ὑφὰς *Fl.* Vulgatam tuetur P. *l.* 13. Δίδου) Poſt hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γενέσθαι in *A.* 1 *W.* in ipſo textu. *l.* 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant *Fl.* nec M. *ead.* Σοι) οἱ W. *Pag.* 312. *l.* 3. Φιληθὲν) φιληθὲν male *I. Fl.* *l.* 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὁ.) Haec omnia omiſſa in *Fl.* *l.* 8. Ἡμᾶς) Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ὑμᾶς *I.* *Pag.* 313. *l.* 2. Ὃς ἅμα) ὃς οὐχ ἅμα W. *l.* 10. Ἐράοιτε) ἐρόωντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. *l.* 12. Εἵνεκα) εἵνεκεν W. *Pag.* 314. *l.* 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθαν. edd. priores. *l.* 8. Φρονοίην) Ex *Ven.* utraque & marg. *A.* 1. Φρονοῖεν cett. edd. & M. *l.* 9. Ἑκατέρου) ἑκατέρων W. *l.* 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου *Fl. I.* M. *l.* 12. Δι') Δία *Fl.* *ead.* Ἐῤῥωμένης) ἐσκεμμένης marg. *A.* 1. *l.* 14. Πολλὴ) Sic *Fl. P.* &c. recte. Πολλὴν *I.* *l.* 16. Ἐν δυνατῷ) Omiſſa in W. *Pag.* 315. *l.* 1. Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.) Deſunt haec tria in *Fl.* *l.* 7. Προμνῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμυῶνται *I.* *l.* 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. *ead.* Φιλοσόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. *l.* 17. *col.* 2. Ὡς) Non aderat ὡς in editis. Inſeruit Solan. *ibid.* *l.* 18. Ἀφροδίτῃ) Sic mutavit idem, cum editum eſſet Ἀφροδίτης. *ibid.* *l.* 20. Παιδεραστίᾳ) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuiſſe in V. *Pag.* 316. *l.* 2. Προσώπῳ) Reſtitui ex A. G. L. P. W. & marg. *A.* 1. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. *l.* 5. Τἀπινίκια) τὰ πινάκια W. male. Τὰ 'πινίκια *Fl. B.* 2. *l.* 11. Παιδιὰν) Sic *I. Fl. H.* &c. Παιδείαν W. male. *l.* 15. Κόρυμβον) Κόρυβον M. *Pag.* 317. *l.* 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδῳ διατρίβειν φ. ὀλ. τὸ βραχὺ W. [*l.* 2. τὸ βραχὺ) Deſunt in *S.*] *l.* 5. Παιδεραστοῦ) παιδεραστεῖν W. Cod. Fl. ed. *Fl.* Vulgatam retinent edd. cett. cum

Cod. P. *l.* 10. Διψῆν) διψεῖν Ex. *Fl.* Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν *P.* & *Fr.* cum iota ſubſcripto, quod in *H.* & *I.* non adeſt. *Pag.* 318. *l.* 2. Εὐθὺ) εὐθὺς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Παρῆκον) M. & edd. recte, excepta *I.* quae παρεῖκον, quod & in marg. *A.* 1 *W.* adſcriptum. *l.* 7. Αἱ) ἡ *I.* male. Αἱ cett. & M. Marg. *A.* 1. habet ἥ. *l.* 8. Τῶν αἰσϑ.) μετὰ τῶν αἰσϑ. M. G. Μητὰ P. Non agnoſcunt praepoſit. edd. *ead.* Αἰσϑητῶν) ἐσϑείων L. *ead.* Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ *Fl.* *l.* 9. Λαθρίως) λαϑραίως Ex. *Fl.* Λάθριος marg. *A.* 1. *l.* 11. Ἀμφιλαφὲς) ἀμφιλαφέσι L. Nil mut. *Fl. I. P. S. H.* *Pag.* 319. *l.* 3. Κομψεύμασι) Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψεύσμασι male *I. Fl.* *ead.* Ποιμαινέτωσαν) Ita dedi ex P. Ποιμαινέσϑωσαν edd. male. *l.* 4. Εἴ τις περ) εἴπερ τις marg. *A.* 1. *l.* 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rurſus O. *l.* 7. Κατ' ἀντικρὺ) Reſtitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ edd. *l.* 9. Μεσίτις) Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores. *l.* 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. *Fl.* At vulgatae aſſentitur P. *l.* 14. Φήσει) φησὶ W. *Pag.* 320. *l.* 4. Ἀφέμενοι) ἀφέμενος W. *l.* 5. Ὑφάπτεσϑαι) ὑφάψασϑαι O. Vulgatae ceterar. edd. lectioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. *l.* 3. Ἀποκηρυχθείς τις) Eadem ſpecies tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. Ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima eſſe imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur ſanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil ſupra: ſed quia furentem ſanare iuſſus, id recuſavit. Hic ſimplex eſt ſtatus quaeſtionis, qui ſubſequenti libello paſſim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: θεραπεύειν προσταττόμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, *medicinam adhibere iuſſus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus ſis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum poſſumus inſtaurare: μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται, *poſt novercam inſanientem ſanare iuſſus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mſ. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι· intactam tamen reliquimus verſionem Geſneri, quae ad Ienſii coniecturam eſt accommodata. Mſ. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter diſtribuerit capita Hemſterhuſius, vide iam cap. ſive § 9 f. ibique varias lect. & notas Graevii, Solani, & Hemſterhuſii, & cognoſces, ἐργάζεται atque ὀργίζεται ſaepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic viciſſim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit ſequentia. At ſi mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ὀργίζεσθαι & hic verum eſſe. REITZ.

Pag. 2. *l.* 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. *Fl.* hic ſecutus ſum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος &c. SOLAN.

Pag. 4. *l.* 6. Προσεωρώμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro Mὴ δὴ Marcilius legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui ſi minus ipſe veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum ſcilicet νὴ Δί'. Numquam fere μὰ Δί', niſi ſi vel ſequatur, vel intelligatur negatio, uſurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δί' referri non poſſe, clarum eſt. Periodi huius ſenſus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, ſe, ubi primum a patre abdicatus eſſet, bono animo exceſſiſſe domo, reliqua vivendi ratione oſtenſurum, ſe falſo a patre fuiſſe inſimulatum; nec non ſtudiis honeſtiſſimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid,* inquit, *& profecto ſuſpecta mihi erant patris mei, ut qui non ſatis firma eſſet mente, iniuſta ira, & calumniae contra filium ſtructae,* (*nec deerant, qui haec furoris principium exiſtimarent*) *& minae, & velitatio mali, haud ita multo poſt invaſuri, odium ſine cauſa* &c. Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tanquam ſubſtantiva ſunt conſideranda; veluti ſaepe infinitivi, etiam ſine, ceteroquin ſolemni, articulo ſumuntur. Iens. Προσεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεται) Locus hic ſanus non videtur. *Guyet.* Ita in nott. Mſſ. Guyeti conſcriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique conſtanter invenio: ſed forte eſt aberratio eius, qui has notas deſcripſit, & menda, quam Guyetus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἤδη legebatur in edd. de quo ſtatim agetur. Reitz.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demoſthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. Marcil. Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί') Non modo Marcilianam illam emendatam a Ienſio coniecturam probo, ſed illud inſuper arbitror, excidiſſe articulum τὸ ante ἀδίκως, quo reſtituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus ſum. Gesn.

ibid. Μὴ δὴ) Alii aliter: ego ἤδη legendum cenſeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. Solan. Ἤδη) Μὰ Δί' recte Geſn. *profecto* verterat; ſed quia ἤδη ex Cod. eſt, id recepi, & *iam tum* repoſui. Reitz.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) *Mores,* vertebatur. Verte, *legem aſperam.* Guyet.

Pag. 5. *l.* 4. Φιλοκρινούντων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. Solan.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egeſtate tamen profectum, ut iudicat Caſaub. ad Athen. I, 1, Ἀθηναῖος μὲν ὁ

τῆς βίβλου πατὴρ, dicens: Non habent Graeci cum omni ſua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. *l.* 1. Οἵ φασι) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. Ἕκαστον) Videtur aliquid excidiſſe: aut qui fit, quaeſo, ut haec vox in ſingulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. ἕκαστον maſc. gen. accepiſſe. Sed neutr. eſt, & recte ſe habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mſſ. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἕκαστα.

ead. l. 8. Τῷ μισεῖν) Uſitatius τοῦ μισεῖν; ſed uti tum ſubauditur ἕνεκα, ita iam intellige ἐπί. REITZ.

Pag. 7. *l.* 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελήσας unico λ, ut & in Ῥητ. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi ſaepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Ταλ. α. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. *l.* 9. Καινὸν) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc eſſe conſtantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id inveſtigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra Prometh. §4 f. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum tranſire inſuetum videtur: at ſi τοῦτον legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud μόνον tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audierit medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit μόνον, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, ſcribens, *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator*. Salluſt. Iug. 66, 2, *Igitur Vagenſes, quo Metellus praeſidium impoſuerat*, i. e. in quod oppidum Vagenſium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Ariſtot. de Gen. animal. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὖσαν) Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in conver-

ſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίαν οὖσαν varie accipi, *merebatur, digna erat,* quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. GESN. Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, novercam eſſe dignam, cuius eum miſereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ· χρηστὴ γὰρ ἦν. REITZ.

Pag. 9. *l.* 11. Ὀργίζονται — μετὰ παῤῥησίας) Ubi narraſſet Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem ſanare iuſſus, ex certiſſimis ſignis collegerit, ſe ei mederi non poſſe; tum quemadmodum id patri ſuo, homini rudi, perſuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus ſit, quaſi ſe conſulto huic rei ſubtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at ſe illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot ſcilicet iſtiuſmodi calamitate obruuntur) *iraſcuntur iis, qui ſine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res eſt. Ego vero, quantum potero, cauſam ad eum agam, & pro me ipſo, & arte mea.* Si & mihi μετὰ παῤῥησίας de hoc loco ſententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic ſit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, ſe filium ſuum ſecundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae ſequitur, diſputatio oritur, & ob quod integrum hoc opuſculum ſcriptum eſt) continuo autem filius cauſam dicere incipit ante, quam id, unde cauſa nata eſt, expoſitum eſt. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum deſultoria ab Luciano, artificioſiſſimo ſcriptore, credat eſſe profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politiſſimi huius opuſculi vulnus haud ſanabile, niſi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipſo argumento propoſito, &, ſi dubitat, ex his, quae ſtatim ſequuntur, rem totam diſcit: ſatis iudices ex patris accuſatione, qua de re agatur, intellexere; nec poſſunt ullo modo ignorare, ſi pauciſſima poſt haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷός τε ὦ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷος εἶ quidem occurrit; verum aliter conſtructum: qualis conſtructio tamen ſatis illuſtrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ᾽ ἀκούσῃ μόνον, diximus. REITZ.

Pag. 10. *l.* 4. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι) Conf. ſupra Pro-

meth. § 9 f. ubi ſic reſtituit cum Solano Heſterhuſius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. Reitz.

ead. l. 14. Ὕδωρ ἐγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. ſeq. iterum occurrit; ſed potius videas Piſcat. c. 24. Ibique commentatores, tradentes, aqua veteres uſos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepſydram dixiſſe, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam ſpatium ad cauſam dicendam concederetur, dictum alio loco eiuſdem Dialogi, vel proximi. Rurſum autem idem occurrit cap. 28 Piſc. ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliiſque locis c. 24 Piſc. indicatis. Reitz.

ibid. Λόγος ἀποδίδοται) Vide de hac phraſi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemſterhuſio, conſului, vidique, eum, & λόγον & λόγους διδόναι dici, probare hoc Luciani aliorumque teſtimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Reviviſc. Reitz.

Pag. 11. *l.* 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praeferendum eſſe alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνιᾶσθαι ἐπὶ τινὶ, rectius dici, ſatis multis oſtendit Ienſ. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινὶ recte dicitur, ut ibid. probat Hemſterh. Reitz.

Pag. 12. *l.* 7. Ὅτε) Probarem Pelleti coniecturam, ſive ab alio eius libri margini adſcriptam; modo aliud verbum adeſſet, quod ſenſum illum exhiberet, quem Eraſmi verſio procudit, nimirum: *quos cum educabant, cuiuſmodi eſſent futuri, neſciebant.* Ac tum ὅ τι ſeparatim ſcriberem: ſed nihil eſt opus; ſenſus enim vulgatae eſt ſatis commodus, ut verſio Geſneriana indicat. Reitz.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id eſt, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὡς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα. Amat autem & Noſter nudos eiuſmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. *oleum ad ungendum*; & Ariſtoph. Plut. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, *non relinquet, unde ſepeliatur.* Long. Paſt. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ἴσως Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς σχήματι τράγῳ· ubi χρήσασθαι eſt, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paulo aliter, quam apud Noſtrum. Sed cum Noſtro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα. Alciphr. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

perſaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. Reitz.

Pag. 13. *l.* 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus eſt hoc addere? Nam ſilentium ibi ſatis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio eſt, eas convenire. Verum ſolet Solanus noſter ſic obſervare conſenſum, quando ſuſpicatur aliter poſſe legi. An igitur, quia id olim vertebatur *abſolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* ſignificet? verum cum ſtatus permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena ſignificare, ubi poenae opponitur. At qui ſtatus permutationem ſubit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forſan difficultatem vidit Solanus noſter, cum Lucianus hic tranſitive uti hoc videatur, ſi pro *abſolvere aliquem* uſus eſt, id quod ſententiae apprime conveniret, meliuſque reſponderet praemiſſo λύεσθαι τοὺς νόμους· nam ſi *reconciliare* ſignificet, in eo dicas non eſſe legum diſſolutionem. Supra quidem *differre* ſignificat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Ariſtoph. Veſp. 1385, & alibi frequenter hoc ſignificatu apud utrumque: quare & hic ſic accipere licebit cum Geſnero, eoque magis, quod non reſpiciatur ad omnem legum diſſolutionem, ſed ad hunc abdicationis caſum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipſe indicat cap. ſequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat priſtinum abdicationis decretum, recte quoque ſic reſpondet τῷ λύειν τοὺς νόμους· diſſolvit enim, quod ante ſtatutum erat. Interim & *liberare*, *abſolvere*, non eſſet incongruum; nam ſic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος, *tantis malis ſolutus* ſignificat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ θεραπείας ὀξέων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γάρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forſan, ibi διήλλαντο, *tranſilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus eſt Xenoph. 517 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens*, *tranſiens Macedoniam*. Reitz.

ead. l. 14. Προδεδαπανημένη) Non haeſitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Weſſelinganae, cum edd. minus apte haberent προσδεδαπ. Hoc enim ſenſum poſtulare, priſtinus iam ſenſit interpres, vertens, *ante conſumta*. Senſit idem Geſn. ut ex eius verſione apparet: & licet προσδεδ. quoque eo trahi poſſit, alterum tamen melius eſſe diffitebitur nemo: quin, ſi prior lectio retinenda foret, ἔτι προσδεδαπανημένη potius dicendum fuiſſet. Reitz.

Pag. 14. *l.* 7. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀνήλειφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mſ. Reg. 2955.

Pag. 15. *l.* 1. Ἐγὼ μὲν) Deeſt alterum εἰ ante ἀποκηρ. aut pro θέμενος, legendum θέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidiſſe videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Eraſmus. Sic, ſententia poſtulante, & nos dedimus. GESN. Τὴν ἀρχ. hic ſignificari *initio*, certum eſt; quare vides, non ubique valere *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hiſt. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omiſſa negatio μὴ in vulgatis ſenſum funditus ſuſtulerat: reſtituimus itaque ex ed. *Iunt.* in qua ſola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Αὖ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Weſſelinganae habet, gloſſema potius, quam varians lectio eſt. Niſi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium ſimul in quodam Cod. legi: quod ſi verum foret, velim id apertius indicaſſet ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: ſolet enim πάλιν αὖ coniungi, aeque ac apud Latinos *reverti rurſus*, vel *iterum reverti*, quod ex Terent. aliiſque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam ſuperfluam, eiicerent. Etſi Devarius de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex Demoſthene proferens, id pro pleonaſmo habere non vult; ſed *contra*, *rurſum* ſignificare contendit contra Budaeum: eſt tamen, ubi alterutra ſine ſenſus detrimento abeſſe queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud Ariſtoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud Homer. ſaepiſſime, ut Il. B, 276, Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ· quod poſterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; ſed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὖ Mſ. Reg. 2955 legit αὖθις.

ead. l. 9. Ἆρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς· τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: ſed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adverſus libertum ingratum, qui, ſi cauſa cadebat, retrahebatur ad ſervitutem per ſententiam iudicis. Lege *Divus* ff. de iure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12, Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumiſſus* 2, & Lege *Liberti* 3, & Leg. *Libertinae* 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. *l.* 6. Ἔναγχος) Iubet Solan. in marg. conferri princ.

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiuſdem; ſed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἔναγχος; neque magni eſt momenti, alioquin & loca alia oſtenderem, ubi ἔναγχος, quod Noſter amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. Reitz.

ead. l. 9. Τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς θεραπείας ἐκείνης, οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα) Diſtingue verba hoc modo: Τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα. Paulo poſt: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verto, *ut abigat eum, qui iure poſſit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus*. L. Bos.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui iure ſit obſecutus, cum praeter ius eiiceretur*. Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigat eum, qui iure poſſit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus*. Vitring. Ἐφησθέντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus eſt Eraſmus, *qui iure ſit obſecutus*: neque mutant poſteriores, niſi quod video Solano placuiſſe, *qui iuri ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro δικαίως δικαίοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo δικαίως *delectari* poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, iniuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat, ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαίοις locum habet, cum, iniuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites, ſeculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Iſaurici, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ν miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἂν δικαίως· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, maiores ſeculo Iſaurici Codices. Gesn.

Pag. 18. *l.* 14. Τυγχάνοι) P. & L. In reliq. τυγχάνει. Solan.

Pag. 19. *l.* 2. Μεῖζον — εὐεργεσίαν) Admiſiſſem lectionem marginis Aldinae μείζω, quia ſic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; ſed quia etiam ſuſpicabitur aliquis, μεῖζον' cum apoſtropho pro μείζονα poſſe legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etſi ſcio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis coniiciat, etiam μεῖζον ſic uſurpari; ſed hoc non ſatisfacit. De μείζω Mercerus ad Ariſtaen. epiſt. I,

7, ubi ἑτέρα πολλῷ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: *βελτίω noluî mutare, quia conſenſum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII*, τοῦ βελτίω βίου· *XI*, καλλίω· *XIV*, μείζω. Quod ut ibi propter conſenſum certe mutare nolim, ita tamen, μεῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non ſequitur; ſed apoſtropho adiuvandum arbitror, ſi quid mutandum: verum poteſt neutrum genus eſſe, intellecto τι, vel χρῆμα, quod ſupra non ſemel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic ſignificet, *hoc beneficentiam tuam in maius quid evecturum puto*, vel *maius quid redditurum*. Reitz.

ead. l. 16. Εἴκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius oſtendit, ſe patri aſſediſſe dies noctesque, & omnia momenta obſervaſſe eius valetudini ſerviendi; ſed verba foediſſima menda ſunt inquinata: πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπηρετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἴκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti verſio: *Quam multa me feciſſe arbitramini, quantum & exhauſiſſe laborum? dum aſſideo, dum obſequor, dum opportunitatem obſervo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ eſt patris vehementia? Nil poterat abſurdius. Πατρὸς ἀκμὴ Graecis eſſet patris vigor, cum in ipſo flore virium & aetatis eſt. Verti haec nôn poſſunt, quia nihil Graecis ſignificant. Legendum eſt εἴκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, *cedens morbi vehementiae*. Ἀκμὴ τοῦ πάθους eſt, cum morbus eſt vehementiſſimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδὸν κακὸν, cum remiſſius eſt malum, cum inclinat nonnihil morbus. Uſus eſt Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ eſt, cum maxime ſaevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognoſt. ubi docet, quae ſit ἀρχὴ τοῦ πάθους, ſeu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum eſt vehementiſſimus, & παρακμὴ cum inclinat, & minuitur. Graev. Emendationem Graevii certiſſimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, ſecuti ſumus. Vide etiam Plut. 806 f. Solan.

Pag. 20. *l.* 2. Τούτων) Videtur légendum τοῦτο. Sic certe interpretatus ſum. Gesn.

ead. l. 7. Ἀντεξεταζόμενος) Et ſic habere cum *l.* etiam *B.* 2. *H.* & *Fl.* notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam ſupra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξάμενος mutare voluit; ſed defendit Hemſterhuſius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognoſces, hicquoque aptiſſimum eſſe hoc verbum. Reitz.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) Νοῦς cogitandi vis hic eſt, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluiſſem tali circumſcriptione verborum exprimere, *propter mentem excuſſis rationis frenis libere vagantem*. Gesn.

Pag. 21. *l.* 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. Marcil. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Noſtro, Atticae dictionis obſervantiſſimo, tribui poſſe οἰήσωμεν, cum οἴομαι tantum in forma paſſiva ab eo uſurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, ſi bene modo diſtinguatur: nimirum diſtinctio requiritur poſt ἐλπίσωμεν· quod interpres recte quidem obſervavit; at minus fideliter egit in verſione. In ſuperioribus dixit Abdicatus, nullos ſanatu difficiliores eſſe furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil eſſe medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum ſaepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum ſit, & cum iam bonam ſpem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo efferveſcente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* Iens.

ead. l. 9. Νόμους) Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. Meurſ. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. Solan.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, ὁ δὲ legentis, ſive ipſe eius auctor ſit, ſive aliunde hauſerit; quod fere ſuſpicor, quia notis ſuis non inſeruit: ſed tum potius mutato accentu ὅδε demonſtrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; ſed mallem, ubi εἰ praeferas, αὐτὸς mox ei ſubiici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. Reitz.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro *amplector*, *delector*, Alciphr. I, Ep. 3 f. ἀσπάσασθαι ἀδεᾶ βίον, *amplecti metu expertem vitam.* Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, *ſi urbem amas.* Reitz.

Pag. 22. *l.* 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Diſſert. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγενημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; ſed cum verſu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. Reitz.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemſterhuſius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem ſu-

pra pro Lapſ. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic ſatis eſt ſpatii, inſerere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba ſunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως ſaepiſſime dicitur pro *non modo non*, ſequente negatione in poſteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus ſine ea. Thucyd. I, 35, Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περιόψεσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non poteſt ſuppleri ex ſequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina eſt ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi poſſent ex L. Bos de Ellipſ. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito verſatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti poſſint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. *NON*, p. 380 & ſeq. Unde nihil repetam, niſi hoc, adiri quoque poſſe Dukerum noſtrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeſte refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, exiſtimantem, *non modo* pro *non modo non* dici non poſſe, niſi ſequente particula negativa. Reitz.

Pag. 24. *l.* 11. Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω) Sic, non ὅτι, ſcribendum. *Neque id dicit legislator, pater, quodcunque tandem criminatus, abdicet.* Iens. Quod ſic dividi pro vulgato ὅτι volebat Ienſ. id in *Par.* iam ita editum erat. In *Iunt.* autem Solanus manu ſua diviſerat. In *Hag.* ed. in duo quidem verba diremtum eſt, ſed ſine commate. Reitz.

Pag. 25. *l.* 4. Τί τῶν πάντων αἴτια;) Αἰτιᾷ. Marcil. Ferri vulgata lectio αἴτια non poteſt. Legendum neceſſario, ut Marcilius ſuadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. *B.* 2. αἰτιᾶται, minus concinne. Solan. Αἰτιᾷ) Facile obſecundavi Marcilio & Solano ſic legentibus, pro vulgato αἴτια, quia id plane neceſſarium. Immo & ſic iam videtur legiſſe Eraſmus, vertens, *quod accuſat*, etſi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in verſione neglexit. Reitz.

ead. l. 11. Οὔ, φησιν) Melius ſic interpungitur. Vide locum huic ſimilem in Dearum iudicio ſeu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) Solan. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius ſic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. Iudic. inſcripti; ideo paucis dicam, quid ſit: erat in aliis edd. ſic interpunctum, ἀπαιτεῖς, οὔ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; οὔ φησιν· unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν· quod ſine haeſitatione ſic edi curavi, etſi

vulgata quoque ſatis intelligi ſine mutata diſtinctione poterat, at nunc melior tamen eſt. Quod autem idem ſupra occurrere ait, id ſolam ed. *Iunt.* reſpicit, quam ille ſecutus fuiſſet, ſi ſibi Lucianum edere contigiſſet. Verum recte Hemſt. ibi ab *Iunt.* lectione receſſit, & οὕτω pro οὐ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc eſt facta paragraphorum ſive capitum diviſio: Solanus enim non ſatis commode illa diſtribuerat, fateor; cuius tamen diviſionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non ſupereſt. Reitz.

Pag. 26. *l.* 4. Κελεύῃς) P. ſolus hanc vocem exhibet omnino neceſſariam. Solan.

ead. l. 10. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφε &c.) Γράφειν habet quoque cum Baſileenſi Aldina; perſpicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ ſcribendum; quod obſervavit quoque interpres, *Iam ſi cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa* &c. Paulo poſt, ἆρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in ſequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores ſervant. Iens. Γραφεῖ emendandum, poſt Vorſtium & Ienſium, duximus, reluctantibus fruſtra libris, in quibus γράφειν ſcribitur. In *Fl.* ed. tamen recte γραφεῖ. Solan.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι) A conditione artis medicae, cuius ſtudium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Eraſmus comprobant. Cogn. Conf. quae mox de privilegiis medicorum ſequuntur, verſus fin. huius c. At ſervos fuiſſe medicos ICti probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta ſolidis aeſtimatos medicos utriuſque ſexus*, citante conſult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum ſervum regium — eſſe corruptum.* Eod. cap. ſub fin. *Id tibi, & medico callido, & ſervo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a ſervitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, ſervos illos chirurgos tantum fuiſſe dicens. Sed haec diſquiſitio integram diſſertationem poſtularet: quare breviter dicam: diſtinguenda tempora, diſtinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere ſervi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & ſordidis artibus ſeiungit, & honeſtam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caeſaris medicus, cum eo in convivio accumbebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40,

& ſeqq. ubi plures indicat auctores, qui ſuper hac re ſcripſere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a ſervitute liberatus*, quem tamen oculis ſubiicere nondum licuit. Reitz.

Pag. 27. *l.* 2. Προνομειαν) Vorſtius fruſtra προνομίαν ſuo Codici adſcripſit. Solan. Cap. ſeq. iterum ſic occurrit, ubi tamen diphthongum ει in *Ald.* quoque expreſſam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adſcripſerat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. Reitz.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen ſic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀτελὴς quadantenus ſanatus videatur. Solan. Non capiet lector, quid Solanus ſibi velit, dicens, *ſic interpungendo;* niſi moneam, in ed. *I.* ante πατρικῆς comma tantum fuiſſe, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἤδεσθαι in edd. erat, plane ſuſtuli. Contra ſervavi alterum comma, quod poſt ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in *I.* punctum ibi eſſet. Non tamen adſpernarer καὶ planioris ſtili cauſa ab Solano inſertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελὴς ἡ τέχνη. Verum non plane neceſſarium id videtur, modo rurſum aliud comma, quod poſt ἄμοιρος eſt, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελὴς ἡ τέχνη· conſtruendoque, *immunis illa ars compulſionis paternae expers eſt.* Et hoc ipſum tamen ſignificatur, etſi comma poſt ἄμοιρος maneat. Reitz.

Pag. 28. *l.* 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου) Vitruvius in praefatione libri VI ſic ſcribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienſes ob eam rem eſſe laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Athenienſium non omnes, ſed eos tantum, qui liberos artibus erudiiſſent. Ita Plut. in Solon. Cogn.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male ſanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deeſt. Nos ex ingenio, ſed fidenter tamen in re manifeſta, inſeruimus. Solan. Hic Solano morem geſſi in recipiendo καὶ, quia maior hic eſt neceſſitas, quam ſupra. Reitz.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Tranſponantur. Guyet. Mens Guyeti videtur haec eſſe, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et ſic ſane ſenſus vulgatae non cohaerens fit apertiſſimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curaſſem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer verſus a librario omiſſus, dein

margini additus, ab eo, qui poſtea rurſus deſcripſit, uno ordine ſerius, quam par erat, fuerit inſertus. Sed quia & alio modo poteſt ſanari, ut mox poſt Geſnerum dicam, nihil in contextu mutare ſum auſus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας) Non bene iſta continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepiſti*, o pater, *nihil habens a te ad diſcendum* filius. Nec eſt, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo conſequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, ſi deleta unica literula, quam librario deberi puto, ſic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando ſecutus ſum. Nec obſcura fuit cuiquam ſententia. GESN. Non infitior, emendationem a Geſnero propoſitam ita corrigere vulgatam, ut ſenſus ſic melior prodeat; nec dubitarem ſic edere, ſi filius adhuc diſcens inducatur: ſed cum non amplius ſit diſcipulus, at iam in arte magiſter, magis naturalis & ſimplex ſit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At ſi ordinem inverti non placet, pro ἔχων poſſis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter ſatis prope praecedens παρά· ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, ſenſuſque ſit, *primus artis meae fructum percepiſti; nihil a te* (de tuo) *ad diſcendum praebens*. Παρὰ enim ſic uſurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta ſunt*. Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Geſneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. *l.* 4. Ὅτ') Videtur Vorſtius illud ὅτ' accepiſſe pro ὅτι poſitum, ideoque correctionem quaeſiviſſe. Sed eſt pro ὅτε, *cum*, *quando*, poſitum, & rectius quam ὅτ' de tempore enim quaeſtio hic eſt. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. ſed ne tum quidem recte ſe habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum cenſeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος) *Repoſcere poſſem.* Verte, *repoſci.* GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim eſt, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, ſi ἀπαιτεῖσθαι non media voce, ſed paſſiva accipiatur, cuius rei exempla in promtu ſunt. GESN.

ead. l. 13. Τὸ δουλεύειν) Etſi primo intuitu multum adblanditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen edd. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri neceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τοῦ mutaſſent iidem Codices. Reitz.

ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες) Neceſſario legendum προσδεδωκότες. Gron. In nota Gronov. antea editum erat, eum velle προσιδεδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in eius nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor, non diſplicere eius coniecturam. Reitz.

Pag. 31. *l.* 7. Γὰρ) Ed. *I.* ſola hanc vocem exhibet. Solan.

ead. l. 9. Τὰ δὲ — ῥᾳδίως ἁλισκόμενα) De corporibus intellige, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28, εὐαλωτότερα. Solan.

Pag. 32. *l.* 4. Ἀναφύεται) Ratio poſtulat, ut, Mſ. volente, legas, ἀναφύσεται εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, *proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copioſus*: non ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρός τε νόσου διαφορὰν pro vulgato διαφθορὰν, recte, & *ratione diverſitatis morbi*, quia diverſi longe *ſunt morbi muliebres, & viriles*. Graev. Ἀναφύσεται praeter Mſ. Gr. L. etiam ed. *Iunt.* vide Συγγρ. c. 2. Solan.

ibid. Εὐθαλὴς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus principibus *Fl.* & *I.* in reiicienda earum lect. εὐσταλὴς, conferat ſupra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. Reitz.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mſ. Gr. P. & *B.* 2. Alii omnes libri διαφθορὰν, prave. Solan.

Pag. 33. *l.* 4. Εὐαλωτότερα) Confer ſupra c. 27. Solan.

ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. ſupr. Quom. Hiſt. c. 1. Solan.

ead. l. 11. Τοὐνμέσῳ) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed neſcio, an ſic ſatis etiam conſulatur integritati huius loci. Solan. Neſcio, quid difficultatis obverſetur Solano; niſi forte ex priſtina verſione ſenſum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male ſe habere exiſtimarit. At melior illa certe eſt lectione Codicis P. modo recte conſtruas. Τοὐνμέσῳ enim ſignif. *ſpatium medium*, ſive *intervallum, quod intercedit*; adeoque & diſcrimen, quod intereſt inter res vel homines, ut hic: cuius ſignificationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque conſtructionem indicabo ex verſione Geſneri iam ſatis apparentem. Reitz.

ead. l. 16. Ἐστὶ, καὶ ὂν) Ineptiſſime legitur. ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; MS. optime. ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει, *ſed cum diſtinxeris, quod natura diſtinctum eſt, quid in quoque praeſtari poſſit conſidera.* GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὂν. Reliquae ὄν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipſa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὂν adſpirate, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὄν ſpiritu leni habet aeque ac aliae. REITZ.

Pag. 34. *l.* 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾷν, καὶ μεμηνέναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & ſpecies oſtenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac ſi auctor duo inter ſe differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen ſervari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox ſequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. *l.* 5. Κατ' ὀλίγον) Haec ſententia, uti a nobis & ed. *Fl.* factum eſt, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Geſnerum in verſione iam ſponte praeſtitiſſe video. Vulgo enim ſic male diviſum legebatur: ἡ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. *l.* 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μήδ' ἂν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) Quia Pariſinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπιστᾷ quoque non in ἐπιστᾷς mutas? Sed reſpondeo tironibus, ἐπιστᾷ iam eſſe ſecundam perſonam ab ἐπιστάομαι. Ceterum novi, in forma media & paſſiva Atticos etiam ſecundas perſonas in ει terminare, ut Ariſtoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, *moroſe interrogas*: ibid. 1056, Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλῃ. Et Equit. 1362, Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει; *cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & εις forment, ut ibid. Pluto 21, Οὐ γάρ με τυπτήσεις· (niſi hoc malis activae formae eſſe a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiſcue, ſed conſtantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξῃ. Item θρηνήσει pro θρηνήσῃ, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lectt. p. 63 ed. Haganae, ſive aliquo modo noſtrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει reiicerem pro ὑπομιμνήσκῃ, ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, niſi principum edd. cum omnibus reliquis conſentientium hic maior eſſet ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσκω hic verior, quam ὑπομιμνήσκομαι; cum hoc ſit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri*: quod in ἀναστάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rurſus coniungit Noſter, διατείνῃ καὶ βοᾷς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. *l.* 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor ſcripſerit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini miſſum; quem Timaeus, teſte Pindari Scholiaſta ad Pyth. I ſub finem, ab Agrigentinis ſubmerſum fuiſſe tradidit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν) Male pro ὑμῖν, ut recte interpres. GRON. Pro ἡμῖν *Ald.* & *Baſ.* anni 1543 habet ὑμῖν id quod hic omnino requiritur; idque iam per ſe viderat Gronovius. Peius in *Flor.* ὑμῶν. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis ſum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenſes, quandoquidem & ſancti eſtis & Dei Pythii aſſeſſores.* IENS. Ὑμῖν) Etſi *Salm.* ed. ἡμῖν habet, tamen errorem tantum, operarum culpa admiſſum, eſſe, ex verſione eiuſdem apparet, quae *vobis* exhibet, aeque ac Pariſinae verſio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter ſecuta ſit, ἡμῖν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoſcerem, niſi nimis frequenter ſic factum viderem. REITZ.

ibid. Ὅσῳ) En iterum varietatem fruſtra quaeſivit Solanus; non tamen ſine cauſa id inveſtigavit; nam videtur quaeſiſſe, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id ſatis per ſe intelligi, ſupra iam monuimus ad Diſſert. pro Lapſ. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, ubi, ſi meminero, plura colligam; quia nonnullis talia fruſtra ſuſpecta ſunt. REITZ.

ead. l. 12. Πάρεδροι) Qui in eodem ſolio ſedent, eiuſdem honoris imperiique participes, de Diis non modo uſitatum, ſed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elſn. ad Apocal. III, 21, quem adiiſſe non pigebit. REITZ.

ead. l. 13. 'Ομωρόφιοι τοῦ Θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. Bourd.

in Schol. col. 2. *l.* 5. Συνοικεῖ) In συνοικῶ mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non viſum fuit obſequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aeque in παρεδρεύω mutandum fuerat: at ſi hoc rectum eſt, ut eſt, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix deſcribi merebantur. Reitz.

Pag. 39. *l.* 11. Αὐθέκαστον) 'Απροβούλευτον, ἀπαρακάλυπτον, ut ap. Heſych. Ceterae huius vocis ſignificationes huic loco non conveniunt. Bourd. Αὐθέκαστον, οὐδεὶς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδεὶς, qui Οὐδεὶς Atticos, Οὐθεὶς Hellenas ſcribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba ſic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρώτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλει με. Ubi in poſterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magiſtri lectio corrigenda eſt. Reitz.

Pag. 40. *l.* 8. Ταῦτ') Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συνεπαιν—. Solan.

ead. l. 12. 'Η πόλις) Nullum dubium, quin ex Mſ. cum Anglicano, tum meo, ſcribendum ſit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat ſine ſeditionibus*, hoc eſt, civitas erat tranquilla & pacata, ſedatis omnibus turbis, diſſidiis, & tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae conſecuta ſit eius principatum. Atqui non laus eſt, ſi legas ἀπαῤῥησίαστος, ut in editis legitur, ſed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. Graev.

ead. l. 13. 'Απαῤῥησίαστος) Anglic. ἀστασίαστος. Bourd. 'Αστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impreſſis omnibus eſt, ἀπαῤῥησίαστος. Solan.

Pag. 41. *l.* 7. Προεστώτων) Suſpicor, Lucianum ſcripſiſſe προεφεστότων. Nempe ait Phalaris, ſe, cum videret, urbem ipſam negligentia eorum, qui ante ſe praefuiſſent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreaſſe, & aedificiorum inſtaurationibus exornaſſe. Sic ſtatim magiſtratus dicuntur οἱ ἐφεστότες· & praefectus ὁ ἐφεστώς. Iens. Non quidem ſpernerem, quod Ienſ. affert, προεφεστώτων; ſed quia conſtans eſt vulgata lectio, nec abſurda, nihil muto. Cur autem idem Ienſ. ſcribat προεφεστότων & ἐφεστότων penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abſtraxiſſet, qui in *l.* ω iam deleverat, & ο ſupra ſcripſerat, quod tamen deinde,

edd. conſultis, rurſus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conſpici. Nam cum contractum ſit, ex ἐφεστηκότες & ἐφεστακότες, quae recte penultima brevi ſcribuntur, in craſi decet fieri ſyllabam longam; ſed forſan menti eius obverſabatur primigenium ἑστακότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte ſcripſit, qualia cuivis facile excidere poſſunt, & mihi quoque excidiſſe interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde deſumtis opus eſt, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἑστῶτες προσεύχεσθαι. Apocal. X, 5, εἶδον ἑστῶτα. REITZ.

Pag. 42. *l.* 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiaſtes monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκοῦσαι) Non abſurda eſſet Scholiaſtae iſta interpretatio paſſiva; ſi haec de ſe *audiri* noluiſſe Phalarin, hic locum habere poſſet; ſive ubi id exponendum foret, *averſor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum paſſiva quaſi poteſtate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, ſupra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi ἀκούειν pro *vocari* poſitum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, ſi active ſic exponas, *audire te ſic* ab aliis ſcil. *nominari*. Apertius tamen paſſiva poteſtate Prometh. c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari*, & ſic paſſim, quae dabo, ubi neceſſitas exiget; nam ſatis haec ſunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ) Ita interpungendum eſſe, monuit Th. Wopkens in Lect. Tull. p. 296, (edd. enim *Salm.* & *Amſt.* male ſic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua adminiſtratione indigeret civitas, id ſpectabam praeterea. Atque ego ineptus hiſce rebus occupatus eram, cum illi iam* &c. Verum antiquiores edd. ut *Iunt. Par. Hag.* illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in verſione Benedicti quoque diſtinctio recte facta eſt, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legiſſe, ſed omiſſionem in Graecis typothetae deberi: unde forſan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro *inepto*, *deliro*, (i. e. nimis ſimplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Geſner.) Ariſtoph. Nub. 912, — σὺ δέ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiuſd. Ariſtophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581, — Κρονικαῖς γνώμαις. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege ; quae potior eſt, & Κρονικὸν de *obſoleto*, *inepto*: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemſterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. *l.* 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλεῦσαι) Perperam haec vertit interpres: *Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione verſati ſitis. puto, vos mihi de rebus tum agendis conſilium dediſſe.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiſci hac tam ſtulta verſione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenſes, qui nunc animis eundem illum metum poteſtis concipere, velim mihi conſilium veſtrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiatis.* IENS.

ead. l. 13. Ἀφυλάκτως) Forſan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. *l.* 7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adſcripſit γυμνόν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes, *nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem ſuſtinere.* Opinor, mentem Luciani fuiſſe, *potius autem nudam iam iugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque *nudus caedem ſuſtinerem* commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic *iugulum* ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque *nudum iugulum praebere*, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt, totus homo ob id ſit nudus: ſic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans? REITZ. Laudo non mutatam conſtantem lectionem, nec immutatam verſionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe ſumtum e libro putabam γυμνὸν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënſis exemplaris margine, quo in interpretando uſus ſum, annotatum obſervabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθύνας ὑπέχειν. Valde mihi familiare eſſe peccare, novi. Hic non valde peccatum a me eſſe, aequi homines, ſpero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι

θεὶνομένων. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonaſmum praepoſitionis ἐν ſtatuere poſſis, quia ſaepiſſime ὀφθαλμοῖσιν ἴδεσθαι ſine praepoſitione dicit. In Noſtro tamen non adeo ſimplex eſt pleonaſm. ſed ſignif. *coram videre*, nec praepoſitio commode abeſſe poterit. At ſi totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonaſmum eſſe ſtatuas, quod ὁρᾷν ſufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum eſſe otioſum: quod quiſque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pſeudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non eſſe, *quod ſupereſt*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque ſatis accurate redditum a Belgis per *id, quod ineſt*; ſed ſignificare, *quantum res, ſive facultates ferant*, — *quam maxime fieri poſſit*; vide docentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus eſt, quae ille ſic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλεύσατε ἂν) Benedict. infeliciter verterat, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*. Rectius Obſopoeus, *haec* — *ſuaſiſſetis*. Eſſe enim hoc aoriſtis inprimis familiare, ut eorum indicativus ſubiunctive ſit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Ienſ. Lect. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc verſionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod poſtea manu ſua addidit Ienſius, ſubiungam ex Hom. Il. N, 301, ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν, male vulgo vertitur *terret*, cum ſignificet, — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem*. Cui addo Il. Z, 73, Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες Εἰ μὴ — ubi ſatis manifeſtum eſt, εἰσανέβησαν eſſe, *intro adſcendiſſent*, ſ. *ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ ſequitur. Demoſth. de Cor. p. 520 f. ed. *Par.* Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Noſtrum Zeux. c. 5, ubi ἐπῄνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel ſaltem, *laudare ſoleo*, ut Geſn. fecit. Et Long. Paſt. I, pag. 20, ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat, latere poſſit*: & 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπεν ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. ſupra Tim. c. 9, ubi ἠγανάκτει *indignaretur*, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. *l.* 3. Καὶ — πέτρα) Mala diſtinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem ſecutus ſum, quam antiquiores edd. agnoſcunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγελάσεσθε) Sic ed. *Iunt.* niſi quod, operarum credo incuria, καταγελάσασθε habet. In reliquis ſimpliciter γελάσεσθε. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁμοίως) Lege ὅμως. SOLAN.

Pag. 47. *l.* 2. Λόγους) Vide Plut. περὶ τοῦ EI. 200. Inter ſapientes enim, quorum ſententiae Delphis inſcriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὢν ἑ. in *Iunt.* eſt ὡς ἑ. quod videtur ex ὥστε ἑ. formatum. Sic Dem. p. m. 144 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγ.) Addiderat marg. Graev. Hemſterh. conſulendum Duker. ad Thucyd. VI, p. 435, no. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur ὅσον καὶ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. Lucian. & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum deſit ad ſenſum, quem eſſe mancum credebant interpretes Thucydidis. Et quia Codices nonnulli cum Scholiaſte illud ὅσῳ habent, non video, cur dubitarit Duker. id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον poſt ὅσῳ vid. etiam ſupr. ad c. 1 huius Phalar. aliiſque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum ὅσῳ — ἐκκόπτομεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro ſupplendum. Adde Herodian. 2, 3, 17. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epiſtolis Phalaridis. BOURD. i. e. p. ed. Pariſ. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. c. 10 ſeſe extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii ſuſpectum eſt mihi illud φέρειν. Excuſat Phalaris obiectam ſibi vulgo crudelitatem, primo ex inſtituto ſapientiſſimorum legislatorum, qui ſuppliciis & poenis ſumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos eſſe ſubditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, ſeſeque ipſi opponentium, quotidie ſuccreſcere numerum, ut res Hydrae videatur ſimilis. *Quanto enim plures*, pergit, *exſcindimus, tanto plures animadvertendi renaſcuntur identidem nobis neceſſitates*, ſive *occaſiones. Cogimur autem — ac id quod identidem ſuccreſcit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, ſi confirmatum imperium habituri ſimus.* Apparet, nihil minus hic, quam φέρειν, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces ἐκκόπτει καὶ ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere?* Id certe optime reſpondet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπικαίειν. De Iolao, qui Hydrae Ler-

naeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exuſſit, vid. Apollod. II Biblioth. Iens. Suſpectum fuit Ienſio illud φέρειν, pro quo legendum cenſuit θερίζειν, *demetere*. Equidem leviore mutatione malim legere δέρειν, *caedere*. L. Bos. Niſi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi ſignificationem, ut Il. B, 302, — οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiaſtes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι· niſi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. Gesn. Si *tolerandi, perſeverandi* ſenſu accipias, ſtare poterit vulgata; moleſtus enim ille labor eſt & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renaſcitur: quo ſenſu notum eſt φέρειν πόνους, id quod non mera eſt paſſio, ſed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demoſth. adverſus Leptin. p. Pariſ. 562 A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium eſt invidia; nec ulla cauſa eſt, ob quam, qui talia facit*, (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiſcatur*. Ibi πεπονθὼς non eſt, qui invidiam ſubit aut patitur, ſed qui alteri invidet. Licet paſſio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ κραιπάλης· quod ibi *facere* recte vertitur, quia *ſomnum capere, quieti ſe dare*, intelligitur, ubi aeque implicita eſt faciendi atque patiendi facultas. Confer 1 Ver. Hiſt. 4. Immo potius Hemſterh. ad Prometh. ſ. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo ſit *afferre*, ut ap. Long. Paſt. III, p. 125 ed. Iungerm. δεόμεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον· modo etiam ſignificet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo eſt *afferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. ſatis diximus) ideo poſteriore hoc ſenſu cum Geſn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *ſpoliare ſe invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere;* vid. Scholiaſt. Thucyd. ipſumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. Il. B, 302, Ienſ. etiam poſtea adſcripſit, &, vulgatam ſic ſtare poſſe, addidit. Reitz.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Παρὰ δ' ἄτα) Apophthegmata haec in verſus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἑπτὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης·

Τέρμα δ' ὁρᾷν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις·
Τοὺς πλέονας κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγύην φεύγειν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ηὔδα.

Haec addere viſum fuit, ut appareat, Scholia ſatis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. *l.* 1. Ἰόλεων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. *l.* 3. Τοῦτο βουλοίμην ἂν) Depravatiſſimus hic locus eſt, quem ſi quis expedire queat, magnas a me initurus eſt gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδίκως σώζειν τ. ἑ. incommode admodum dicitur, pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere, quam facere, praeſtat iniuriam*, inquit Cicer. Tuſc. V, 19., ubi doctiſſimus enarrator, *ex decreto Socratis* hoc eſſe ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τινὶ, eſſe *ſe gerere erga aliquem, tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque teſtimonia affert. Sed uſque adeo hoc obvium eſt, & quidem cum dativo perſonae, ut multa ſimilia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμερώτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec ſufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accuſativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Baſ. μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον θηριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. *l.* 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius ſcripſerit. SOLAN.

ead. l. 13. Περίλαος) Qui *Perilaus* Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis *Perillus* audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiaſtem Pindari *Perilaus* etiam ſcribitur, ad Pyth. I ſub finem. SOLAN. Tam ſaepe eodem modo ſcriptum in proximis capitibus occurrit, ut non veriſimile ſit, ubique aberratum eſſe; alioqui conſiderari meretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater regis Caſandri eſt, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Geſner. quoque nihil in verſione mutarit, nec ego quidquam hic mutaſſim; quamvis Suidas ex Demoſthene etiam Περίλλος afferat, quod iiſdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* De-

moſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum ſcriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen Περίλλου, ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriuſque lectio mihi iam ſit ſuſpecta. Nam & eiuſdem *Perilai* meminit Demoſthen. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. Πέριλλος δὲ τέχνη χαλκουργὸς habet. Ita ut veriſimile ſit, Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum eſt. Reitz.

Pag. 51. *l.* 8. Καὶ ἀνοίξας) Legend. interpr. Perſ. Bourd.

ead. l. 11. Προστιθέναι) Ἀντὶ τοῦ προστίθει. Attic. Bourd. Προστιθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν) Quod *Fl.* quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. Hom. Iliad. Ε, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρυκακέειν, *tu vero ibi cohibe.* Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτῶς διαιτᾷν· & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commode intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησο intelligere queas, ita alibi κελεύω omiſſum ſtatuere pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciſſ. pag. 386, qui plura congeſſit, unde aeque atque ex his Hippocratis patebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. Reitz.

ibid. Τοὺς αὐλοὺς τούσδε) Sic Long. Paſt. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hiſt. I pr. Et alibi non ſemel. Reitz.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηλούμενον, id eſt, delenitum; ſenſu manifeſto & apto. Palm.

ead. l. 17. Καταυλούμενον) Hic vero mirari ſubit eruditiſſimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par.* ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſur-

pat Ὀρχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. Solan. Καταυλούμενον eſſe in *H. B. 2. Fl. Ald. Fr. P.* & A. ſed male καταλούμενον in *B.* 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquiſitione: ubi enim in re tam manifeſta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in cenſum vocari nihil eſt opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri poſſe Π. Ὀρχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, ſed irrito, hunc locum emendantis, ei anſam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contuliſſe; quod ſi feciſſet, facile detexiſſet, credo, errorem tantum typographicum eſſe illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum ſiluiſſe, liceat mihi animadvertere, in Pariſinae verſione ab Obſopoeo concinnata tamen hoc verbum ſic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delectaris.* At his ſcriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. Reitz.

Pag. 53. *l.* 5. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non eſt, ut interpres, *in eleganti delubro*; ſed *in loco templi conſpicuo*. Sic in Navig. ἐν καλῷ τῆς πόλεως. Aelian. V. Hiſt. L. 2, 13, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, ſupple χωρίῳ. Haec L. Bos in notis Mſſ. Eadem habet in libello de Ellipſi, pag. 164. Ibique & alia ſimilis ellipſeos exempla. Reitz.

Pag. 54. *l.* 6. Δωριεῖς) Vide Thucyd. Solan.

ibid. Προσήσεσθαι) Sic impreſſi omnes. P. & L. προσέσθαι & ſic Dem. 173 A. μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepiſſime uſurpat Noſter. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1; & Ῥητ. c. 16. Solan.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. *l.* 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. Bourd.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magiſter hunc Luciani locum in voce ἰδ. ſed miſerum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *ſecundo* etiam *primum* dicit. Quae, ſi lubet & vacat, in eo emendato. Solan.

Pag. 56. *l.* 6. Δημιουργοὺς) Deeſt in Anglic. Cod. Bourd. Suidas quidem δημιουργοὺς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene ſatisfaciat. Idem cre-

do innuit, quod Livius diſerte docet de magiſtratu Achaeorum ſic dicto; vide XXXII, 22. Conſule etiam Demoſthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, ſic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, ſi volentibus dedicare auferatur poteſtas, quam ſi dedicata auferantur, ſed altius ſe efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui poteſtatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides verti *praemium impietatis*, quod mirum, qui ex Obſopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. *l.* 4. Προσηχόμενον) Conf. Phal. I verſ. fin. & Dial. Mort. XXIII verſ. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδίᾳ) Sic L. melius, quam quod in reliquis eſt εὐδίῳ. SOLAN.

Pag. 58. *l.* 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἃ ἐπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro μὴ ἃ meliori ordine ἃ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex ſua Baſileenſi notavit Gronovius, qui iure quoque caſtigat hic interpretem, reddentem ultima, *etenim incertum eſt, verene dicant, ſiquidem non poſſunt non criminari ea, quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praeceſſit. Οὐχ ὅπως ſignificat *nedum*. Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda ſunt parentheſi. Vertendum autem, *oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea ſe paſſos eſſe dicunt, narrantibus magnopere accredamus, (incertum enim eſt, num vera dicant) nedum ut ipſi ea, quae neſciamus, accuſemus.* IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, *ſiquidem non poſſunt non criminari ea, quae explorata habemus.* Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem ſunt Benedicti. Nam in Baſileenſi editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Obſopoeus, *ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum eſt, iniuſte ſceleris accuſemus.* Certe haec lectio & vocum ſeries videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab prae-

cedenti χρὴ) *nedum ipſos, quae ignoramus, criminari,* quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. Gron.

ibid. Αὐτοὺς) Sic P. *H.* & *B.* 2. In reliquis αὐτοῖς. Verſio noſtra ſenſum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipſos, quae ignoramus, criminari.*) Solan.

ibid. Ἃ μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus noſter; cumque Ienſ. indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi edd. ſed cognovi, veteres *P. I. B.* 2. *H.* &c. iam ſic habuiſſe, ſolamque adeo *Salm.* eiuſque aſſeclam *Amſt.* male dediſſe μὴ ἃ. Reitz.

ead. l. 13. Τ' ἄλλα) Etiam ſupra monuimus, *I.* & alias quoque nonnullas τ' ἆλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per acceſſionem particulae τε accentus mutabitur; eliſio enim per ſe non facit ſyllabam longam. Et cum apoſtrophus tantum ſit reiectio vocalis brevis, eiuſmodi eliſio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non eſt eiuſdem naturae, atque craſis & contractio in uno verbo. Margo *A.* 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoſcet lector has minutias perſequenti. Reitz.

Pag. 59. *l.* 4. Πέτρας γεωργοῦμεν) Πυθῶνά τε πετρήεσσαν vocat in catalogo Homerus. Haec adſcripta erant in marg. *Ald.* Weſſelingi. Reitz.

ead. l. 5. Ὅμηρον) Vid. Il. Β, in Catal. verſ. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. Πυθῶνά τε πετρήεσσαν. Ibi enim Scholiaſtes docet, *Pythona* eandem eſſe cum *Delphis*, quae recentior appellatio eſt. Solan.

ead. l. 12. Ἄσπαρτα —— καὶ ἀνήροτα) Quae citra noſtram operam caſu nobis eveniunt, ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in Paraſ. & Rhetor. Diſcal. natum a fabula inſularum Fortunatarum, de quibus Homer. Odyſſ. IX, Horat. & Lucianus. Cogn. Homer. Od. I, 109. Solan.

ead. l. 13. Ἕλλησιν) Solus L. hanc vocem ſuppeditat ſenſui omnino neceſſariam. Solan. Haec vox in marg. *Ald.* Weſſeling. ita adſcripta legitur, ut potius pro ἄλλοις ſubſtituenda, quam inſuper adiungenda videatur, & haud ſcio, an Codex L. non etiam ſic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum eſt, ita iam adiecto ἄλλοις carere poſſe videmur. Quia tamen Solanus ſic vult, morem geſſi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipſe hunc Codicem inſpexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ ſolum; ideoque fere alterutrum parentheſi incluſiſſem. Sed quia amplius delibe-

ranti melius viſum, ſi utrumque coniungatur, quia ſe ſic vere Graecum facit, ſuoſque Acragantinos Siculos partem quaſi adhuc Graeciae eſſe fatetur, a quibus ſe ſeiungeret, ſi ἄλλοι abeſſet, ideo utrumque iam adeſſe malui. Sic Demoſth. saepiſſime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Etſi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienſibus diſtinguit, ad Hellada propriam reſpiciens. At Phalaridem ſuos cives Graecis annumerare, patet ſupra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες—εἶναι λέγετε· c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime ſe habet. Reitz.

Pag. 60. *l.* 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Θεὸν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui ſerio haec verba legit, mirum ſi non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, *ac ſecundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati ſumus*. Iens. Μετὰ τὸν Θεὸν καὶ εὐποροῦμεν *Salm.* ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno verſu ſerius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Ienſii correctio melius intellecta confirmetur. Reitz.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut eſt in Angl. Cod. *per ſtirpes donaria diſcernere*: ſequitur enim, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. Bourd. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκηρ. c. 4, quamvis ibi *Fl.* φυλ. ut hic A. habeat. Solan.

Pag. 61. *l.* 12. Τὸ κατὰ τὸν Θεὸν) Probe notanda haec phraſis. Solan.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo edd. perquiſivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & ſupra idem ſic habuimus circa fin. 2 Ver. Hiſt. vel initium Tyran. Reitz.

ead. l. 14. Ποιήσομεν) P. *H. B.* 2. Alii ποιήσωμεν. Solan.

ead. l. 15. Μηδὲ πώποτε) Etſi confundi ſolet cum μηδέποτε, plus tamen eſt: nam hoc *nondum*, illud *nunquam* ſignif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hiſt. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & ſeqq. Reitz.

Pag. 62. *l.* 9. Ἔτι) Melius videtur cum ſequentibus coniungi. Solan.

ibid. Αὑτὸν καθιστάναι) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὑτὸν mutandum: quod vidi, poſtquam ipſe iam mutaveram. Reitz.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) An ἄλλου; Guyet. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius ſe res habebunt. Sed an ſana ſint haec, dubito. Solan.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic aude pro *vivendum* etiam alibi Noſter utitur. Ita ἀβίωτον quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. Reitz.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. *l.* 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiuſdem aetatis ab hoc diverſos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γινωσκ. Solan. Vide Dodwelli Diſſert. Iren. II, p. 215. la Croze.

ead. l. 3. Ὦ φίλτατε Κέλσε) Is eſt Celſus, philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit Origenes. Videndus Valeſius ad Euſebium. Menag. Plures fuiſſe Celſos, monuerunt iam viri docti. I. Celſi ſub Hadriano Iuriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoſcit Origenes: alterum ſub Nerone, ſub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celſum) his verbis, Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, cui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi uſque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *ſecta*: Epicureus enim hic ſummus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem ſuo diſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὁρᾷς ὡς διὰ τούτων οἱονεὶ παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. Solan. De aetate Celſi male ſenſiſſe videtur Dodwellus in Diſſert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Sidetae. la Croze.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui

dam Sophiſta, *Peloplaton* dictus, cuius hiſtoriam Philoſtratus ſcripſit in vitis Sophiſtarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diverſus, quamquam forma ſpecieſque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia ſimilitudine formae in utroque, a Luciano & Philoſtrato deſcriptae, & neſcio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuiſſe, ipſe putaram. Mirum autem eſt, Philoſtratum, hominem valde ſuperſtitioſum, cum Sophiſtae vitam ſcriberet, nihil omnino de propheta adſuiſſe. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi ſedem oraculi ſui fixerit, ſed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. Solan.

ead. l. 5. Καὶ ἐποινίας αὐτοῦ) Ἐποινία vox a librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtruſere, quaſi prox, ſive proba vox eſſet. Henricus Stephanus recte omiſit. Patet autem quoque hoc ipſo inferius Luciani dialogo, ubi eſt ἐπίνοια. Marcil. Ἐπινοίας L. *Iunt.* ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἐποινίας. Solan. Ἐπινοίας verum eſſe, vide infra hoc Dial. c. 22. Reitz.

ead. l. 6. Μαγγανείας) Confer ſupra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. Solan.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. ἐν κακίᾳ. Bourd.

ead. l. 13. Αὐγείου βουστασίαν) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam uſus eſt in Fugitivis. Cogn.

Pag. 64. *l.* 10. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πιθήκ.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. Solan.

ead. l. 13. Καὶ Ἀῤῥιανὸς γὰρ) Scripſit is, teſte Simplicio, non ſolum diſſertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. Menag. Hunc Luciani locum adducens Voſſius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, hiſtoriam, cuius hic meminit Lucianus, omiſit. Sub Hadriano floruiſſe dicit, & probat idem vir eruditiſſimus. De eo etiam quaſi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci uſque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Chriſti 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. Solan.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim eſt, Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide Suidam. Cler. Ad Antoninos uſque vitam produxiſſe Epictetus traditur; vid. not. ad Ἀπαιδ. c. 13. Solan.

Pag. 65. *l.* 1. Τιλλιβόρου) Huius an meminerint alii ſcriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μόνην) Quae ſit illa Minya regio, iuxta cum ignariſſimis ignoro. Μινύας γῆ dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, ſi mihi credis, leges confidenter Μυσίαν. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iiſdem verbis in ed. Graev. Menagio adſcribitur, quam modo ex Guyeti nott. Mſſ. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόσθετον) Quomodo id deprehenſum ſit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσθέσεις inter muliebria lenocinia apud Philoſtratum recenſentur pag. 931, ubi interpres & hunc Luciani locum appoſite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργὸν) Τὸ σεμνὸν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. *l.* 4. Ζεῦ ἀποτρόπαιε) Recte ſecundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαίους, mendoſum eſt, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeſchylus Prometh. vinct. Ἑρ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι. Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ Ἐχθροὺς ἴδοιμι. Ex quo Plaut. Aſin. Act. 3, Sc. *Agedum. Ar. Hem, adſpecta, rideo? utinam male qui mihi volunt, ſic rideant.* Sic Terent. Eunuch. Act. 4. Sc. 3. Albin. Conſ. ad Liv. *Urbs genuit, & vultum miſerabilis induit unum. Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.* Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinoroſi. Meminit horum & Aeſchines adverſus Cteſiphontem: οὔτε γὰρ Φρυνώνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. Eraſmum ad proverbium, *ne in Iampygum incidas.* COGN. Vide Ovid. Metam. XIII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Eraſmum in proverb. εὐρυβατεύεσθαι VORST. Scholiaſtae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυνώνδαν) Pravitate notum fuiſſe Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Ariſtodemum intelligat, neſcio: plures enim ſunt huius nominis Tyranni; vide Scholium. SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo ſupra N. Δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ῥουτιλιανῷ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD. De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clariſſimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 1. Ὑπὲρ αὐτου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ *B.* 2. In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil ad noſtram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paulo poſt plenius, *ne comparandus ad illum eſt*. Exempla Graeca paſſim quoque obvia. Vid. fratris cariſſimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.) Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, ſcriptorumque eius conſilium atque inſtitutum noſſe diſces. Ex animo enim quin hic ſit locutus, cur dubitetur nulla cauſa eſt. Cur ergo, inquies, ſi de magnis illis viris tam magnifice ſenſerit, perpetuis eos inſectatur calumniis? Dicam: ſub eorum perſona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitioſiſſimae praetendebant. Reliqui fere ioci ſunt, eximiis illis viris nequaquam fraudi, ſi lector ſapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani teſtimon. Duker. ad Thucydid. VI, 86, ubi πολλοστὸν μόριον nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Polluc. L. IV, ſegm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλοτάτην) Vitioſe legitur, ἄλλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. Ratio linguae poſtulat ποικιλωτάτην. Id alibi obſervatum, vel potius non corruptum, apud Noſtrum: ut de Saltatione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται &c. IENS. Ποικιλωτάτην Ienſii emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. *l.* 2. Βουλήσεως) Ibidem non multo poſt, pro τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυῖαν, reſcribe βουλήσεως. Sic habet Baſileenſis anni 1545. IENS. In pleriſque impreſſis βολήσεως ſcriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui ſi callidi ſint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu.* Sed utramque nunc *B. P.* & Ienſium monentem laudo, qui βουλήσεως reſtituunt, quod Graecum & venuſtum. V. verſus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illuſtrant, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iuſſit in marg. Solanus conferre Th. Magiſtrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonſtrandum, ἐπέχειν modo eſſe ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & κωλύειν ſignificet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt Bos de Ellipſi, & Elſner. ad Act. Apoſt. III, 5; ubi de mendico, ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Boſium ſentiat, & non ὀφθαλμοὺς, ſed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expreſſis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elſnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti eſt, ut alteruter multum a vero aberraſſe dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpres, *ut licebat ex ſtipula coniicere;* recte quidem, quantum ad ſimplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpres Graecus anonymus Homeri, ad Odyſſ. Ξ, v. 214, ita ſcribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔνεστιν νοῆσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν κατανοῆσαι. *Nam quemadmodum ex ſtipula licet cognoſcere pulchritudinem demeſſarum frugum, ita ex ſenili corpore priorem formam intelligere* licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiaſta paulo ſupra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (ſive, ut Heſychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) ſumitur etiam metaphorice pro ſenectute, ſive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, *aetate effoeta;* quemadmodum & καλάμην interpretatur item Heſychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλομ. A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. cap. 17, & paſſim apud optimos ſcriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπῳδ.) Cf. ſupr. Μισθ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) *Deſcouvertes.* Ἀναπέμπω, *emitto, ſurſum mitto,* Etym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, ſe ſuis incantationibus theſauros alte ſub terra defoſſos, ſurſum evocaturos. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυᾶ) Non quidem immerito varietatem quaeſivit diligentiſſimus Solanus: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυὴς, ſi paradigmata grammatica ſpectes, ut ἀληθέα ἀληθῆ· & εὐφυῆ Vorſtius etiam margini Baſil. 2 adſcripſerat. Verum neuter videtur attendiſſe ad exceptionem, quae εα purum tam in α quam η contrahi monet, ſic ὑγιῆ & ὑγιᾶ utrovis more dici, & poſterius quidem frequentius, Grammatici iam tradidere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. Reitz.

Pag. 69. *l.* 4. Θῶνος) Anglic. Θόωνος & ita interp. Bourd. Conf. Homer. Odyſſ. Δ, 230. Θῶνος ſcribitur apud Hom. l. c. ad quem locum manifeſto alludit: cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctiſſimo Philoſtrati interprete, nomen id fuiſſe Tyanenſi, (ad p. 148.) quem Aegyptium inſuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem eſt, apud Philoſtr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem participem ſuorum arcanorum Apollonio Noſter tam diſerte tradit. Solan.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis eſt apud Homerum, praecipue Odyſſ. Δ, quod uſurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio miniſtrant. Cogn. Hunc verſum vid. ibid. Odyſſ. Δ, 232. Reitz.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Angl. οὗτος. Bourd.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων) Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. Marcil. Huius vitam 8 libris Philoſtratus deſcribit: hunc Hierocles Chriſto aequiparavit: contra quem Euſebius ſcripſit. Cogn. Secuti hic ſumus emendationem Marcilii: nam τῷ deeſt in noſtris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & ſimul magus, cum Apollonio Tyaneo diu verſatus fuerat, qui paulo ante centeſimum a Chriſto nato annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Huius imberbis adhuc diſcipulus Alexander: unde facile patet, initio fere ſeculi ſecundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum ſeptuagenarium deceſſiſſe ſub finem imperii M. Aurelii Antonini, quod ex ſeqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico habet c. 48. Solan. Emendationem Marcilii adeo neceſſariam exiſtimavi, ut eam receperim, contra edd. Reitz. Τῷ πάνυ non comparent in Mſ. Reg. 3011. & abeſſe vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγῳδίαν) Non ſic de eo ſentiebat Philoſtratus, qui viri vitam conſcripſit, etiam nunc exſtantem. Non Eunapius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους Θεοῦ, librum eum inſcribi iure potuiſſe cenſebat. Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Erudiriſſ. certe Philoſtr. enarrator Lucianum cum Apuleio coaetaneo primos facit, praef. pag. 33. Solan.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, ſed Carthaginis iam excidia agitabat animo. Solan.

ead. l. 15. Χρονογράφῳ) Forſan χρησμογράφῳ, ut infra cap. 10. La Croze. Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi καὶ συγγραφέας καὶ λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. Reitz.

ead. l. 16. Καθιέντων) Circulatoremne intelligit? Solan. Κατιόντων aliquem legendum coniicere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. Reitz.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. Guyet.

Pag. 70. *l.* 2. Παχεῖς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. Bourd. V. Ariſtoph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. Solan. Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχεῖς de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliiſque aliorum teſtimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. Reitz.

ead. l. 3. Τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo *vulgus* & *res vulgares* ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὄναρ — ἕν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur πένητας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. *Amſt.* (ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas;* cum non ſufficeret Vulcanii verſio, *in Arabas, populoſam gentem.* Reitz.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένοι. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. Gesn.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eoſque aeſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemſterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX, p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαίμονος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De ſerpentibus Pellaeis Caſaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. GUYET.

Pag. 71. *l.* 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν) Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonact. COGN. Δυεῖν edd. Atticum, neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. SOLAN. Δυεῖν ait Solanus edd. habere; at Pariſina habet δυοῖν. Vorſt. in *B.* 2. etiam δυοῖν adleverat, fruſtra. Quid in *Iunt.* fuerit, neſcio, nam Solanus eam ſic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas: quare edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quaſdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen δυεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuiſſe in *I.* Sed Solanum correxiſſe δυεῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. *Baſ.* ubi δυεῖν σταδίοιν. Et δυεῖν νεοῖν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialect. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφοὺς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae ſupra annotata ſunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχίδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philoſtr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. *l.* 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. Bourd.

ead. l. 4. Ὅπερ μειζόνως) Angl. ἐπὶ μεῖζον. Bourd. A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12 a me annotata ſunt. Solan. Conf. mox c. 26. Reitz.

ead. l. 9. Χαλκηδόνα) In nummis aliter, ut plurimum, ſcribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. Reitz.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen, quid voluerit, aſſequimur, ut non admodum de emendatione laborandum ſit, niſi forte Mſſ. aliquid ſuggerant. Solan.

ead. l. 11. Προσοικοῦν) Adſcripſit Solan. vid. infra in Δεψ. c. 2, Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; ſed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione uſurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσοικον admittere malim, ſi quis Cod. addicat. Reitz.

ead. l. 13. Τὰ οἴκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. Solan.

ead. l. 17. Τοὺς πολλοὺς) Conf. ſupra dicta ad c. 6. Reitz.

Pag. 73. *l.* 2. Κυμβάλοις κροτοῦντα) Quamvis *plaudo* ſignificat, tamen & tranſitive uſurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo;* vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam conſtruunt cum accuſandi caſu, ut Alciphr. I, Ep. 12, pag. 50, αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noſter Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accuſativo autem etiam Hom. Il. O, 453, ubi κεῖν' ὄχεα κροτέοντες, eſt *vacuos currus quatientes, cum ſtrepitu.* Reitz.

ibid. Κοσκίνῳ — μαντευόμενος) *Cribro vaticinans*, ſtulte de rebus occultis divinans, paroemia ſumta a divinationis genere, quod ſuſpenſo circumactoque cribro peragebatur. Cogn. Paroemiogr. Bourd. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις. Guyet.

ead. l. 11. Μέτεισιν) Praeſens pro futuro: ſic ἐστὶ pro ἔσται, & ſimilia, vid. Ienſ. & Hemſterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere eſſe, vid. Commentt. ad Ariſtophan. Plut. 70, ubi ἄπειμι, abibo. Et vid. Hemſt. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Paſt. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, *& veniet Methymnaeis hoſtis ſat infeſtus*, ut vertit Iungerman. Sed & potuiſſet *hinc abibit* vertere. At vix quidquam intereſt, & alibi de hoc ſignificatu agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen Alciphr. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praeſens ſit, an fut. 2, vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. Reitz.

ead. l. 15. Κἀκεῖνοι) Sic ed. *l.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallem γοῦν pro γάρ. Solan.

Pag. 74. *l.* 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεὶς) Dico ad lib. 2 Heliodor. Bourd.

ibid. Προεισπέμπεται) Angl. προπέμπεται. Bourd. Προεισπέμπεται, *pompa inducitur.* Guyet.

ead. l. 6. Μεσόλευκον) Qualem reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibuſque bonis literis optime meritus, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. Solan. Καὶ μεσόλευκον) Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt aſſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paulo poſt omittitur ante ἄρπην. Reitz.

ead. l. 9. Ὄλεθροι) *Peſtis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. Guyet. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate edd. aut Codd. etſi adiectivum ὀλέθριοι ſic uſitatius, & pluralis ſubſtantivi ὄλεθροι alibi nondum a me obſervatus eſt. Reitz. Sic iterum ſubſt. pro adi. infra de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Iov. Trag. c. 43, Pſeudol. c. 17 & 18; ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non ſit movendum. Idem *in Addend.*

ead. l. 12. Περσίδης) Περσείδης. Guyet. Parum abeſt, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis eſt ap. Ariſtoph. Veſp. 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adiectivum quoque. Poteſt ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. Reitz.

ead. l. 14. Οὕτως) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem cap. 39. Solan.

ibid. Ποδαλείριος) *Podalirius* Aeſculapii filius, cuius ſe filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκκης) Lege, ſi lubet, Orig. c. Celſ. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recenſetur, in quibus miracula ſua edere credebatur Aeſculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aeſculapii in ea urbe celeberrimo & antiquiſſimo. Eſt autem urbs Theſſaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aeſculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύεσθαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεσθαι. Vocem στύεσθαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεσθαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem ſententia, melius, quam ut in impreſſis eſt, στύεσθαι. Senſum vulgatae aperiet Ariſtoph. Lyſiſtrata, eundem fere, quem alibi per οἰστρῳ φέρεσθαι, aut ſimile quid, effert. V. 'Ον. c. 33 bis, & 51. Sed nec caſtior ſolum vox στέλλεσθαι, ſed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Noſtro familiaris. V. Νεγρ. cap. 2, 3, & paſſim. SOLAN. At verſio Geſneri στύεσθαι ſervat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύεσθαι in verſione ſervati. Sermo eſt de homine μάχλῳ & γυναικομανεῖ, oratio ſatirica. GESN. Repoſuimus edd. vett. lectionem στύεσθαι, quam agnoſcit etiam Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εὔρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. BOURD.

Pag. 75. *l.* 2. Κατὰ Τύρσιν) Deſcriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. 'Αλέξανδρος, vel ἀλεξητὴρ *auxiliator*, plenius expoſita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & ſeq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Boſium non exſcribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος) Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne, ſi poſſem quidem, vellem. Non eſt hic quidquam ingenii, ſed, ut in toto hoc genere, ſtribligo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque 'Αβωνουτεῖχος. *Auſoniorum* mentio indicat, ſub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* eſt Α, *tres decades* Λ &c. 'Αλεξητῆρος nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΞ. niſi adiiceret, eas primas quatuor literas eſſe in voce 'Αλεξητήρ. GESN.

ead. l. 3. 'Εκ πρώτης) Aenigma eſt, quo (Α Λ Ε Ξ) ἀνδρὸς deſcribitur.

Α. 1.	4) 96 } 24
Λ. 30.	8
	16
Ε. 5.	16
Ξ. 60.	——
——	00.

Summa 96, per 4 diviſibilis.

Alexandri autem etymòn. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum poteſtate in *Ald.* 1 *W.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo poſt*. Rectius, *poſt longam abſentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata verſione tamen eundem ſenſum elicere queas. Sic & Ariſtoph. Plut. 1046, Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etſi negatio nulla in Graecis, tamen qui *poſt longum tempus*, vel *longam demum abſentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Paſt. IV, p. 106 ed. Moll. Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ, *herum illas omnino poſt longum intervallum eſſe viſuras*. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impoſtorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπόμορφόν τι) Figuram videbis in nummo, quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *picta*, ποικίλη. Κατάγραφος idem, quod καταγραπτος. Catull. *Catagraphoſque Thynos*. GUYET. Locus Catulli eſt in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. obſervatt. Voſſii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Ἄνδρος) Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλέξανδρος· alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Α & Ξ non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. *l.* 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem ſcribit, mirabitur nemo, qui Suidam conſuluerit. De Aeſculapii forma vid. Ovid. Metam. XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτὴ) P. non ut in reliquis αὕτη. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλειβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. συνθλιβόμενον. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. ἐνθεαζόμενοι. BOURD.

Pag. 77. *l.* 1. Δειξομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῆ τὸν Θεόν. Non profecto ipſa urbs erat oſtenſura ἐναργῆ τὸν Θεόν. Non id voluit Pſeudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod eſſet oſtenſura, ſed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praeſtigiis ſuis plebi eſſet oblaturus. Scribe ergo δεξομένην. Confirmant emendationem noſtram, quae ſtatim eadem pag. ſequuntur, ὕμνους τε ᾖδεν (ὁ Ψευδόμαντις) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aeſculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret.* IENS. Δειξομένην mihi fere melior videbatur, quam ſi δεξομένην dixiſſet; non modo quia *palam* additur, quo ſignificatur, Deum ante non conſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12 f. praedixit, *eum appariturum.* Tum etiam propter ſingularem verbi δείκνυμι energiam, quam vid. ab Hemſterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba ἔδειξε τὸν Δία· quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod iam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἥκειν magis movet, & quod δειξ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe. Sic Hom. Il. Υ, 700, Πηλείδης — θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *data dextra recipere,* poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὼ, καὶ δεικνύμενος, ait, δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehendens* &c. ideo, inquam, & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, relecto § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθνήκεσαν) Conf. ſupra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνὰς) Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam, diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diverſas ponit, eiuſdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re conſule, ſi lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Chriſt. &, qui eam rem fuſe proſecutus eſt, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προφηκοδομημένην) Ceteri Codd. προφηκονομημένην.

BOURD. In ed. *Fl.* ut edi curavimus, προφητονομ. In P. & Cod. B. mendoſe προφηκονουμηνμ. In rel. προφηκοδομημένην. SOLAN.

ead. l. 10. Πηγὴν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epict. p. 239 C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχῃ ἀγαθῇ) Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario conſilio illud τῇ inſeruimus: nam & ſic infra c. 38 huius Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in Vit. auct. cap. a fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πώματος) P. & ed. *I.* στόματος, quod minime ſpernendum. SOLAN.

Pag. 78. *l.* 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus, *non ex Coronide per Iovem, id eſt, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice:* quae ſic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Iovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aeſculapii ex Apolline: at Gorone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens, & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id, quod ſcripſit in Gallica verſione Sponius, *tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois,* & quod addit in margine, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰκίσκον reddidit *aediculas*, cum exigatur numerus ſingularis. GRON. Optime verterat Eraſmus: quamquam aliter viro clariſſimo viſum. Optime etiam Sponius. Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem eſt cum Κορώνη, quod cornicem deſignat. Non, inquit, iam Coronidis filius; aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi reſcribendum pro vulgato γεγενημένον; nam eſt a γεννάω· ſic enim recte mox c. 18 ſcribitur: ſic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiuſd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam ſexcenties recte apud LXX,

& in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo ν alterum in compluribus edd. omiſſum eſt, ut iam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed 'Ορχ. 56 γεγεννημ. rurſus eſt, item cap. 23 huius Dial. a γέννημαι. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiuſmodi caſibus edd. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τοῦ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi νν duplicabo, quoties ad id animum advertero. Reitz.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Neſciebam, quid Geſnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, cum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hiſt. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etſi noram, & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Paſt. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ δειλινόν. Iterum pag. 46 ed. Iungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἐπάγων (αἶγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing. Poſtea vero didici, Geſn. τινὰς intellectum velle, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. Reitz.

Pag. 79. *l.* 2. Τοὺς ἐγκεφ.) Mira phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile eſt coniicere; niſi forſan pro eius ἐξηρημένων legendum ſit, ἐξηρημένον, eo nempe ſenſu, quo vertunt—*cor eſſet exemtum*. V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, ſi forte quid lucis hinc affulgeat. Solan.

ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξῃρημένων) Προεξῃρημένων. Itaque ſequitur πρόβατα, p. ſeq. (immo ſtatim verſ. ſeq.) Marcil.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. Guyet.

Pag. 80. *l.* 5. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male ſic habebat: ἀνθρωπίμ. καὶ ταῦτα καὶ δείλαιον, abſurde prorſus. Solan.

ead. l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; ſed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Οἰκ. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. Solan. Utitur & Homer. Odyſſ. Π, 159, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα. Reitz.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos diſtinguere inter πόνηρος miſer, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. ſupra de Merc. cond. ad cap. 23. Etſi credo, poſteriorem diem hanc diſtinctionem inveniſ-

ſe, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim eſt a πόνος & πένομαι. Praeſtat tamen diſcrimen bona cum ratione introductum obſervare. Reitz.

Pag. 81. *l.* 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Deleverat Solanus ταῦτα & καὶ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abeſſe credo: verum quia facilior eſt omiſſio, quam eiuſmodi additio, & locutio non infrequens eſt, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rurſus infra c. 38, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο, & alibi non ſemel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα coniungi amant. Long. Paſt. L. 2, p. 63, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες. Reitz.

ead. l. 9. Τὰ τοιαῦτα) *Fl.* ed. & P. Codex; cum nulla diverſitas in collatore ſit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. Solan.

Pag. 82. *l.* 1. Εἰκόνες) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam cuſos cum imagine & nomine iſtius Glyconis, quorum ad nos uſque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum ΓΛΑΤΚΩΝ legi prodit. Sed haec poſtea, nondum enim nunc Romam uſque fama eius pervenerat. Solan.

ead. l. 3. Γλύκων) Cognomen hoc: Aeſculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam ſupra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo ſeſe hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illuſtrantem adi Spanhem. 213 & 721. Solan.

ead. l. 6. Φάος ἀνθρώποισι) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam ſalutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. Il. Π, 39, & Ariſtoph. Pl. 69 confirmat. Reitz.

ead. l. 8. Ἀμφιλόχου) In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & Noſter alibi, & alii agnoſcunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἐκκλ. c. 12, oraculum, Ciliciа, & duo oboli &c. v. etiam, ſi lubet, ſub finem Φιλοψ. c. 38, in Dial. Mort. III, & hoc ipſo in libro c. 29. Oraculi huius Amphilochi meminerunt & alii, Plut. 999, 2, & 771; Xiphil. in Commod. p. m. 290, ἐστὶν ἐν Μαλλῷ (ſic enim emendandus ex Noſtro aliiſque Xiphil. pro vitioſo Μαλῷ) πόλει τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾷ δι' ὀνειράτων. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuiſſe, quod veritatem hiſtoriae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam προτρ. p. 9, 1. — Hactenus de oraculo Mallenſi: de alio eiuſdem oraculo ſupra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipſo *Amphilocho* incidit quaeſtio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius;* at alio in loco ſ. laudato, *nepos*, non *filius*, innui videtur. Ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὤν, Ἐκκλ. c. 12; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaeſtione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Celſ. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuiſſe: quod ut confirmare non poſſumus, ita nec reiicere. Quae ibidem de Mopſi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo ſimilia ſunt, ut unum idemque fuiſſe, etiamſi Strabonis auctoritas deeſſet, cenſenda fuerint. Is autem diſerte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopſi* fuiſſe docet XIV, p. m. 464 B. Amphilocho aliud oraculum fuiſſe in Aetolia ait I. Caeſ. Bulengerus; cuius meminiſſe ait Ariſtidem Or. in Bacchum. Aeſculapii etiam oraculum in Cilicia fuiſſe, idem I. Caeſ. Bulengerus tradit ex Euſeb. III, Vitae Conſt. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae ſortes redditae, nulla futura praedicta; ſed tantummodo ſanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis paſſim memorantur. V. Ariſt. Πλ. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum ſcripta eſſent, incidi in Heinſii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendaſſe. SOLAN. *Antilochus* neſcio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cuius oraculi & Noſter ſemel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros reſtituendum ſit hoc nomen. Quin potuit ipſe Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo ſonis. GESN.

ead. l. 9. Τὸ ἐνδ. λαβ.) Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e muſicis interpretari malui, quam ex equeſtri ratione, ubi pedis ictum & concuſſas habenas notat, quibus equus admonetur eundum eſſe; vid. Pollux I, 210. Muſicae illius rationis elegans exemplum eſt in Iulian. Ep. 41, p. 421 Lipſ. Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μνηστεύεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur Budaeus; & totum hoc ἐνδόσιμον copioſe illuſtrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic ſupra Abdic. c. 1 f. SOLAN. Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε) En duo participia

iuncta ſine copula: quod non ita frequens Noſtro, tamen recte ſe habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epiſt. 4, pag. 20. Reitz.

ead. l. 14. *Δύ' ὀβολοὺς*) Cf. iterum infr. Ἐκκλ. c. 12. Solan. Immo potius, ſi quid opus, confer mox c. 22 & 54. Reitz.

ibid. Ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα προειπὼν) Mſ. ῥητήν τινα ἡμέραν ἄνευ τοῦ προειπών· forte ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπὼν, *definitam diem ſurrexit praedicendo.* Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon ſit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diſſ. III de Uſ. ant. numiſ. Graev.

ead. l. 16. Ῥητήν τινα) Scil. ἡμέραν. Guyet. Quia Solanus ſic iuſſit, & tribus teſtibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in ſimilibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum poſt ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani teſtimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etſi omitti poſſe non nego. Reitz.

ead. l. 17. Ἡμέραν) Sic G. P. & ed. *I.* niſi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis deſcriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἄνευ τοῦ προειπὼν, i. e. ſine verbo προειπών. Ita etiam ſtare poſſe ſententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod ſentio dicam, venuſtior ſenſus abſque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. *I.* habet μαντεύεται. Solan.

ibid. Ἐκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone ſacerdos numerum modo conſultantium & nomina audit. Solan.

Pag. 83. *l.* 1. Ὃ *μάλιστα*) Sic Mſ. Reg. 3011. In impreſſ. aberat ὅ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino τὸ *quaſi* inſerui, quod Geſn. haud aegre feret. Reitz.

ead. l. 7. *Σεσημασμένον*) Eodem modo oracula ſua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrob. I, 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοψ. c. 38. Solan.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένων) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένων magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένων. Quin hoc & ſequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falſum eſſe: clauſi enim & obſignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo ſolum conſiſtebat, quod oraculum intelligere poſſet contenta, non laxatis vinculis ac ſignis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam reſponſa debebant exterius inſcribi, non intra librum ipſi quaeſtioni ſubſcribi; alioqui enim fraus nimis craſſa etiam ſuſpecta fuiſſet multitudini. Et Lucianus artificium clam reſignandi libellos detegens, diſerte prodit, pſeudoprophetam ea, quae quiſque ſciſcitabat, ſic legiſſe, inſpexiſſe, non addens ibi quoque ſubieciſſe reſponſum, quod non omiſiſſet, ſi verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem ſigna tollendi, rurſus ait, impoſtorem ſigno ſublato *libellum legiſſe*, ac ſtatim denuo clauſiſſe. Ubi rurſus narratur, *lectum tantum libellum*, de *ſubſcriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, ſed poſtea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum eſt; nec ſignificat adeo locum, ubi ſcriptum ſit reſponſum, ſed relationem ad quaeſtionem propoſitam. Et ſic rurſum eſt hac Diſſ. c. 49 & 53. Sic ὑπὸ in compoſitis ſolet reſponſum ſignificare, ut in ὑπολαβεῖν, aliiſque, ut apud Aeſop. Fab. 69, καὶ ἡ ὗς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens*: quod ad noſtrum tamen ſcopum idem eſt. Sed Fab. 88, ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, & alibi. Sic *ſuſcipere* pro reſpondere, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἔπος) Hic ſignificat *pro re nata*, vel *ad rem appoſite*: quod quidem notum. Nam etſi *carmine* reſpondere ſolitus ſit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem ſit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἔπος γράφειν ſignificare *carmine conſcribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα) Saepe utitur hac phraſi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. *l.* SOLAN.

Pag. 84. *l.* 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adſcripſerat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Diſputat. Archelai pag. 27. Sed non ſatis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non poſſum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βηρυττίας) Saltem debuerant editores facere Βηρυτίας, ut in verſione exhibuit quoque Eraſmus. Sed ex illa ipſa literae ταυ duplicatione odoror, dubium nullum eſſe poſſe, quin Lucianus ſcripſerit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios uſus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Inſulſe ad oram libri ſui retulit Sponius *poix Berittienne*. GRON. Auctor, exponens, quid ſit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης Βηρυττίας καὶ ἀσ-

φαλτοῦ. Sagaciſſime vidit Gronovius pag. 1034, (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Flor. Iens. (Βρυττίας legendum cum Dioſcor. vel Βρεττίας· v. Strabon. *Vorſt.*) Secuti ſumus ſcripturam ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis Βηρυττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 Βρέττιοι. Et AG. VII, 414, & IV. Solan.

ead. l. 13. λίθου τοῦ διαφανοῦς) Suidae φεγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, ſi talis fuerit, qualis ab Ariſtoph. Scholiaſta deſcribitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiaſtes, & ex ipſo Ariſt. ſatis patere videtur, *cryſtallum* fuiſſe, ita conformatum & expolitum, ut ſoli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris noſtris convexis curioſitatis fere gratia praeſtamus. Suidae & Scholiaſtae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kuſterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononienſi habet in ſua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic eſt λίθος διαφανής; Cryſtallumne, an ſilex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: ſed de eo iudicium ſit penes viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide ſpeculari videndus Aegineta.) Solan. Apud Ariſtophanem vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τὴν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In ſimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanſchen Tripel* vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. Reitz.

Pag. 85. *l.* 4. Τιτάνου) Attice hoc dictum. Solan.

ead. l. 11. κατὰ Μάγων) *Celſi libri contra magos.* Guyet. Periit hoc praeſtantiſſimum Celſi opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Celſ. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Ariſtotele & Hermippo ſcriptorum. Suidas etiam Antiſtheni librum, cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. Solan. Guyeti obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Geſneri

jam ſponte correxit. Reitz. In marg. MSti Reg. 2954 adv. κατὰ Μάγων hoc legitur Scholion: Οὗτος ἴσως ὁ Κέλσος, καθ' οὗ τὰ Ὠριγένους συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἔχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: *reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius*. Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem veroſimilia dicendi iungens ſollertiae ingenii*. Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt artes, quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. Erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta inprimis ad mimum illum decenter agendum. Graev. Ἔχρα) P. In reliquis ἔχρη. Solan.

ead. l. 15. Εἰκαστικὸν) G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. Solan.

ead. l. 16. Λοξὰ καὶ ἀμφίβολα). Vid. Orig. contra Celſum p. 53 ed. Cantabrig. la Croze.

Pag. 86. *l.* 5. Εὐδοκίμουν) Addiderat Solanus legendum ηὐδοκίμουν. Sed in hac diphthongo non ſemper opus eſſe augmento, nec in aliis, vid. ſupra ad 1 Ver. Hiſt. cap. 13 ad verbum τετάχατο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμην aeque dici atque ηὐχόμην. (Immo frequentius) & ſic εὔχοντο Homer. Iliad. Γ, 296, & ubivis, ubi augmentum propter verſum non poteſt dici abiectum. Idem ex Heſych. & Pind. allatum vid. ap. Maittair. de Dialectt. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etſi dixeris ηυ magis Atticum eſſe, quod tamen non ſemper opus eſſe in Noſtro obſervavi. Reitz.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praeſcripſiſſe aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuiſſe contra laſſitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpres, *ex adipe ſuilla confectum*, cum ſit *ex adipe urſina*. Ἄρκτος urſus, ἀρκτεῖος, urſinus. Sed in Mſ. legitur αἰγείου *caprina* adipe: quod utrum magis probandum, non ſatis liquet. Nam & urſinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus proſunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliiſque medicis conſtat. Nec ἄκοπα ſunt tantum remedia contra laſſitudinem, quamvis proprie eo nomine illa ſignificentur, ſed & quae ad dolores corporum, & tumores ſcirrhoſos, alioſque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi κυτμίδα, hoc eſt ἄκοπον, oraculum ſeu impoſtor iuſſit adhibere πρὸς ὀδύνην πλευροῦ, *ad dolorem laterum*. GRAEV. Benedictus *adipe ſuillo*. Certe accuratior Eraſmus *urſino adipe*: etſi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omiſſio literae ταυ, ipſe Lucianus in Demonacte oſtendit, a quo ait Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα, οὐκ 'Ονώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe cum dixiſſet, λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἀῤῥενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι, in ſequentibus reddit, οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκείου, quod idem eſt atque ἀρκτείου, ſanum ſenſum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique urſinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo conſiderato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elſner. ad probandum ... in Ev. Marc. XI, 24, ubi καὶ ἔσται ὑμῖν vertit, *& dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani ſunt eadem; ſed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra Icarom. cap. 22 pr. ἔσται πάντα, ἦν δ' ἐγὼ, *fiant omnia*, (ſcil. quae iuſſiſti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phraſi Novi foederis, dum dativus acceſſerit, ut in illo Polyb. I, cap. 45, τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς, quod idem Elſner. ibid. affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quaſi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *ſi Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis Amphilochum fere imitatus, ſed longe praetergreſſus, & in oraculorum pretio, quae ſumma rei erat, antecellere ſeſe voluit homo callidiſſimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipſa priore ſumma maius. SOLAN.

ibid. Δύ' ὀβολὼ) Vid. ſupra c. 19, δύ' ὀβολοὺς plurali numero dicit; ſed ut poſteriores Graeci duali rarius uſi ſunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiſcue

ſunt uſi. Sic Noſter Somn. § 6, *δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν.* Ubi poſt *δύο* pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem uſitatius in membris, quae natura bina ſunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rurſum ait *τὼ θείω ἀμφοτέρω*, at contra paulo ſupra, *δύο ὀφθαλμούς*. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, *Χαίρετον ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον* &c. Exempla ex Luciano antiquioribus ſimilia plena manu congeſſit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciſſ. p. 50—52. Addo, quod rarius, ſi verum eſt, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaſte notatum in edit. Hervag. pag. 161. *Ἔνιοι* ait, *δὲ λέγουσι συμπεπρεσβευκέναι καὶ Φοίνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλειόνων αὐτὸν τετάχθαι· ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ ἆσσον ἰόντε, καὶ ὡς ἐπὶ, τὼ κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα.* Verum eoſdem illos graviter errare, qui hoc *ἰόντ'*, quod eſt ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum ſit pro dativo *ἰόντι* poſitum, recte pluribus demonſtrat S. Clarke ad eum verſum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falſam eſſe Scholiaſtae obſervationem, de qua Clarkius tacet; etſi rurſus ei aſſentior, verſum illum Il. I, 182, *Τὼ δὲ βάτην*, ad Aiacem & Ulyſſem ſolos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiaſtae, quod ex Odyſſ. Θ, 48, eſt petitum, ubi *Κούρω δὲ κριθέντε δύω καὶ πεντήκοντα Βήτην*, *iuvenes vero electi duo & quinquaginta Ibant*, manifeſtum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* ſine *πεντήκοντα* ſpectatum, trahi queat: quaſi bimembris eſſet oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant.* Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur: etſi diſcretio ibi maior, tamen ad illuſtrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari poſſe arbitror, ut perinde ſit: nam omnis quidem dualis eſt pluralis, at non inverſe. Si cui autem certius conſtet, dualem nihil aliud eſſe, quam antiquam dialectum Atticam, ſeu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis exiſtimat; velim apertiora teſtimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — *Χείμαρροι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλλετον*, de duobus fluviis recte intelligitur. Reitz.

ead. l. 12. *Οἰκοθεν*) *Οἰκόθεν*. Guyet. Quaeſtum, quem A-

lexander impoſtor reddendis oraculis fecit, exponens Noſter, ait, Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον· *conſtitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum iſtud cenſeas, mi ſodalis, pretium, neque quaeſtum hunc fuiſſe exiguum* &c. quem alium haec verba ſenſum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. Iens. Οἰηθῇς L. In reliquis prave οἰηθεὶς. Solan.

ead. l. 14. Ἀνὰ) L. ἅμα, quod ut non ſpernendum, ita minus elegans exiſtimo. Solan.

Pag. 88. *l.* 1. Ἀναφέροντες) Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. Suid. in ἀνέφερον· ſed ſi Codicum copia ſuppeteret, non dubito, quin ἀνανήφοντες ſcriptum ſit in optimis; ut Ἐρωτ. c. 7, Ἑρμ. cap. 84, qui poſterior locus huic per omnia ſimilis. Adde Ὀρχ. cap. 84. Solan. Ἀναφέροντες) Nihil hic ſine Codicum auctoritate muto; etſi ἀνανήφοντες aptiſſimum foret, quod Solanus in textum recipere cogitarat, ſine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Paſt. III, p. 124, εἶτα ἀνενέγκων ἐθάῤῥει, *dein ſe colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad ſe redire* dicuntur, poſtquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *abſentes*, ut eſt in proverbio, *abſentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam ſtudioſe potius conſervandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus teſtimoniis firmarem, ſi per feſtinantes operas liceret. Reitz.

ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, creviſſe iam numerum Chriſtianorum in his oris, hinc patet; ſed ideo potiſſimum, ut ex ore ipſo adverſariorum pateat, dediſſe operam Chriſtianos gnaviter, ne ſibi aliiſve imponi per praeſtigiatores paterentur: quod ideo obſervandum inprimis eſt, quia faciles alioquin & ſimplices homines plerumque & erant & habebantur. Solan.

ead. l. 10. Μολυβδίνας) In omnibus legitur μολυβδαίνας· quod ferri cum non poſſit, mutandum cenſuimus. Solan. Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat Solanus, ſine auctoritate; utitur quippe Homer. Il. Ω, 80, Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiaſt. interpretatur μολυβδίνῃ, ὁρμιᾷ. At ſubſtantive ponitur apud Homerum. Revera tamen adiectivum eſſe, patet ex aliis ſignificationibus, ut cum pro plumbeis vaſis ſive ollis uſurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adiective uſurpat Noſter infra l. c.?

Quidquid ſit, etſi μολυβδῖνας hic uſitatius eſſet, ego nihil mutare auſim. Reitz. Μολυβδίνας Mſ. Reg. 3011.

Pag. 89. *l.* 1. Καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι) Petronius: *Ipſe pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura teſtimonia congeſſi ad Laërtii Epicurum. Menag.

ead. l. 4. Ἄτεγκτος) Sic rurſus infra utitur Dial. Meretr. XII. Solan.

ead. l. 8. Τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, ſed ut mutavimus, Lepidum ipſum. Nota eſt phraſis. Sed quis ille Lepidus? Romanuſne magiſtratus, an philoſophus? aut privatus, ſed doctus tamen? De eodem cap. 43. Solan.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino μάλβα, μαλβακὶς, μάλβαξ. Menag. Ne quis temere damnet verſiculum Latinum, quem, licet abſurdum, ſic ſatis putamus ob id ipſum reſpondere Graeco, qui nempe ab ipſo auctore ut ridiculus & nullius ſenſus proponitur. Μάλβαξ forte eſt ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκεια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui reſpondet *cuminare*, h. e. cumino adſpergere vel condire: σίπυδνον fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quodcunque farinae aſſervandae notat apud Ariſtophanem. Licuit oraculo in κυμίνευε alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipſius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, ſi fidem interpretis praeſtare debemus, non, quid recta ratio poſtulet, vel poëſis, videndum eſt, ſed quid Graecis reſpondeat. Itaque poſuimus interdum verſiculos multum deteriores his, quos dederat Eraſmus, ſed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. Gesn. Menagii notam plane iiſdem verbis in F. Guyeti Mſſ. invenio. Reitz.

Pag. 90. *l.* 4. Μειζόνως) Confer ſupra c. 8 f. Solan.

ead. l. 7. Γεράνων) Simili artificio callidus Anglus, quem ipſi vidimus, Thomas Irſonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipſe narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipſe viſo obſtupuit. Immurmurabat ſpectatorum aliquis ori iſtius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox reſponſum eadem lingua & ad rem accommodatiſſimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monſtri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quiſque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futuriſque tam doctum

caput conſulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum ſubito adoleſcens ex nobilium famulitio, qui tum ſpectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conſpicit; neque ullis muneribus & promiſſis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, ſacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaeſtionibus, dictaſſe, & revera inſpiraſſe. Rem totam Irſonus ipſe ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *aſperas arterias*, i. e. guttura, fiſtulas cartilaginoſas reſpirationi inſervientes. Sic enim uſitata vox Medicis. Vid. Foeſ. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. REITZ.

ead. l. 8. Διεῖρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caeſus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam ſub Traiano floruit, ante eius impoſtoris tempora, & hic paulo poſt Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus eſt, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπείς. Nam hae voces, ἀπήλλαξεν, κατακοπεὶς, non mihi videntur aliter poſſe intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod ſciam, antiquorum memoravit, niſi forte aliquid muſſitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae ſuppreſſit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda ſunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecto legato, caeſis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vaſtaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter ſymphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priſcus & Avidius Caſſius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuiſſe Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illuſtratur Capitolinus, & nomen legati adiiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Perſarum *Othryades*, quod tamen Graecum ſonat: & non dubito, aliter apud Perſas expreſſum fuiſſe; ſed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad ſuum ſonum accommodare. PALM. Haec

melius illuſtrantur ex tractatu, quomodo ſcribenda ſit hiſtoria, ubi memorantur *Severianus* & *Priſcus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σευηριανῷ) Aliter ſcribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis ſatis nota: quia ſcilicet *v* conſonantem literam ignorant Graeci, ſaepe per Υ exprimunt. Saepius per Β: eandem non raro etiam per diphthongum ου. Eundem autem virum eſſe, cuius nomen tam varie ſcribitur, res ipſa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditiſſimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inuſtam Xiphilino, quaſi, quae apud Dionem legerat, data opera ſuppreſſiſſet: ſic enim ipſe ſui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, *οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντωνῖνον ἄρξαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποιήσατο, ἔπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε.* Quem locum eo libentius hic deſcriptum voluimus, ne ſocordiae noſtrae imputetur, ſi in multis, quae Luciani tempora ſpectant, & res in iis geſtas, obſcuri aliquid inveniatur. Noſtrum enim divinare non eſt, ubi ſilent hiſtoriae. Obſervandum autem hinc inprimis eſt, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuiſſe Alexandrum, cuius oraculum tanta de re conſuleretur. Paulo poſt tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruiſſe oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. *l.* 3. Ἀκτίνεσσιν) Conſulendi hac de re curioſi noſtrae aetatis nummorum ſcrutatores. Nec audiendi tamen, qui aſſerunt, divinitatis ſignum eſſe coronam radiatam. Id enim non ubique ſaltem obtinuiſſe, vel h. loc. ſolus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur *στρατείᾳ*, corrupte, niſi quod *I. στρατιᾷ* habet. SOLAN.

ibid. Ὀθρυάδου) Idem eſt, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morara eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe ſic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo in loco obſervet. Oſroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre: ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiuſmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum, oraculo conciliabat; qui, ſi quid contra

quam in reſponſo ambiguo praedictum fuerat, cecidiſſe animadverteret, delebat illico, & perſpicuum iam, utpote re geſta, contrarium priori ſupponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξου) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meminiſti, cum de Conſcr. Hiſt. librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut, quibus mendaciis illam potiſſimum hiſtoriae partem adulteraverint ſtulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum veſtes innuit, Medicis & Perſicis ſimiles, quae molliores merito apud Graecos Romanoſque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. ſeu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. *l.* 3. Κλάρῳ, καὶ Διδ.) De Clario ſatis notum, Apollinis ipſius oraculum fuiſſe; unde & patrem vocat Aeſculapius Glyco. V. tamen, ſi lubet, in Δικ. c. 1, & Orig. c. Celſ. VIII, p. 333. Eiuſdem Apollinis & oraculum ſequens, Didymaeum ſcilicet. V. Ἀστρ. c. 23, & Δικ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipſe, in oraculo, quod paulo poſt ſequitur, Βραγχιδέων ἀδύτοισι πελάζευ &c. ſed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. Βραγχίδαι, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepiſſe ſe in Aſiam ſub eius ditione victuros; deinde poſt aliquot ſecula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic Branchidae memorentur? In promtu reſponſum eſt: non defuere veteratores, qui illud oraculum exſtinctum reſuſcitarent, & in ſedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Mileſiis denuo conditam refloruiſſe ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Celſ. p. 55, 1. De eo ſic Olearius. V. Ol. ad Philoſtr. p. 140. *Notum illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchidarum appellatum, poſtea Didymaei Apollinis, ut Plinius habet c. 29.* Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν *dicitur Straboni l. XI, p. 518, &* μαντεῖον Διδυμέως τοῦ ἐν Βραγχίδαις, *l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in Pſeudom. & Iamblich. de myſter. III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel ſedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit* προφῆτιδα. *Qui locus praeteritus Bulengero &c. uſque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud conſultum fuiſſe Sozomenus meminit; atque haec ea aetate ſola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B.* SOLAN.

ibid. Μαλλῷ) Ibi oraculum erat Amphilochi, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. ſupra ad c. 19 allegato patet. Pauſ. in Att. 33, *ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ* vocat. Agnoſcit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiuſdem Amphilochi oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non ſatis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Pauſ. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. *l.* 1. *Ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος*) Demoſthenes dixerit, *ὧν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος*, ut ait in Or. adv. Ariſtogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. *Ῥουτιλλιανὸς*) Dicit, Rutilianum fuiſſe quidem virum egregium, ſed ſuperſtitioſum. *Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Rutilianus vir alias quidem honeſtus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum ſpectatae virtutis*: ſic interpres. Sed Mſ. *ἐν πολλαῖς πράξεσι*, in multis rebus Romanorum, ſive bello, ſive domi geſtis. GRAEV. Huius apud Hiſtoricos mentionem nullam invenio; niſi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Baſaeus* dicitur: ſunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale eſt, quod uterque videtur per omnes ordines ad ſummos tandem honores perveniſſe; quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque ſumma: denique quod nomen *Rufi Baſaei* facile cogitari poteſt ex alio corruptum. Sed haec ut ipſe nolim ambitioſe aſſerere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non ſit, coniecturas propoſuiſſe meas. SOLAN.

ead. l. 3. *Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος*) Indigniſſima interpretatio utriuſque interpretis, *compluribus in proeliis Romanorum ſpectatae virtutis*. Nam neque haec deſcriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem ſenſum admittere poſſunt. Verte, *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus verſatus*. Eodem errore mox *ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν*, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, cum debuiſſent, loco, vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit*; cùm priora dubie reddidiſſet, *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions*. At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, (c. 7) *ὧν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν* &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur *proeliis*. Verte *magiſtratibus*. GUYET. *Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος*. Pro *τάξεσι* MS. Graevii *πράξεσι*.

Sed τάξεσι videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (niſi enim fallor, requireretur παρατάξεσι) ſed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianeae phraſi conveniunt iſta Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum ſui dantes.* IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus ſum autem ſcripturam G. P. & L. In impreſſis enim τάξεσι legitur. SOLAN. Πράξεσι) Quia Solanus noſter iam ſic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque ſic habere cognovi, quatuor Mſſ. hoc dandum cenſui, ut illorum conſenſum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi poteſt. Πράξεις enim ſic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque ſatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum eſt cogitandum; tamen πράξεις hic recte ſe habent, & de negotiis publ. poſſunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκιμεῖσθαι vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀλληλιμμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὴ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde iam in proverbium abiiſſe conſtat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Caſaubono. Ipſe Theophraſtus, ſuperſtitioſi hominis hoc eſſe, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noſter; ſupra Ἐπιστ. c. 22, infra ἐκκλ. c. 12. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani deſcriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum.* Sed nimirum huc pertinet tota de Baetyliis obſervatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mſ. Reg. 3011 εὐθύς.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus eſt Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodo, & quidem ſeptuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium acceſſere fratres M. Aurelius & L. Verus. Conſtat praeterea, in nummo Antonini Pii conſpici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum ſenem fuiſſe Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; niſi ponas, ſenes poſt 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

co, rationibus rite ſubductis, uſurpaſſe deprehenditur Lucianus, ſi nummo aliqua fides. Solan.

Pag. 94. *l.* 5. Καθ' αὑτοὺς) *De ſuis rebus futuris.* Guyet.

ibid. Ὁ δὲ) Intellige Ἀλέξανδρος. Guyet.

ead. l. 6. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὑτῷ) Refert auctor miram Alexandri impoſtoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipſum venirent, captandi artem dexterrimam. Ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὑτῷ. Puto ſcripſiſſe Lucianum ξενίοις, ut infra c. 56, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hoſpitalia dicuntur ξένια vel ξείνια, quae Latinis *lautia.* Scripſi autem in poſito loco αὑτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc ſcriptore male ſe habet in hac vocula ſpiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὑτῷ habuit rationem. Nec mirum: in perverſa enim, quam dat, verſione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὑτῷ, eſt, *muneribus aliquem ſibi conciliare;* & ſic verti debuit. Vide omnino, ſtudioſe lector, politiſſimas Graevii Lectiones Heſiodeas, c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare,* uſum eleganter, ut ibi omnia, illuſtrat; cui ſententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere poteſt. Simili modo infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap. 7, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότατον βίον, *paraveris tibi victus ratione longiſſimam iuxta & ſaluberrimam vitam.* Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι uſu mire convenit ipſum verbum *exercere,* ita ſumtum pro *conquirere, comparare,* abs Terentio; apud quem in Heautontimorumeno A. 1, S. 1, Menedemus ait, ſe vendidiſſe *Ancillas, ſervos, niſi eos, qui opere ruſtico Faciundo facile victum exercerent ſuum.* Lis quidem inter eruditos eſt de huius loci cum vera lectione, tum vero ſenſu; aliis hanc ſcripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exſercirent,* auctoritate potiſſimum Feſti nitentibus. Sed profecto cum τὸ *exercerent* ſit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu conveniat, nihil videtur cauſae, quidni in ea acquieſcamus cum Bembo, Mureto, aliiſque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, adſtipulatorem afferens Turnebum, qui & ex Ambroſio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere ſumtum* eodem plane modo occurrat. Ceterum non poſſum facere, quin hic opportune elegantem Aeliani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex oſtenſo hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu exponam at-

que illuſtrem. IV nimirum ποικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thaſio, & Dionyſio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα eſt *certamina ſubire*, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; ſed *praemia ſibi comparare ex certaminibus*: quo ſenſu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapſus verbo notatur, videre eſt. Innuit nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expreſſiſſe rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Poſſumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certaſſe, victoremque exſtitiſſe; & adeo praemia, ſi qua fuiſſent propoſita, reportaſſe. Etenim fuiſſe etiam inter pictores certamina, ſatis notum vel ex eo, quod de Parrhaſio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior uſus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, ſignificantis, id facile patiatur. Dudum namque eſt, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloeciſtam animadverſiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἆθλος diſtinxiſſe; ita ut hoc ſignificetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Eſt tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipſo certamine ſumatur, quemadmodum potiſſimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, oſtendit H. Stephanus, ubi Ulyſſes redux ad Ithacam ita: Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipſum Aelianum XIIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus cenſentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα· quae haud dubie ſunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille inſtituti, quos copioſe commemorat Homerus Il. Ψ. Iens. Ξενίοις L. Reliqui prave ξενίαις. Solan.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *ſuis rebus favens; faiſant cela pour ſon interêt particulier.* Guyet. Si plures libri addicerent, non reſpuerem illud εὔνους, quod marg. *Ald. Weſſ.* habet; verum quia & Pelleti φίλους gloſſa nonnullis videbitur, etiam hoc pro gloſſemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano inſero, dum ſpes eſt, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro *aliquem ſibi conciliare*, aliis teſtimoniis probari poſſe. Quod autem Ienſ. ait, Graevium probaſſe, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Heſiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι eſſe *labore ac-*

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι ſignificare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum ſequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque ſic dici pro *aliquem ſibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic eſt quaeſtio: quare Guyeti explicationi accedo, ut ſit, *ſibi ipſi operatur, ſuo commodo ſerviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. ſolus. SOLAN.

Pag. 95. *l.* 1. Συνίησι) Forſan συνίει. GUYET. Συνίης δὲ οἵας) Omnes libri, excepta *Fl.* ed. habent συνίησι δὲ οἶα, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, an nos rectius. Ego certe rem acu tetigiſſe mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut reſponſa ſua componeret, reſignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celſum, cui inſcriptus hic liber eſt, orationem convertens, lectori, quid ſub imperatore Philoſopho rogaturi fuerint optimates, coniiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more reſignanti iſtud tribuere, aut ipſum periculoſa, imperante filio, temeritate ediſſerere. Caſſium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec ſcriberet, obverſatos eſſe exiſtimo. (Oraculis nempe fretus Caſſius.... V. Volcat. Caſſ. I & XIII. Nec deerant, qui ſive pertaeſi dominationis, ſive Philoſophum ſpernentes, aut gravitatis odio, aut honorum ſub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio ſcriptam.) In *Fl.* eſt συνιεὶς, quod ad noſtram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiatus eſt in parentheſi illa notae Solanianae, & aliquid deeſt, quod poſtea additurus fuiſſe videtur. Ego itaque ſic exhibui, ut in eius nott. Mſſ. inveni. REITZ. Omnes, quantum ſcio, legunt συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipſum Alexandrum, *intelligebat*: ſed vel ſic οἷα & τὰς πύστεις non bene conveniunt. Mihi dubium non eſt, dediſſe Lucianum συνίης δὲ οἵας — τὰς πύστεις. Res nimis aperta. Ad conſcientiam Celſi ſui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaeſtiones proponere ſoleant potentes, nempe de vita imperatoris, de ſpe ſua, de ſucceſſu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaeſtiones non magiſteriales, ſed capitales. Hoc ergo ſecutus ſum in verſione: & video idem viſum eruditiſſimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύστεις πυνθάνεσθαι) Huiuſmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμψιν μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares eſſe ac Latinis, vid. Spanh. ad Ariſtoph. Pl. 10. Et Noſtrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος ὃν ἐράσθης. Quom. Hiſt. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτέον. Item Long. Paſt. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε· p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν· p. 86, ἤριζον ἔριν ἐρωτικήν. L. III, 113, rurſus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίουσα πάλην. Alia eiuſmodi ex aliis etiam profert Ienſ. in Lect. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inſcriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae ſenſi, ſtudiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in ed. Petronii Amſtel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod *ante pedes*, quod obvium eſt, ut in Quom. Hiſt. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. *l.* 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem ſequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Noſtro uſurpari eodem ſenſu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diverſum adde Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Fruſtra Solanus varietatem quaeſivit. Nec eam deſidero: eſt enim tantum metatheſis, euphoniae cauſa facta, pro τίνος τὴν ψυχήν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ.

ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιὰς ἀκτὶς) Sic Dorice ἁλιὰς ἐπιγραφή. Inſcriptio navis a *Sole*, qui erat inſigne navis. (Etſi alias ἁλιὰς navicula eſt.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum inſulam Noſter in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciphr. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua conſule Iunium c. 18, L. de anno & menſibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (ſexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, ſi Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro ſuperſtes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii perveniſſe compertum eſt. Ergo ſub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe ſub ipſum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Cum *Iunt.* οὐ tantum haberet, conſului edd. reliquas, vidique *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expreſſi potius, etſi non prorſus neceſſarium eſſet illud δέ; nec Solanus id expreſſurus fuiſſe videtur, quia id Iuntinae textui non inſeruit, ut alias ſolet; verum hanc omiſſionem ab editore *Iunt.* non eſſe ſtudio factam, inde coniicio, quod οὐ extra-

mum paginae vocabulum eſt, cuius alteram partem in p. ſeq. transferre obliti videntur typothetae. Reitz.

ead. l. 13. Σελήνην) Hac de re Suet. Caio. Bourd.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ὃς καὶ) Ὃς γὰρ. habet V. Unde coniicio, ſcriptum fuiſſe οὗτος γάρ. Solan.

Pag. 97. *l.* 1. Ἑξηκοντούτης) Hoc inprimis obſervandum, ſi rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies. Conabor id certis adſtruere rationibus. Obſervatum ſupra eſt, (ad c. 30.) innotuiſſe Alexandrum Romae Rutiliano iam ſene, (hoc eſt pluſquam quadragenario poſt annum a Chriſto nato CL.) Alexandrum filiam illam ſuſcepiſſe liquet, poſtquam iam prophetae munus ſubiiſſet, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuiſſet: nubilis itaque fuerit ante annum Chriſti CLXX, quo fere tempore nupſiſſe etiam Rutiliano neceſſe eſt, qui ſexagenarius duxiſſe hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonſtrari poſſent, niſi brevitati in his notis ſtuderemus. Hoc unice itaque obſervari velim, Alexandrum uxorem non duxiſſe, antequam munus illud ſuum propheticum ſuſciperet: quod etſi diſertis verbis non afferat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obeſſe videri poſſit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna ſuſceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuiſſe, ſatis conſtat, legitima an notha, parum refert. Solan.

ead. l. 5. Μείζω) Flor. μεῖζον ἀεὶ προσηύδει. Paginam ſequentem alibi interpretor, & paginam 490. Bourd.

ead. l. 10. Λοιμῷ) De hac peſte, quae incidit in annum Chriſti CLXV, & ſequentibus, v. ſupra ad Συγγρ. c. 15. Solan.

ead. l. 12. Ἀκερσεκόμης) Etſi & ἀκειρεκ. bonum, vulgatam tamen ſervavi, quia mox iterum ſic edd. Et ſic Homer. Il. Υ, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capitis. Reitz.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis eſt, πυλώνων. Solan.

Pag. 98. *l.* 4. Τῷ χρησμῷ — συντ.) Durior phraſis. Solan. Τῶν χρησίμων marg. *I.* adleverat Solan. Sed cum videret edd. conſpirare in χρησμῷ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Hemſt. vertit, *ſed veteri, neſcio cui, inſtituto id dandum credit.* Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit, quod εἰς χρησμὸν, & ſignificabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum *συντελεῖν* proprie ſit *una perficere*, & ſic certe etiam *adiuvare* ſignificabit, ut apud Aelian. V. Hiſt. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8°, *οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυνάμενον*, *qui non ſolum ad paſcendos oculos adiuvare* (contribuere) *poterat*. Et Alciphr. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, ſi & hic *οὐδὲν συντελοῦντες τῷ χρησμῷ* potius ſignificet, *nihil adiuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut ſic perſpicuitatis cauſa loquar. Deos enim laborantem adiuvare, non deſidem, credebant; ut eſt in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Salluſt. in Catil. c. 52, § 28, 29. Reitz.

ead. l. 5. Προμαχομένας αὐτῶν) Lege *αὐτῶν*. Guyet. Et ſic iam dedimus. Reitz.

ead. l. 6. Τὰς) P. ſolus ante *συλλαβὰς*. Solan.

ibid. 'Ακερσεκόμης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; uſurpat alibi etiam *ἀκειρεκόμαν*. Iſthm. I. Et ſic habet hic Codex P. Poſterior ſcriptura occurrit etiam apud Philoſt. 885. Solan. Nota haec Solani pertinet ad ſuperius 'Ακερσεκόμης. Nam ibi Codicem P. *ἀκειρεκ.* legere, in Iuntina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem *ἀκειρεκ.* habere, cum Cod. *ἀκερσ.* iam cum cett. edd. habeat. Cumque de *Flor.* quam inſpexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuiſſe credo; licet in ed. *Hag.* inverſe quoque notarit, Cod. P. hic *ἀκειρ.* habere, ſupra vero cum vulgato conſentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotaſſem, niſi oſtendendum eſſet, me in lectione dubia priſcas edd. diligenter conſuluiſſe. Vid. p. praeced. Reitz.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) *B.* 2. *τοὺς*, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim uſum ſe ullo antiquo Mſ. profitetur. Solan. Videtur legendum *τὰ ἐν τῇ 'Ιταλίᾳ*. Neque enim eſt, quo commode referatur *τάς*. Ita certe interpretatus ſum. Gesn. Intellige *πόλεις*. *Guyet.* De hac ellipſi ref. L. Bos, p. 132. Reitz.

ead. l. 14. Δᾳδουχίας) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. Solan. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum ſatis uſitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? Reitz.

ead. l. 15. Τελουμένων) Malim *τελουμένας*. Guyet.

ead. l. 16. Ὥσπερ 'Αθήνησι) Eleuſine dicebant *ταῖν θεοῖν*, v. Caſaub. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, *ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός* vel, ut habet Lampridius, *nemo ingrediatur, niſi qui ſe innocentem novit*. De quibus formulis conſule etiam Orig. c. Celſ. III, pag. 147, 2, ubi Celſi verbis

plures proponit. Adde *Δήμων.* cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hiſce ſacris interdictum fuiſſe. SOLAN.

ibid. Χριστιανὸς) Exploraturi itaque fraudes huius Pſeudoprophetae interdum & ipſi Chriſtiani ſacra iſta, alias illicita, adibant: ab iiſque ſibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Chriſtianorum in detegendis fraudibus & impoſturis pateſcit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum, otioſos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius ſpectaculum, operam dediſſe huiuſmodi ſuperſtitioſis hominibus deridendis. Chriſtianos autem graves & minime futiles, aut otioſos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, ſed & magiſtratuum imperatorumque preſſos, hoc egiſſe, ut ab illuſionibus praeſtigiiſque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere neceſſe eſt. Aliam affert huius rei cauſam Lactant. minime reſpuendam: quam ſi lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Chriſtianis, aliiſque, ab his ſacris arceri ſolitis, plura congeſſit Iac. Elſn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hiſt. Eccl. VII, 8, quoque docet, Iſdigerdem, Perſarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a ſacris, quod Marutha Meſopotamiae Epiſcopo familiarius uteretur. Verba ipſa ex Iulian. Epiſt. 52, aliaque, vid. ibid. REITZ.

Pag. 99. *l.* 2. Πιστεύοντες τῷ θεῷ) Formula iam a Chriſtianis deſumta. SOLAN.

ibid. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ) Conf. ſupra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἔξω Χριστιανούς) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de uſu partium, n. 295. Item Dodwellum Diſſ. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. Ῥουτιλλία) Fictum nomen putarim, quo ſuperſtitioſam feminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Obſervandum autem, haec ſacra non Romae, ſed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum eſt, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula verſari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praeſentiam, quem haud temere quiſquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum exiſtimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abeſſe, per vices reliquis munus obeuntibus, & praeſertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiiſſe. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. *l.* 1. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Conf. ſupra Phalar. I, c. 5. Et I. Elſner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non eſſe hoc poëticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Noſtrum Tyrannicid. c. 17, ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμούς· vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciſſ. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. Ὀλεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός. Et ita interpres legiſſe videtur. GUYET.

ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς) Leve eſt, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius oſculabatur, legitur mendoſe καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματά τε ἐγίγνετο· cum rectius Mſ. ἐκείνης ἀνδρὸς, ſc. Ῥουτιλλίας: GRAEV. Ἐκείνης) Auctoritatem Mſ. G. ſecutus ſum: libri enim, quos conſului, ἐκείνου omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere κολπούς, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, ſi accentus ita poſitus. Et κόλπου ſingulare & genitiv. veram lect. eſſe non dubito, quia ſic & alibi apud Noſtrum; vid. ſaltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis ſinu, ut Long. Paſt. I, pag. 27 ed. Iung. Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόης ἐπήχησεν. Iterum ibid. pag. 34, Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rurſus apud eundem L. IV, pag. 137, ſive potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitioſe eſt expreſſus) τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. Homer. Iliad. I, ſive IX, 566, Πρόχνυ καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — Κήρ.) Cereris myſteria reſpicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae ſacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rurſus reſacrare ſunt coacti, qui eum devoverant.* V. Caſaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id eſt, *viles crepidas.* Catull. GUYET. Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, ſive Carpatinae ſoleae a crudo corio, a Caribus ſeu Carpathiis dictae; vid. Voſſ. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκορδάλμην) Vide Ariſtoph. Ἱππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus riſit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mſ. Reg. 3011.

Pag. 101. *l.* 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* inſigniebant. Solan.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat auctor factum. Nimirum in ſolemnibus, quas aliquando inſtituebat, Dei ſui pompis, forte an induſtria, detexerat femur ſuum, quod plane videbatur eſſe aureum. Hinc ubi a quibuſdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagoreae animae ſimilem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum ſuum) ederetur his verſibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ᾽ αὔξει. Ἡ δὲ προφητείη, δίης φρενὸς ἐστιν ἀποῤῥώξ. Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi verſus haud dubie ſunt mutili, nec non perperam interrupti. In verſu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν diviſum (nam ita diviſum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diverſa oracula. Id tamen unum fuiſſe arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ᾽ αὔξει. Ἡ δὲ προφητείη, δίης φρενός ἐστιν ἀποῤῥώξ. Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima ſcilicet Alexandri vatis, quam pater miſit auxilio hominibus piis, iterum ſe in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de ſe iactabat Alexander ille, ſe denique fulmine ictum, moriturum: ipſe id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἵμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. *Ubi vero praedixiſſet Alexander per oraculum de ſe ipſo, centum & quinquaginta annos vivere fato ſibi deſtinatum eſſe, deinde fulmine ictum, mori.* Iens. Vide, quae la Croze ſupra habet ad c. 33. Reitz.

ead. l. 4. Δίης) Etſi eodem redit, legaſne Δίης, an Διὸς, cum Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut ſic accuratius reſpondeat ſequenti ἐς Διὸς, ac ſic dicatur *ex Iove* orta anima *ad Iovem* redire: verum quia forent, qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu ſyllabae in ὸς acutae offenderentur, vulgatam non movi. Reitz.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. *Fl.* ſola. Solan.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas ſuper hoc loco inſpexi, editionibus, *P.* nimirum, *Ald. B.* 2. *I.* & *S.* male ita ſeparatim collocabatur, ac ſi ad verſum non pertineret, &

novus verſus ab 'Ες Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, *& rurſum*, inter verſum tertium & quartum ſic interiectum erat, quaſi oraculum rurſum coepiſſet altera vice novi quid canere: ſed ex dimenſione carminis id facile in ſedem ſuam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, niſi viderem, alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inſeruiſſe, quia videbant verſum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat menſuram, ubi ſic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi Ienſium idem iam optime feciſſe, in Lect. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detraham. Reitz.

ibid. 'Ες Διὸς εἶσι) Deeſt pes integer huic verſui, adſcripſerat la Croze, qui illud ἀνδρῶν in verſu ſuperiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διὸς verſum quoque inchoari credebat vir clariſſ. At ſi iam a Καὶ πάλιν inchoëtur, nullus pes deerit. Reitz.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. θεοκόλους, vel θεοπόλους, vel tandem θεοπρόπους, ut in impreſſis eſt, niſi quod in *Fl.* ed. θεοεικέλους eſt. Ego θεοπρέπους ſcriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri conſilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. Solan.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο) Supra in 1 Ver. Hiſt. c. 15, ubi καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed ſalva eſto utroque loco. Etſi me ſupra faciliorem in ea expungenda ideo praebuiſſem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο paſſivum pro activo recte quoque ſe habere, vid. ad 1 Ver. Hiſt. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δεδεγμένος eſt *excipiens*. Reitz.

ead. l. 16. 'Οκτωκαίδ. ἔτη) Conf. ſupr. 'Ιστ. β, c. 28. Solan.

Pag. 102. *l.* 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etſi vix operae eſt hunc morem aut phraſin aliis teſtimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemſterh. in marg. monet, videri poſſe L. Bos ad Epiſt. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apoſtolus ait, ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. Reitz.

ead. l. 9. 'Ηὔχουν) Si ab εὔχομαι formatum eſſet hoc verbum, ηὔχοντο ex marg. *Ald.* recepiſſem, quia activum εὔχω non eſt in uſu, nec εὐχέω ſatis probatum: ſed cum ſit ab αὐχέω, recte ſe habet vulgata. Reitz.

ead. l. 10. 'Αληθῆ) Sic optime ed. *l.* Reliquae ἀληθῶς. Solan.

ead. l. 11. Τιανοῦ) Mox ἐν Τίῳ, recte. Fuit & Sacerdos nomine conſul, anno Chriſt. 158, ſed ab hoc diverſus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίῳ) Τῖος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίειον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἠδ' δὲ Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐ θ.) Cum ſic diſtinguant omnes, & quidem non male, cauſa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquis alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari ſimul non poteſt, quin loquatur de alio, quam ante fuit: ſed quomodo id contigerit, negat mox fas eſſe clarius noſcere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque ſic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je ſuis le nouvel Eſculape. Es tu Eſculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui reſſemble? Il n'eſt pas permis de reveler ces myſteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino diſtinguendum, uti a me factum eſt: neque enim ulla ratione paſſus fuerit Glyco, ſe alium ab Aeſculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inſcriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aeſculapii templo repertae, quaſque Antonini tempore poſitas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipſum Alexandri oraculum eſſe ſtatuo. SOLAN. Solanus aliter diſtingui iubet, nec tamen in notis ſuis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* poſt ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: poſt νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa diſtinctio iam comparebat in *Par.* quam expreſſimus. REITZ.

Pag. 103. *l.* 5, Διδύμοις) Dictum ſupra eſt ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμῳδοῦντα) Ed. *I.* χρησμοδοτοῦντα· quae ſcriptura verior videtur, ſi quidem Lucianus ſuis iſta verbis non ſcripſerit, ſed ipſius inſcriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. Χρησμῳδοῦντα) Sic cap. 25, verſ. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus ſcribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Λεπίδῳ) V. ſupra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. *l.* 9. Θηρίοις) Conf. ſupra c. 2 huius Dial. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ σοῦ) Iam demum recte edd. ſic ſcribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & ſimilia exhibeant, in encliticae accentu traiiciendo nimium diligentes, quem nos poſt praepoſitio-

nem ſervamus cum accuratioribus Grammaticis, ut ſupra iam diximus. Reitz.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) *Cum adoleſcentulus in Aegyptum amne adverſo navigaſſet, provecto ad inundationem uſque navigio.* Ita vertit Eraſmus. At ſi Ptolemaeum conſuluiſſet, L. 4, tab. Afr. 3, didiciſſet, Κλύσμα eſſe nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praeſidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco coniicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνήγοντο, & ſic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuſcula Κλύσματος, & verte, *uſque ad Clyſma adducto navigio.* Non dubito autem, id nomen fuiſſe a Graecis impoſitum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob acceſſiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. Palm. Videtur Solanus Iuntinae lectionem ſecuturus fuiſſe, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbaſſem; ſed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum ſenſum exhibeat; verum ſi ab Alexandria is adoleſcens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverſo flumine aſcendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. Reitz.

ead. l. 11. Κλύσματος) An uſque ad loca inundari ſolita? Guyet. Palmerii notam vidiſti doctam ſane; ſed monendus es, ne tam facile credas ei aſſerenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo ſic continuari potuiſſe. Res enim ea aliquoties fruſtra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longiſſime, vectis, terreſtri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam inſtituebatur navigatio. Conſule Humphr. Prideaux Hiſt. P. II, L. II, pag. 70 & ſeq. Gallicae verſionis noſtrae T. III, p. 114 & ſeqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis iſtis Luciani, ſatis aperte indicantibus, ſola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic erraſſe puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba eius corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubſidii comperio. Solan. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter Palmerium caſtigavit praeſertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγεσθαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate, quae ſciuntur, tradit omnia decus literarum noſtrarum Petrus Weſſelingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγεσθαι, quod *ſolvere, navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad verticem uſque τοῦ Delta, atque inde Traiani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX M. P. a capite foſſae Traiani abfuit. GESN.

ead. l. 14. Διεφθάρθαι) Sola *Amſt.* male διεφθάρθει, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. Γὰρ) Ed. *I.* in aliis δέ. SOLAN. Δὲ) Cur illud γὰρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. *l.* 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. ſeq. SOLAN. Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam, ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρον proprie eſſe, qui adiuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphaſin habet, quam ſi adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphaſi amittit, cum plurali num. profertur, ideoque aſſentior Solano ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τάξιν) Conf. ſupra c. 19. SOLAN.

ibid. Μιᾶς δὲ) Solanus ſupra c. 44 πολλοὶ δὲ, in γὰρ mutarat, ex una *I.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δὲ quoque uſurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet, ſtatim ſubiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretioſae*

in divitiis patris domo reconditae iacent. Recte; ſed an *enim* non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. *l.* 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat *ſolum vertere*, γῆν πρὸ γῆς *cogito*, i. e. *de fugiendo*, Cicer. ad Att. *Vorſt.*) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, *pervagari terram.* Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) *Epicuri ratas ſententias*; quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφαλαιωδῶς) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνώμη· & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. *l.* 2. Ὑπὸ δᾳδί) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. *Iunt.* ut in Anglic. ὕδατι. In reliquis δᾳδί, uti Μεν. c. 7, Φιλοψ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo reiecimus. SOLAN. Qui ὕδατι introduxere, forſan decepti ſunt a voce ſequente σκίλλῃ, quam pro σκύλλῃ monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope *taedae & ſcillae*, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν) Intellige generum habens. GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, niſi quod in *Fl.* Cod. Bourd. deſunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in eiuſdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt καί. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος; *Aditusne* ad *Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum?* At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud

Lucianum paulo aliter uſurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu iudica. Scripſerat Lucianus διὰ τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρόν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρὸν, lege πρόσοδον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutiliani*. Vel *patroni ſui*. Vorſtius παρ' ὁδὸν malebat, uti apud Ignat. emendandum cenſeo p. m. 125 B. Quidquid ſit; haec enim iam in medio relinquo, facile ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis, quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo, M. Aurel. cum haec ſcriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX & ſeqq. uſque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paulo poſt plura. SOLAN.

ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Haec deſunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος· duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omiſſo τῷ, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον gloſſema videtur τοῦ ἐπίβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam gloſſam, ad ἐπίβασιν, rarioris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. GESN. Apparet, & Geſnerum hoc vocabulum cum Ienſio eiectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παρόδιον legere, ac vertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro *fulcro* enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; uncinis tamen ſecluſi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (ſic enim pro πάρῳδος recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV, cap. 15, § 108, ipſe Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, ſcribens,

καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipſo, quam de ſermone, accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praeſtigiatori ſuo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum πάροδον eiicere, quam nimis argutari, malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit poſt Marcum Lucianus. Hanc hiſtoriam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διιπετέος) Sic *Fl. Ald.* cett. Διϊπ. Vorſt. Conſentiunt Mſſ. Regg. 2954 & 3011. Conf. *Eix.* § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. *l.* 1. Γενομένων) Faceſſent iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiuſmodi ſuperſtitionibus, auctore Xiphilino, unquam ſuccubuiſſe putant. Manifeſto hic deprehenditur ſuperſtitionis abſurdiſſimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum geſta ſint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugiſſe coarguitur. V. etiam I. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi *tantum huius belli terrorem fuiſſe* ait, *ut undique ſacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere luſtraverit, retardatusque a bellica profectione ſit*: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non ſint ab ipſo Marco facta, quod hiſtoriae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conſ. Baron. ad an. Chr. 171, &, qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iuſtini. LA CROZE.

ibid. Διςμυρίων) Aliter rem narrat I. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam uſque veniſſe hoſtes dixiſſet, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiiſſe ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσου χρησμὸν) V. Z. Τρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιῤῥεόντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρεόντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρεόντων Mſ. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. *l.* 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθὸν) Angl. Cod. παρακινδυνων τὸ ἔσθλον. BOURD.

ibid. Ἐπελθὸν) Sic recte ed. *l.* vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc ſenſu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentiſſime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae ſcriptores. SOLAN. Ἐπέρχεσθαι de eo, quod mihi in men-

tem venit, uſitatum eſſe, vid. in not. Hemſterh. ad Promethi cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuiſſe deterioris notae, ut ſaepe obſcoena verba a ſola viliore plebe uſurpantur. Forte fuit Paphlagonicum, & Abonitichitis ſolis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit Heſych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὤπυες) Ὠπύιες. GUYET. Notaverat quidem Solan. ὠπύιες eſſe in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in proſa ſic ſcribi ſolet. REITZ.

Pag. 110. *l.* 8. Πολλάκις) Παυράκις. Heſych. Παυράκις, ὀλιγάκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύοιντο) Angl. δέδοιντο. BOURD. Δέδοιντο A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam ſcripturam, ut meliorem, ſequor. SOLAN. Λύειν χρησμοὺς, eſt interpretari oracula. Sed hac de re hic ſermo non eſt, verum de reſignandis caute, & iterum obſignandis libellis eorum, qui oracula poſcerent. Itaque χρησμοὺς, quod iam ab Eraſmo factum video, accipio illos libellos, ſ. tabellas, in quibus ſubſcribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo poſt χρησμοὶ ὀκτὼ ſunt *quaeſtiones*, ſive *petitiones oraculorum* octo. GESN.

ead. l. 16. Μόρφι) Angl. Cod. ſic habet hanc barbariem, ſive, ut ipſe alibi dixit, ἀσαφῆ καὶ ἄσημα· Μορφεῦ βαργούλω ἰσχὶ ἀγχινέχιψι φάος δέ. BOURD. Si qui ſint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monſtri ſit. Sed ſi aliquid ſcitu dignum ſub hiſce barbaris vocibus latuiſſet, Luciano non defuiſſent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidiſſet. Si Illyrio, non Scythae, datum fuiſſet, crederem ei promiſſam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Noſtro in Μακρ. c. 10. SOLAN. Corruptiſſima haec eſſe, ipſa varietas ſatis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolatam a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκιὴν uncinis arcerem: verſum dare qualemcunque, auctori propoſitum fuiſſe apparet. Hunc, omiſſis εἰς σκιὴν, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, apparet. Sed forte praeſtat Angl. Cod. lectio, quae & ipſa hexametro concluſa eſt. Quid vero ſibi velint verba barbara, & corrupta inſuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica ſi ſint, quin qualiacunque ſint, modo ſint humana, delegarim meo ſuffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritiſſimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Ariſtophanem alioſque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium eſt. Verum, quando hic ſum, neque illud diſſimulandum, quod iam ſequitur oraculum, perſonarum nominibus ita diſtinctum, videri cohaerere ſuperiori, quod in Calypſo finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omiſſum eſſet. Gesn. Veſtigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Gloſſario Germanico. Vel in ſpecimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipſiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Mori maruſa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv* mori, *mork* mors, (unde forſan *μορφεὺς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari poſſe: tantum tamen forſan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane deſperarem ex Perſica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. Reitz.

Pag. 111. *l.* 1. Ἄλλως) Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. Bourd.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud *προφανῶς* referendum eſt ad *κατασημηναμένου*. Ita obſignaverat libellum Lucianus, ut ſtatim appareret, difficillimum eſſe reſignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaeſtione deprehenſa, res male ſcriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo deſtinat Alexander, in quo reſignatione non utebatur. Vid. paulo ſupra cap. 49. Gesn.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi myſterium Lucianus non aperit; ſed haud difficulter aſſequi id coniectura poſſumus: a ſervo enim iterum deceptum Alexandrum exiſtimo, qui heri iuſſu quaſi invitus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obſcuro Sabardalacho? Solebant enim curioſi & ſuperſtitioſi homines tales quaeſtiunculas oraculo, ut in praecedentibus viſum eſt, proponere. Vel ſecurus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo iam a Luciano eſt obſervatum. Solan.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἥκει) Frequentius ἐφ ᾧ hoc ſignificatu, i. e. quando conſilium denotatur, ut Ariſtoph. Plut. 889, *ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί*. Noſter ſupr. Hermot. c. 50, *οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι*. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, *συνίστασθαι τινας — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου*. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ *τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς*. Evang. Matth. XXVI, 50, Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ *πάρει*; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam

lectionem, Caſaubono potiorem viſam, teſtimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elſner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque caſu eodem ſenſu dici. Adde Noſtrum mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδι) Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσινν, quod ſubſtantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσίῃ ſcribendum: ſed quia oracula decet eſſe obſcura, maneat intricatum. Eſt, qui ἣν τέκε in ſuo libro fecerat ex poſteriore ſyllaba vocabuli δροσίην & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus eſt ſenſus: quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ἣν reſpiciet? REITZ. Δροσίῃ τε καὶ Ἡοῦς coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρίεσθαι) Χρῖσθαι. GUYET. Recte Guyetus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum ſervarim, qui in vocalibus ancipitibus ſaepe acutus pingitur in edd. priſcis, etſi ſyllaba longa eſt. Immo & χρῖσαι, aeque ac χρῖσαν & χρῖσεν, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Λητοῦς) An pro Diana poſuit? ut ſignificetur, rorem luna ſplendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἠκηκόει) Poſt hanc vocem ſic legitur in Anglic. Cod. ἐρωμένου τοῦτον καὶ πλευσοῦντος. BOURD.

Pag. 112. *l.* 7. Καὶ τὸ γιγν.) Τοὺς ἐκκαίδεκα ὀβολούς. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etſi alibi γιγνόμενον & γινόμενον, *merces, reditus* eſt; vid. Hemſterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποτομῇ τοῦ μισθοῦ) Confer Th. Magiſtr. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπότρεπτον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo poſt narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Hoc Scholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωέμεναι male relatum in ſedem ſuam retraxit Solan. REITZ.

Pag. 113. *l.* 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe iactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiaſt. id expoſuit φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kuſſen*, ut recte exiſtimat frater G. O. Reitzius in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non ſemel. REITZ.

ibid. Ειώθει) Sic P. In reliquis εἴωθε. Solan.

ead. l. 14. Δήγματι χρηστῷ) Bene monuerat Solan. conferendum infra Sympoſ. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῷ τραύματι ſimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καίριον τραῦμα eadem ratione pro letali poni, tralaticium eſt. Reitz.

Pag. 114. *l.* 6. Ἐδικαιολογεῖτο) Remiſerat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius diviſione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσωμαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. Reitz.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα) Eraſmus, *negans, ſe clam eſſe, quae ſuaſiſſem Rutiliano*. Benedictus, *aſſerens, ſe ſcire, quae Rutiliano ſuaſiſſem*. Etiam Sponius modo, *il ſe plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Graeca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens, ſibi me eſſe probe notum, ut & quae ſuaſerim Rutiliano*. Gron.

ibid. Πάνυ με) Si ſana ſint haec, aliter hic uſurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem uſquam de hominibus dici. Solan.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκάλεις; Reitz.

ead. l. 13. Ῥᾳδίας) Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. Bourd.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obſtet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit: Lucinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis iunioris nomine paſſim veniens. Gesn.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe, ex ipſa narratione manifeſtum: atque adeo, ut ſupra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe obſervandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, rediturque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9 patet, deſignetur, ſequitur, in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde iam apparet, multo ſerius vixiſſe, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe pones, cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe; (paſſim enim ſenem ſe di-

cit) vixerit propemodum ad finem uſque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet, adhuc dubito: filii enim meminit ipſo Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. *l.* 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην) *Cum iam mediam partem navigationis confeciſſem.* Sic rectius ed. *Flor.* quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόρον) L. & *Fl.* Sic Ἰστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον· ut Ἐν. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιαῖον ἐγένοντο· minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. ſupra cap. 53 huius Diſſert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiſcue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν) *Expoſitis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. Nec improbo, niſi quod *in Aegialis* vertendum, non *Aegialos.* Sed quae notarunt ad hunc locum, quaſi loqueretur de Peloponneſo, quae Aegialia olim dicta, non ſunt caſſa nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo ſitus quoque fuit pagus eiuſdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui ſit locus, egregie docet Strabo lib. X, in deſcriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιαλός ἐστι μὲν ἠιὼν μακρὰ, πλειόνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ· — Κρῶμναν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίνους. Γράφουσι δέ τινες· Κρῶμναν Κωβίαλόν τε. *Aegialus eſt litus longius centum ſtadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & altos Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque.* Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri ſcripturam, niſi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς) Aegialeus Phoronei, ſeu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae poſtea a Pelope Peloponneſos dicta eſt. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare ſolebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diſſ. 8, p. 90 Daviſ. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καί τοι μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri eſt in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. *l.* 1. Εὐπάτορος) Huius regis exſtat nummus apud Spanh. 490, quo vir illuſtr. hunc locum mire illuſtrat. Cuſus

eſt autem ante L. Veri mortem: praefert enim fratrum capita. Solan.

ead. l. 5. Παρὰ τοσοῦτον) Conf. ſupra notata ad 2 Ver. Hiſt. cap. 26. Reitz.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam ſuos libros Athenaeus inſcribit. Vid. an idem ſit. Meminit iterum Noſter 558 AB. 591 B. ed. *l.* (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) Solan.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀργῆς. Solan.

ibid. Ἐνδέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certiſſimam mortem ſcelere Alexandri Pſeudomantis adductus eſſet, γόντα hunc detulerit ad Bithyniae praeſidem; at praeſidem illum enixe rogaſſe, deſiſteret ab hac cauſa, neque enim ſibi poteſtatem fore eius puniendi, licet de manifeſtis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praeſtigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam ſedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ᾽ οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος ſibi vult? Baſileenſis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil eſt. Aliter diſpeſcendum hoc ex edit. *Ald.* nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, ſupple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & ſedavi iram, non tempeſtivo tempore rem illam aggreſſus, ſub iudice ita comparato.* Reſpicit praemiſſam hiſtoriam, ubi narravit, ſe aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius oſculandam oblatam, morſu reddidiſſe claudam, coram pluribus praeſentibus: Alexandrum autem generoſo animo id tum tuliſſe, ac diſſimulaſſe; at clam corrupiſſe nautam, qui Lucianum in traiiciendo ſubmergeret: ſe vero mirifice, ipſo nauta conſilium faſſo, evaſiſſe iſtud malum; mox ſe Bithyniae praeſidem adiiſſe: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, ſe ſero deprehendiſſe, non tempeſtive iſtud in Alexandrum facinus ſe fuiſſe auſum. Ceterum illud ἐν δέοντι pro *tempeſtive* habet quoque Demoſthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδενὶ πώποτε ἐν δέοντι κέχρησθε. Iens. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lect. hic notare; qui in *I.* ἐν δέοντι tantum linea tranſverſa ſeparare ſatis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. eiuſd. *I.* indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces eſſe; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. eſſe, ex ipſa verſione Eraſmi apparet, qui *in tempore* vertit. Eſt

que locutio ſ. ellipſis τοῦ καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipſ. p. 72 adductis, nihil addere opus ſit. REITZ.

Pag. 117. *l.* 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exſtant etiam nunc tales nummi cum inſcriptione Ἰωνοπολιτῶν, ſed in una huius nummi ſuperficie eſt L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολιτῶν· vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illuſtratos, in Ἰωνοπολῖται. GRAEV. Sponius numiſma L. Veri exhibet, in cuius adverſa parte ſerpens conſpicitur, cum hac inſcriptione: ΙωΝοΠοΛΕΙΤωΝ ΓΛΥΚωΝ. Diſſ. cur. XXXV. Unde patet, conceſſam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illuſtravit hunc locum nummis ipſis prolatis illuſtris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 ſeqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exſtant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conſpicitur; nullus autem, qui Alexandri ipſius nomen aut imaginem praeferat; neque impetraſſe ait Lucianus, audaciam viri imperatoria inſignia affectantis exagitaſſe contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hoſce: 1) ANTONINI PII, in quo duo ſerpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus ſerp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒωΝΟΤΕΙΧΕΙΤωΝ ΓΛΥΚωΝ. 3) L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, ſed quo Aeſculapii adventus Romam deſcribitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occaſione cuſus. Vid. Aur. Vict. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illuſtr. in Ἰωνοπολῖται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Abonoteichitωn exhibet. SOLAN.

ead. *l.* 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea*, quam, ab Apolline forte patre ſuo acceptam, tribuit illi Feſtus ſub titulo, *In inſula*, p. 189 ed. Amſtel. Et mox ipſe Noſter τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant ſucceſſores Alexandri huius. Sic apud Ariſtoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. *l.* 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 ſ. SOLAN.

ead. *l.* 12. Φαλακρὸς) V. ſupra c. 3. SOLAN.

ead. *l.* 13. Ἐπιβρέχειν) *Perfundere caput, ſpongiam ei imponere, ungere* &c. iubet V. G. Celſus 4, 2. GESN.

Pag. 118. *l.* 2. Τοιοῦτον) Mſ. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. Τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri ſolet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον ſcribendum. Sed maſculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. Bos de Ellipſ. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ προφητικῷ) Alexandro Pſeudomanti mortuo deliberatum fuiſſe, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: ſequiores praetermiſerunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Ienſ. reſtituit, male abeſſe a quibuſdam, non annotarat Solanus. Sed edd. conferens cognovi, id recte adeſſe in omnibus, excepta ſola *Salm.* nam quod & abſit ab *Amſt.* nil mirum, quia haec illam caeco ſemper ductu ſequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιώδης) Etſi neſcio, qua auctoritate Salmurienſis ed. id exhibeat ab omnibus priſcis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης reſtituere, quod ad ſenſum nihili hic eſt. Medicum enim ſenem hic denotari, ex ſtatim ſequentibus aeque ac praecedentibus patet, & ſic iam Eraſmum legiſſe veroſimile eſt, qui *canus* vertit, ut eſt in Pariſina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus ſcriba dederit πολιήδης, alter id non intelligens neceſſario credidit πολιήτης, quod poëtice idem eſt, ac πολίτης, corrigendum, unde ſequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed poteſt tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, ſcriptum fuiſſe, unde quis uno ſaltu πολίτης fecerit; verum cum ſtatim πολιῷ ſequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conſervari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deeſt πολιώδης in Lexicis vulgaribus, ſed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem uſu ventura. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῷ. GUYET. Αὐτῷ) Nempe ſub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum eſt. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum eſt ei ſuſpicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. Θαυμάσας ἔχω) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I, & Dem. § 32. At priore loco legas, καί τοι τί ἄλλο ἢ σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid poteſt laudare, quid habet, quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus eſt, hic participium. Alter locus habet, ἔκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, iſque melius reſpondet huic. Verum ille pleonaſmus adeo eſt uſitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Heſiod. Ἐργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι Θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Ariſtoph. ληρεῖς ἔχων, & ſimilia, quae vid. collecta apud Maittairium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Ariſtophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. *l.* 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχοῦσι) Conf. ſupra c. 47. SOLAN.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. *l.* 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime ſe haec habent. SOLAN. Marcilii coniectura, ἀποστερῶν ſubſtituentis, ei forſan adblandietur, qui male conſtruxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur poſtea idem accidat cuiquam, diſtinctionem alioqui non adeo neceſſariam poſt σεαυτὸν addidi, ut non haeſites coniungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipſum oblitus es*, ut Belgice dicimus, ſive *te ipſum feſelliſti*, vel, ſi mavis, *imprudenter feciſti*, *accuſans hanc maximam voluptatem*. Vel potius, *neſciebas ipſe, quid faceres*: omnia enim haec ſignificat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ᾽ αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Ariſtoph. Nub. 241, Πόθεν δ᾽ ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; & Aelian. V. Hiſt. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. Alciphr. III, ep. 71 f. κἄν τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum alluſione ad generalem Stoicorum theſim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιλικὼς) Haec phraſis philoſophiae ſtudioſis propria: nam ὁμιληταὶ diſcipuli, vid. Liban. Epiſt. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magiſtr. ſed & de aliis ſtudiis, quibus quis *deditus* eſt, ut Epict. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀεννάῳ πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. Ariſtoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis ſtudere*. Hippocr. de Art. p. 589, 44, Καὶ οὐκ ἀρκέει μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λίη ὁμιλέειν. Vid. & Noſtrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta poſtularent ὡμιληκὼς ſcribi, addito augmento praeteriti. At viſum eſt ſic edere, ut inveni, quia ſaepe abiicitur, ut ſupra ſatis oſtendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia ſuſpicio de negligentia ſcriptorum ſatis iuſta. Reitz.

Pag. 121. *l.* 1. Κάθησαι καταυλούμενος) Ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλόμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Obſopoeus: *remiſſo rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priſcorum commercio, ceterum ſedere ſuſtineas in theatro omnium poſticas ſannas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem ſunt emendata, ſed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceſſit, uno atque altero exemplo id illuſtrabimus. Sententia enim eſt, *tu vero ſedes & modulis tibiarum oblectaris.* Plutarchus in libello, cui titulus eſt, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχήσομεν ἀεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλόμενον, *cantu & tibiarum modulis oblectatum.* Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχήμονι μέθῃ καταυλόμενος, *in magna & foeda ebrietate tibiis ſe oblectans.* Eodem ſenſu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, *auſcultans cantorem Stratonicus:* quem locum fruſtra Eraſmus emendare conatur. Graev. Conf. ſupra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accuſ. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter ſcribat, καταυλόμενον, ſine diphthongo; cum ſit a καταυλέομαι, —οῦμαι, neque καταύλομαι uſquam reperiatur, neque ipſe in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in ſubſidium vocat, ſic invenerit. Reitz.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer ſupra ad 1 Ver. Hiſt. § 25. Reitz.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναβρ.— quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. Solan.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ῥοδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyſſe ſpreta. Rhodope quaeſtu corporis tantas opes collegiſſe traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita ſit. Solan.

ead. l. 5. Ῥόδοπας) Conf. infra § 51. Solan.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι) Mallem *ad pulſationes ſtrepituſque citharae*, quam cum interprete reddere, *cum citharae pulſationibus eiuſque procacibus frequentamentis.* Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana.* Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet: Illic enim valet, *quid poteſt laudare, quid habet, quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus eſt, hic participium. Alter locus habet, ἔκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, iſque melius reſpondet huic. Verum ille pleonaſmus adeo eſt uſitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Heſiod. Ἐργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι Θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Ariſtoph. ληρεῖς ἔχων, & ſimilia, quae vid. collecta apud Maittairium de Dialectt. p. 79 C. Et Comment. Ariſtophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. *l.* 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχοῦσι) Conf. ſupra c. 47. SOLAN.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. *l.* 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime ſe haec habent. SOLAN. Marcilii conjectura, ἀποστερῶν ſubſtituentis, ei forſan adblandietur, qui male conſtruxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur poſtea idem accidat cuiquam, diſtinctionem alioqui non adeo neceſſariam poſt σεαυτὸν addidi, ut non haeſites coniungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipſum oblitus es*, ut Belgice dicimus, ſive *te ipſum fefelliſti*, vel, ſi mavis, *imprudenter feciſti, accuſans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *neſciebas ipſe, quid faceres*: omnia enim haec ſignificat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Ariſtoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; & Aelian. V. Hiſt. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. Alciphr. III, ep. 71 f. κἂν τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum alluſione ad generalem Stoicorum theſim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιλικῶς) Haec phraſis philoſophiae ſtudioſis propria: nam ὁμιληταὶ diſcipuli, vid. Liban. Epiſt. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magiſtr. ſed & de aliis ſtudiis, quibus quis *deditus* eſt, ut Epict. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀενάῳ πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. Ariſtoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis ſtudere.* Hippocr. de Art. p. 589, 44, Καὶ οὐκ ἀρκέει μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λίῃ ὁμιλέειν. Vid. & Noſtrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta poſtularent ὡμιληκὼς ſcribi, addito augmento praeteriti. At viſum eſt ſic edere, ut inveni, quia ſaepe abiicitur, ut ſupra ſatis oſtendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia ſuſpicio de negligentia ſcriptorum ſatis iuſta. Reitz.

Pag. 121. *l.* 1. Κάθησαι καταυλούμενος) Ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλόμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Obſopoeus: *remiſſo rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priſcorum commercio, ceterum ſedere ſuſtineas in theatro omnium poſticas ſannas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem ſunt emendata, ſed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceſſit, uno atque altero exemplo id illuſtrabimus. Sententia enim eſt, *tu vero ſedes & modulis tibiarum oblectaris.* Plutarchus in libello, cui titulus eſt, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντῆν καὶ κατακλίναντες εὐωχήσομεν ἀεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλόμενον, *cantu & tibiarum modulis oblectatum.* Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχήμονι μέθῃ καταυλόμενος, *in magna & foeda ebrietate tibiis ſe oblectans.* Eodem ſenſu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, *auſcultans cantorem Stratonicus:* quem locum fruſtra Eraſmus emendare conatur. Graev. Conf. ſupra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accuſ. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter ſcribat, καταυλόμενον, ſine diphthongo; cum ſit a καταυλέομαι, —οῦμαι, neque καταύλομαι uſquam reperiatur, neque ipſe in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in ſubſidium vocat, ſic invenerit. Reitz.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer ſupra ad 1 Ver. Hiſt. § 25. Reitz.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναβρ.— quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. Solan.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ῥοδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyſſe ſpreta. Rhodope quaeſtu corporis tantas opes collegiſſe traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita ſit. Solan.

ead. l. 5. Ῥόδοπας) Conf. infra § 51. Solan.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι) Mallem *ad pulſationes ſtrepituſque citharae,* quam cum interprete reddere, *cum citharae pulſationibus eiuſque procacibus frequentamentis.* Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ᾽ αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana.* Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diſſ. 21. prov. Ceterum de *κρούμασι κιθάρας* vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466. VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diſſ. ubi illud *ὑπὸ* etiam vindicamus. Etſi autem *κρούματα* proprie ſint lyrae, tamen & de aliis inſtrumentis, immo & tibiis interdum uſurpatur: Hinc tibicinae nomen ſictum Κρουμάτιον apud Alciphr. I, ep. 12, Ἡ *μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο* Κρουμάτιον, *καὶ ἦν αὐλητρίς*. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque *κρουματοποιὸν* vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque *κρούματα* generaliter ſignif. variorum inſtrumentorum muſicorum pulſationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ *ὦτα πτερῷ*) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλητὰς enim ibi *κυκλίους* vocat. Philoſtratus pag. 589, *ὁπότε οὖν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ὀρχηστῶν δὲ αὐταῖς τὸ ἐπίταν, φανέντος ἂν* &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ *ἔννομα*) Τὰ *ἔννομα* ſunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra *ἄνομα*. Νόμος enim, quando de re muſica ſermo eſt, *modum* denotat. Vertit interpres, *legibus conſentanea*. L. BOS. Recte Bos *νόμον* modum muſicum ſignificare ait. Vid. Thucyd. V, 70 ſ. ubi tamen ambiguum, *ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων*, ſitne conſtruendum, *ex lege interpoſitorum tibicinum*; an *νόμῳ αὐλητῶν* coniungendum, ut ſignificetur *modus Muſicorum*, i. e. dimenſio temporis, quam Muſici obſervare ſolent. Conf. Plutarchi libellum poſtremum de Muſica, & vocabula ad artem illam pertinentia ſingulis verſibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum eſſe inter choros apud veteres illos Graecos, ſatis notum eſt. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. *l.* 7. Λυδή τις) Hac voce eo ſenſu ſaepius utitur c. 26, 32, 79, & *Δήμων*. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & *Fl.* Reliquae edd. *μόνον*. SOLAN. Conf. Kuſt. ad Ariſtoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσέα) Vid. Hom. Odyſſ. Γ, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅλος) W. non ut in reliquis *ὅλως*. SOLAN. Etſi vulgatum *ὅλως* quoque bene ſe habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. *ὅλος* danti, quia exigui eſt momenti, & quia poſterius illud tamen aliquanto eſt elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπαὶ, Κράτων, *ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σεαυτοῦ κύνα*) Vertunt: *Papae, Craton, quam aſperum canem*

nuum in nos ſolviſti, neſcio quam Latine. *Aſper dens* apud Phaedrum eſt acutus: ſic apud Tac. *aſperare arma*, pro ſamiare. Melius ſane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede ſunt conducti: *οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων*, *novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus*. GRAEV.

ibid. Κάρχαρον) Qualis Appii *canina facundia*, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. ſupra de Merc. cond. c. 35, ubi *ῥήτορα τῶν καρχάρων*. Et Quom. Hiſt. c. 43, *τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ κάρχαρον*. Rurſus bis Accuſat. c. 33, *ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον*. Et videbis, quantum aberrarint, qui ſupra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. *ὡς κάρχαρον* Mſ. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: *Τοῦτο πρὸς Κυνικὸν φιλόσοφον διατείνεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὸν* (*ὑλακτικὸν* coni. B. de Ball.) *εἶναι*.

Pag. 123. *l.* 4. Τοὐπιτίμιον) Conf. ſupra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοι ἔπαν.) W. ſolus optime. SOLAN. Nolui omittere illud *σοι*, quod etſi W. ſolus ſuppeditat, tamen apprime hic appoſitum eſſe, nemo negaverit: eleganter enim ſic interponi pronom. *σοὶ*, *μοὶ* & ſimilia, niſi ſatis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demoſth. eleganti pleonaſmo, pro Cteſiph. p. 444 E. *λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὠρεωτῶν*. Noſter in Abdic. c. 31 pr. *τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πέπονθε*. Verum & *μοὶ*, quaſi *πλεονάζον*, interdum valere *παρ' ἐμοῦ*, recte docet Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rurſus magis *παρέλκον* apud Noſtrum ſatis ſaepe ſupra, ut in Nigrin. § 5, *οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἔνθους — περιέρχομαι*. Ac Dial. Marin. II, 2, *τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον*. Vid. & c. ſeq. f. &c. qualia plura collegit Ienſ. in Lect. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctiſſimum Fabrum hoc fugiſſe. Vid. Ienſii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciſſ. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odyſſ. M, 188. SOLAN. Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem poſuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ὅγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχρὰ) Perſuaſi antiqui, *ſaltationem* umbram eſſe luxuriae. Patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. *l.* 4. Εἰ μὲν γὰρ εἴδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένη-

σαι) Interpretes, *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum, *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes*. Mox ſequente pag. de hiſtrione, *εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ*, eſt, *indecore ſe frangenti*, non, ut vertunt, *in nullum uſum fracto*. Paulo poſt *μὴ ὥραισιν ἄρα ἱκοίμην*, eſt *male peream*, ut ſupra notavi: interpres invenuſte, *nunquam ego venuſtatem conſequar*. Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. Graev. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis obiicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es iudex. Gesn.

ead. l. 8. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι) Sic ſupra in Reviviſc. c. 41. Et Piſc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. Reitz.

ead. l. 12. Ὀλέθρῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. ſupr. Alex. c. 21. Reitz. At ὀλεθρίῳ Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ addit, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. Reitz.

Pag. 125. *l.* 3. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἱκοίμην) An ſic? *μὴ ὥραισιν ἀρέσκοιμι*. Τὸ ἀρεσκοίμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam ſumtus. Guyet. Vide ſupra ad Θ. Δ. VI. Solan. (Adde rurſus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam eſt mutandum: eſt enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiaſt. noſtrum, cui etiam addo verba Scholiaſt. ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 1036. Μὴ ὥραισιν ἵκοισθε, ait, Εἶδός τι κατάρας ἀρχαϊκῶς ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ᾧ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως· μὴ ὥραισιν ἱκοίμην, εἴτι τοιοῦτον ἀνασχοίμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς μὴ ὥραισιν ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος· at in ipſo Ariſtoph. legitur, Ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ', quod tamen vitioſe ſic ſcriptum in nonnullis Codd. ait Scholiaſt. Verum id nunc non inquiro. Patet ſaltem, apud Lucian. vulgatam ſe recte habere, & ὥρας pro ὥραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. ſupra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemſterh. id convertit, *peſſime pereat*; & conf. notas ipſius ac Solani. Plura hic addere temporis anguſtia prohibeor. Reitz.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ) Interpres, *ut me tui nunc miſeret*. Sed non expreſſit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc ſe res habet*. Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Diſſert. 21. Reitz.

Pag. 126. *l.* 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος) Interpres, *cum ſine cera res malas audire poſſim.* Non expreſſit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oſcitanter audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quaſi non audiat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός τινος. VITRING.

Pag. 127. *l.* 3. Χθὲς καὶ πρώην) Vide Paroemiogr. BOURD. Sic Long. Paſt. III, p. 97, ſive p. 73 ed. Moll. qui in nott. plura huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, affert. Veluti ex Syneſ. p. 15 D. idem profert frater cariſſ. in Belg. Graeciſſ. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. ſupr. Deor. Dial. II pr. Et Long. Paſt. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὔτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc iam adductum a Hemſterh. quem cum aliis comment. vid. ad l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεῦσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem ſaltatio armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. *l.* 4. Ἐν ὅπλοις) Si reſpexeris ad § 21, ubi ἐνόπλια παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic poteſt tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc ſaltationem πρύλιν vocat Callimach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὅμηρος) Vid. Il. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. *l.* 3. Μηριόνη) Iliad. Π. BOURD. Homer. loco modo indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦτο ἔργον πεποιημένον eodem modo. REITZ.

Pag. 130. *l.* 1. Καρυατίζειν) De hac voce copioſe ad Pauſan. BOURD. V. Theſ. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae ſacer. In eo eius Deae feſta cum cantu ſolemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter ſe citharoedis. Polemon. II: *Exeſtides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde Statius: *Plaudentique habiles Caryae reſonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Theſaur. l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos ſaltare ſolitas, Pauſanias auctor eſt Lacon. p. 178, 40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἕστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἱστᾶσι, καὶ ἐπι-

monios celeberrimum, & in eo ſaltatio. Nudi ſaltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Ageſil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Muſica: *τούτων γὰρ εἰσηγησαμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι.* In omnibus editis & ipſo M. legitur in hoc Luciani loco *γυμνοποδίαι*, uti & apud Suidam, mendoſe. SOLAN. Nimis ſaepe occurrit apud optimos ſcriptores *γυμνοπαιδιὰ*, *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδίαι*, *γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις*, ut non probemus emendationem Meurſianam, quo duce Kuſterus apud Suidam etiam *γυμνοποδίᾳ*, *γυμνοπαιδίαν* ſubſtituit. *Γυμνοπαιδίαι* ſunt apud Herodotum 6, 67: Feſtum & ſtatum diem fuiſſe, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipſa ratione certaminis aliquid diſcere licet è loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Pariſ. *Γυμνοπαιδιῶν τε οὐσῶν* (f. *οὔσης*) *τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος κ. τ. λ.* deſignat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Ageſil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes *γυμνοπαιδιῶν* ſpectaculo excluſos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Ageſilai, it. de Muſica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. *ἡ γυμνοπαιδικὴ*, inquit, *παρεμφερής ἐστι τῇ τραγικῇ ὀρχήσει.* Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, *Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ.* ſunt enim pluſcula. Nec aliter eſt apud Pauſan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut *γυμνοπαιδίας* hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro *γυμνοποδία* poſſe forte colorem quaeri ex illa ratione, qua *φαινομηρίδας* ludibrii cauſa appellabant Lacaenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 eſt etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. *Ὁμοίως*) Graev. in nota *ὅμοιος* legit, neſcio num dedita opera, an caſu: ſed mutatione nihil opus, ut ex verſione ſatis apparet. REITZ.

ibid. *Ὅμηρος*) Vid. Il. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. *Ἀσπίδι*) *Ἀσπὶς* Homeri non eſt peculiaris aliquis liber hoc titulo inſcriptus; ſed pars Il. Σ, in qua deſcribitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. *Κυβιστητῆρας*) Vid. Homer. Il. Σ, 604. Sic W. & ipſe Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. *l.* 1. *Αὐτῇ*) W. ſolus. SOLAN.

ead. l. 2. *Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνευον*) Homer. Iliad. XVIII, ubi eſt *ἐδίνεον*. MARCH.

ibid. Ἐδίνευον) Locus eſt in cylpeo Achillis Il. Σ, ubi ἐδίνεον. Unde error Luciani ſcribentis: omnes enim Codd. habent ἐδίνεον. Bourd. Vid. Hom. Il. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἐδίνεον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἐδίνευον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. Solan.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Heſych. Bourd. Hom. Od. Θ, 265. Solan.

ead. l. 13. Εἰκαζίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. Solan.

Pag. 139. *l.* 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι) Huc refert Eſchenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὀρχηθμοῖσι ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. Gesn.

ead. l. 3. Ὄργια σιωπῶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. Bourd.

ead. l. 4. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῇ τύχας, *ac teſtibus his enuntias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur Dionyſius Areopagita: ἀλλ᾽ ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. *Cave, ne ſancta ſanctorum prodas, a plebeiis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & Suidam in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cithara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* Et uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis *redamtruantibus.* Graev.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in caerimonias irrupiſſent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. Bourd. Veriſſimus hic vocis ſenſus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησάμην allata. Unde mirari ſubit, a doctiſſimo editore non reprehenſum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Syneſio, petendus eſt in Herculiano, teſte Conſtantini Lexico: neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſit ſit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium ſecutus ad Chryſoſth. in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſteria evulgare* ſignificarit, quia qui ſaltationes myſteriorum coram nondum initiatis imitando repraeſentarent, foras eliminarent, non minimam myſteriorum partem, quae, quantum coniicere eſt, in iſtiuſmodi rebus ſcenicis ſita erant. Vide Alexandri impoſtoris initia a Noſtro deſcripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quaſi mutam agi exiſtimes, in qua ſpectatores ipſi chorus ſunt, quibus adeo & canendum & ſaltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter ſaltandum data opera femur eius nudatum ſit, c. 40. Solan. Vulgo huc referebatur inſcriptio orationis Ariſtidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores myſteriorum*, modeſte ſed ſolide refutatus a Normanno p. 589 ſeqq. Iebb. ubi varium huius verbi uſum declarat. Gesn. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι ſignificare *myſteria evulgare*. Vid. Alciphr. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς Θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleuſiniae myſteria profanarunt, capitale iudicium ſuſtinuerunt*, (*ſubſtinuerunt* editum, errore typographico, credo.) Reitz.

ead. l. 6. Δῆλα) Initium facit probandi, nulla olim ſacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipſe in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionyſ. Areopag. Eccleſiaſt. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Caſaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. Bourd.

ead. l. 8. Ὑπ') W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλητῶν. Adde Noſtrum c. 72, ὑπ' αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. Solan. Etſi ἐν αὐλῷ defendi poteſt, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appoſitum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, Ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα

τὸ ἄμφ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῖς καὶ σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προήει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ ὅϑεν ὀργιάζων. Noſter infra hac Diſſert. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item ſupra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι· ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis teſtimoniis adduxit H. Vitringa, quem, qui plura deſiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rurſum tria quatuorve alia teſtimonia adducentem. Reitz.

ibid. Ὑπορχοῦντο) Ὑπορχεῖσϑαι non eſſe *ſubſaltare*, vel *ſaltationem aliis accommodare*, ſed *cantum accommodare ſaltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipſum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores eſſe illos ὑπορχουμένους ac magiſtros ſaltandi, quos ſequantur reliqui. Nimis apertus eſt locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συνέταττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων — ὅϑεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ὠνόμαζον. Add. Plutarchi locus, & ipſe indicatus a Spanhemio, de Muſica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compoſitione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, & ſimilibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσϑαι dici, qui exemplum praeit ſaltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖ, qui tibia modos praeit. Gesn.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurſ. Orch. Solan. Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. Vorst.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρική. Guyet. A Luciani manu hanc vocem eſſe non credo: ſed quid pro ea ſcripſerit, certo definire non poſſum. Solan.

ead. l. 16. Τὸν Ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc eſt, ut puto, *ſaltatione ſalutant Solem, tacite ſeſe ſublevantes*, ſive *ſenſim proſilientes*. Σχῆμα enim vel σχημάτιον erat ſaltationis genus, quo quis nunc proſiliebat, nunc ſtabat, uti ab aliis eſt notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφϑείρετε διὰ τὰ σχήματα. Reſpondet chorus: Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον. L. Bos.

Pag. 134. *l.* 1. Μιμούμενοι) Julianus Imper. hymno Solis. Bourd.

Pag. 135. *l.* 1. Καὶ δένδρου δόνημα) Et *arboris quaſſum* vertit interpres: mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur. Graev.

ead. l. 13. Βιθυνὸς δὲ μῦθος) Ex Latina hac verſione, Neque (Bithynia fabula) *multum ab inſtituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium inſtitutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum* &c. nemo aſſequetur ſententiam Graecorum, οἳ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae ſequuntur. Diverſus enim plane illorum eſt ſenſus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*, ſeu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello ſuperius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μυῶν κινήσεως, Διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam*. Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκήπευε τὰς φαρμακώδεις βοτάνας &c. ὥστε καὶ σπέρματα καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν· *Attalus Philometor herbas venenatas ſerebat* &c. *& ſemina & fructus eorum elaborabat videre & cognoſcere ſuo tempore.* Suidas in voce τέχνη· Τέχνην πεποίηται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προκεχώρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda iſta Luciani ſunt: *Quae Priapum, Deum bellicoſum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem feciſſe aiunt, ut in armis ſaltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum.* Graev.

ead. l. 15. Οἳ τὸν Πρίαπον) Deeſt verbum φασὶ, aut ſimile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. Solan. Verbum φασὶ, λέγουσι, vel ſimile quoddam deſiderari, apertum mihi videbatur. Gesn.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βρίμω, ὄβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πρίαμος, i. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & ſic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. Guyet.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) De his Pollux, & vir clariſſimus Iſaac. Caſaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. Bourd. Animadverte ſodes, quam lepide poſſint interpretari. Obſopoeus, *unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus inſtituendum fuiſſe, quem Mars* (agnoſce alieniſſima & Graecis contraria) *a Iunone offerente acceptum* &c. Benedictus, *unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium inſtitutio-*

nem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi poſteriora recte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεπονημένον, & verte, *unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armatae ſaltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae ſupra occurrunt ad p. 396. GRON. (Gronov. allegat pag. ſuam 396. Sed c. 9 eiuſd. Dial. de Salt. eadem phraſis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De Ἰδ. Δακτ. vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll. Argon. I, 1129, eiuſque Schol. *Vorſt.*) Adde Lyl. Gyrald. Syntagm. I, & hiſt. Deor. qui omnia ferme veterum loca congeſſit. SOLAN.

ibid. Πεποιημένον) I. e. ἠσκηκότα, *exercentem*. GUYET. Πεποιημένων) Sic ed. *I.* quae genuina ſcriptura eſt. Reliquae & ipſe M. πεποιημένον; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non indigere locum perſpicias. Confer etiam mox παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. SOLAN. Sive πεποιημένον legens ad Priapum referas, ſive π—ων, tamen active accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas caſuum ſic ſtilum minus durum reddat; quem non ſolum tres illi accuſativi obſcuriorem reddebant, ſed ſuſpenſum tenebant lectorem, eſſetne πεποιημένον maſc. an neutr. Φασὶ autem excidiſſe certum habeo; nam οἱ non habet verbum, ad quod referatur. Iam vero ſic procedet: *quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium,* (nimirum *armatum ſaltare docere*) *aſſumtum ab Iunone Martem — docuiſſe.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι ſignificare idem, quod Belgae dicunt, *zyn werk ergens van maken*, mihi non eſt dubium. Et fruſtra Gronov. πεπονημ. corrigere, aſſentior I. Elſnero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non adeo probent; ſed ſine dubio ſatis notum exiſtimavit, quia Lexica vulgaria id eo ſignificatu afferunt. At ſine auctorit. Sed Plut. in Theſ. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr. pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. & Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Comment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.

Pag. 136. *l.* 1. Ἄρη) Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante ſaepe Ἄρη editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένην ſupra quoque iam vidimus. At poſterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Encom. Demoſth. c. 2 & 9. REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi; Bourd. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam conſtanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemſterh. ad Nigr. § 30. Reitz.

ead. l. 6. Διονυσιακὰ) Copioſe Long. ποιμεν. lib. 2. Bourd.

ibid. Βακχικὰ) V. Meurſ. Orch. Platoni βακχεῖα dicitur, de legg. VII. Vorst.

ead. l. 8. Γεννικωτάτων) *B.* 2. γενν— prave. Sic iterum c. 34. Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δέ ἐστιν ὃ, γένος ὄν, γένος οὐκ ἔχει. Solan. Non recepi lectionem *B.* 2. quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γεννικωτ. legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. Reitz.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri, Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἐμμέλειαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demoſthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Heſych. Pollux. De ſecunda iidem Pollux & Heſych. De ultima, Plato, Interpres Ariſtophan. ad nubes, & Heſych. apud quos reſcribe Σίκιννις. Bourd. Quid ſit K. Σ. E. vide Ariſtoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Heſych. & M. Etym. Vorst. Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. Demoſthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. Meurſ. Orch. Solan.

ibid. Σικιννίδος) Athen. I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. Reineſ. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. Solan.

ibid. Ἐμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio εἰρηνικὴ, i. e. ſine armis. Solan.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. Solan.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. *Fl. B.* 2. non παιδιὰν, ut in reliquis eſt. Solan. Παιδειὰν) Ne mihi fraudi ſit in variantt. notaſſe, Codd. M. & P. ſic legere: nam ita Solanus in marg. *Hag.* ed. manifeſto notarat. At in *Iunt.* contra ſcripſerat, M. cum Exc. *Fl.* & *B.* 2. ita habere. Sed P. Codicem cum *P.* ed. & reliquis παιδιάν. Sed quidnam verius ſit, eius nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in *P.* eamque id vertiſſe, *inſtitutionem;* ſed ex ſua ſcriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδείαν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo, ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *de-*

lectatio & *luſus*, ut Bened. παιδιὰν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34 f. Reitz.

Pag. 137. *l.* 5. Ὕπνον καὶ φιλότητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Graev. Hom. Il. N, 636. Solan.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. verſus a Graevio adductos. Unde liquet, mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς, pro vulgato ὀρχησμὸς, quod omnes editiones inquinat. Solan.

ead. l. 9. Ὠδὴ γλυκ.) Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχησμὸς. Solan.

ibid. Ὀρχηθμὸς) Non dubitavi ſic reddere Luciano: id enim probum eſſe, alterum ſpurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. Item Odyſſ. Ψ, 134. Et vel decies alibi. Reitz.

ead. l. 11. Ἄλλῳ) Iliad. N. Bourd. Vid. Homer. Il. N, 730—31. Et Odyſſ. A, 421. Item Σ, 303. Solan. Memoriae confiſus Lucianus miſcuiſſe videtur Barneſio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. Gesn.

ead. l. 12. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut ſolet, alium huic verſui ex aliis Homeri locis aſſuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν Τρεψάμενοι τέρποντο. Sed in priori loco pro ὀρχηστὺν, quod probum eſt, vitioſe in meo legitur, ut & hic in omnibus fermè Luciani editis, ὀρχηστὴν· quod nos ſedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. *S.* & *A.* Solan. Ὀρχηστὺν ſcribendum, non ὀρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonſtratis inſpicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi verſus deſumti ſunt. At ſupra § 8 recte erat ὀρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. Reitz.

Pag. 138. *l.* 4. Περὶ κρήνην ἰοειδ.) Heſiod. in Theogon. Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος. Bourd. Eadem ſententiarum diverſitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda eſt, quae ad ipſum poëtam viros doctos vexavit. Nam cum Obſopoeus reddidiſſet *circa fontem floribus obſitum*, Benedictus poſtea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἀπαλοὶ cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret iſta *κρήνη*, ul-la cauſa eſt, cum ripam eius credibile ſit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel Obſopoeum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, *οὕτω οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτεποδητὶ βαδίζειν*. Vide, quae in hanc ſententiam ad ipſum Heſiodum certiſſima annotavit doctiſſimus noſter I. G. Graevius. Gron. Ex Heſiod. Θεογ. 3. Solan.

ibid. Ὀρχεῦνται) Sic edd. ferme omnes & Heſiodus ipſe. Ed. *P*. nulla de cauſa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. Solan.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Poſſet etiam ſine praepoſitione dici: ſed & praepoſitio addi ſolet, ut Herodian. IV, 5, 11, *ὑβρίσαντα εἰς τοῦ ἐκεῖνα ἔργα*. Ariſtophan. Nub. 1507, *Τί γὰρ μαθόντ' ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεούς*. Ac non ſemel alibi. Reitz.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipſum habes Ἐρωτ. c. 48. Vide etiam Ῥητορ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit Noſter, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. *ἔτι τε ὠρχεῖτο συνεχὲς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ λυσιτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν*. Locus Xen. ad quem uterque reſpicit, exſtat p. 511, & 5 ed. Steph. Meminit & Plut. de San. tu. Solan.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon. Συμπ. 511. Solan. Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur, Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noſter infra Amor. c. 48. Reitz.

ead. l. 13. Καὶ ἔμελλέ γε) Sic ſupra Quom. hiſt. c. 12, *καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν*. Solan.

ead. l. 16. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. Solan.

Pag. 139. *l.* 2. Τότε) Ex W. haec vox eſt, quae in impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. Solan.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. Solan. Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus Athenaei lib. 1, p. 20 E, ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur *ἐκ τῆς κωμικῆς ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἣ ἐλέγετο σίκιννις*. Nimirum ſatyrica poëſis, de qua hic ſermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. Gesn. Facile patet, a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum; quod ſcribae dictantis verba excipienti facilius accidere pot-

eſt: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere poſſe videatur. Sed forſan credidere. ἐστὶ denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem ſe haberet τρίτον, quod Geſn. non viſa noſtra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquieſcet, ſcio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit verſionem accommodare, *tertia aſſumta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. Ἐν ἀρχῇ) Conf. ſupra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίους) At ſupra § 2 habuimus αὐλητὰς κυκλικούς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis cauſa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. Ἐναγώνια) Varii erant muſici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Noſtrum Ἀπαιδ. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. *l.* 3. Φοβερὸν θέαμα) Tragica perſona. GUYET.

ead. l. 4. Ἠσκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleti ſcripturam ἐσχηματισμένος. At forſan Lucianus dederit ηὐξημένος. Sed nil mutabit, qui conferet ſupr. c. 13 pr. & Steph. Theſ. REITZ.

ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Conſecrationis Homeri pag. 82, quem curioſus conſulet. ALMELOV. Vertunt, *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur poſterioris membri verba: nam πρόσωπον ἐπικείμενος, ſign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον; non fruſtra ea ab auctore ſunt addita, ſed ſignificare voluit, larvam actoris Tragici fuiſſe extenſam ſupra caput, ſive maiorem & longiorem fuiſſe, quam pro modo capitis, ut ſtatura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa poſteriora, *perſona tectus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Τρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. Ἑαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens* ſe & *infringens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quandam ſono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλᾷν ἑαυτὸν eſt ſurſum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: κατακλᾷν contrarium eſt, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. περιᾴδειν autem ex compoſitionis ratione intelligo de circumducta in al-

rum & profundum eadem ſyllaba cantici. Quod *ἰαμβεῖα* hic memorantur, meminiſſe oportet, qui Tragoedias non ſolent legere, iambicis ſenariis maiorem partem conſtare Tragoedias &c. GESN.

ead. l. 12. *Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν*) Interpres, *ac ſoli voci ſemet obnoxium praeſtans.* Quis intelliget? malim, *ſolius vocis diſcrimini ſe exponens*, ut ſoli voci ſervire debeat, & eius quaſi rationem reddere, ut propter ſolam vocem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie *reus* ſit *ὑπεύθυνος*, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit niſi in eum, qui actionis alicuius auctor eſt: hic mediam quandam ſignificationem habet, & ſimpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor eſt. GESN.

Pag. 141. *l.* 2. *Σολοικίαν*) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid fit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαθές*. BOURD.

ead. l. 4. *Μιμεῖσθαι γυναῖκας*) Conf. ſupra § 2. SOLAN.

ead. l. 7. *Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενέμηκεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα*) Haec ultima ſic vertit bonus Obſopoeus: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum perſonas*) ſupine ſane, immo ridicule: putavit ſcilicet legendum *δᾴδων*, vel ex *δᾴδων* per craſim poſſe fieri *δᾴων*, ut ex *κεράτων*, *κερῶν*, ſed ſine exemplo. Tum quid foret *lampadum perſonas?* merae nugae & aegri ſomnia. Lege cum maiuſcula *Δάων καὶ Τιβίων*. Servorum quippe ſunt nomina, qui ſaepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria ſic dicti. Nam *Δάοι* Herodoto ſunt quaedam gens in Perſia paſtoralem vitam agens. *Τίβιοι* vero ſunt Phryges. Nam teſte Suida *Τιβία* erat *Φρυγία ὅλη*: Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* ſuum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina ſervorum, non lampades aut tibicines, ut ſomniavit Obſopoeus. PALM. Palmerii notae ſubſcripſerat Solanus: Philoſtr. *Εἰκ.* *Αἴσωπ.* pag. 767 ed. Olear. de vulpe: *χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ*. Quibus hac occaſione addo, Olearium in notis Philoſtr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui ſervile nomen *Davi ἀπὸ τῶν Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δάκοις* derivare, qui *Δαῦοι* ſint dicti antiquitus. REITZ.

ead. l. 8. *Αὐτῇ νενέμηκεν*) An *αὐτῆς νενέμηκεν*; GUYET. Ne-

νόμικεν W. recte, ut cap. 35. In impreſſis νενέμηκεν. SOLAN.

ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte caſtigavit Obſopoei verſionem eruditiſſimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus ſtatim initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θρᾷκες ἀργυρώνητοι. Philoſtratus in imaginibus, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῷ· & Lucianus in Mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Ariſtophanis, εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυῤῥίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Syneſius, ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθές; Praeſtat etiam, ut ſtatim vertas οὐ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, ſed occluſa.* Illae hiantes perſonae dicebantur *Manduci.* vide Feſtum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid. *Vorſt.*) (Τιμ. c. 14 inter ſervorum nomina & Τίβιος recenſetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλέον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυῤῥίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένοντα, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ὠνήσαντο τὸν οἰκέτην· ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμηνίας ὠνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in ſuo μυριοβ. *Vorſt.* Adde Galenum de nat. fac. I; c. 17, *Par.* ed. T. V, p. 29, ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in ſcenam productos nominat. Philoſtr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, εἰκ. Αἴσωπ. de vulpe ſic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. SOLAN. Δάῳν cum i. ſubſcripto habent Luciani edd. *P. S. A. I. B.* 2. *Ald. Fl.* plures enim ob id excurere nihil opus eſt. Ideoque id expreſſi, etſi nec Palm. in nota ſua id addit, nec in Philoſtrato eſt expreſſum, nec in Strabone; neque eo opus eſſe arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγείρων) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis diſſeruerunt. Ego perſonam *coqui* in comoediis vulgatam fuiſſe, ex Athenaeo & Menandri Philemoniſque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Caſaub. not. SOLAN.

Pag. 142. *l.* 2. Ποικιλώτεραι) Ita iam recte omnes. Merito igitur ſupra ſic reſtitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐναγώνιος) Conf. ſupra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoſcebant: & Neapolis utpote Graeca ſcenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in ſcenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, ſaltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuiſſe. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perſtringere videtur. Vid. Onomaſt. L. IV, S. 99 & ſeqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis verſibus ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forſan & hic πολυμαθίας quoque, non πολυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in ſimilibus variat ſcriptura, ut § 23 παιδειὰν & παιδιὰν, antiquiorum edd. conſenſum in huiuſmodi vocibus ſequi nihil obſtat. REITZ.

Pag. 143. *l.* 2. Ὀψιμαθεῖ) Ὀψιμαθεῖς, *ſeri ſtudiorum.* Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. VORST.

ead. l. 8. Γεννικωτέρας) Mutarunt *B.* 2. & *P.* Vide ſupra ad c. 22. SOLAN. Vid. ſupr. § 22. Et cognoſces, quare hoc praelatum ſit prae γεννικωτέρας duplici ν exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. ſupr. 1 Ver. Hiſt. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi oppoſita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clariſſimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abuſum ſuis, dum iſta vertit, *nec minus de ſe exhibens reverentiae.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiuſculas literas praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Auguſti tempus.* BOURD. Vide Caſaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipſii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrob. Sat. 2, 7, tum illud, *Hic quia ferebatur mutaſſe rudis illius ſaltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venuſtam induxiſſe novitatem, interrogatus ab Auguſto,* Quae ſaltationi contuliſſet? *reſpondit,* Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὁμαδόν

τ' ἀνθρώπων. Quem verſum ſi recordatus eſſet eſſe Il. K, 13, Poranus, de emendando, id eſt, corrumpenda prima voce in Αὐδῶν non cogitaſſet. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diverſus, quae cum reliquis & M. ὥσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. *l.* 1. Θερμαϋστρίζειν) Furioſam ſaltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Euſtath. ad Od. Θ. Meurſ. Orch. Heſychium iubet videre Vorſtius. SOLAN. Quod hic ſe nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meurſius, quamquam ita, ut potius materiem congeſſiſſe, quam exornaſſe omnia, videri poſſit. Interim iucundam putavi quibuſdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς θερμαϋστρίδος deſcriptionem, quam ex Critia quodam protulit Euſtathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀναπηδήσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὴ θερμαϋστρίζειν ἔλεγον. Vide, quam ſimile ſit hoc ſaltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte ſaltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meurſio petet. Γέρανον dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per laſciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, ſ. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, ſ. ad Hymni in Del. verſum 144, ubi Θερμαϋστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης. Unde concludit, Θερμαϋστρὶς etiam legendum, non θερμαστρὶς, apud Heſych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae ſaltationis genere, de qua poſſit conſuli diligentiſſimus Meurſius in Orcheſtra, & unde verbum θερμαϋστρίζειν de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Inſtituta haec ſaltatio fuit a Theſeo, repraeſentabatque imagines exitus e Labyrintho. Deſcribit Pollux IV, 14, & Plut. in Theſeo: tangit etiam alicubi Heſych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Ruſticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. *l.* 4. Γεωμετρικῆς) In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipſam philoſophiam etiam aſſui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφέστηκεν) Significatio haec, pro *abhorrere*, *alie-*

num eſſe, probatur a Dukero ad Thucydid. VI, 88. Reitz.

ead. l. 16. Τά τ' ἐόντα) Hom. Il. A, 70, ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. M. etiam τ' ἐόντα. Solan. Itaque ex Homero & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἐόντα per dialyſin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res eſt parvi. Reitz.

Pag. 146. *l.* 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II, 60, apud quem ipſe Pericles, ſe nullum ſibi ſecundum in iis videri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, ſic ſcribit: *Quid voveat dulci nutricula maius alumno, Quam ſapere & fari ut poſſit, quae ſentiat?* Solan. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 & ſeqq. ubi haec Periclis ſententia, *nam qui novit, neque aperte docet, perinde eſt, ac ſi nunquam cogitaſſet.* Ceterum verum eſt, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem ſine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in Thucydide mallem legere αὐτά. Nam & ſic iterum apud Noſtrum infra Rhet. § 1, eadem ad verbum repetuntur: γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. Reitz.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipſe de ſe Pericles ad populum Thucydid. II, 60: Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονὰς) Ex ſpuma maris. Solan.

Pag. 147. *l.* 5. Λητοῦς ὠδῖνας) Vid. Spanh. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc ſaltandi genere a virginibus peragi ſolito ſatis multa. Reitz.

ibid. Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae ſtuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. Solan.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. Graev. Eur. Or. 331, 591, & paſſim. Solan.

ibid. Πτήσει τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera ſunt nomina fabulis notiſſima. Bourd.

ead. l. 8. Καὶ λάρνακα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? Guyet. De qua fuſius Συρ. c. 12. Solan.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸν) A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuiſſe Iacchus ſcribitur ab Orpheo, & in Parnaſſo conditus iuxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Biblioth. Graev. Ἰάκχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. Solan. Phurnutus ſ. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220 ed. Galei, de Baccho ſ. Dionyſo. Is enim Iacchus non minus,

quam Oſiris. Sic igitur Phurnutus, Μυθολογεῖται ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχεαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes apud Lactant. Orig. c. Celſ. Homeri Scholiaſt. ad Il. Β, Catal. 54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοψ. c. 3, & Οἰκ. cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mſ. Reg. 3011 ſecuti edidimus καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίστ. Ita mox pag. ſeq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίστ.

ead. l. 13. Ἔριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipſum Ἑρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. *l.* 1. Καὶ Ἁλιῤῥόθιον) *Et Halirrhothium*, de quo ad Pauſan. Haec omiſit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἄρειος πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago iudicata eſt: quamquam corruptus eſt Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελεοῦ ξενίαν) Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleuſine ſepultarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Faſt. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἠριγόνης) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Theſei is filius, cuius fabula mihi ignota eſt. V. Pauſ. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem ſententia eſſe, qua Tzetzes ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commiſſam, quam reliqui, in quibus eſt Ovidius Hero. 2, narrant de fratre ipſius Demophoonte. Aliam Acamantis hiſtoriam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzetz. ad Lycophr. l. c. quam viciſſim ad Demophoontem refert Plut. in Theſeo pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Theſei &c. Utraque res aptiſſimum ſaltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quaeſivit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. I. Arntz. ad Aur. Vict. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et ſic quinquies eodem cap. At infra recte Ἄθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diverſi ſunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλειδῶν κάθοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12. De priore autem intelligendus hic Noſter, cum ad Athenienſium res geſtas referat. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνωος πόρος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois tranſitus.* Legendum cenſeo, καὶ Μίνωος πόθος, *& Minois deſiderium, ſeu amor.* Scribit enim Ovidius in Met. & Virgilius in Ceiri, Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidiſſe. GRAEV.

Pag. 149. *l.* 4. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et ſatorum exortus.* Nimirum ex ſatis ſerpentum dentibus homines proſilierant armati. GRAEV. Vinc. Obſopoeus *Spartanorum retributio,* perridicule. Benedictus, *ſatorum ortus,* paulo melius. Scripſit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notiſſima. Sed tamen cum ita ſit περίεργος, ut ſupra notaverit καὶ Ἁλιῤῥόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam ſive omittant, ſive ita interpretentur, tantundem eſt. Ne ſimus ergo poſthac fruſtrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους &c. pag. 26 A. & III, p. 70 B. ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuiſſet annotare, σπαρτῶν habere pleraſque edd. quia quo antiquiores, eo ſaepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα ſic ſcriptum tamen fraudi fuit interpreti priſco, vertenti *ſatorum ortus,* pro *Spartanorum,* hoc certe diſcutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *ſatorum* illorum *ortus* eandem rem ſignificaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum eſt; ſed quia reliqua nomina propria praecedunt ac ſequuntur, etiam hoc fuit conſervandum; quod etiam patet ex teſtimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non eſt, & alias a nobis quoque oſtenſum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos* πήχεις, & *Digitos* δακτύλους. Vid. ad Rhet. praec. c. 6. GESN.

ead. l. 6. Μανία τοῦ) Amphionis nempe poſt liberorum & uxoris fata ſibi ipſi mortem conſciſcentis. V. Ovid. Met. VI. SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ) Cic. Tuſc. D. III, 26, *& Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu ſilentium.* Ad quem vid. Daviſ. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγὴ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκην) Creontis haec filia, Medeae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Stheneboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. Solan.

ibid. Ἡλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pauſan. in Corinth. Graev. Pauſan. Corinth. pr. Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἡλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte ſcribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo §40.) vid. apud Ovid. Faſt. VI, 489, *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falſa.* Adde IV, Metam. 420. Et mox §67. Ac ſupra Dial. Mar. IX. Reitz.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγήν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniiciebam forſan ab Luciano ſcriptum fuiſſe διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium diſſert. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id ſit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertiſſime vulgatum tuetur in Aſtrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω. τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται. Quod ſequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, ſed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. Gron.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. Marcil.

Pag. 150. *l.* 1. Ἀερόπη) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic cenſeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegyſthi admiſcetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Pauſ. 274, 23. Solan.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀρνίον W. & *Fl.* (L. etiam inſerit ἀρνίον.) Solan. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. *H.* ed. diſtincte notarat. Sed in *Iunt.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρνίον; ita ut credas, & δέρας & ἀρνίον in illo legi: quod ſi verum eſt, vix dubito, quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iſte liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. Reitz. Χρυσοῦν ἀρνίον etiam Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum ſervavi. Confer §40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων· ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. Reitz.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Obſopoeus, *& generorum exſulum Adraſti ſuſceptio*. Gron. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. Solan.

ead. l. 7. Ἀντιγόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. Solan.

ead. l. 8. Ὑψιπύλη) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. Solan.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. Solan.

ead. l. 10. Γέννησιν) P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. Solan. Γέννησιν ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte γένεσιν. Reitz.

ead. l. 11. Προῃρημένον) In M. *Fl.* & *I.* προειρημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προῃρημένον. Confer Ἐν. Δ. XIV. Solan.

ibid. Ὦ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, *cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie: cum ſit, *cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio*. Graev.

ead. l. 12. Κασσιέπεια) V. Ὑπ. εἰκ. c. 7. In M. & pleriſque edd. ita legitur. *P.* autem, *S.* & Vorſtius Κασσιόπεια reponere iubet. Solan. Vorſt. in marg. *B.* 2. correxerat Κασσιόπ. forſan fruſtra. Etſi enim Latini *Caſſiopea* conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Κασσιέπ. teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolomaeus* ſcribi. Κασσιέπεια iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio Κασσιόπεια. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Κασσιέπεια· ubi Th. Gale etiam *Caſſiepeia* Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. Reitz.

Pag. 151. *l.* 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB. Lact. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. Solan. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανύασις δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: *Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt.* h. l.

Tzetzes Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac ſuſcitatione, de qua plura quidem teſtimonia afferre liceret; ſed potius ea de fabulis huiuſmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adſcripſere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec eſt Diſſertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδοῦς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθ.) Hanc falſi arguit Philoſtratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. *l.* 7. Οἰνόμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam curſu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philoſtr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide deſignarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Παιδὸς γονάς) V. ſupra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὕφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Pariſ. aliiſque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem;* ſed Benedict. recte, *ſubter mare peregrinatio:* quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae paſſim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem Occultas egiſſe vias ſubter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teſte Apollod. (I, p. 27 C.) Talum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio ſubmergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celſum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, ſi vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire ſepulcro: Quem ſenior vates avium clangore repertum Gramine reſtituit: mirae nam munere ſortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυΐδου μαντικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noſter etiam Ἡσ. 1 nominatim, & c. 8 ſine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis ſuſcitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλω) V. Φιλοψ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hiſt. c. 6. REITZ.

Pag. 153. *l.* 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum.* Foediſſimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantam, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis abſentibus arſit, Sic tuus ardeſcat ſtipitis igne rogo.* GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalanten, Dalum.* Quis credat? Ne talibus nugis obſideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem.* Torris Meleagri nequit ulli eſſe ignotus. Et iam eodem verbo uſus erat auctor in principio Timonis: οὕτω δαλόν τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rurſus maiore litera Δ ſcriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: repoſui igitur, monente Graevio, literam minorem; ſed quod is etiam accentum immutet, δάλον ſcribens, id non ſum ſecutus, quia ſic ſcribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Muſarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adſcripſerat Hemſt. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inſeram. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. *inter argumenta ſaltationis, quae Aetolia ſuppeditare poſſit, memorat* Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. *Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is I, 9, 21, non recte eaſdem facit* Echinadas & Strophadas. *Quod autem Thucydides Echinadas* ἐρήμους *eſſe dicit, id de pleriſque & minoribus intelligendum eſſe, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq.* 14. *Et* εὐλιμένας *fuiſſe, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v.* 155, λιπαρὸν νήσοισιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι, *obſervat ibi Spanh.* REITZ.

ibid. Ἀνάδοσιν) Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Etſi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emerſionem ex mari* ſignificat, quod de Echinadibus inſulis appoſite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν ſervent, aeque ac ſupra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptiſſimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum eſt;) ita tamen etiam de quacunque fere *productione*, ac *furſum exſurrectione*, *emerſione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Theſ. ac ſaepe prorſus idem eſt, quod ἀνάδυσις, & ut ſupra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις conſtanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis eſt aberratio ſcribarum in tam exiguo literarum diſcrimine, facile mihi perſuadeo, etiam alibi ab iiſdem confuſa eſſe illa vocabula; adeo ut non omnibus teſtimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Eſt enim ubi differentia in iis ſit obſervanda, quae ex ipſa diverſa origine ſatis patet. Reitz.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν) Vide Thucydidem fine lib. II, Philoſtr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Baſilius in epiſtola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδ᾽ Ἀλκμαίων Ἐχινάδας εὑρὼν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, *neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius ſuſtinuit*. Vides, fine fabulis, nec ipſos ſcriptores Chriſtianos poſſe intelligi, earumque ignoratione ſaepe viros inſignes eſſe lapſos. Graev.

ead. l. 5. Οἴκησιν) Fabulam Alcmaeonis fuſe narrat Apollod. III, 81. Solan.

ead. l. 9. Ῥοδόπην) V. ſupra c. 1. Solan.

ead. l. 11. Ἄλκηστιν) Apollod. 20. Solan.

ibid. Τὸν τῶν πεντ.) Veroſimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere auſim: ſi ſequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuiſſe, ſed principem, aiunt. Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. 687: Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μιᾷ νηΐ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exſulibus* Aſiam penetratam a Iaſone indignatur Aeëtes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add: 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum ſupra centum commemorentur nomina. Gesn.

ead. l. 12. Νηῶν) Theſſaliam inter alia ſuppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, *quinquaginta navium claſſem*. Dudum eſt, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miſcella-

neis, qui legendum oſtendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, *quinquaginta iuvenum navalem expeditionem*, hoc eſt, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuiſſe quibuſdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νηὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & *Fl.* ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. ſit νεῶν.) REITZ.

ibid. λάλον — τρόπιν) Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat Noſter, ea eſt εὔλαλος Ἀργὼ apud Orpheum v. 242. Propius ad noſtrum Apollon. I, 524: ἤδε καὶ αὐτὴ Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ. Similia ſunt IV, 580 ſeqq. Λάληθραν κίσσαν ipſam appellat Argo, φθογγὴν ἐδώλων χαονιτικῶν ἄπο βροτησίαν ἱεῖσαν Lycophron v. 1319 ſeqq. Modeſtior, uti decebat Romanum poëtam, Valerius Flaccus I, 301: *Mox, ubi victa gravi ceciderunt lumina ſomno, Viſa coronatae fulgens tutela carinae Vocibus his inſtare duci* &c. GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medeae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer ſupra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Proteſilai caſtiſſima, quae propter mariti deſiderium ſe interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius hiſtoriam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exſilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. *l.* 3. Πέλοπος —— ἐλεφάντινος ὦμος) Adſcripſit Hemſterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui eſt I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae ſic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt.* h. l. *Tibullus L. I, 4, 57,* — carmina ni ſint, Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur. *Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique ſcriptores tradunt.* Non addidiſſem, niſi auctoritas Hemſterhuſii permoviſſet. Compluria enim alia veterum teſtimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Hiſtorico-Geogr. Sed forſan aliud

quid notabilius addidiſſet Hemſt. ſi in adornanda hac Luciani editione perexiſſet. Reitz.

ead. l. 11. Ὅσαι) Neſcio quid haeſitarit Solanus noſter, tam ſollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id ſe habere, & ſignificare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι Θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. Reitz.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percuſſis anguibus, quos coëuntes videbat, ſtatim de viro factus erat femina. Poſt annos autem ſeptem iiſdem anguibus viſis & iterum percuſſis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes.*) Heſiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. Solan.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον) *Luctumque illum Aſſyrium diviſum.* Quis ſit ille luctus Aſſyrius diviſus, non facile reperias apud ſcriptores. Apud Hyginum tamen in Aſtronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui ſit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proſerpina ad iudicium Iovis veniſſe, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Muſa Orphei eſt mater. Itaque iudicaſſe, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque poſſideret.* Tangit quoque Lucianus ipſe in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio ſuo, quod illam modo cogat Anchiſae cauſa in Idam deſcendere, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. *Nunc vero in Libanum ad Aſſyrium illum adoleſcentem, qui & ut a Proſerpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιαζούσας, Idyll. XV. Patet nunc, quis ſit ille dimidius Aſſyrius luctus. Graev. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. Solan.

ibid. Μεριζόμενον) Μεριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Aſſyrios, quamdiu nempe eſt cum Proſerpina, ἐν ᾅδῃ, quamdiu latet anni fertilitas, hieme quaſi ſepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum eſt cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur diviſus inter Venerem & Proſerpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Aſſyrios lugetur. Gesn.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρου) Poſt matrem interfectam ad Lyſimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipſe ob inſidias ſibi ſtructas interfectus eſt. Vide Ἱκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lyſimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior eſt horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam hiſtoriae affinitatem. Turbarum enim ſatis uterque dedit; vid. Iuſtin. compluribus locis. Facilior certe iſthaec eſt permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quinctilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miſcell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Reſpicit hiſtoriam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. *l.* 5. Ἑαυτὸν) M. & L. *B.* 2. *P.* & ſeqq. edd. In *Fl.* & veteribus pleriſque ἑαυτῶν, prave. SOLAN.

Pag. 156. *l.* 1. Ἀναγκαῖον & ὅπερ) Utrique adſcripſerat Solanus, & *Fl.* ſic legere cum *I.* & *H.* Forſan ὥσπερ quaeſivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte ſe habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parentheſi incluſa intelligas, quod Obſopoeus in Latina verſione fecit, vertens, *quod & rhetores factitare conſueverunt.* Sed apertius potuiſſet reddere, *quod & rhetoribus neceſſarium.* Nam ſi priore modo redditur, ſonat ac ſi ὥσπερ, non ὅπερ legeretur. REITZ. Ὥσπερ Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησμὸς) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Celſ. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clio p. 11 £ apud quem pro λαλέοντος, quod in reliquis eſt, legitur φωνεῦντος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφοῦ) Tangit vetus oraculum, quod quidem ſic apud Plut. Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chryſoſtomo in Babyla, & a Luciano in Iove confutato. Exſtat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 £. SOLAN. Vel ed. Baſil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε· Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Λαλέοντος) Operae pretium videtur exiſtimaſſe Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noſter Attice potius λαλοῦντος dicere ſolet: ſed quia Herodoti lectio illius menti obverſabatur, Ionica dialecto hic uſus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenſet, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philoſtr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. Suet. etiam Veſpaſ. c. 13, & Noſter Δημων. c. 3, & Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Conſtantiam huius lectionis probe notarat Solanus noſter, quam praeter edd. ab eo notatas etiam ſervant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκατηγόρει edendum iuſſerat: ſic enim in *Iunt.* adſcripſit. Sed ſemel in errorem ſe abduci paſſus, & bis, ter alibi eundem errorem ſequitur: nam κατηγόρει verum, ἐκατηγόρει falſum eſſe, vid. nos ſupra ad 2 Ver. Hiſt. c. 7, ubi teſtimonia compluria dedimus. Reitz.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torſit, ut bono inde ſenſu fruerer. Tandem decerno, eum eſſe corruptum, reſtituendumque id, quod, quantum proſpicio, genuinum eſt; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένοις. Eſt oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, ſaltatorem prorſus nihili eſſe faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, ſed plane neſcio quod ἀνακόλουθον dedit, operae pretium erit, eam vertiſſe. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem eſſe ſupervacaneam quandam tibiae, fiſtularum, & pulſationum acceſſionem, qui nihil ipſe ad fabulam conducat, at moveat inſulſum, ſtolidum, nihilque ingenioſi habentem motum, dum homines faſcinentur iis, quae actioni extrinſecus accedunt, veſte* nimirum *ſerica, larva decora, tibiaque & laſcivis cantibus, cantorumque ſuavitate; quibus exornari actionem ſaltatoris, ubi ipſa per ſe ſit prorſus nihil.* Quam diverſus hinc abit Benedictus! Immo ſi verſionem inſpicias, nullum plane inde ſenſum eruas: quod in poſteriore huius periodi parte iam oſtendit Gronovius. Iens.

ead. l. 13. Γοητευομένων) Em. Ienſii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipſe M. γοητευομένοις. Solan.

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα) Obſopoeus, *quibus exornaretur, nequaquam ſaltatoris eſſe officium.* Benedictus, *quibus exornari ſaltatorem nihil eſt opus*, ac ſi legiſſet hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non hactenus accuſaverunt, tanquam ornamenta ſaltatori non convenirent, ſed ipſum ſaltatorem eſſe rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare ſenſum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, *quibus exornari actionem ſaltatoris, cum ipſa in ſe nihil prorſus eſſet.* Gron.

Pag. 157. *l.* 3. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέησιν) *Petiit a Demetrio aequiſſimam, ut mihi videtur, petitionem*, rem aequiſſimam poſtulavit. Sic Aeſchines κατὰ Κτησιφ. δεησόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέησιν, *rem non magnam a vobis petemus.* Graev.

ead. l. 7. Κτυποῦσι) Interpoſitum *ſcamilla* (fluctuant libri in-

ter *ſcamilla*, *ſcabilla*, *ſcabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re veſt. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem uſum laudat Noſter infra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obſ. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. *l.* 1. Ταῖς χερσὶν) Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad ſaltationem ſpectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fuſius alibi. BOURD.

ead. l. 6. Βασιλικός τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemſterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim legas, καὶ ἦν τις βασιλικὸς &c. Ad quae Boſius ita commentatur: *Non putem per βασιλικὸν intelligi* aulicum *quendam, ſive* miniſtrum regium, *ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; ſed potius* quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. *Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis* Regales *appellantur. Lucianus de Salt.* (h. l. ut vides) *Achilles Tatius L. VII, p.* 447, *dixit:* ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. *Sic & Herodot. I, cap.* 35, Φρὺξ μὲν γενεῇ, γένεος δὲ βασιληΐου. *Ammian. XVI, c.* 12, Hos ſequebantur poteſtate proximi Reges numero quinque, regaleſque decem. *Ad quem locum videatur Valeſius.* Addo Chryſoſt. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque deſignari poſſe ait, his verbis: Ἤτοι τοῦ γένους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξίωμά τι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχων. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γάρ τις ὢν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Peſſime ſic noſtra ex ed. Salmurienſi, cum optime Baſileenſis (ἡμιέλλην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνιέναι. GRON.

ibid. Συνιέναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι. SOLAN. Συνιέναι) Vix dubitaſſem ſic ſcribere vel ſine Codice. Sic enim recte ſupra § 62 edd. habebant. Conf. ſuperius Quom. Hiſt. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνιέναι. Sed recte συνιέναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rurſus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi videbimus. REITZ.

Pag. 159. *l.* 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic ſupra Ἑρμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & paſſim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἷδε) Interpres Obſopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim *at haec*. GUYET. Nemo, haec quid velint, aſſequatur. Ed. *Iunt.*

pro οἶδε vulgato legit οἶδε. M. οἶδεν. Legendum οἱ δὲ γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praeſtare exiſtimantur, quod &c. Intactus locus eſt, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere ἤδε. Solan. Puto dediſſe Lucianum εἴωθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἶδε tranſiiſſe potuit. Certe ita interpretatus ſum. Gesn. Illud οἶδε certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poteſt, & aeque in οἶδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἳ δὲ — ναι, aeque, inquam, in εἴωθε, quam in ἢ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt, quid Lucianus reliquerit. Geſneri εἴωθε, optimum videretur, ſi cum ἐπαινουμένη ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id Noſter ſaltem adhibere non ſolet. Reitz.

ead. l. 7. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις) Benedictus, *ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat.* Obſopoeus, *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat.* At nec id agit Lucianus, ut oſtendat, id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe reſpodeant perſonis propoſitis, ſed mens eius eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant: *Novit enim* (n. ὑπόκρισις) *ſe in illis magis laudari eo, quod ſimilis plane ſit ſubiectis perſonis.* Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exſeratur. Gron. Τῷ ἐοικέναι, id eſt, quaſi ἐν vel ἐπὶ τῷ ἐοικέναι, *dum,* vel *propterea, quod ſimiles ſe gerant.* Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, *ſi quidem mercenarios milites non habent.* Plura ſimilia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ. Reitz.

ead. l. 9. Ἀριστέων) Non ſatis aſſequitur una vox Latina vim, quae ſubiecta eſt τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui inſigne & eminens fortitudinis documentum edidere,. quod praemio dignum leges iudicant, qui non *bene* tantum, ſed *optime,* comparatione aliorum, geſſerunt rempubl. Latina declamatorum ſchola *fortes* vocat ſimpliciter, aut *fortiter feciſſe* dicit. Gesn.

ead. l. 16. Ὁ) Ita W. ſolus: vulgatam qui ſequuntur, *ſolum* vertant neceſſe eſt. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos ſcribimus, ſi Graece ſciunt. Solan.

Pag. 160. *l.* 5. Ὦ παῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter ſcriptum: Ποντίου θηρὸς χρωτὶ Μάλιστα νόον προσφέρων Πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polypi*, Theognis; LA CROZE.

ead. l. 6. Ἴσχων) Illud ἔχων, quod W. ſuppeditat, nihili eſſe, patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Deſumſit enim ex Theognidis verſu illo, quem Plutarch. περὶ πολυφιλίας citat, (teſte Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυφρόνος· ubi certe ἔχε in verſu locum non haberet. At in ipſo Theognide v. 216 ſic legas: Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. ſupra § 42. REITZ.

Pag. 161. *l.* 1. Ἀερόπη) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* Ἕκαστος non eſt *quiſpiam*. Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, *cetera quidem, quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* Ἕκαστον, ſc. ἄκουσμα, vel θέαμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. GRAEV. Lesbonacti cuidam ſcribit Apollonius Tyanenſis Ep. XXII & LXI; ſed alius ſit oportet. Philoſtr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἐν τοῖς ἑτερ) Lege τιμιωτέροις. SOLAN. An potius ἐν τοῖς ἱ νεωτέροις; HEMST.

Pag. 162. *l.* 2. Τιμοκράτης) Heracleota. Δημων. c. 3. Memoratur hic etiam apud Philoſtr. (p. m. 265.) 535, & deſcribitur ut & philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam Lucianus hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophiſtarum Philoſtrati, in qua circa annum 130 floruiſſe dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum ſenties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μέν γε) An τὸ χαλιναγωγεῖν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Ariſtoteles tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Ἠθ. Νικ. I. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in Eunucho: καὶ μὴ σφόδρα κατα-

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι. Marcil. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos habuit, eſt § 3, non longe a fine. Reitz.

ead. l. 15. Ἤκουσα δέ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται) *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio iuveniliter affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* Sic vertendus hic locus. De re ipſa Athenaeus lib. 1 Deipnoſoph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, *enimvero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit, ut qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe docere profiterentur.* Graev.

ibid. Περιττότερόν τι νεανιευομένου) *Magnificentius quid dicentem.* Guyet.

Pag. 163. *l.* 12. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι) Interpres abſurdiſſime, *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affirmaverim;* cum vertendum ſit, *ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.* Graev.

Pag. 164. *l.* 2. Ὑπ' αὐλοῖς) Conf. ſupra § 16 huius Diſſert. Reitz.

Pag. 165. *l.* 3. Εὐφυᾶ) Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic iam recte & conſtanter εὐφυᾶ invenio. Vid. ſupra Alex. c. 5. Reitz.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανόνα) Confer infra de Mort. Peregr. § 9. Reitz.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod ſententia poſtulabat ante τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoſcit tamen M. Solan.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς) Iul. Imp. Miſop. Bourd.

Pag. 166. *l.* 1. Τὸν Ἕκτορα) Exſtat epigramma in ſtatuam Helladiae Hectorem ſaltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurſ. Orch. Solan.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino οὗτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud ſcribere ſolebant antiqui librarii: quod quam facile in ὡς tranſire potuerit, conſiderantibus illius formam apparet. Gesn. An οἷος Ἀστυάναξ; ſic cogitabam ante. Sed viſa coniectura Geſneri, ei facile concedo. Nam vulgata ſenſum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus ſubſtantivis addatur, ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν.

pro *quantum opus*, vel *quam difficile eſt* &c. & Latini quoque adverbia ſic adiungant nominibus ſubſtantivis, ut eſt in Terentiano illo, *ne parum leno ſies.* Tamen ὡς Ἀστυάναξ vix ita ſubſiſtere poterit, etſi per ironiam ſic interpretere, *o quam ille* (pro qualis, vel quantus) *eſt Aſtyanax!* ſcilicet habebit quidem ſenſum aliquem, ſed minus commodum, quam ſi οὗτος legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπανέα) V. Auſon. epigr. 83, & Anthol. II, 38. Meurſ. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν) Eſt *impetum facere in Thebanorum moenia:* nobis, *beſtormen.* Herodianus in V, καὶ προσέβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. Xenophon in III Hellenicôn, ξενικῷ μὲν Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τείχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orcheſtrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri poſitum, eorum, qui ſpectaculo eſſe deberent, ſatis eleganter ac dilucide declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inſcriptt. Tom. I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. *l.* 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diverſa a ſaltatione. GUYET. At quis hoc neſcit, aut negat, Guyete? Accedit tamen & coniungitur inprimis cum ſaltatione *Pyrricha* vocata, aliiſque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etſi ego cum Cicerone potius dico, *Nemo ſaltat ſobrius.* REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν) Lego ἐν ἀσκήσει, & ſic etiam legiſſe videtur interpres. Aliquis poſſet etiam iure ſuſpicari legendum eſſe κακῶν· nam pugillatus, in quo plagas multas pati neceſſe erat, potius videtur dici debere ἄσκησις κακῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectura, cum αὐλήσει ſic corrigebat: verum cum edd. cett. habeant ἀθλήσει, eius emendatione nihil opus eſt. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere ſueti in pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in ſaltatione exprimi, vid. ſupra §73. Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non reſpiceretur, cauſae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioſo* uſurpari, Stephanus in Theſ. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Veriſſima lectio, quam non vidit Palmer. Exſtat autem in M. & omnibus impr. excepta *B.* 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡροδότῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus teſtis unus, quam auriti decem.* Ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὦτα εἰ-

τῶν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlii Diſſertationem. Item Petr. Petiti Diſſert. de nepenthe Homeri, ſive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Caſp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχείρωται) Rurſus paſſivum praeteritum active intelligendum. Vid. Ienſ. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non ſemel. REITZ.

Pag. 168. *l.* 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philoſtr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὦ Ζεῦ, o Iuppiter, exclamans, manu terram oſtenderet, & ὦ γᾶ, o terra, vultu in coelum erecto diceret, praeſidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium huius vocis elegantem uſum vidiſti iam ſupra in Νιγρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam eſt § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. ſupra dicta ad Quom. Hiſt. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα) Obſcure interpres, *illi vero concinne quidem, ſed res prioris vel poſterioris temporis ſaltationi accommodat.* Quid in hoc vitii, ſi ſuo tempore illa ſaltat? Verte, *illi vero concinne, ſed tempore tamen tum poſteriora vel priora repraeſentat;* dum quod tempore poſterius eſt, prius ſaltat, vel vice verſa. GRAEV.

Pag. 169. *l.* 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις) Interpres vertit, *quidam enim Iovis parentes — repraeſentans,* & videtur legiſſe, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id eſt, *nativitatem, natalitia.* PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyeſteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum eſt, ex Apollodoro I, 28. Miſit Medea inductae ſibi a Iaſone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ὃν ἀμφιεσμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει. Perit itaque ſimili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam miſceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον· εὔμορφον· σύμμετρον· αὐτὸ ἑαυτῷ ὅμοιον· ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδαμῶς ἐλλιπές· ἐκ τῶν

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὀξὺν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitioſae diſtinctionis naevi conſpici & corrigi poſſint. Patet, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν eſſe referenda. Sed quid; quaeſo, eſt, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malae diſtinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus eſt) ſi reſtituatur, priſtino haec decori erunt reſtituta. Ita ergo diſtingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξύν. τὴν παιδείαν βαθύν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet abſolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingenioſiſſime ad ſaltandi artis commendationem diſputarat, ſingulis enumeratis, quorum gnarum oporteret eſſe ſaltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae poſuimus. Quoniam vero & in his vertendis neſcio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea ſic transfero: *Ut autem ſummatim dicam, oportet ſaltatorem undiquaque eſſe terſum & limatum, ut omne ſit ſuis numeris abſolutum, pulchrum, iuſtis partibus conſtans, ſibi ipſum per omnia conveniens, reprehenſione & caſtigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, ſubactae eruditionis,* (ſic verto τὴν παιδείαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo uſu eſt exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Ariſtophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta eſt. Video obſervaſſe id etiam H. Stephanum, cuius ſententiam in voce Ἐμβαθυνὸς, mire confirmat hic Luciani locus, ita reſtitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Heſychio exponuntur ἐλλόγιμοι καὶ ἀνδρείας. Coniiciunt eruditi ἀνδρεῖοι.) *cogitationes homini maxime convenientes habens.* Eleganter ſane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικόν τε γὰρ καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχᾶσθαι φημὶ δεῖν αὐτόν. Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνιέναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Noſtro in Bis Accuſato c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα poteſt vocari is, qui diſtincte & acute audit; quamvis Noſter in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio ſenſu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum deſinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum eſſe, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo Long. Paſt. L. 2.) Commode aſſerendus hic eſt locus Aeliani contra tentationem eruditiſſimi Kuhnii. Ver-

ba Aeliani ſunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὀξὺν γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhnius *legeret* ὀξύ. ὀξὺ βλέπειν enim *eſſe, quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter ſentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexiſſe vir doctiſſimus. Etenim ut verum ſit, ὀξὺ βλέπειν Graecis eſſe ſatis frequens, (quod multis probari poſſet exemplis: ita & δριμὺ βλέπειν apud Ariſtophanem, & iſtiuſmodi locutiones aliae ſunt frequentiſſimae) non tamen video, quid ſibi vellet, γενέσθαι ὀξὺ βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, ſi audiretur vir cl. At perſpicuum eſt, haec Aeliani ita interpretanda eſſe, *homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuiſſe praeditus, ut* &c. hoc eſt, *tam acutus dicitur fuiſſe, quantum ad viſum, ut* &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἐπινοῆσαι, συνεῖναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἐπίνοιαν, σύνεσιν· ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα &c. quae vidimus. Prorſus ita Homerus quoque Il. Ξ, 344, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ, οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, *cuius oculus acutus eſt ad perſpiciendum.* Iens. Ienſii interpunctionem omnino neceſſariam, & quam Solanus quoque in *Iunt.* ex eiuſdem animadverſione correxerat, hic expreſſimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter ſingula adiectiva, eaque ſufficere potuiſſent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea ſervavi. In poſteriore vero parte eadem confuſio diſtinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etſi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior eſt in periodis dividendis. Reitz.

Pag. 170. *l.* 2. Ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατοπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὶ ὥσπερ κάτοπτρον docet ſignif. *probe conſiderare, & ex eo exemplum ſumere,* auctoritatumque ſatis adducit, quae hic non repetam. Reitz.

Pag. 171. *l.* 12. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic ſimillimum de Aeſopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. Solan.

ead. l. 14. Παραπαίοντι) Accidit hic quoque, quod ſaepe apud hunc ſcriptorem, ut dictionis ſuavitatem aſſequi Latina lingua, certe quanta in me eſt illius facultas, non poſſit. Παραπαίειν proprie & ad verbum eſt pulſando aberrare, ferire, quod non deſtinaveras: ponitur deinde, ut inſanire, delirare certe; & a recta ratione aberrare ſignificet. Hic Pantomimus,

dum nimium εὐφαντασίωτος eſt, & furoris non imaginem tantum, ſed ipſum quaſi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, παραπαίει, propria ſimul & tranſlata ſignificatione. Gesn.

in Schol. col. 2. l. 3. Ταυτῆ) Sic legebatur, ſine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti τἀυτὸν Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. Reitz.

Pag. 172. *l.* 11. Καταβὰς) In theatro Romano ſedent in orcheſtra Senatores, in quam facilis de ſcena proprie dicta deſcenſus. Vid. Boindinus l. c. Gesn.

ead. l. 13. Μαστιγώσῃ) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves concluſas, quos Graecos homines eſſe putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyſſem. Unde & titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus Scholiaſtae non videtur. Solan.

Pag. 173. *l.* 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον) *Vere ob inſaniam notandum*, vertit Iac. Elſner. ad Ep. ad Gal. 2, 11, (*notatum* voluit) aitque Bezam durius vertiſſe illa Apoſtoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus eſſet: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehenſione, vituperatione dignus.* Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem ſaepe parum differre ab *improbandi, vituperandi* ſignificatu, facile quoque probare poſſem, & utrovis modo κατεγνωσμένον poni. Nam cum καταγινώσκομαι proprie ſit, *cognita cauſa iudicor*, & plerumque de eo dicatur, qui cauſam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis ſit aeque gravis; hinc nihil mirum, ſi modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum ſit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere, perſtringere*, accipi, monet Scholiaſt. ad 2 Ver. Hiſt. c. 20, ubi Luciani verba, κατεγίνωσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Geſn. & recte; licet *improbabam, reprehendebam*, ibi eodem fere rediiſſet. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo ſatis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui teſtimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, καταγινώσκοντες τινὸς ἀνανδρίαν eſſe, *condemnantes*, vel *vituperantes alicuius imbellem animum?* At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ἐ. μ. κατεγνωσμένον, *tanquam qui ſe vere* (iuſte) *inſanum iudicatum*, vel *inſaniae damnatum, accuſatum*, ſentiret. Reitz.

ead. l. 3. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν) Interpres rurſus ita vertit, *ſiquidem poſtulantibus iterum aequalibus*; ſed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud ſignificat, & uno quidem verbo Latine dici vix poteſt eius vocis ſignificatus, *fau-*

ḱv tamen maxime accedit, ſed generalius ſumitur. Συστασιώτης ille eſt, qui a partibus ſaltatoris ſtat, qui illi favet, & eſt ex eius factione. Nam diverſae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mneſteri, alii Paridi favebant, & ſaepe ea de cauſa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στασιώτης, & compoſita συστασιώτης. Verte igitur, *poſtulantibus iterum partium eius fautoribus*. Palm. Sed Benedict. iam ſic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis ſociis*. Reitz.

ead. l. 5. Παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *hiſtrionem in theatro agens*, idque verborum ſerie multis modis commutata. At Obſopoeus, ſecutus Luciani ordinem, *adhibito repraeſentatore*: quem ſenſum ſane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus eſt *alii laudabant*, nec maluit retinere Obſopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. Gron. In L. παραιτησάμενος· ſed nihil muto, elegans enim eſt ſenſus vulgatae; Ἰκαρ. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & paſſim apud Noſtrum. Solan.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro οὔτι legitur οὔτε, quod reducendum exiſtimo. Solan.

Pag. 174. *l.* 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. Solan. Uſus Noſter etiam ſupra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani ſic uſurpant, caſune, an ex traditione, quis dixerit? Potuiſſet tamen frater Belgae Graeciſſanti inſerere. Reitz.

ibid. Οὔτι) Non modo adſcripſerat Solanus, οὔτε eſſe in Homeri l. c. ſed & addiderat, edd. Luciani male οὔτι habere. Mirabar utrumque. Nam aeque ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud οὔτι, tam in ed. Amſt. an. 1650, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511 οὔτε quidem eſt. At in Frobeniana anni 1559 οὔτι etiam conſpicitur, quod in Euſtathii commentariis quoque repoſitum; quare id Luciano non abrogo, ſed οὔ τι diviſim ſcribo. Reitz.

ead. l. 3. Ἐμπεδώτερος) Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K, 240. Solan.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει) Homer. Odyſſ. E, 47. Solan.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. *l.* 1. ΛΕΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inſcribitur, intelligi Pollucem, qui Onomaſticon ſcripſit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obſoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνεκδότῳ legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πάνυ. Graev. (Hic liber ingenioſiſſime confectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictionum ἀδοκίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caſ. ad Ath. 168, 18.*) De hoc opuſculo ego non tam magnifice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congeſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe αὐτοπρόσωπος loquitur, inſulſa & inficeta prorſus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athenaei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus M. Aurelio imperante prodiiſſe. Vid. 2 C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola perſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro conficta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut Athenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. Solan. Dubitabam initio, aggredererne verſionem huius Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a communi ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi voluerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hemſterhuſianam praefationem equidem putare deſii, & poſtquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum epiſtolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad ſententiam auctoris poſſe accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipſum vehementer moleſtum, quod omni labore parum ſcirem effici; ſed hircum mulſiſſe ſuperiores, me cribrum ſupponere. Satis tamen effectum putabo, ſi unus alterque ſtudioſorum, qui Graece nondum ſatis ſciat, naturam huius ſcriptionis utcunque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, ſed ſimplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque Scholiaſtis antiquis, atque undecunque demum conquiſita, tum alia audacter nimis & abſurde novata, explicare, utriſque ea ſubſtituere, quibus homines urbani, & neque obſoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut ſtatim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum *νεοχμὸς*, *novus*, illo tempore in uſu communi non eſſet, ſed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quaſi tu *verborum oſtentatorem* dicas; ſimulat Lycinus, ſibi non bene perceptam vocem, ſed, neſcio quid, de *αὐχμῷ* putare illum voluiſſe dicere. Nempe *αυ* ea aetas ſono ad *ο* inclinato debet pronuntiaſſe. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* ſignificet, aeque *κακόζηλον*, quod ſimilem luſum habeat, cui ita affine ſit aliud nomen, *ſqualorem*, *ſiccitatem* ſignificans. Invenit aliquid Micyllus, ſimilem nempe luſum inter *calidus* & *ſqualidus*: lepide, niſi quod *calidus* pro novo neſcio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Poſui ego *muſteum*, ut alter de *muſto* agi intelligere ſe ſimulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non ſatis lucide expreſſit, ita ipſius *ſqualor* multo melius ad *αὐχμὸν*, quam noſtrum *muſtum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes ſi derodas, fruſtra quaeras Latina idem ſignificantia, aeque *κακόζηλα*. Quin ſunt *ἅπαξ λεγόμενα* quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi eſſet, &, nobis certe, non iniucunda animi adverſio, de ſingulis diſputare accuratius, quod fecit de pluſculis If. Caſaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, ſi quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctiſſimi, quorum obſervata ſimul eduntur cum noſtris, pleraque omnia iam occupaſſent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e ſympoſio

ſuo recitat Lexiphanes, compoſitum & confarcinatum eſſe verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel alioqui κακοζήλοις. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozeli & antiquarii iſtius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De ſimilibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθὲς, χθεσινὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον, ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὲς, unde σατάνιοι πυροί. Leg. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινὸν de hodierno die uſurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot ſunt iis ſimilia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eoſdem riſerint uterque neceſſe ſit, aut ipſum Athenaeum Lucianus hiſce petiiſſe cenſendus eſt. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Mſ. Reg. auctior voce una, nempe κομιδῇ· per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti ſolet ἀντὶ τοῦ νέου, προσφάτου. Hanc Lexiph. poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Mſ. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior eſt, magiſque alludit ad illud pag. ſequentis ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς. Κυψέλη, κυψελὶς & κυψελλὶς (ſic enim ap. Heſych. & Interp. Ariſtoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὤτων ῥύπος λέγεται· dicitur etiam τὸ ὀστρακεοῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται, ſic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ὕλην, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ad Ariſtoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypſelus rex Corinthiorum Aethionis filius, ſic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῷ κυψέλῳ. Cuius poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pauſan. Tangit Lucian. pag. ſeq. dum ait οὔτε Κύψελός τις οὔτε Περίανδρος. V. Scal. ad Euſ. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum exiſtimavi hoc Scholion, quod ad Ῥητ. διδ. primum in impreſſis erat: huic enim opuſculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, ſat ſcio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id ſciat lector ex altero Voſſiano petitum: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde deſumſerim. Ubi vero ad diverſa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi ſubſcripta litera V. ſine diſcrimine utrumvis deſignat Voſſianum. Reitz.

ibid. Πολυδεύκη) Pollux non tantum ſcripſit Onomaſticon; de quo hic Noſter, ſed etiam declamationes, alioſque eiuſmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor eſt Suidas, unde ſibi Sophiſtae, quatenus in malam partem ea vox ſumitur, nomen meruit. At ſi eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus ſub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero ſub Marco & Commodo Impp. Verum Suidam erraſſe oſtendit Voſſius de Hiſt. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in poſterum addetur Scholiaſtae noſtri auctoritas. Cler.

Pag. 176. *l.* 1. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεοχμόν. Guyet. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. *I.* (non invenio ibi.) Solan.

ead. l. 3. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, *convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus, *convivium in eo viciſſim inſtituo contra Ariſtonis illud.* Certe hoc manifeſtius. Gron. Quamvis perierit ipſum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco ſuperſtite ſatis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuiſſe Athenaeum, idque eſſe aemulatum, cum opus illud ſuum ordiretur. Sic enim poſtrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθήναιος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Οὕτως γοῦν ἄρχεται. Solan.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis; qui vult, Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum. Fuit & Ariſto Ceus, qui ſcripſit ἐρωτικὰ, de quo Caſaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. Bourd.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἴρωνα) Τὴν εἰρώνειαν. Guyet.

ibid. Πεδοῖ) Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδον. Bourd.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Ariſtoph. ad Plut. Bourd.

ead. l. 13. Ἡ κυψελὶς) Ὁ ῥύπος, Heſych. Guyet.

Pag. 177. *l.* 1. Διαπεραίνομαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. Bourd.

ead. l. 2. Εὔαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conſcribenda hiſtoria, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον Χρὴ θέμεν τηλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippia c. 7.) Bourd.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copioſe diſſerit tractatu Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria. Bourd.

ead. l. 5. Ἦ δ᾽ ὅς) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in Alex. cap. 43. Et occurret in hoc Lexiph. ſingulis paragraphis. Item Philopſ. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poëtis proprium eſſe. Reitz.

ead. l. 6. Περιδινησώμεθα) Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα. De hac voce vide Caſaub. ad Athen. Bourd.

ead. l. 7. Ἡλιοκαὴς) Uſitatum magis ἡλιόκαυστον, κεκαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctione uſus*. Bourd.

ibid. Πρὸς τὴν εἵλην θέρεσθαι) Alciphr. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὗ δυναμένοις τῇ εἵλῃ θέρεσθαι, *curae eſt, ſicubi poſſimus apricari*, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Ariſtoph. Eccleſ. 64 adducit. Reitz.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. Bourd.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Perſii & Apuleii. Dixi ad Petron. Bourd.

ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balneorum ſupellectile omnes dixerunt. Bourd.

ibid Καὶ φωσώνια) Intelligit veſtem cubitoriam, ſive κοιμοῦμάτιον, diminutum a φώσσων, τὸ λινοῦν ἄρμενον. Heſychius. Bourd. Alias φωσσώνια. Etym. φώσσων, σινδών. φωσσώνιον λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον· ἢ καὶ τὸ ἱστίον τῆς νεὼς &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. Guyet.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit Caſaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiaſt. Ariſtophan. Acharn. Bourd. Heſych. Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμηματοδοκὶς, σμηματοθήκη. Guyet.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν, δὶς τὸ αὐτό. Sic Ariſtophan. Theſmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. Bourd.

ead. l. 11. Τοὐπίλουτρον) *Mercedem ablutionis*. Guyet. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. Reitz.

ibid. Ἔχεις) Quia ante ἔχεις diſtinctionis nota nulla in *L.* erat, Solanus parentheſin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολώ. Sed nos Pariſinae & reliquarum diſtinctionem ſervavimus. Reitz.

ead. l. 12. Ἐγγυοθήκην) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Caſaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. Bourd.

ead. l. 13. Ἐλιννύσεις) Διατρίψεις Heſych. Dicitur etiam ἐλινύσεις, ἤτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Ariſtoph. Theſmoph. Pollux. Bourd. Leop. 20. Solan.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Εὔλογος) Reſpicit vocem εὐλογίαν, quae mox ſequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; ſed cum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato eius inſtituto, ut tamen, quas enarret voces ſcire poſſis, maiuſculis eas literis in Scholio edi curabimus. Solan. Ego vero nihil mutavi, niſi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus. At ſi quid magis neceſſarium erat mutatu, ibi mutavimus. Reitz.

ibid. col. 2. *l.* 8. Καταθεῖται) Aut ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθὴς legendum eſt. Solan.

Pag. 178. *l.* 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. Bourd. Utitur Ariſtoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. Reitz.

ibid. Λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. Bourd.

ibid. Οὐκ εὐπόρως) Ἀδυνάτως. Bourd.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud eſt, quod apud eundem Erotianum Lyſimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit doctiſſimus Chriſtianus ad Erotian. & Ariſtoph. εἰρη. Vocat poſtea τὸν ὄῤῥον fine huius pag. Bourd.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Heſych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωματηγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex ſeqq. ἀστράβην poſuiſſe ἀντὶ τοῦ ἡμιόνου· ſequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε ἤτοι ἱπποκόμος. Bourd. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. Solan. Alciphr. II, Ep. 3 f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiaſta Luciani, aliiſque Lyſiae, Demoſth. & Athenaei teſtimoniis docet, ἀστράβην Atticis *mulam* ſignificare, *currui non iunctam, ſed qua vehimur, equitamus.* Cf. & Heſych. Reitz.

ead. l. 3. Ἀσκωλιάζων) Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἁλλόμενος, dicitur & ἀσκωλίζων Heſych. apud quem reſcribe ἁλλόμενοι ἀσκωλιάζειν. Illud eſt, quod Galli dicunt *aller à croche pied*, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiaſt. Ariſtoph. ad Plut. Bourd.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμὴς) Μὴ κεκμηκώς. Bourd.

ead. l. 5. Λιγυρίζοντας) Ἄδοντας, quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Heſiod. De his ruſticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. Bourd.

ead. l. 7. Ἄνδηρα) Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. Bourd. Heſych. ἄνδηρον, ἄκρον, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. Guyet.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Caſaub. Animad. ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit.* Sic apud Long. lib. 3 ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὔρα βόρειος ὑπέκαε. Piſid. Coſmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως Ἐκ τῆς πυράγρας τοῦ κρύους μαραίνεται. Bourd. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. Solan.

in Schol. col. 2. *l.* 6. Τὰ χείλη) Hunc locum viſum eſt maculatum, prout in Mſ. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inſcitia librarii, quae tanta fuit, ut niſi aliunde ſuppeteret ſubſidium, quid ſibi voluerit Scholiaſtes, ne Oedipus quidem coniiceret. Sed bene eſt, quod quae hic eſſe debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἄνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem ſatis liquet, ſic legi debere, ſed inter portentoſas voces, quae ex oſcitantia librarii hic natae ſunt, latet vox γηπαττάλους, cuius ſine dubio a Scholiaſta interpretatio tradebatur, quae quomodo omiſſa fuerit, & vox illa loco ſuo mota, quaerant acutiores. Cler. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. Solan. Querimonia Clerici erat iuſta: octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam ſublata non repetam, ne nauſeam lectori moveam. Reitz.

Pag. 179. *l.* 1. Τὰ καύματα) *Uredines.* Plin. L. XVIII, cap. 28: *Plerique dixere rorem inuſtum ſole acri frugibus rubiginis cauſam eſſe, & carbunculi vitiibus. Quod ex parte falſum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum conſtare.* Τὰ καύματα, uredines, *des jarſures.* Guyet.

ead. l. 2. Ἀρώματα) Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. Heſych. Schol. Ariſtophan. ad Pac. Bourd.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπάτταλοι, εἶδη λαχάνων. BOURD. Terrae plantas puto eſſe, quaſi paxillos ſeu clavos. Dicit enim Feſtus in voce *impages, dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt infigere,* quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκανδίκων) Heſych. Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. Ariſtophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βρακάνων) Heſych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὄσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάῤῥην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάῤῥην, quod eſt in omnibus, quos vidi, editis, nihili eſſe puto. Legi & interpretatus ſum ἐδάρην. Nota vocis δέρω ſignificatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *attrivi ſummum podicem*, melius ad intellectum: ſed volebam propius aſſequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & *Fl.* uti vult Caſaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολουόμ. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ὄσπρια) Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpirate invenio. Suidas autem in λεκιθόπολις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiuſque ſic ſcribitur: cumque Scholiaſtes etiam interdum ὄσπρ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί, Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. *l.* 1. Ἀποθρέξομαι) Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, *curriculo puerum ablegabo*. Emenda, *curriculo ad puerum ibo*. GUYET.

ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidiſſe praepoſitionem, legendumque, ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omiſſa praepoſitione, ſed in compoſito ἀποθρέξομαι. Λεκιθοπώλιδα, quae ſtatim ſequitur, interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*; ſi credimus Scholiis ad h. l. & ad Ariſtoph. Plut. v. 427. GESN.

ead. l. 2. Λεκιθοπώλιδι) Τὰ ἀληλεσμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλούσῃ. BOURD. Forte λεκιδοπώλιδι. Heſych. Λεκὶς, παροψίς. GUYET. Ego nihil mutandum cenſeo, niſi quod maius Λ, quod in Pariſ. erat, quaſi nomen proprium eſſet, ſuſtulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Lecithopolidem*, nihili eſt: nec obſtat quidquam, quin cum Scholiaſta Ariſtoph. vertamus *ovorum venditricem*, eiuſmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex ſeq. γρυ-

μαιοπώλῃ. Kuſterus ad Ariſtoph. Plut. 427, ubi λεκιθόπωλιν occurrit, ait: *Mirum eſt, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphani ſuo tribuere pag. 822 ed. Amſt.* (i. e. h. l.) *cum Atticos olim ea uſos fuiſſe, vel ex hoc loco Ariſtophanis conſtare poſſit.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quaeſivit, quia vox proba eſt, minus abſurde egit. At non credo, eum de Ariſtophane cogitaſſe, alioqui addidiſſet. Reitz.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύι ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piſcium inteſtina, ſive quiſquilias, quae γρυμαῖαι ἢ γρυμέαι. De qua dictione Caſaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui ſacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi piſciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Mileſ. Bourd. Heſych. Γρυμαία ἐσθὴς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus eſt apud Heſychium. Guyet.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλγη) Locus hic, ut alii multi in cacozelo iſto, perobſcurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut teſtatur Scholiaſt. Ariſtoph. ad Veſp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit, Lexiphanem voluiſſe intelligere τὰ κοινὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, ſive viles, de quibus hic perpetuus ſermo eſt: detorta ſane metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελγῆ mendoſe. Bourd. Τὰ Σέλγη, loci nomen Athenis. Guyet. Meurſius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Exſtat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, ſenſu γέλγη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. Solan.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον· alii tamen πυριάτην idem eſſe dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. Ariſtophan. ad Veſpas. Caſaub. quae Gallis *tarteletes*. Bourd. Πυριατὸν τὸ Heſych. πυριάτης, *coloſtrum*, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpres. Guyet. Bourdelotius provocat ad Veſp. Ariſtophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυαρίτῃ ibi legitur, & Scholiaſt. Biſet. ait hoc magis analogicum eſſe, quam πυριάτην, etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτῃ legit, & exponit, τὸ ἑφθὸν γάλα· ſive generaliter τὸ πυρίεφθον &c. Reitz.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum eſt. Ipſe Noſter alibi utitur Dial. Men. & Ai. ſeu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teſte Caſaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem exſtat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρόμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεα, γήθυα, γήτεια. De quibus Heſ. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύκας) Legendum φύσκας. Heſych. φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βοὸς κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βοὸς τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λογάνιον) An λαγώνιον, ſeu λαγώνειον; Heſych. λαγώνεια, λαγοῦ κρέα. GUYET. Lege λαγώνειον, i. e. λαγῷα κρέα. VORST. Heſychius, λογάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον χάλασμα. Suidas, Λογάϊος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στῆθος. GESN.

ead. l. 7. Φώκτας) A φώγω, i. e. φρύγω, ſeu φώζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατον ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere eſt, ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. Ita nempe ἄβατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere*. De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur *Atticionem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onomarchum*, quaſi tu *iudicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum*. GESN.

ead. l. 9. Ἦ δ' ὅς) Vid. paulo ſupra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. BOURD. Id eſt; *Strabo*, idem quod ἴλλος apud Euſt. cuius fem. ἰλλίς. Heſych. δυνδίλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Εὐτελεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxit Solanus, non indicans unde: ſed facile erat e re ipſa, & ſequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; ſed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτήπωλις vel γρυπόπωλις mutandum foret, ſi γρυπόπωλις, quod hic in Schol. ſequitur, verum eſſet. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omiſſum: nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἦν. REITZ.

Pag. 181. *l.* 1. Ψύτταν) A ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Heſych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Heſych. aut. Epiſt. Saturn. 2. t. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad Ἱστ. α, c. 35. Vorſtius coniicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Κυ. 565 A. SOLAN. Suſpicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα eſſe ὀνοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipſe Heſychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciphr. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγῃ. REITZ.

ead. l. 3. Λαταγεῖν κοττάβους) Παίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Heſych. λάταξ, ψόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat iocabundus illiſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiaſt. Ariſtoph. Athen. Flor. Chriſtian. ad Veſpas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* BOURD. *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 35. Ἢ ἐπὶ) Deeſt μᾶλλον. SOLAN. Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. *l.* 2. Ξηραλοιφήσω) Vid. Heſychium, apud quem reſcribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Perſ. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνώμων) Vid. Ἀλ. c. 9, & Κρον. Cronoſol. c. 8. Ita vocat hemiſphaerium, in quo γνώμων oſtendebat horas, inquit Salmaſius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas, quas nunc vocamus, ſed ſolſtitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Diſſertatione oſtendit ὁ πάνυ. SOLAN. Alciphr. III, Ep. 4 pr. ὁ γνώμων

σκιάζει τὴν ἴκτιν. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.

ead. l. 5. Μέσην πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὡρολογίου. GUYET. Copioſe de hoc loco diſputat Salmaſius Exerc. Plin. 446 ſeq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone ſolſtitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. Λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπώδει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An ſervos intelligit? compoſit. ex Κὰρ, & ἱμὰς *lorum*. Noti ſunt Κάρες genus ſervile. Τὸ Καρίμαντες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ταράττετον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκτῶ) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακᾷ) Φαρμάκων δεῖται. BOURD. Quid ſi φαρμακιᾷ legendum, ut deſiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etjam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθριάσαι) Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. *l.* 1. Λημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημῶν καὶ λήμων, quae ſunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συστάσεις, ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371. BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἅττα adſpirate. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπησθημένοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD. Ἀπεσθέομαι, *exuor*. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῷ) Genus luctae ἀκροχειριασμὸς, qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν· quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνοι. BOURD. *A pointe des bras*. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῷ) *Succollatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν, *ſuccollare*. Hanc luctae ſpeciem Boeotii vocant βαστραχηλίζειν. Vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τραχήλους, Heſych. Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. BOURD. *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps*. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc eſt, περιελάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide

Scalig. ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κωρυκομαχία*. BOURD. Exercebatur illa, quam *κωρυκομαχίην* vocat Hippocrates de Diaeta 2, ſ. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, ſ. 17, 23, 8. Κορυκοβολία eſt Aretaeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copioſe Mercurialis de Arte Gymnaſt. 2, 4, p. 123 ſq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (etiam in hoc nomine inter *ω* & *ο* fluctuant libri) *ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλαται κεγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἄνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὀμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίασιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα* (leg. *ὑποστρέψ.*) *σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες* (videtur leg. *ὀκείλαντες* vel *ὠθίσαντες*) *αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο,* (f. *προσέχοιντο*) *ἀποστρέφεσθαι,* (f. *ἀναστρέφεσθαι.*) *Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετάφρενον.* *Corycus* (ſaccum, *θύλακον*, diſerte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecilliorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper e tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utriſque ita ſuſpenſum agitant,* (hoc ſignificat hic *αἰωροῦσι*, ex notione *τῆς αἰώρας*) *primo ſenſim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte ſacco & ipſi una progrediantur, & iterum verſus ipſos redeunte vi ipſius repulſi concedant. Denique vero repulſum illum emittunt manibus, ut reverſus tanto vehementius acceſſu ſuo in corpus irruat. Ultimo quanto poſſunt impulſu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco acceſſu ſuo, niſi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pecto-*

re, paſſis manibus, interdum averſi, tergum obiiciunt. GESNER.

ead. l. 6. Μολυβδαίνας χερμαδίους) Virgil. 5 Aeneid. Plut. in Theſ. BOURD. Conf. ſupra Alex. c. 25, *μολυβδαίνας — πέδας*, & videbis, cur neque hic mutare quidquam ſim auſus. REITZ.

ibid. Ἀράγδην ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράζοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἶτα συντριβέντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur Caſaubon. ad Athen. cap. 19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφὲς) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτισθέν. BOURD.

ibid. Δελφινίσαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & *Fl.* Ante legebatur ἄλλοσε. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυόμην) Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Caſaub. loco citat. ut & illud ſequens *οὐ κηπίον*. Duae fuerunt apud Graecos uſitatiſſimae tonſurae ſpecies, *σκαφίον καὶ κῆπος*, de quibus hic loquitur, *τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου*. Scholiaſt. Ariſtoph. ad aves Heſych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. *l.* 6. Φησὶ) Quia fere ubique ſic reperi accentum ſervatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic & alibi in hac Diſſert. eum intactum reliqui: nam videtur ſtudio ſic ſcriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto maior emphaſis tribuatur *τῷ dicit*, & *dicunt*, vel *vocant*, quam ubi pro incerto illo *aiunt*, *ferunt*, ponitur. REITZ.

Pag. 184. *l.* 1. Ὀδοντωτῇ) W. In reliquis ὀδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος ſeu *κηπίον* tonſurae ſpecies. GUYET. Duplex genus tonſurae hic indicari clarum eſt. Etiam hoc apparet, qui *κηπίον* tondetur, illi non opus eſſe pectine, opus eſſe, qui *σκαφίον*. Iam *κῆπον* & *κῆβον* eſſe ſimiae genus, notum eſt, loca veterum proferente Spanhemio Diſſ. 5, p. 243. Itaque notatur forte tonſura *ἐν χρῷ*, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes poſſint, cranio autem, quod *σκάφη* appellatur, pilorum tantum, quod pecti poſſit, relinquit. Metuo, ne parum accuratus, aut certus ſit Scholiaſtes Ariſtoph. Bourdelotio laudatus, cuius locus eſt Ὀρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόννον) Τὸν πώγωνα, *menti barbam*, Heſ. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοτράγει) Τοὺς θέρμους ἔτρωγε. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν νῆστιν) Prodigioſa translatio a gutture ad anum. Bourd. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi ſolent? Guyet.

ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστιλᾶτο legendum videtur a μυστιλάομαι. Guyet. Ariſtoph. Plut. v. 627 μεμιστυλημένοι habet, ι & υ inverſo ordine, quam apud Noſtrum, collocato. Ubi vid. Scholiaſt. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus eſt in tradendo μιστύλλην & μυστίλην a Scholiaſte confuſa; cum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum Pollucem &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*: dein vero fatetur, utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη; & μιστυλλᾶν ſcribi ac μυστιλᾶσθαι. Kuſterus autem ſimiliter docet, promiſcue ſcribi μιστυλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμυστιλημένοι etiam in Ariſtophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Heſych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα, non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν ſimplex aeque rectum eſſe, ac μυστιλᾶσθαι contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum Guyeto mutare. Reitz.

ibid. Τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piſcium; vide Scalig. ad Auſon. Bourd.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἐλαίας λευκάς. Plin. Celſ. Varr. de Re ruſtic. Bourd.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Ariſtoph. Veſp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. Bourd.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. Guyet.

ead. l. 7. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδίαι, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πεποίηται τοὔνομα παρὰ τὸ ὀκλάσθαι, ut vult Heſych. Galli vocant *chaiſe briſée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiaſt. Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius uſum ulterius proſequi non eſt otii. Bourd.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Ariſtophan. σκίμποδα vertit. Bourd.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; *Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos*. Bourd.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae ſunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiaſtae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανὸν, pro ἔρανον; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. IENS. Iocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. SOLAN. Συμφορὰν, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων· τὸν οὐρανὸν quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et ſic ex Mſ. iam correxi. REITZ.

ead. l. 9. Ὕεια) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* GUYET.

ibid. Ἠτριαῖα) Copioſe Iſaac. Caſaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἠτρίδια, τεμάχη Comicis. Pollux. GUYET. Ἠτριαῖα) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Caſaubono. Reperitur autem etiam apud Ariſtoph. in Theſmoph. Partem ſuillorum inteſtinorum ἠτριαῖα vocabant. Caſaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τοκάδος ὑὸς) Vid. Athen. 101 A. Et Caſaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) *foetaeque abdomina porcae.* Martial. GUYET.

ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem eſſe volunt Grammatici, ut interpr. Ariſtoph. ad Equit. Heſych. Poll. Videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου (ſic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuiſſe, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, ſeſamo, & caſeo. Legend. Heſych. Sed fortean Luciani ſtilo fuit λοπὰς, de qua dictione copioſe auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβὸς, *du foie cuit.* GUYET.

in Schol. col. 1. *l.* 10. Δίχηλα ὕεια) Reliqui hoc, etſi ab textu Luciani diſcrepat, quia dedita opera ſic ab Scholiaſta potuit ſcriptum eſſe: verum quod ὕεια ſpir. leni editum eſſet, id tamen mutavi. Suidae ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter poſitus: legitur enim διχηλᾶ ζῶα. βοῦς. ἔλαφος &c. REITZ.

ibid. l. 11. Ἐδώδιμα) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἐδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. ἐδοδή. βρῶσις. ἐδώδιμον. βρώσιμον. Sed in Suida ἐδώδιμον, βρώσιμον, reſcribendum exiſtimo. REITZ.

Pag. 185. *l.* 1. Ταγήνου) Ita omnes impreſſi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθὺς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. SOLAN.

ibid. Μυττωτὸς) Quid ſit, docet Scaliger ad Moretum, ſed κυρίως μυττωτός ἐστι ἐκ σκοροδίων. BOURD. *Moretum.* GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Caſaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Eſt enim hic ἀβυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud Heſych. ἀβυρτακοποιὸς, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Heſych. ἀβυρτακοποιοῦ. τοῦ τρύμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκεῖαι) Aliis καρυκκεῖαι, quod idem eſt. Intelligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare ſolent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, Heſych. Effertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθριμματίς. BOURD. Placentae genus: aliis *intritum.* GUYET.

ibid. Θρία) Quidam ſimpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, ſed ibi capiendum eſt pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν. Leg. Caſaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττοῦται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδευμέναι; quae & μελιτόεσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἄποδα. Heſych. Suid. Poll. Caſaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piſcium genus cartilaginoſum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον· quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piſcium genus cartilaginoſum. Galenus in expoſitione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας· quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σέλαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων (σελαχίων). Plinius ait, huius vocis auctorem eſſe Ariſtotelem: quod falſum eſt, cum ea uſus fuerit Hippocrates, ut ad Ariſtotelem Iul. Caeſ. Scaliger obſervavit. Verba Plinii ſunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Ariſtoteles primus.* Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de ſemine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχη) Κόμματα *dernes.* BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δεσμοὶ καὶ πλέγματα γυργα-

τόδη, καὶ κωπαΐδες, αἱ ἀπὸ τῆς κωπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiaſt. Ariſtoph. Acharn. & Heſych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπῳδὸς) An ſenex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piſcina? Placet. GUYET. Vertebatur tam in Pariſ. quam Salmur. *Piſcis paraſitus*, cum vertendum fuiſſet *obſonium*, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Οἶν ὅλον ἰπνοκαῆ) Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Λειπογνώμονος) *Qui ne marque plus.* GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀηδής. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit menſa cum argento*. Caſaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. *l.* 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicae menſae, ſeu Delphicae ἐλλειπτικῶς. Martial. gloſſ. VI. GUYET. *Menſam poculorum* Servius vocat. Caſaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) A τρύω, *cavo*, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut a ξύω ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύπη, ſeu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρνον) Leg. Heſych. BOURD.

ibid. Βομβυλιὸς) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Ariſtoph. ad Veſpas. BOURD. In Excerptis a Caſaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶόν τι. SOLAN.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὤπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Caſaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Eraſm. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Caſaub. Thericlem alii τορευτὴν, alii figulum faciunt. Conſule etiam Bentleii Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Anglico idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχαδῆ) Πλατέα. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθέα. Bourd.

Pag. 187. *l.* 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. Bourd.

ibid. Ποτήρια γραμματικὰ) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. Bourd. Eadem, quae ad βομβυλιὸς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἄλεξις. τὴν ὄψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιὸν, ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα, Ἔχον κύκλῳ τε γράμματα. Quidquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic Plautus, *frons literata;* & in Rud. de urna, *nam haec literata eſt, ab ſe cantat cuia ſiet.* Caſaub. ad Athen. XI; apud quem etiam exſtat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466 E. F. Solan.

ead. l. 2. Κυλίκιον) Δοχεῖον. Bourd. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. Guyet. Non dubito, legendum eſſe κυλικεῖον· εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonſtratur. ποτηριολήπτης. Gesn. Κυλικεῖον) Non dubitavi ſic edere pro vulgato κυλίκιον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in *Junt.* ειον ſuperſcripſerat, priſtino accentu acuto per errorem calami ſervato; ſed & quia res ipſa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex teſtimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Caſaub. adſtruit L. C. Valkenaer, in Animadv. ad Ammonium Grammat. pag. 2. Reitz.

ibid. Ἱππολέβης) De quo Flor. Chriſt. ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario. Bourd. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. Solan.

ead. l. 3. Ἐπέτρεπε) Ἀναῤῥίπτιζε. ἀνέπεμπε. Bourd.

ead. l. 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. Bourd.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. Bourd. Puto legendum βακχαρίδι. Dioſcor. 3, 51, βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuiſſe adhiberi. Gesn.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. Guyet.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. Bourd. *Saltatricem.* Guyet.

ibid. Τριγωνίστριαν) Ὄργανον μουσικὸν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Heſych. verb. τρίγωνον. Bourd. Τρίγωνον inſtrumentum muſicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστὴς, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. Guyet.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἰκρίωμα. Heſych. Poll. Bourd. Κατήλιφα, tabulatum, ἰκρίωμα exponit Heſych. Guyet.

ibid. Ἀναῤῥιχησάμενος) Ἀνελθών. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφόρημα) Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὄψοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ λικινδα ἔπαιζεν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾷν, κροτεῖν, βοᾷν, πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. Heſych. ληκᾷν, τὸ πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum ſaltare? Non diſplicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐῤῥικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφὺν) Diceret Petron. *riſu latera commovebat*. Lego enim ἐῤῥικνοῦτο. Ῥικνοῦσθαι, *inſultando lumbos agitare*: inde ῥικνὸς, de quo Grammatici. BOURD. Ἐῤῥικροῦτο) An ἐῤῥικνοῦτο; Placet. GUYET. In marg. *A.* 1 *W.* erat, ἐρικνοῦτο, vid. Suid. Ego quoque ſic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutarit: ſed cui ipſum ἐῤῥικνοῦτο non ſatis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νώτου) An inuſtis in dorſo notis, μαστιγίαις, *flagris?* GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non notaſſem *I.* πικίλος habere, niſi ut monerem, idem vitium in Codd. ſaepe occurrere, ab corrupta diſtantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. REITZ.

ibid. Ὠοκάταξις) Id eſt, ὁ ὠτοθλαδίας, παγκρατιαστής. GUYET. Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. ed. p. 128 B. C.) MENAG. Iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae eſſent aures atque contritae. Cum vero poſtea Eudemus ita morae ſuae rationem reddat, ut videatur in culina operam dediſſe Damaſiae athletae, potius eſt, ut credam, ad normam quaſi illius confictum & eadem percuſſum moneta, forte per ludum, deinde ea cacozelo ſcriptore uſurpatum, ὠοκάταξις, non illepidum, ſi in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. *l.* 1. Λεῖρον) Intelligit γυναικεῖον ὅρμον, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibuſdam viſum eſt. BOURD. Ληρόν τινα lego. Heſych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα. GUYET.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiaſt. Ariſtoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροψέλλια. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιδείπνιος) *Ad repotia* vertitur. Verte, *poſt coenam*. GUYET.

ead. l. 4. Ἄδικος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικὸν, cum iuſtitium eſt. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχεγλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερόλεγδον ὡς) Ἡμερολέγδην legendum videtur, vel ἡμερολεγδόν. Sed prius placet. Τὸ ὡς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ὑδρονομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepſydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὀπτὸς) Ὀπτὸς *aſſus*, & *viſibilis*. Iocus in ambiguo. GUYET. Idem, ſed iocoſe, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἄχρηστα) Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. BOURD. Nova, quibus nondum uſi ſumus. GUYET. Hunc ſoloeciſmum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Eſt enim textrinae vocabulum, & veſti ſubtili ac bene textae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐηθρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. Hic fatuus εὖ — ὖ — elegantes calceos ſignificans dixit &c. Caſaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφόρητα) Μήπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) eſt pro *exii*, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέῤῥησα, in perniciem abii. Caſaub. ibid. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀῤῥητοποιοῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἄγδην) Τακτικῶς. Vox Cretenſis, de qua vide interpr. 12 tabul. BOURD. Obtorto collo, *par les epaules*. GUYET.

ibid. Ὠνόμαζεν αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοὔνομα, οὔ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Ὅμηρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. *l.* 2. Ἐκάλει δ' οὖν με τοὔνομα) Loco non ſuo hic comparent haec verba; ſed ubi reponenda, mihi nondum conſtat: nec tanti hoc opuſculum duco, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκειραφείοις) Τοῖς κυβευτηρίοις, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τὴν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Heſych. Σκειράφιον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψικίδαλος) Κίδαλον, κρόμμυον. Heſych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτολημκύθων) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (conſuli poteſt P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copioſe explicat) I. Clerici. ; ad fragm. Menand. pag. 75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβδάλων) Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ. BOURD. Αὐτοκάβδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Heſych. Tertull. BOURD. Ἐνδρομὶς calceus curſorius, curſoribus aptus. GUYET. Ἐνδρομίδας — βαυκίδας) Cum ſint plurima loca, quae confirment Hemſterhuſianam ſententiam, de non notato ſub Lexiphanis perſona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diſerte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac ſ. 94, αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελὲς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut ſcribit Pollux. Heſych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικεῖον πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Caſaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλον) Ἱμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἐλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum veſtis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, ſervorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμηγέπη) Κατά τινα τρόπον. De hac voce conſule Grammaticos. BOURD.

ibid. Λὰξ πατήσας) Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud Homer. λὰξ ποδὶ κινήσας. BOURD. *Gaignant au pied.* GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμενος ἤδη ἔμπεδός ἐστιν) Micyllus, *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perſtrepebat, iam immobilis ac tacitus eſt.* Benedictus quoque non alio ſenſu, *qui antea tibiae cantu recreabatur,* tanquam qui vinctus ſit, nequeat recreari tibiae cantu; cum tamen cantet vinctus quoque compede foſſor. Itaque Bourdelotius notat eſſe λόγοις βαλλόμενος, quem ſenſum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id eſt contrarium antithetum ſequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodiſſime id expedivit pater, dum adſcripſit, ſe correxiſſe ἀλώμενος, *hactenus vagans.* GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγοις βαλλόμενος. BOURD. Verti, quaſi legeretur ἀλλόμενος ſaltans, exſultans laſcive, ut reſpon-

deat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμενος melius intelligat; libenter, feſtinatum a me eſſe, confitebor. Gesn.

ead. l. 8. Ἔμπεδος) Δεσμῶτο. Bourd. Ἐν ταῖς πέδαις. Guyet.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὁ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπόδεσμα & περιδέραιον intelligit χειρόδεσμα & τραχηλόδεσμον. Bourd. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως eſt *ſolitario*, a grege ſeparato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς poſitum eſt pro incarcerato, vincto. Guyet.

ibid. Καρπόδεσμα) Lege καρπόδεσμα. Guyet.

Pag. 190. *l.* 3. Ἢ δ' ὅς) Pro ἔφη recte ſe habet, adeoque fruſtra eſſe emendationem ſ. variationem marginis *Ald.* ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. ſaltem cap. 2 & 3. Reitz.

ibid. Τὸ ἀκρoκνεφὲς) Τὸν ὄρθρον. Bourd.

ead. l. 4. Δαμασίας) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X, bis. Solan.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. Bourd.

ead. l. 6. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν) *Noſti hominem, qui aereus ſtat in foro.* Guyet. Recte Guyetus: nam & ſic Alciphr. I, Ep. 30 f. χρυσοῦν σε στήσαιμεν, ut alia ſimilia omittam. Reitz.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὕων) Παροιμιῶδες videtur. Guyet. Πυττῶν quid ſit, neſcio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, quî huc faciat. Eudemus ᾠοκάταξις, quaſi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus ſummo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὕειν, quod apud Homerum *torrere* eſt, *adurere*, pilos v. g. ſuis mactati, forte hoc ipſo intellectu hic capitur, forte quidam ea tempeſtate pro culinae altero opere *aſſare* poſuerunt, cui πέσσων, πέττων, πέπτων, *coquens*, cognatum ſignificatione eſt, & a πισσῶν vel πυσσῶν non niſi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea ſecutus ſum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὕων ad infamem prope artem dropaciſtarum & *glabratorum*, pice & pſilothris mollium hominum quidquid uſquam pilorum eſt evellentium, referre malis, ipſa verba non repugnant; ſed non video, qui ᾠοκάταξις, aut etiam ᾠοκάταξις huc convenire poſſit. Gesn. An ludit? ut Ariſtoph. Plut. 1094. Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον, *ſatis diu ante iſthoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. Reitz.

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν) *A troublé la fête.* Bourd.

ead. l. 11. Θεοεχθίᾳ σχεθεὶς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθείς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) A βρόχος ἐμβροχὴ ductum eſt. GUYET.

ibid. Ὀκλὰξ) Homerica dictio, de qua Euſtathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφθείς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere ſunt, quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκὸς, ἡδύς. βαύκαλος idem. Βαυκαλᾷν eſt κατακοιμίζειν, μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ ψοφοῦδεις εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiaſt. Ariſtophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii ſimpliciter διακωδωνίζειν dicunt eſſe ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipſa tuba, κωδωνίζω, tubae ſono exploro; unde ἀκωδώνιστος, qui exploratus non eſt. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἄκρα) Ἄκρα ἐλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortaſſe. GUYET.

ibid. Διεπίεσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συνεχὴς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίεσα in Mſ. Cod. reperitur διέσπα, quae eſt praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. *l.* 1. Λακκοσχέαν) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Ariſtoph. Athen. Lege Heſych. verb. λακκοσπίδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτωνα) *Turpem illum & mollem:* ſic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχρούς· nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Ariſtoph. Lyſiſtr. BOURD.

ibid. Σχινοτρώκταν) Τὴν σχῖνον ἐσθίοντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Heſychius, qui vult ſchinum hac ratione comedi ſolitum, ut dentes candefierent: εἰώθασι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hiſpani. BOURD. Lentiſco dentes purgantem, i. e. otioſum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στύειν, ἢ μαλάττειν, ut Heſychius & Scholiaſt. Ariſtoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt eſſe γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς· ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον. Sic apud Theophraſtum Charact. περὶ βδελυρ. Ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾷν interpretantur χειρος

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam ſignificationem ſecutus eſt Iac. Micyll. interpres. Bourd.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Ariſtophanes, ex quo Heſychius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη, προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidae potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὥσπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὄρνιθας ὠνούμενοι. Bourd.

ibid. Πεῶδη) Mſ. παιῶδη. Bourd.

ibid. Πόσθωνα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidam enim ſimpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud doctiſſimum Chriſtian. explicatione huius vocis, & vocis ψωλοὶ ad Ariſtoph. pacem. Scalig. in Priap. Bourd.

ibid. Μιν ἐῶν) An καὶ μὴν οὖν, ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. Guyet. Corruptus haud dubie locus; ſed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas huiuſmodi ſordibus non contaminaturus. Solan. Non intelligo illud μιν ἐῶν. Retinui Micylli interpretationem, & nolo in hoc & ſimilibus locis nimium ſapere vel docere. Gesn.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud Suet. Bourd.

ead. l. 5. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον) Attende, lector, quam ſint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parentheſin & notis eius incluſas, quod prorſus faciendum eſt, ut fecit paterna manus. Gron.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo Plin. Bourd. Τοῦ Σκόπα. Guyet. *Scopas* inſignis marmoris ſcalpendi artifex, unus ex iis, qui Mauſoleum caelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. Solan.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum ſatis humanae ſtatuae, quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, poſt quaſdam caerimonias in Hecates templo, quae & ipſa Diana eſt, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτε (f. εἶτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu conſtantibus congeſſit plura Ant. van Dalen pag. 210 ſq. Et notum eſt, quid paſſim obiiciatur recentioribus imaginum cultoribus. Gesn.

ibid. Καὶ σῶς) *Et voti compos.* Guyet.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνομεν. Solan.

ead. l. 14. Παρηβηκότος) Οἴνου παλαιοῦ. Bourd. Vini veteris, decrepiti. Guyet.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. BOURD. Heſych. Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ θρύπτεσθαι. GUYET. Alleverat margini Hemſterhuſius: Ariſtoph. Veſp. v. 835, & Kuſter. nott. Mſſ. At cum illas non poſſideam, addere non poſſum. In Ariſtoph. Veſp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ Σικέλην reperio. Et ſic Scholiaſt. quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. *l.* 1. Σφραγῖσι θριπηδεστάτοις) *Sigillis vermiculatis.* Dico ad Pauſan. BOURD. Unice huc facit Heſychius v. θριπηόβρωτος (leg. θριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστὰς) Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant Grammatici, & *Colymbades* Latini. BOURD. Alias κολυμβάδας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξυόστρακα) Teſtis aſperis, ſigillatis. Ὀξὺς λίθος, *aſper*. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκοτα) Mſ. Regius εὐπυνδάκοτα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. BOURD. An ἐμπυνδάκοτα; a πύνδαξ, πυθμήν. Heſych. GUYET. Εὐπυνδακ. praeter Mſ. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυδάκοτα recepimus. P. vero ἀπυνδάκοτα, nec ipſum ſpernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κραυβυλώδη) Ὃ χόνδρον νῦν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυθλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Conſule Grammat. BOURD.

ead. l. 9. Ἄττ') At ſupra c. 5 eſt ἄττα, ſpiritu leni; & Tim. c. 28. Ἅττα vero rurſus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοινοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν, *tenir table*; ſed rectior eorum interpretatio, qui dicunt eſſe ἑψίζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λαλησιγάνη) Παρὰ τοῦ λάλος, ἥδομαι, & γάνος. GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλησιγάνη, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam affert.* Nemo, puto, nimiam audaciam noſtram accuſabit, ſi dicamus λάλης θηγάνη legendum, ſolo ι in η mutato, quod iam Luciani aetas, nedum poſterior librariorum, miſcere ſolebat. Σιδηροβρῶτι utitur θηγάνῃ Sophocles, cuius vocabula affectant Atticiſtae. GESN. Firmant, ut video, coniecturam noſtram de λάλης θηγάνη libri; quo minus illius poenitet, IDEM *in Addend.*

Pag. 193. *l.* 1. Χειροσόφων) In hoc verbo conſentire edd. notarat Solanus; ſed bene ſe habet iſte conſenſus: at ſupra de Salt. §69, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Et infra Rhet. c. 17. med. χειρίσοφον exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογᾷ) Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀνηγόμην) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίψων) A κατανίφω ducendum videtur. Devincturus omnes, ſi ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyſſis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, κατανίψων hoc non a κατανίπτω derivandum, quod fecere, qui *abluturus* reddiderunt, ſed a κατανίφω, reſpicique ad Homericum Neſtora, eiuſque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίησιν· ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius, qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῷ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην. BOURD.

ibid. Ἀκροκυματοῦσαν) Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. BOURD.

ibid. Ἕκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Caſaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὁμήρου Ζεύς) Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα ſpeciatim Idae montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. Ἴδηθεν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. *l.* 2. Πρύμνηθεν) *Le vent en poupe.* GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium eſt, quod Philoſtratus λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete obſervatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis abſurdiſſima & vere κακόζηλα ſunt, ita hoc praeſertim: κατουρεῖσθαι eſt *permingi*, ſed de nomine οὖρος & οὔριος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales ſunt luſus in ἕκτορες, ἰσχάδες, & aliis, in quibus ſcilicet etyma dum ſpectat, alienam & novam ſignificationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermiſi pleraque ob cauſam, quam dixi: ſed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abſtinere. GESN.

Pag. 195. *l.* 3. Ὄλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

in Schol. col. 2. *l.* 11. Ὁμήρου) Il. Δ, 405. Solan.

Pag. 196. *l.* 7. Νόσῳ ξυνόντα) Ita συνεῖναι λιμῷ, *fame laborare*, ſupra in Phal. altero § 8; ξυνεῖναι πενίᾳ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ σὺν & ξὺν meretur videri Hemſterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius ſit, diſquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occaſionem ſuppeditabit. Reitz.

ead. l. 10. Μακκοᾷ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quaſi originatione vocis ludentes: ſed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiaſt. Ariſtoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum ſubiungit καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται. Cetera communia ſunt. Bourd.

Pag. 197. *l.* 3. Γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ) Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem ſuillam, quam edere ſolent, ſi qui gravantur ſermone reſpondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod eſt ne tantillum quidem. Ariſtoph. (Pluti pr.) Cogn.

ibid. Φνεὶ) An κνῦ; Heſych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. Guyet.

ead. l. 4. Ὀττεύομαι) *Statuo, ominor*. Heſych. ὄττεσθαι, κληδονίζεσθαι. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτό. Guyet.

ead. l. 5. Ῥιναυστήσειν) *Iraſci*. Martial. *Fumantem naſum vivi tentaveris urſi*. Guyet. Verbum ῥιναυστήσειν nec intelligo, nec unde derivatum ſit comminiſcor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; niſi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte ſomniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* auſtera; quae moleſta ſunt *corrugant nares*, bilis ſedem. Sed hoc eſt hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥιναυλήσειν, q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere poſſit; quod ad riſum de nare etiam cum ſibilo profuſum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Perſius ait, referebam. Quin video, praeſidium huic lectioni & interpretationi in vetuſtis Scholiis eſſe. Itaque huc inclino. Gesn.

ead. l. 7. Ἀκάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. Ὁ δ' ὀνοματοθήρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Obſervat tamen Caſaub. ἀκαθαρσίην eo ſenſu apud Hippocratem legi. Solan.

ead. l. 13. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν) Conf. ſupra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὢ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. Conqueritur ibi, γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; iam γλῶτταν ipſe ait & c. 25 &c. ſi vera eſt ſcriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex uſu, qui tum ob-

tinebat. Vid. not. Hemſt. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα ſcribitur apud Noſtrum, in uno eodemque capite, ut vid. in Pſeudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praec. c. 16, ubi γλώττης· ut alia omittam. Reitz.

Pag. 198. *l.* 7. Ῥᾴων ἔσῃ) Vertebatur olim, *minus difficilis eris*, non inepte quidem: nam atrabilarii ſunt moroſi. Proprie tamen ῥᾴων ἔσῃ ſignif. *ſanaberis*, *melius te habebis*. Supra in Abdic. c. 32, οὔποτε ῥᾷον ἕξει (ἡ γυνὴ) κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου. Sic *levare* pro ſanare vel minuere, Latinis uſitatiſſimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Celſ. praef. p. 10. Reitz.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Ariſtoph. mentionem facit his verſibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλείους μαντείαν καὶ διάνοιαν Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari cenſebatur, quod genium haberet intra viſcera: ab eo hariolι ἐγγαστρίται καὶ Εὐρυκλῖται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. Cogn. Ἐγγαστρίβυθον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. Guyet. Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a Vorſtio etiam animadverſum fuiſſe video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους. Solan. Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quiſquis vocem hanc inſolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inſpicit, & eſt facilis admodum μ & β literarum in libris ſemiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: eſt ille Lexiphanes, verborum faber abſtruſorum, qui emoveri ſibi ima ventriculi queritur. Luſit igitur, & ex ἐγγαστριμύθῳ concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quaſi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipſum, ſe penetrantem. Gesn. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem: ſed quia barbarizans loquitur, ſtudio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expreſſa. Multa de his impoſtoribus ἐγγαστριμύθοις Brod. Miſc. IX, c. 19, Theſaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπιδημ. έ affert, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφεεν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod Galenus ediſſerens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγειν. *Engaſtrimantis* (pergit ille) autem & *ſternomantis* proprie eſt, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulſu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engaſtrimantas pelvibus uti, ac vaſe quodam, quod γαστὴρ appellaretur. Graeci vero auctores

engaſtrimythum cum *engaſtromante* confundunt, cum tamen haec re vera diverſa ſint. Pollux: καὶ στερνόμαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Ariſtophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρήστηρ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facetam hiſtoriam, quomodo eiuſmodi impoſtor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, ſed longiorem, quam ut inſeratur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themiſtii Or. I in Soph. laudatam a Creſſolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. *l.* 2. Ἄττα) Sic ſupra cap. 14. At c. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἅττα non ἄττα ſcribitur, quod ibi diſquiremus. Qui autem *frequens* id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδινᾶσθαι) I. e. *pandiculari*. GUYET.

ibid. Τευτάζεσθαι) Heſ. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιλληπορδία) Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. Sic certe apud Heſychium, Σιληπορδεῖν, & Athenaeum lib. V, Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiaſten, Σιληπορδία & Σιληπορδεῖν. In quo Scholio vitioſiſſime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. IENS.

ibid. Σιλληπορδία) Heſych. Σιληπορδεῖν, σιδηροπορδῆσαι, στρηνιᾷν, ἁβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾷν. GUYET.

ead. l. 13. Προσδοποίηται) An προσωδοποίηται; GUYET. Προσωδοποίηται W. Cod: Impreſſi omnes. προσδ. SOLAN. Vulgo editum προσδοποίηται, ſecunda brevi; quod corrigendum monuerat Ienſ. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex aſſentitur, etſi ſupra in de Salt. ſimilem ſcripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis ſaepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonaſmo infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κἂν) Leve eſt, quod monendum habeo. Κᾆν cum puncto ſubſcripto erat in edd. quod ego delevi; nam ſine *iota* ſcribere id ſoleo, quando pro καὶ ἐν poſitum invenio, uti hic, & ap. Long. in Paſt. I, p. 13, κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, κἂν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Idem III, p. 118, ἦν κἂν ἰῷ αὐλῶνι σιγή. At ubi pro καὶ ἂν ſumitur, differentiae cauſa iota addo. REITZ.

Pag. 200. *l.* 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις) Sane interpretes, *quae a lutifigulis ad forum finguntur.* Neſcio, quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum*. Gron.

ead. l. 13. Μεταμανθάνων) Vulgo vertebatur *dediſcere*, non male quidem; ſed plus ineſt in Graeco: ſignif. enim ſimul *nova* diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I, credo, ex Ariſtoph. Plut. v. 925, eiuſque Commentatoribus iam diximus. Reitz.

ead. l. 16. Τὸν μηδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον) *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus, *qui ne cum barbaris quidem inter manifeſtiſſimos recenſeri dignus ſit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor praeponere: *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.* Gron. Gronovii emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. Solan.

Pag. 201. *l.* 2. Μὴ μιμεῖσθαι) Sophiſtae paſſim a Platone perſtringuntur, ut quodam in loco dicat, eos eſſe evidentem diſcipulorum perniciem. Cogn.

ead. l. 3. Περιεσθίειν) Interpretantur *depaſcere:* neutrum bene percipio. Suſpicor περιέπειν fuiſſe, quod ſtudium & curam intentiorem ſignificat; cum facile fuerit manu intricatiore aetatis poſterioris π in σθι tranſire. Gesn.

ead. l. 8. Χάρισι) Heſiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. Cogn. Χάρισι — θύε) Xenocrati triſtiori idem Plato ſuaſit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Caſaub. notam p. 58. Sic ſupra Hiſtorico ſuo dixerat, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. Solan.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. Solan.

ead. l. 14. Λέξεων) Lege λεκτέων. Certe ſic ratio poſtulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis, qui ad ſcribendum animum appellunt. Solan.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & *B.* 2. recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipſa *Fl.* prave etiam Τυρ. c. 21 ſcribit. Solan. Editt. vulgo male προπαρασκευασμένος· ſed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat Ienſius ad Hermot. c. 2. In quo facile obſecundavi, etſi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. Reitz.

Pag. 202. *l.* 5. Οὐ μάλωπα) An θυμάλωπα; i. e. *torrem.* Guyet. Non valde ſpero, me aſſequi poſſe, quid haec ſibi velint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

ſychium inter gloſſas ac difficiliora referatur μάλ' ὦκα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque leviſſima mutatione legendum ſit οὐ μάλ' ὦκα. Verum abieci εὕρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. Gesn.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philoſtr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticiſmi, & hoc Luciani aliaque ex eiuſdem Rhet. praecept. aliiſque affert. Sed hoc facile erat: ſolet autem ſaepe in difficilioribus aberrare. Reitz.

ead. l. 13. Οἷον ἐκεῖνα) *Ut illa te oſtentantem audiens, quomodo putas optaſſe me terra obrui, cum ſcilicet exiſtimares* χιτώνιον &c. Luciani ſunt haec. Guyet. Vertebantur olim, *qualia ſunt illa* πῶς οἴει &c. Sed peſſime, ut la Croze etiam animadverterat. Reitz.

ibid. Κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. Solan.

Pag. 203. *l.* 1. Χιτώνιον) Χιτὼν autem eſt ἱμάτιον ἀνδρικόν. Heſych. Guyet. Conf. Th. Mag. Solan.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipſe aut eius larva peregrinum ſe prodat, lege μέτοικα. Solan.

ead. l. 5. Κατὰ γλῶτταν) I. e. ξενικοῖς & inuſitatis verbis ſcribentes. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. Vorst. Hinc Philoſtratus, ut ſupra viſum eſt hac Diſſert. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Ariſtophanis Scholiaſte optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. Solan.

ead. l. 7. Δωσιάδου) *Doſiadae ara.* Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. Cogn. Lege Δωσιάδου. Exſtat autem hodieque haec *Ara* inter Simmiae Rhodii opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare iubet Meurſius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. Lect. Att. p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuiſſe, liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae.* Primus edidit Salmaſius, atque eruditis Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Doſiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito ſolet ſubiungi, nec Theocriti nec Doſiadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum. LOID.) Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσίδας ſcribitur apud Clem. Alex. in Προτρ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Λυκόφρονος Ἀλεξ.) Quae hodieque ſupereſt, non ſine maiorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra aſſervarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Pag. 205. *l.* 1. Ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, cum Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congreſſi integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἵγε ξυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἅμαξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athenienſes more petenda eſt, quo per pagos & vicos curribus inſidentes, genio indulgendi cauſa, ſcommata & convitia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. noſtrae. Antiquiſſimum hunc morem ſua in lingua expreſſerunt quoque Latini, apud quos & *plauſtra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Ienſii Lect. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curioſum lectorem ad libellum ipſum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ψηφοφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepiſſe ſtructuram Geſnerus, ut periphraſis ſit, qualis apud Herodian. I, 3, 12, Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις, pro ἐκράτησε. Vel ap. Noſtrum in Aſin. cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς, & alibi non ſemel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem eſſe uſitatiſſimam, deque ea, hoc Luciani ſimiliter adducens, agit Elſner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi *καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν* legitur, & cuius non ſexcenta, ſed ſex exemplorum millia poſſent adduci: verum priſtinus interpres aliter videtur conſtruxiſſe, vertens, *iudices, qui cognoſcebant, primates erant;* ſcilicet *ἦσαν* iungens cum *ἄριστοι*, non cum *ψηφοφοροῦντες*, quod nondum improbo; ſed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, ſenſu tamen parum diſcrepante. REITZ.

ead. l. 14. *Συντέτακται*) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipſo, ut putant, anno, quo Athenis initiatus eſt, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philoſtr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philoſtratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud ſtipendium, vide ſtatim hoc ipſo capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλέως). An M. Antonino Philoſopho? GUYET. Ita *ἐκ* pro *ὑπὸ* infra Demon. c. 51. Et ſic pro *unde*, vel *a quo* aliquid praebetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, *ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεστηκώς*. Dionyſ. Perieg. de ſitu Orb. verſ. ult. — *ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιος εἴη ἀμοιβή*. Sic *ἐκ τινὸς παθεῖν* pro *ὑπὸ*, Long. Paſt. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, *ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέας*, quod vertitur, *gravabantur datos ſibi a ſenatu principes*. Sed & ibi ſimul ſignificare poteſt, *principes e ſenatorum numero datos*. Nam praemittitur, populum laetatum patriciis principibus. REITZ.

Pag. 206. *l.* 1. *Μισθοφορά τις*) De ſalariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. *Μύριαι δραχμαὶ* ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium ſunt quadraginta millia H.S. ſ. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem ſucceſſionem ortae nonnunquam ſint, ſuo exemplo docet Eunapius in Proaereſio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. *Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων*) Philoſtratus quidem Herodi eam poteſtatem a Marco, cum primum conſtitueretur, factam tradit p. 566; cum ipſe Profeſſorem Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaereſio de philoſophis, *χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἁπάσαις κρίσεσι* &c. SOLAN.

ead. l. 6. *Κατὰ τὸν ποιητὴν*) Carmen eſt Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus eſt: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, ſed Turni de vita & ſanguine certant.* COGN. Affert eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἱερήϊον) Locum Homeri emendavimus, in quo Eraſmus *ἱερήϊον porcellum* verterat, dum legit ὑεῖον. Bourd. Il. X, 159, ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, ſatis firmant interpretationem noſtram ἱερείου, quam *porcellum* reddidere alii. Gesn. Etſi nihil intereſt, quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Pariſinae ſoli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noſter. Recepi enim hoc, quia ex Homero eſt: at cum verſus non ſit, dices, ad rem, non verba, reſpexiſſe Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemiſſo vocabulo βοείην; patet etiam alteram ad eandem eſſe formandam. Reitz.

ead. l. 7. Μύριαι) Eandem cum Luciano ſummam tradit Philoſtratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπικούρειον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Profeſſores, ſed non eo ſtipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Veſp. cap. 17: *Primus e fiſco Latinis Graeciſque Rhetoribus annua centena conſtituit.* De Philoſophis nihil. Nec ſatis aſſequor, quibus rationibus inducti viri quidam doctiſſimi erraſſe in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen ſummam tradit Tatianus p. 70, nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae ſumma quinta parte Lucianeam ſuperat, ſi Ariſtophanis Scholiaſtes (p. 741) valorem aurei iuſtam aſſignavit. Creſſolius ſummam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Hiſtoria docet, ſtipendia Philoſophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuiſſe. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philoſophis per omnes provincias, & honores & ſalaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praeſtitiſſe, haud obſcure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum eſt, ut magna multitudo ſe philoſophari ſimulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in huius principis vita ſignificat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Baſ. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmaſius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde diſcimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuiſſe Athenienſibus; atque *magiſtros Athenis* in omni ſcientiarum genere omnibus gentibus *conſtituiſſe, eiſque annuum ſalarium tribuiſſe*: qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρίαι δραχμαὶ, ut obſervat Salmaſius, allato etiam hocce Luciani loco. Μυρίαι *autem*

efficiunt monetae Romanae quadraginta ſeſtertia, aureos vero quadringentos, at noſtrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui ſub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philoſophis & Rhetoribus ab Imperatore conſtituta ſunt ſalaria, paulo ampliorem eorum modum agnoſcit. Nam ἐτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους eos in ſtipendium accepiſſe dicit; quae ſexcentorum aureorum ſumma, non μυρίας δραχμὰς, ſed μυρίας καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur ſtatuendum? An τετρακοσίους (mendam ei voci ſubeſſe oportet. L. πέντακ.) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίαις Luciani & Philoſtrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philoſtratum in exprimenda illa ſumma, quae annua dabatur Rhetoribus & Philoſophis, breviter ac rotunde μυρίας dixiſſe, cum tamen darentur μυρίαι καὶ δισχιλίαι. Sic maiorem numerum expreſſiſſe contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quoſque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc ſtipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρίαι δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diſſ. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa noſtrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de ſumma Tatiani: probat enim, quae Salmaſio placuerant.) Caſaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum obſervaſſet ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem eſſe, locum Eumenii etiam emendat. Adde Ariſtid. Or. IX, T. I, p. 110, quae ſcripta eſt circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iuſt. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philoſtr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἆθλα B.] Io. Maſſ. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus *decem millia nummorum.* Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellipſ. *Drachmarum.* REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἕτερον) Bini ergo cuiuſque ſectae videntur fuiſſe. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, ſcriptumque a Luciano γελοῖον ἤδη ἦν ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκώπτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. *l.* 2. Τρίτον τι ἀγαθὸν) Confer ſupra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγώας) Nomina haec ut ficta eſſe cre-

dam, facit hoc poſterius, quod omnium Eunuchorum commune eſt. Solan.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua ſignificat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. ſervum puellae cuſtodem *Bagoum* appellat: *Quem penes eſt dominam ſervandi cura Bagoum.* Cogn. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13. ſic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. Reitz.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, ſine auctorit. male. Nam etſi utrovis more dici poteſt, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἄρη, tamen Ἀριστοτέλην uſitatius, quam Ἀριστοτέλη. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δημοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένη, Διοτέλη, & 18, 19, Διογένη, Σωκράτη accuſativo caſu occurrat. Reitz.

Pag. 208. *l.* 9. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι) *Neque principio fas eſſe.* Quam poteſt, quaeſo, ſententiam habere illud ineptiſſimum Benedicti principium? Longe verius ac manifeſtius Eraſmus, *nefas eſſe vel conari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult, prorſus eſſe nefas, eum id velle. Gron.

ead. l. 13. Ἱερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuiſſe exiſtiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hiſt. ſuae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. Solan.

ibid. Περιῤῥαντηρίων) *Vaſa luſtralia* vertit *Geſn.* in Dial. de Sacrif. c. 13. Reitz.

ead. l. 15. Δυσάντητον θέαμα) Vid. Theſ. Cr. II, 509, & Noſtrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. Solan.

Pag. 209. *l.* 13. Ἀσπασία) Mileſia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & ſequentibus conſule Menagium in eo libro, quem *de feminis philoſophis* edidit. Lucianus iterum meminit Εἰκ. c. 17. Duas agnoſcit Scholiaſtes Ariſtophanis p. 396, quem ſequitur Suidas. Quin ipſe Plutarchus docet, poſterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuiſſe *Milto*, in v. Pericl. p. 301. Solan.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noſter Εἰκ. cap. 18. Solan.

ead. l. 14. Θαργηλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. Solan.

ibid. Τις — Εὐνοῦχος) *Phavorinum* hiſce deſignat, qui & ipſe Eunuchus cum eſſet, adulterii cauſam dixit, teſte Philoſtrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophiſta Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehenſum, neſcio; niſi forte deceptus. Variar. Lectr. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαϊκὸς) Pro Ἀκαδημιακὸς, recte; vid. ſupra 2 Ver. Hiſt. c. 18, & Piſcat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatenſem philoſophum Phavorinum, de quo in vita Demonactis. BOURD. Vid. Philoſtr. vitt. Sophiſtarum I, 8, de *Phavorino* praedicantem, eum utriuſque ſexus participem natum, & ex viro ac muliere compoſitum fuiſſe. Et mox ibid. quod Gallus cum eſſet, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuiſſe, ex Philoſtrati deſcriptione colligendum dixeris; niſi ibidem Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μοιχείας κρίνεσθαι. Videtur autem per iocum ſic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; ſive quod a natura eſſet ſterilis, non caſtratus. Confer Olearii notas ad Philoſtr. qui Luciani aliquot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philoſtrato comparat. REITZ.

Pag. 210: *l.* 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο) H. Valeſius ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ περιῶν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in noſtris exemplaribus ſic vulgo legatur, ut citavi; tum noſſe oportet, egregium Briſſonium libro II de regno Perſarum, ubi primus illuſtrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum eſſe illum Academicum philoſophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valeſius. GRON. Εἰ περιῶν L. & ed. *Fl.* uti coniecerant Valeſius & Briſſonius. Ante an. Chr. 163 obiiſſe Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Maſſon, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abeſſe, non modo quia ab καί τινας, ad verſum inde duodecimum uſque, duodecies repetitum καὶ legas; ſed quia καί τινας καὶ αὐτὸς iam pleonaſmus eſt, (qualis rurſus c. ſeq. & ſaepe ſupra) & poſt καὶ πρὸς ἐκεῖνον non ſequitur alius accuſativus ſimilis. Sed non ſolus eſt Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, aliique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. poſteriore capitis ſingulis verſibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciphr. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 verſus; licet alioqui non ſemper ita prodigus ſit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorſtius pro παρελθεῖν in ſuo Codice reſcripſit παρελθὼν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne ſic quidem ſanus locus eſt. Ego in ἀξιῶν mendum eſſe ſuſpicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἄξιος. SOLAN.

Pag. 211. *l.* 6. Ἑρμείαν) Vide Suidam, qui Ἑρμίαν, falſis rationibus ductus, ſcribendum contendit. Imperitabat is parti Myſiae ſub rege Perſarum; vide, quos ibi laudat doctiſſimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Ariſtotele Hermiam, non ſatis conſtat: ſed arripuiſſe videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον) In marg. *Ald.* 1. additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Conſule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον, *Atarneus eſt Hermeiae tyranni regia:* cuius hiſtoriam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.

ead. l. 12. Διαφθείρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare auſus eſt. Vide ſupra ad B. πρασ. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. *l.* 2. Οὑτοσὶ) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctiſſimis Voſſio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic ſermonem eſſe ſomniarent. De Bagoa enim haec manifeſte dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philoſtrat. de Vit. Soph. L. I, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur cauſam erroris praebuiſſe, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄξων φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiaſt. Ariſtoph. Νεφελ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. *l.* 2. Τυχοῦσαν) V. not. ſupr. ad Piſc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπυίειν. GUYET. Secutus ſum ſcripturam Cod. W. & ed. *Fl.* ac monentem Guyetum, quia ſic recte ſcribitur, etſi futurum eſt ὀπύσω ſine ι. Vid. Ariſtophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, ſegm. 92, ὀπύειν quoque eſt editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expreſſum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπέμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) *Que la cauſe fut renvoyée en Italie.* BOURD.

Pag. 214. *l.* 9. Τὸν υἱὸν) Athenis hoc ſcriptum eſt: vide ſup. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 215. *l.* 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & *Fl.* Reliquae edd. Ἀ—ας. (Non eſt Luciani. *Kuſt.*) Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur obſervata; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ πέρι οὐρανοῦ, ſcribendum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A. 995 A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985 D. 986 C. 990 C. Ita αὐτῷ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέῳ. Iterum αὐτῷ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖσι peo αὐτέοισι pag. 991 C. 993 E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθεινς ſcriptum pag. 984 A. pro ἀληθινῆς, ut pag. 490 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιξόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιξόμενα, ut recte obſervatum pag. 992 A. 994 A. & alibi. Similiter vitioſe p. 989 E. legitur ἑαυτοῦ, pro ἑωϋτοῦ, ut recte Baſileenſis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo, quia ea aliaque ab Ienſio non indicata ſuo loco partim ſponte, partim Ienſii monitu, ex Codd. correxi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice ſcribi curavimus, quod in impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. SOLAN. Αὐτέων ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέου § 16 & 22, ubi pluribus de Ionica hac ſcribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ πέρι) Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor, in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, ſi fides editionibus, quam cum ε interpoſito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τούτους, τούτοισιν compluries. Verum cum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique reſtituendum, quia eum affectare vult videri, ut poſtea non ſemel monere cogor. Interim hic nihil mutare

ſum auſus, quia deinde eodem modo conſtanter legi video; quoties demonſtrative & ἐμφατικῶς *ipſe* ſignificatur, non relative: nam ſic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ· § 16, αὐτῆς ἀστρολογίης § 24, αὐτῇ τῇ μητρί. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ &c.) Ellipſis accuſativi αὐτοὺς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, Λυπεύμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia ſimilia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὁκόσοι ſimilis eſt ellipſ. Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui inſanire occipiunt ex iniuria.* Ubi quoque intelligendum relinquitur *illos*, veluti in phraſi, *mittere qui nuntiet*, omitti ſolet, *aliquem.* Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπίκετο) Recte monuit Ienſ. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adſpirationem bene omiſerant. Vid. Herodot. L. I ipſo princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀπικνέεσθαι &c. REITZ.

Pag. 216, *l.* 1. Μαντευομένοισιν) In impreſſis eſt μαντευόμενοι· ſenſus & dialectus poſcunt μαντευομένοισιν. Quod cum ſcripſiſſem, inſpecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. SOLAN. Facile in re tam aperta morem geſſi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exſpectandam cenſui. Etſi Ioniſmus ille miſeram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio iſta in σιν & σι tribus verſibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγορέουσι) Lege κατηγορέουσι, uti & in M. emendatum eſſe video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. Ὦν) W. uti Dialectus poſcebat. In impreſſ. οὖν, quod commune eſt. SOLAN. Cum notatum reperiſſem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & ſupra recipere. Sic enim Iones ſolere ὦν pro οὖν ſcribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & ſic dedi mox § 5, etſi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὦν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλῃ μορφῇ) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD.

Pag. 217. *l.* 7. Ἐν δὲ) Corruptas cenſeo has voces. SOLAN. F. οἱ δέ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήϊα) *Non quae eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant.*

Sic Benedictus. Eraſmus vero, *non illis quidem utcunque viſum eſt confictis, ſed quae notae rerum eſſent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, ſicut videbantur, ſed ſigna* & indicia eius, quid eſſent, quidque efficerent. Ἐδόκεον non refer ad Aethiopas, ſed ipſas appellationes & nomina. Videbantur eſſe nuda nomina forte data, cum tamen ſub illis laterent σημεῖα. GRON.

ead. l. 12. Μέζον) Recte pro μεῖζον. Et mox rurſus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μηνῶν) An μηνέων, ut ſupra? GUYET. Μηνέων ſcribi poſcit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. SOLAN. In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno verſu ſuperius tamen μηνέων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego ſaltem non dubitavi ſic reſtituere. REITZ.

Pag. 218. *l.* 1. Ἐμήσαντο) A μήδομαι. GUYET. Non addidiſſem, niſi ut appareret Scholiaſtae ἐμηχανήσαντο expoſitionem eſſe, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἅμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum cenſeo πλάνητες κινέονται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auſcultavi, atque in verſione *haudquaquam* dedi; quod Geſn. qui *nec ſimul* ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res eſt parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutaſſem, ſi quae litera fuiſſet mutanda; at cum in accentu tantum & ſpiritu conſiſtat emendatio, Luciani ſenſum magis congruum reddens, non haeſitavi id recipere, quod aliquanto melius viſum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum eſſe integrum, ſed verba quaedam temporum iniuria excidiſſe, cui rei occaſionem dederit, quod poſt relativum ἐν τοῖσι ſequeretur κινέονται, ac paucis interiectis κινεομένοισι, iiſdem ſyllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba ſubiicerent, quippe quae non intelligebam; ſed quam res ipſa poſtulare viſa eſt. GESN.

ibid. Οἰκεῖα) Ὁκοῖα lego. GUYET. Non inepte; etſi οἰκεῖα nondum reiicio, quia videtur reſpicere ad *coeleſtes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco ſunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τέων) I. e. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliiſque Ion. dialecti ſcriptoribus ſatis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. Reitz.

ibid. Ἱρὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli poſtulabat, & hic quidem ita in M. emendatum eſt. Solan.

ead. l. 13. Ὡς ἕκαστοι) Illa verbi ἔτυχε vel ſimilis ellipſis poſt ὡς ἕκαστος non modo Attica eſt, & Thucydidi frequentata, ſed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. Gesn. Diſtinctionem, quae poſt τἄλλα erat, ſublatam retuli poſt ἕκαστοι, praeeunte Solano, qui iubet conferre Ἱστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. Reitz.

ead. l. 14. Καὶ ὁ Ἄπις) Oſiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore ſua Iſide colitur ſub imagine bovis. Cogn.

Pag. 219. *l.* 4. Ἄμμωνος) Ammon Iovis epitheton, hoc eſt *arenarius*. Iuppiter enim arietis ſpecie in extremo Lybiae arenoſo colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela ſcribit, fidei inclytae, ubi reſponſa oratione non dabantur, ſed nutu & ſignis, ut ſcribit Strabo. Cogn.

ead. l. 5. Εἴρητο) An ἤερτο, ab ἀείρομαι; Placet. Guyet.

ibid. Παρὰ τὸν Ἄμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius diſſertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. Bourd. Παρὰ) In A. P. & L. πρός. Neutrum placet. Debuit enim eſſe, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Ἐκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. Solan. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' ὃ, quod cum ſententia poſtulare videretur, in interpretando ſecutus ſum. Gesn.

ibid. Κριοπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. Guyet. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humanâ, ſed arietinis tamen cornibus praedita. Reitz.

ead. l. 8. Δοκέει) An δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὡς, ut ὡς εἰπεῖν, pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & ſic ibid. de Dom. cap. 4 pr. ὥ μοι δοκεῖ &c. Paſſim vero alibi ſine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν abſolute poſitum hic magis placet, quia Graeciſmus eſt magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, Ὧν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, Τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκεῖνος — φέρων. Plutarch. Themiſt. p. m. 113 F. ὡς addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπεν. Ariſtoph. Plut. 736, ὥς γέ μοι δοκεῖν &c. Reitz.

ibid. Ἀπίκετο) Non haeſitavi ſic reſcribere pro vulgato ἀφί-

κετο, quod minus Ionicum. Et ſic mox § 16 ἀπίκετο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. *l.* 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδῆς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον) Uterque interpres, *vel ſaxo expreſſum*, quod profecto admodum eſt rude. Etſi enim id poſſit fieri, oportet tamen in his eſſe politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πλάκας λείας teſſellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus; Orpheum ex opere Muſivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impreſſis, & ipſo M. SOLAN.

ibid. Ἴκελος) Etſi apud Homer. utrumque aeque frequenter invenitur εἴκελος & ἴκελος, poſterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et ſic Hippocr. ſexcenties; vid. Foeſ. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἕκαστον) Sic omnes, niſi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. SOLAN. Mſ. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον.

Pag. 221. *l.* 10. Ἄρνα χρύσεον θυέστῃ) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus apte. SOLAN.

Pag. 222. *l.* 6. Δι' αἰθέρος) Conf. ſupra de Salt. § 42 f. τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγήν. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) i. e. ταύτῃ. GUYET. An etiam feminino genere uſurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui reſpondeo, quidni? Nam & ſic Homer. Iliad. B, 515, — ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ, *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praeceſſit enim Ἀστυόχη παρθένος αἰδοίη. Iterum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιετοώσῃ Ἤσκειν εἴρια καλά. — Il. Z, 273, 4, — Ἀθηναίης — Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ. Sed quonam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, — *terribiles ei oculi apparebant*, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipſius oculi non fuere terribiles. Alioqui poſſis aeque conſtruere, *ei* ſcil. *Achilli* ſic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro eius Minervae, ſic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἑωυτοῦ) Servavi lectionem ed. *P*, quam recte ſe

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere poſſis ἑωυτέου. Puncta vero diaereſeos, quae in edd. antiqq. in ϋ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. ſimili in caſu addita ſunt. In recentt. quibuſdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, ἑαυτὸν editum eſt, ubi in vett. tamen recte ἑωυτόν. Sed & alibi non ſemel apud eundem in hiſce erratum eſt in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vett. habent ἑωυτῶν, dedere ἑαυτῶν. Reitz.

ead. l. 11. Χρεόμενος) An χρεόμ. vid. infra ad c. 29. Reitz.

Pag. 223. *l.* 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. τάχα δὲ γὰρ, male. Sic, ut edidimus, eſt in *S.* & *Baſ.* 4. quibus adſtipulatur Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 6. Αὐτέων) Non dubitavi ſic edere contra edd. omnes, quia Ioniſmus verus erat reſtituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio ſaepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen αὐτέων recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & ſic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, ſed ubique in hac Diſſert. reſtitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. Reitz.

ead. l. 9. Φαέθων) Hanc fabulam perſequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Ariſt. L. IV de mundo, Lucret. L. V. Cogn. Conf. etiam, ſi operae eſt, Philoſtr. Icon. I, XI. Reitz.

ead. l. 12. Ἠελίου) Quo apud Homerum reſpiciat, neſcio. Solan.

Pag. 224. *l.* 4. Βαλεῖν) Nihil mutavi, etſi βαλέειν ſcriptum ſuſpicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. ἠγεῖσται. Reitz.

ead. l. 7. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra ſingularem Noſtri de electro Diſſertationem. Reitz.

ead. l. 12. Αἰνείην) De eo Euſtath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. Cogn.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus; & lect. Cod. W. ἐπέβλεψαν ſubſtituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum eſſe: at quia vulgata quoque non incommoda, ſed admodum uſitata, nihil mutare ſum auſus, ne novandi, (ſive potius antiquandi) nimio ſtudio teneri dicar. Reitz.

Pag. 225. *l.* 1. Ἴκελα) Quia Ioniſmus hoc requirebat, ſic dedi contra edd. Vid. ſupra § 10. Reitz.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris ſapere, meminerit, Iones adſpirationem tam in appoſitio-

ne, quam in compoſitione, negligere, videatque teſtimoia apud Maittaire de Dialect. p. 134 & praeced. Reitz.

ead. l. 10. Ὁρέεσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὁράασθαι, quia & ὁρέων non ὁράων ſcribitur conſtanter deinde c. 24, & alibi. Reitz.

ibid. Διὸ δή μιν ἐστάναι λ. ὅ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διὸ καὶ πεπεδῆσθαί με οἱ πολλοὶ εἴκασαν. Reitz.

ead. l. 12. Ὁμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, Ὅμηρον putide abundare dicit; ſed optime reprehenditur a Weſſel. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam Ὅμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. Reitz.

ead. l. 14. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. Solan. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσῆν σειρὰν (Il. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ᾖ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Euſtath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retuliſſet, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέαν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἠελίου nondum inveni, nec obſervavit Seberus. Gesn.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλιας) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590; ſed quas neſcio, an ad aſtrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noſter omittit pluſcula aſtrologica ſine dubio, quae habet poëta v. 484 ſeq. Gesn.

ibid. Πόλιας) Huiuſmodi myſteria aliis enarranda relinquo. Solan.

ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyſſ. Θ, 266. Solan.

Pag. 226. *l.* 5. Αὐτέων) Cur hanc ſcripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. ſic ubique reſcribere auſit? ubi ἑωϋτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἑαυτοῦ & ſimil. eſt perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, craſis frequentius eſt expreſſa in edd. etiam antiquis, quam per dialyſin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel ſexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιούτοισι iiſdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοισι quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. ſit έων & έοισι, pro ῶν & οῖσι, vid. apud Maittair. de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέω apud Hippocr. rurſus Aph. 3, S. I &c. Reitz.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σίγ) Vid. Homer. Il. E, 429 & 430. SOLAN.

ead. l. 10. Μαντευόμενοι) M. Suſpicabar aliud mendum ſubeſſe; nam mox ſingulari numero effert: ſed videtur de Aſtrol. cogitaſſe. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλιας) Vide, quae de urbibus auſpicato condendis obſervavit vir ſine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους ἐργ.) Ienſius, εἰργ — ad Ἑρμ. cap. 71. Sed quid de φόνους ſtatuendum? Ego πολέμους voluiſſe ſuſpicor; vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illuſtr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obſecutus forem Ienſio in Hermot. monenti εἰργ. hic legendum, ſi in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepiſſet: at cum Ionibus maxime proprium ſit augmenta tam temporalia, quam ſyllabica, negligere, ut ἀμείψατο, ἐργάζοντο, ἕλον &c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino ſervandam cenſeo. Vid. ſaepe iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124—5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι) De more oracula in condendis urbibus conſulendi, aliiſque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. *l.* 2. Καὶ δράκων) Conf. hiſtoriam Danielis de dracone Babylonio numinis inſtar culto, ſed obiecto bolo medicato ab ipſo interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In verſione Lutheri autem libris apocryphis annexa eſt. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummoſque draconibus inſcriptos ab eodem prolatos ad Ariſtoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Ariſtophanis, & Macrob. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἱρώτατον) Recte hic Cod. W. ἱρ. Peccant ubique impreſſi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.) Homer. Od. Λ, 93. SOLAN.

Pag. 228. *l.* 1. Λύκουργος) Plenilunium magna ſuperſtitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levari, ſcribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Eraſm. in Adag. *Aceſſaei luna.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum inſigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In ſummam morum immanitatem efferati ſunt, quod ceteris omnibus amplectentibus aſtrologiam, ceteraſque liberales diſciplinas, quarum cultu manſueſcunt

hominum ingenia, ſoli contemſerint, ſeque fecerint ipſa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. Cogn.

ead. l. 14. Ὦρην) Sic cum tenui ſcribendum, quamvis in libris noſtris hic cum aſpero exſtet; vid. Συρ. c. 19. Solan. Recte Solanus ſpiritum aſperum in tenuem mutavit. Quamvis & adſpirate editum in Alciphr. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ· & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, afferat, μηδεμίην ὥρην ἔχειν ἁρπασθεισέων. Nam praeſtat obſervare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὤραν *curam*, & ὥραν ſive ὥραν, *horam*, *pulchritudinem*; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem obſervatam. Reitz.

Pag. 229. *l.* 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etſi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuiſſe, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forſan & ego praetermiſiſſem, ni monuiſſet frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem poſtulare illam dialectum qui neſcit, adeat Hippocratem mille locis, & Maittair. de Dialect. p. 100 & 101. Reitz.

ead. l. 15. Χρεομένους) Quia ſupra § 15 ſic ſcriptum erat ſine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc ſervavi, magis ut ſibi ſimilis redderetur ſcriptura, quam quod contendam ſic neceſſario ſcribendum: utrumque enim ſatis crebro apud Ion. Dialect. ſcriptores occurrere vid. apud Maittairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἐχρέοντο quoque hac Differt. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. Reitz.

ead. l. 16. Ἀφιξόμενα) *Id utilitatis*, ait auctor, *affert Aſtrologia*, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότας ἀφιξόμενα, πολλὸν ἀπὸ πρόσθεν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γάρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται. In edd. noviſſimis praetermiſſa eſt vox ἀγνοέουσι (quam *Baſ.* & *Ald.* ſervant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video cauſam ſatis idoneam; quamquam in expoſitione horum video haeſitaſſe magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noſter, fieri non poſſe ex malis bona per Aſtrologiam; id tamen ex Aſtrologia utilitatis redundare: *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in anteceſſum delectant: at ea, quae ignorantibus cenſentur mala, triſtia, calamitoſa, illi* (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praeceſſit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἡγεῖται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων ſcripſerit ἡγέαται· ut § 3, περικέαται, & ἀπηγέαται § 22. Iens. Ἀπιξό-

μενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιξόμενα, ut Ioniſmus appareret. Nam recte adſpiratio omiſſa erat ſupra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipſo princ. ubi ἀπικομένους & ἐσαπικνέεσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. Reitz.

ibid. Τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γάρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quae profecto, ut magnam partem ſunt imitatio verſionis Eraſmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Baſileenſi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γάρ σφισι ἐπέρχεται. De quo ſi vere pronuntiare licet, totum plane alieniſſimum, immo contrarium eſt menti auctoris, & hinc idem cenſendum de Benedicti verſione, qua longe accommodatior illa Eraſmi: *mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia neſcio, quae ſit ſcriptura vetus in Codicibus Mſſ. Unde & pater ed. Baſileenſi in voce ἀγνοέουσι adſcripſit περινοέουσι, optime ad ſententiam Luciani, ſed longius ab vulgata lectione diſcedens. Si, quod edidit Benedictus, exſtat in ſcriptis, opinor veriſſime ſententiam auctoris ſic exprimi, *adverſa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus ſuperveniunt* &c. Gron. Τὰ δὲ φαῦλα ε. δ. recte M. *Fl. S.* & *A.* Reliquae edd. ἀγνοέουσι prave poſt τὰ δὲ, ponunt. Solan.

Pag. 230. *l.* 3. Ἡγέαται) Ita cum Ienſio credidi legendum pro vulgato ἡγεῖται· etſi contractio in ſimilibus verbis non ſemper videtur reſpui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογεῖται legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa ſimilia alibi, quae per dialyſin quoque more Ionico potuiſſent ſcribi, quaeque propter frequentiam immutare non auſim. Verum cum dedita opera Ioniſmum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque poſſunt. Maxime, cum ſupra quoque —έαται non εῖται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyſes frequentiores ſunt, non abſimilia vulgatae proferre poſſem, ut ex L. II, ſive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀναισιμοῦνται. Sed in quibuſdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibuſdam nunquam. Conf. ſupra § 19 βαλεῖν, ubi & βαλέειν potuiſſes coniicere. Reitz.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. *l.* 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dediſſe leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctiſſimo Philoſtratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Huiuſce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano ſcriptae p. 12, 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum: cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus iam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, *homines noſtri*. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, *eodem tempore*, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. Ὑπερφυᾶ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφυῆ. Sic Alciphr. II, p. 270. Et Noſter ſupra εὐφυᾶ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιώτιον Σώστρατον) Huius fortaſſe meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pſeudoman. Soſtrati cuiuſdam Sicyonii Pauſan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemſterhuſius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora ſunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius ſub eodem Herculis nomine Philoſtratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil Philoſtr. De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere Philoſtratus videtur, 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemſterhuſius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a doctiſſ. Philoſtrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eundem eſſe patere putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone iam notus ad centeſimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονος εὐνὴ) De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἠελίοιο non adſpicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero cenſendus. Sed valde mihi ſuſpecta eſt hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνή· in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare poſſit. An, qualiſcunque ille lectus fuerit, decumbenti & feſſo, horridaeque ac aſperae vitae aſſuefacto, potuit eſſe moleſtus? Poſſet minima mutatione legi ἐπίποκος, ut Soſtratus intelligatur decubuiſſe in velleribus; poſſet quoque ἐπίπεδος· id enim videtur Noſter velle, eum humi cubuiſſe; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum ſit, ἡ ἐπὶ πόας εὐνὴ, *cubile in gramine*. Plane enim ita Noſter locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. Et ſic Homerus Il. Π, 235, χαμαιεῦναι habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide Iſ. Caſaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπταί μοι) Non exigua haec iactura exiſtimanda eſt. In eo enim libro ad hiſtoriam illius aetatis illuſtrandam multa fuiſſe, nullum dubium eſt. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγεθος) VIII pedes, teſte Philoſtrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὕπαιθρος) Vid. Plut. 483 f. Noſter Nec. cap. 7 ὑπαίθριος ſcribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπονος) Vide Ienſium. De diaeta agreſti Philoſtrat. l. c. SOLAN. An ἐπὶ πόας; adſcripſerat Geſn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. *l.* 1. Περὶ δὲ Δημώνακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum eſſe ait, primo ut is ſua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere ſic Livius, rerum Romanarum texturus hiſtoriam, in Praef. *Iuvabit rerum geſtarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipſum conſuluiſſe.* IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres, *& ad*

philoſophiam reſpicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν, *philoſophiae operam dare*, non eſt Graeca locutio: ſed ſcribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paulo poſt πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν) Vertenda ſunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obſcuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Deſpectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis ſe rebus dignum iudicaſſet, ad philoſophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non eſt *excelſiorem fieri*, ut interpretes tranſtulerunt, ſed *deſpicere*, *contemnere*. Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, *vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Ageſilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδροτάτην τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν, *malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hoſtium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus ſtatim ὑπεριδὼν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Ienſ. not. ad Vit. Auct. Οὐ μὴν ἀλλὰ ſimpliciter vertitur, *igitur*, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστι τις ἑορτὴ &c. pro, *ſed &*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, Bergl. ad Alciphr. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri ſummi non obtemperatum, ſed manſum in propria verborum ſententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant inſtituto Demonactis; *ille ſuperior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile ſuperamus, contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, ſignificatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Euſebius anno Chr. CXX floruiſſe, in Chronico auctor eſt. De eodem rurſus Noſter Περ. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorſtius, reſpicit, qui τῶν ideo inſerendum arbitrabatur; ſed Agathobulum Demetrio iuniorem fuiſſe indicat. Vid. Ἱππ. cap. 2 ſimilem phraſin,

& Ὀργ. c. 63; unde, Neronis tempore vixiſſe hunc Demetrium, conſtat. Conſule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius Phavorinus honorifice in ſcriptis ſuis, teſte ibidem Philoſtrato, meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. Ἀλεξ. c. 57, & Ὀργ. c. 69. De eo Philoſtr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφόρως εἶχε, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἑτοίμως. Circa an. Chr. 130 floruiſſe traditur in Chronol. Sophiſt. Philoſtr. Quae ſi vera ſunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀργ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipſo haud dubie ſermo eſt. SOLAN.

Pag. 233. *l.* 1. Ἀλλ' ὁ γὰρ Δημώναξ) Lege omnino ἀλλ' ὅ γε Δη. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνίπτοις γε ποσὶ) Neutiquam inexercitatus, neque rudis: quo proverbio etiam uſus eſt in Rhetor. praecept. COGN. Vide Paroemiog. BOURD. Ἀνίπτοις γε L. *H. B.* 2. *Fr. P.* quod cur mutarit *S.* ed. feceritque ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. SOLAN.

ead. l. 10. Ἥιξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod omnes libri noſtri hic praeferunt ἧξεν. Vid. & Δραπ. c. 6, ubi itidem plerique impreſſi errarunt. Et confer notam T. Fabri, & noſtram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ) Sic ſupra Quom. Hiſt. c. 4 f. Hoc vero Luciani adducit Elſner. ad Evang. Matth. XXIII, 4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρῳ, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod fruſtra alibi ſuſpectum fuit commentatoribus, vidimus ſupra de Salt. § 10, § 12 & 13. Item 1 Ver. Hiſtor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c. Adde modo laudatum I. Elſner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit, *& vos itidem*, aut, *quin & vos teſtabimini*, aliaque ex Xenoph. Thucydid. Arrian. hoc Luciani teſtimonio non omiſſo, adducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδιάσας) Ita reſtituimus ex Mſ. Reg. 3011 pro vulg. ἀποσχεδιάσας.

Pag. 234. *l.* 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum ſit ἐς ταὐτὸ, ſic certe interpretatus ſum. GESN. Quod Geſn. coniecit, id Solanus quoque ſic emendaverat: & quia neceſſaria eſt emendatio, vel ſine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonactem imita-

tu ſīn eſſe Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis reſpiceretur, quibuſcum verſabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* Παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν, *non eſt adulterare, quae ad victum pertinent,* ſed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Ioſephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, *eiurabat patrios mores, domeſticoſque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus ſic vertit: *Tranſcendebat iam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Syneſius: καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντες, *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἴρων· utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea diſſimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοίους) Alio ſenſu uſurpare ſolet. Vid. N. Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. *l.* 2. Οὐδεπώποτε) Id plus eſſe, quam οὐδέποτε, vid. ſupra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver. Hiſt. c. 18. REITZ.

Pag. 236. *l.* 11. Οἰκεῖον) *Homo ſum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic diſtinguendum opinor. Vulgo iunctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. Interpres hic iterum turpiſſime ſeſe dat, vertens, *plus autem, minuſve laetabatur, eorum ſolummodo conſuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter ſpem obſequii delinquere.* Nihil inſulſius, ſi Graeca ſpectes, & mentem ſcriptoris. Verto, *plus autem minuſve laetabatur, converſans cum quibuſdam eorum,* (quibuſcum nempe verſabatur: verſabatur autem cum omnibus, non omnium tamen uſu peraeque delectatus) *iis ſolis ſe abſtinens, quotquot ei viderentur ſupra omnem ſpem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio ſperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, *daer geen ſalv meer aen te ſmeren was.* IENS. Diſtinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττ-

του ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν &c. h. e. *plus vero minuſve delectabatur conſuetudine quorundam ex iis, devitans ſolos, quicunque*. Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἥδομαι συνὼν τούτῳ. L. Bos. Diſtinctionem a L. Bos propoſitam ſum ſecutus, priſtinam abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Benedictus, *propter ſpem obſequii delinquere*, ex Obſopoeo, qui largius, *propter ſpem exhibiti obſequii delinquere*. Mirabiles verſiones. Intellige *ſupra ſpem emendationis delinquere*. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciphr. I, Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικὸν) *Eupolis*. Vid. fragmentum allatum in notis ad Νεκρ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.) Utitur & Alciphr. I, ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani aliaque afferre non eſt oblitus. REITZ.

Pag. 237. *l.* 3. Κρειττόνων) Verte *ex Diis*. KUSTER. Vid. Ἀμισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μεῖον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.) Delendum cenſeo illud τοῦ, cum ſententiam obſcuret. SOLAN. Non ſatis haec intelligo. Si τοῦ abſit, μεῖον reſpiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: ſi retinendum eſt, excidiſſe nomen Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε θύων ὤφθη πώποτε) Contrarium docet Xenoph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Baſil. Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua ſacra faceret, nihilo ſe putabat minus praeſtare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hoſtias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελεταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναλαβὼν) Forſan ἀναβαλών· certe Noſtro ἀναβολὴ eo ſenſu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. *l.* 14. Ἀπὸ Φαβωρίνου) De quo Philoſtrat. lib. I Sophiſtar. COGN. Φαβωρῖνος Latine ſcribendum *Favorinus*, (non *Phavorinus*) ut iam pridem monuit Ienſius: eſt enim Romanum nomen a *favor*, ut *Cenſorinus*, a *Cenſor* &c. Olearius ad Philoſtr. Vit. Sophiſt. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec verba bonus Obſopoeus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μελῶν de membris accipiendum eſſet. Infeliciter certe, ne dicam ri-

ridicule. At tu verte, *& maxime in illis carmina fracta & minime generoſa*. PALM.

Pag. 239. *l.* 4. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, *instante vero quodam Sophiſta*. Vertendum, *inſtante vero Sophiſta*, hoc eſt, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὄρχεις ἔφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Εὐν. N°. 7.) & eius orationes molles, ut ſupra viſum eſt, plurimi in eam rem ioci iacti ſunt & ab aliis. Vid. Philoſtr. p. 541, & Noſtrum Εὐν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) P. L. & ed. *I.* Reliquae αὐτῷ, niſi quod *B.* 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων) Ἀγενείως γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo Philoſtratus de vit. Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophiſta fuerit, neſcio; certe apud Philoſtratum fruſtra quaeſivi. SOLAN.

Pag. 240. *l.* 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda eſſe diſcimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφων) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαίνῃ) Legendus Flor. Chriſtian. ad εἰρη. Ariſtoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arceſ. 104 F. V. Muret. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Neſcio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν eſt dialecticum, ſignificatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonſtrare ex ſumtis quibuſdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde eſt ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαίνεσθαι etiam obſcoenum eſt, ut *confici* Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις) Vertitur, *etenim virumne habes?* pro *& ſane virum habes:* hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. LA CROZE.

ibid. Ἄνδρα ἔχεις) Dixi ad illud Petron. *quaeque virum quaerunt*. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθινὴν) Innuit hiſce Lucianus, ſolis ludorum victoribus id conceſſum. Vid. quae ſupra ad Νιγρ. c. 8 a me ſunt annotata. SOLAN.

Pag. 241. *l.* 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. Bourd. Notae Bourdelotianae adſcripſerat la Croze. Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemſterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio ſolemne eſſe tractationem eorum, quae neſcit, alio remittere. Reitz.

ead. l. 15. Ὀνώρατον) Latinum nomen eſſe, certum eſt; aſpirare tamen noluimus, ut ſcripturam veterem, qualem in libris reperi, repraeſentarem. Niſi forte coniectura editoris *B.* 2. uti malis, qui Ὀνώκρατον fecit. Solan. An fuit οὐχ Ὁνώρατον, Latinum nomen, *Honoratum?* Gesn.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem urſinam, quam ille geſtabat; nec illa opus eſt mutatione, quam ed. *P.* excogitavit. Certe ſic iocus peribit, quo ad philoſophum celebrem inter Academicos etiam reſpicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. Solan. Frigida, niſi quid me fugit, ad primam ſyllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem alluſio. Sed ſunt pluſcula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, ſed Graeci, & ipſe Socrates. Certe in Cratylo multa ſunt frigidiora etiam. Gesn. Ablancurtius, *Arceſilas* vel *Arcteſilas*; nam ἄρκτος ſignificat *urſum*. Et ſic ſupra in Alex. vidimus ἀρκεῖος & ἀρκτεῖος. Quare ſi *Par.* ed. hic Ἀρκτεσίλαον pro ſuo Ἀρκτησίλαον dediſſet, non video, cur iocus periiſſet. Ἀρκεσίλαος apud Diog. Laërt. ſine τ compluribus locis ſcribitur. Perſius vero Sat. III, 79, *Arceſilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praeſtetne Ἀρκτεσ— an Ἀρκεσ—; Reitz.

Pag. 242. *l.* 3. Μήτε ἐλαςίζοντα, μήτε δεδιότα) Conf. ſupra Alex. c. 8. Solan.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾷς) Deleo frigidam illam, immo abſurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes inſidet, & verſionem ipſam poſtremam foedarat. Solan. Haec ante ſic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾷς; —— οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. Reitz.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φυσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. Menag. Notavit idem Guyet. Reitz.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum ſententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riſerunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc ſaltem diſcere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, riſum & iocum peritioribus praebeant. Solan.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. poſtquam excitaſſet, (Phyſicum illum) non vero *ſurgens*, vt habebat verſio. L. Bos.

Pag. 243. *l.* 1. Θαυμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quo

quid abſurdius dici poteſt? Niſi forſan θαῦμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. Θαυμάζω voluiſſe legere Solanum, ex eius nota video; licet ipſum contextum non mutaverit: ſed quia deinde rectius coniicit, etiam θαῦμά γε legi poſſe, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) *Atticus*. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pauſan. & alii meminere, & Philoſtr. in Sophiſt. COGN. Notiſſimus hic ex Philoſtrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδεύκη) Atqui I. Pollux Onomaſtici auctor annos vixerat LVIII, teſte Philoſtrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodo Criſpinam ducenti ſcripſiſſe tradatur a Suida, poſt an. Chr. 178 mortuum oportet ſtatuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philoſtratus ad Commodi ipſius imperium deducit, cum tradit, eum ſuggeſtu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Veriſſimum igitur eſt, quod a doctiſſimo Philoſtrati interprete acute obſervatum eſſe video, alium Pollucem intelligi, eumque aut ſervum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum diſcipulumve, cum inter τροφίμους, quos impenſe amaverat, ibi recenſeatur. De luctu eius vide omnino Philoſtratum in voce Herod. pag. 558, ubi & ſtatuas venantis poſuiſſe ait, quod huc facere exiſtimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὄχημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illuſtrat Philoſtrati locus p. 558, ubi de hoc ipſo Polluce cum Achille & Memnone, quos impenſe Herodes amaverat, verba faciens, ſcribit: εἰκόνας γοῦν ἀνετίθει σφῶν θηρώντων, καὶ τεθηρακότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀραῖς τοῦ περικόψοντος, ἢ κινήσοντος. SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An Πολυδεύκει; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adſpirate.

ead. l. 8. Δεῖπνον παρασκ.) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἑστιᾶν. Sed in Act. Apoſt. X, 10, καὶ ἤθελε γεύσασθαι παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elſn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliiſque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι eſſe *parare quid in prandium*. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Vorſtius τῷ δ' αὐτῷ ſed fruſtra, cum conſtet Herodi filium unicum fuiſſe, quem ſuperſtitem reliquit. Vid. Philoſtr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Υἱὸν πενθ.) Philoſtratus tradit, unicum ei fuiſſe filium, qui patri ſuperſtes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliiſque

duobus ita loquitur, quaſi ab eo fuerint adoptati, cum ait, οὓς ἴσα γνησίοις ἐπαίδευσε. Ego itaque horum unum hic intelligendum exiſtimo. Philoſtratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epiſt. XXXVII, ubi ſimilem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. *l.* 10. Ἀσκληπιεῖον) V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδεύτους) Forſan ἀπαιδεύτως. SOLAN.

Pag. 245. *l.* 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. cap. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12, & ſ. Alium medicum Κατάπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Conſulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβεύσων τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc ſenſu inveniatur, dubito, Graecos ſcilicet, nam Romanis familiare eſt. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὦ Δημῶναξ, male: ipſe id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempeſtive de quibuſdam vel hominibus vel rebus dixerit reſponderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam conſularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis ſociorum magnum eum eſſe ſcelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, ſcilicet eum eſſe ſcelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημώναξ) Sic *B.* 2. recte. Reliqui libri ὦ, prave. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. *nihil mirum*. Et apud ipſum Noſtrum Φιλοψ. c. 16, οὐ μέγα. Θαῦμα ſcilicet, vel ſimile quid ſubintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quaſi diceret, nec mirum eſt, tali patre ortum tam ſtultum eſſe filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπεμπτος) Capitolinus in Antonino Pio cap. 10, *cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide Caſauboni ad eum locum notas.) Hinc eſt, quod *eum* hic Demonax *cum agmine ſuo aureum vellus petere ait;* ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδεία τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) Interpr. *ut regis eſſet praeceptor*. Pro *regis* potius repone, *Imperatoris*. Imperatores autem Romanos Graecis ſcriptoribus βασιλεῖς appel-

lari, res eſt nota. Infra pag. 247 recte haec verba tranſtulit, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, *Imperator me Romanorum civitate donavit.* VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Iocus eſt in voce *Argonautae.* Nam Apollonium & eius diſcipulos inſimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magiſtro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, ſicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exſtat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius *Argonautica* hodieque exſtant. SOLAN. Dubitat Creſollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis cauſa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta, *Non nautas puto vos, ſed Argonautas* (Martial. 3, 67); ſed mihi ſimpliciter reſpicere videtur ad ſtuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipſius velleri philoſophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota ſunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὡς πάντα) Ut enim nihil fit in philoſophia iſta, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπόλλυται μὲν οὐδὲν ἁπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, ὅ, τι μὴ καὶ πρόσθεν ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη) Ῥηγίλλαν καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκη, legendum eſſe Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophiſtae, uti conſtat ex Philoſtrato, & inſcriptione antiqua, quam illuſtravit Salmaſius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuſe Salmaſius ad Rhegillae inſcriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex Philoſtrato obſervat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in Torquato & Attico Coſſ. pag. 90. Duas filias amiſit ex IV liberis (Inſcr.) Apud Philoſtr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, poſt mortem unius filiae, coniicit Salmaſ. pag. 96. Vid. Salmaſ. ad Spartian. p. 77, Sponii Miſcell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obiiſſe conſtat. Vid. Io. Maſſ. Exc. ined. ad Pauſan. Theatrum ei exſtruxit, de quo Philoſtratus in vita eius p. m. 551. Ipſe Herodes ſe ὑπερπενθῆσαι ἀποθανοῦσαν, ait ibid. 556;

& paulo poſt, *παρῆν αὐτῷ πονήρως διατιθεμένῳ τὸ πένθος*. Inſcriptiones has Herodis iterum prodiiſſe audio Londini an. 1722 cum ſelectis Caſauboni & Salmaſii notis, noviſque editoris Maittairii, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcriptorum carmina. SOLAN.

Pag. 246. *l.* 1. Πολυδεύκη) Vide ſupra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἑστιᾷν &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. Μακρ. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſuppeterent facultates, ſuis parentare ad eundem modum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuis praeſtare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vide Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προῤῥήσεως) Ergo integra ea non eſt, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Inſignis ea de re eſt Euripidis locus, interpretibus non ſatis intellectus in Rheſo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barneſio aliter viſum fuerit, qui Thamyrim intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν *ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι*) Benedictus, *ſuaſit, ut exercitationi incumberet.* Obſopoeus, *ut frequenti exercitio iucumberet.* At quis negare audet, ſaepius id ab illo factum? Sed praeclarus luſus eſt in Graecis, quae non tam ſuadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide, *ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός*. Et rurſus notabili diſtinctione, *πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ*. GRON.

ead. l. 14. Καὶ *μάντιν δέ ποτε εἰδὼν*) Scribendum *ἰδών*· quod ſequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. *l.* 3. Ἐνόπλιον *αὐτῷ μάχην*) Vid. ſupra Ὀρχ. cap. 8. SOLAN.

ibid. Πρὸς *πάτταλον*) Idem voluit Theophraſtus, ſi eius quidem foetus eſt, cap. Π. ὀψιμαθίας, pag. 7 B. cum ait, eum *καὶ μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν*. SOLAN.

ead. l. 9. Στῆσον — *τὴν σποδὸν*) In ed. Blancard. Th. Magiſtri *τὸν σποδὸν* male legitur, ubi is ſub verbo *ἵστημι* haec Luciani affert, ac verbum id recte exponit *ζυγοστατῶ*. Et hoc ſenſu ap. LXX perſaepe, ut Eſdr. VIII, 25, *καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον*. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut Iob. XXXI, 6, Eſai. XLVI, 6 &c. Reitz.

Pag. 248. *l.* 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit. Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον. Ἂν μακρὰ πτύης, φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ περισσῷ. Ἂν εὐϊματῇς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. Solan.

ead. l. 6. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον) Non inepte ad ſenſum tranſtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour ſa patrie.* Quaſi diceret: nam, ſi id ageretur, ſatis patientem ac fortem me praebuiſſem, nunc nolo eſſe male fortis. Reitz.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Fruſtra hominem uſque adeo obſcurum quaeſieris. Solan.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet verſio. Verum tu Latine potius dicas, *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic Lucian. noſter in Dipſad. c. 6. Et Ariſtoph. Equit. p. 290. Vitring.

ead. l. 16. Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται) Benedictus, *cum vidiſſet quiſpiam eum cruribus innixum, prout accidere ſolet ſenibus.* Quod tantum abeſt, ut ſoleat accidere, ut ſit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quaſi legiſſet αὐτόν. Longe melior Obſopoeus, *cum vidiſſet quiſpiam crura eius tarda & turgida, qualia fere ſenibus fieri conſueverunt.* Poterant iſta epitheta ſecure omitti, cum ex ſeqq. videantur intelligi neſcio qui livores. Gron.

Pag. 249. *l.* 3. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον) Uterque interpres, *ſervo tuo ſimilem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ; Sed facetiſſime alludit ad διαμαστίγωσιν Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meurſius in Graecia feriata, & ipſe Lucianus de Gymnaſiis cap. 38. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere ſervo, ſi ab domino verberaretur, qui ſolebat contingere liberis ac dominis. Gron. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere ſolemne habebant, (vid. Ἰκαρ. c. 16) tum quod ſervile ingenium in ſervum ſaeviendo prodebat. Solan. Vertebatur, *deſine ſervo tuo ſimilem te oſtendere.* Sed frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vertendum, *ſervum tui ſimilem.* Reitz.

ead. l. 4. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γάρ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ) Iocus ſane frigidus ex nomine Acriſii, quaſi Ἀκρίσιος ἄνευ κρίσεως. Niſi

fortean dixit, non enim es Acriſii filia, intelligi volens, non enim es turri clauſa, ut Acriſii filia, ſed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κρίθωντι) Vid. Suid. v. ἀκρισία, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγότα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec; ut leguntur, ſunt nive frigidiora, & ne micam quidem ſalis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus ſatis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Iocus eſt, quod Cynicus ille innixus baculo, quod geſtamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, ſe eſſe Antiſthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum ſectae imitatorem, a Demonacte irriſus eſt & ſubſannatus. *Immo* (inquit) *Hyperidis videris eſſe diſcipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερείδω fingit derivari, quod eſt *innitor*, eo quod inniſus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenienſis celeberrimus: forte fuit etiam philoſophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum cenſeo ἄνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγότα) Eam ſententiam eſſe huius loci, quam in verſione dedi, certus ſum: hoc eſt, ὕπερον, *piſtillum* pro clava habuit hic Cyniſcus. Τρίπηχυ fuiſſe nonnunquam, h. e. *trium cubitorum*, hoc inſtrumentum, docet Heſiodus Ἐργ. ſ. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπερον cum ſuo ὅλμῳ recte expreſſerit: quam alioquin machinationem in hodierno civium ſuorum Hungarorum uſu eſſe, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὕπερον ſimplex lignum eſt, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς *vectis*, κόρηθρον *ſcopae*, ſic ὕπερον, *piſtillus*, ſimplicia ligna ſunto magica arte animata apud Noſtrum in Philopſeude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὕπερον, ſimplex ſine dubio lignum, non machinam illam compoſitam, intellexit. Quare piſtillum ſine dubio geſtavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, hauſtum devoratumque ſit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγότα, &, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quaſi dictorum De-

monactis noſtri, & monetam norit; qui cogitarit, neceſſario deſiderari aliquid, quod pro baculo, ſeu clava uſurparit Cyniſcus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiſcum, puto, ſentiet. Gesn.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuiſſe notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praeſentem, aut quem alium intelligat, non ſatis aſſequor. Scholiaſta reſtitutus indicat, ſine baculo fuiſſe, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magiſtrum aſſignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero ſi ex hiſtoria pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. Solan.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας) Eſt in eam rem locus Philoſtrati luculentiſſimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κεκινδυνευμένῃ προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἐνάλλεσθαι· ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. Solan.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. ſeq. ad verb. δρωπακισθῆναι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forſan ſic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam ſcribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pauſan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non poſſe dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiuſmodi nihil probet, ego Grammaticos ſequar, donec plura teſtimonia in contrarium invenero. Reitz. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει ſana credo, & αὐτὸν maſculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum reſpicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiaſtae ſtilo hoc dandum, & propemodum ſic Herodian. VIII, 8, 13, παίοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παίοντες id non ſatis eſſet ad uſum probandum. Idem *in Addend. & Corrig.*

Pag. 250. *l.* 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id ſupra expoſitum, in de Merced. Cond. c. 33. Reitz.

ead. l. 12. Δρωπακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra ſupercilia tua exuſſit.* Bourd.

ead. l. 13. *Στρατοπέδων καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου*) Palam nugatur Benedictus, *caſtrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione Obſopoei, qui *caſtra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Peſſima autem eſt in Graecis diſtinctio. GRON.

ead. l. 14. *Ἐκ βασιλέως*) Pro *ὑπὸ βασ*. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. *Ἀόργητος*) Lege *ἀοργήτως*. SOLAN.

Pag. 251. *l.* 5. *Χαλκῇ*) Erat quidem Athenis ſtatua Cynaegiri, de qua Z. Τρ. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius hiſtoria notiſſima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. *Καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδὲν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ*) Hic quoque interpres hallucinatus, cum ſic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidiſſet diu in pergulis verſantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil eſt impudentius*. *Περίπατοι* non ſunt *pergulae*, ſed *ambulationes*. *Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις*, eſt *ambulare*, *ambulationibus vacare*. GRAEV. Supra § 46, *καὶ μέν τοι καί*· § 56 rurſus *καὶ μὴν καί*· mox c. 54, 56, & ſupra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic *καὶ γὰρ καὶ* Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi perſaepe, ut ex Indice apparebit; ſi fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. *Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων*) Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui ſub Tito iam Veſpaſiano cum reliquis philoſophis Roma exſulare iuſſus eſt, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii uſque tempora deducit, & quae ibi a L. Kuſtero ex proprio & Gatakeri penu depromta ſunt. Ego quid exiſtimem, ad titulum huius opuſculi iam notavi, factum hoc ſcilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. *Ἑρμῖνον*) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. *l.* 1. *Διὰ στόματος καὶ*) Sic ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum ſic exhibent, *καὶ δ. στ.* SOLAN.

ead. l. 6. *Ψηφίσεσθε*) *Ψηφίσαισθε*. GUYET.

ibid. *Ἐλέου τὸν βωμὸν*) Vide, quae ſupra ad *Τιμ.* c. 25 annotata ſunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν *τῶν νόμων*) Videtur ſcripſiſſe *τινὰ*, non *τὸν*,

niſi forte nomen exciderit, cuius hae ſint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. *l.* 1. Κάτθαν') Homer. Il. I, 320. SOLAN.

ead. l. 6. 'Ολίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philoſophos; niſi forte ultra illud ſcriptum vitam produxerit, quod ego verum eſſe puto. Sed quae ea de re dicenda ſunt, eo melius differentur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſet, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum.* Quaſi Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. 'Επιφάνειαι enim θεοῦ, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Caſaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. *l.* 8. 'Εναγώνιον τῶν κηρ. πόδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. *L. Kuſt.*) Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, &, mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caeſ. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantoclari notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale eſt; niſi unum fuiſſe malis, cuius primam vocem ἄρχει vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo ſibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teſte Conſtantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. 'Ορχ. c. 2. De certamine ipſo praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expreſſit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caeſaribus, quae occaſio fuit Spanhemio, illius, huiuſque ipſius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Ariſtoph. Plut. 255. Add. Kuſt. ad eiuſdem Ariſtoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, *pedis* appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum ſatis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας) Uterque interpres, *iam finis eſt pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeſte apparet, imperfectam eſſe ſententiam, & dumtaxat poſtrema in Graecis vox negligitur iniuſte. Et cur non potuerunt reddere, *iam finit agon pulcherrimorum munerum diſpenſator*, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnali-

bus hic adſcripſerat la Croze ſequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inſerendum)

Ἄρχει μὲν ἀγὼν
Ὁ τῶν καλλίστων
Ἄθλων ταμίας·
Καιρὸς δὲ καλεῖ
Μηκέτι μέλλειν
Ἀλλ' ἀκούοντες
Τὰν ἡμετέραν
Κήρυκα βοὰν
Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς
Δουλωσάμενοι
Ἔθνεα πολλὰ
Καὶ πολέμοισιν
Δάϊον ἔγχος
Θήξαντες, ὁμοῦ
Γνώμης τε μέγαν
Πινυτόφρονα νοῦν
Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ἵσταθε κρίσιν.
Οἵ τε φρόνησιν
Τέλος ὀλβίστης
Θέμενοι βιωτῆς
Οὓς τ' ἀντὶ βίους
Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Καὶ χρηστὰ φίλους

Τίκμαρ βιότου. — cet. ad verſum Ζηνὶ μελήσει. Adi Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. Reitz.

ibid. Τῶν καλλίστων) An gloſſema? Si haec tollas, verſus erit anapaeſticus, ut qui ſequitur. Non diſplicet. Guyet. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Eſſe autem praeconum carmen, Solanus in marg. notarat, iuſſeratque conferri infr. Peregr. c. 32. Reitz.

ead. l. 12. Ὀλίγον) Vid. Chriſt. Simon. Lithum Miſenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. La Croze.

ead. l. 15. Ὀρνέοις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum ſe proiici iuſſiſſe fertur, ut omne genus ferarum ſui eſſet particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fuſius etiam a Cicerone narratur Tuſc. I, 43. Solan.

Pag. 255. *l.* 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, *cum luctu publico extulerunt*: ut Lyſias Rhetor in Epitaphio, ἡ πόλις αὐτοὺς καὶ ἐπένθησε καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ, *publice, ſive funere publico, ſive publico luctu.* De luctu publico longiſſima narratio. Licet videatur ſatiſdatum a Martial. & Perſ. Bourd.

ead. l. 4. Τὸν θῶκον τὸν λίθινον) Bona fide, potuiſtine naſum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortaſſis etiam non ridere illum invenuſtum hominem, qui cum alterius rei copia non eſſet, locum oſculabatur, ubi aſſediſſe τῆς εὐμαρίης εἵνεκα Helenam ſuam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. Gesn.

IN AMORES.

Pag. 256. *l.* 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non eſſe Luciani, ſed alicuius, qui Lucianum ſupervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur eſſe Ariſtaeneti. Incertus interpres lectorem curioſum ſaepiſſime decipit. Bourd. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχω tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Lucianeo valde diſcrepat, utpote nimis ſophiſticus & affectatus, quod ſatis arguit, Lucianum non eſſe eius auctorem. KUSTER. Lucianeus ſit hic foetus, necne, ambigo. Certe, ſi Luciani opus ſit, iuvenile eſt; priuſque ſcriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & verſatilem ſtilum conſecutus eſſet. Ne dicam iam de inſtituto ipſo, quod pro rei atrocitate ſatis culpari non poſſe alibi oſtendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum noſtrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Superſcripſi perſonarum nomina ex arbitrio, in caſu recto, quia ſic aptius, & quia ſimiliter factum ab Hemſterh. in Dial. Contemplant. ubi Pariſina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem poſtea, ut videbitur: in hiſce enim eſt licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιᾶς) In W. *Fl.* & *l.* παιδείας, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione παιδείας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile eſt videre, eum voluiſſe & in textu παιδιᾶς legi, ut mox c. 5 & 7 recte ſcribitur. REITZ.

ibid. Θεόμνηστε) Larva ſit, an verum nomen, parvi refert. SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. διηγημάτων. BOURD.

Pag. 257. *l.* 1. Ἀριστείδης) Mileſiacorum is auctor, de quo Plut. in Craſſo p. m. 411, & Arrian. ad Epict. 433 B. meminit & Ovidius Triſt. II, 413. V. Angel. Polit. Miſc. 16. Scripſerat etiam hiſtoriam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Mileſia, ſ. Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία, apud Ruſtium illum in Craſſi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 ſeq. (vid. Politian. Miſcell. c. 16) nota ſunt; plana eſſent omnia. Si diſcedere a libris nolumus, ponendum eſt, fingere in libris illis ſuis Ariſtidem, ſibi laſcivas, quas narrat, fabellas a Mileſiis quibuſdam narratas eſſe. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Mileſias. BOURD. In marg. *A.* 1 *W.* adſcriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miſcell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς) Quo latior eſt ſcopus, tanto facilius eſt illum ferire. Theomneſtus hic magnum ſe amatorem deinde fatetur. Itaque ſuſpicor, legendum eſſe εὑρέθης, vertique adeo, *inventus es:* quo nihil facilius, cum ſequatur σκοπός. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττά με) Interpoſitio, εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας· ſed reſcribe, εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας. MARCIL. Notabili verſione haec obſcurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *ſi abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis ſit μοι vel ἐμοὶ, nec locutionis huiuſmodi ſententia locum habere hic poſſit. Nihilo pluris aeſtimanda immutatio Marcilii, εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia ſcit, ab ſe peti rem, quam praeterire & neſcire tuto poterat, ideo praemittit obteſtationem per maieſtatem Veneris. Senſus Luciani clarus eſt, *ſi vana*, otioſa, futilia, & inutilia, *me dicere exiſtimas*. Ut de Mercede conductis, ἤν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοί εἰσιν. Et rurſus ibidem, κἂν ἔν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης. GRON.

ead. l. 7. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caeſar. BOURD.

ead. l. 10. Προσήσεσθαι) Confer ſupra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. ἀντίπαις ἔτι ὤν, *modo pueritiam egreſſus*, ut Ienſius obſervat in Lect. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus ſit *etiamnum puer*. Exempla appoſitionis eiuſmodi ſubſtantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναυσος, στρατιώτης βίος, ἄῤῥην πόθος, vid. ap. eund. Ienſ. ibid. Etſi eorum nonnulla, quae affert, revera ſunt adiectiva. Interim ex ipſis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipſam ſive primam intelligendam; ſed initium adoleſcentiae, quod & ipſa praepoſitio ἀντὶ oſtendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemſterh. in Somn. l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egreſſus*. REITZ.

Pag. 258. *l.* 3. Κάρηνα) Unde habeat neſcio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις) Inducit Lucianus Theomneſtum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus, aſſiduuſque nunc huius, nunc illius amator ſit; propterea ſe ſaepe haeſitare, unde haec ira Veneris ſit orta; neque enim ſe eſſe Heliaden. Καὶ συνεχὲς, inquit, ἀπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait, ſe non eſſe Heliaden, id Scholiaſtes de Paſiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulſa. Verba eius ſunt, Διὰ τὴν Πασιφάην· ἐπεὶ

Ἡλίου οὖσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. Videri poſſit hic vehementer diſſentire Graeculus noſter ab Apollodoro, qui Paſiphaën Solis ex Perſeide filiam non Veneris, ſed Neptuni inſtinctu, taurum deperiiſſe, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiſerat, taurum Neptuno immolaſſet, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε· Πασιφάην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Paſiphaën vero amore eius capi, fecit.* Sed quod Apollodorus narrat, id quaſi pro cauſa altera furoris Paſiphaës haberi poteſt; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepiſſet, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem eius ſemper fuit inimica.* Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Paſiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, *Venus vehementer dolens,* inquit, *ſtirpem omnem Solis perſequi infandis amoribus coepit.* Ceterum ubi ait Theomneſtus apud Lucianum inter alia, ſe non eſſe Heliaden, hoc eſt, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram ſentire debeat Venerem; non puto eum ſimpliciter reſpicere ad Paſiphaën, ſed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem perſecuta dicitur fuiſſe Venus, easque flagrantiſſimis iuxta & infeliciſſimis amoribus corripuiſſe. Iens. At cum Luciani Scholiaſte facit Seneca in Hippol. v. 124: *Stirpem peroſa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis ſui, ſuasque: probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* Ortw.

ead. l. 9. Λημνιάδων ἔρις) Leg. Λ—τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. Solan. Non improbarem Solani coniecturam τις pro ἔρις legentis, niſi iam proxime bis praeceſſiſſet τις. Quare, ſi quid mutandum, εἰμὶ praeferrem, ex cuius compendio ſcripturae ἔρις naſci potuit. Et quamquam repetitiones monoſyllaborum frequentes eſſe non ignoro, nondum tamen ſatis mihi certum eſt, & hic repetitum ab Luciano eſſe τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiaſt. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & verſio Geſneri quoque ad id ſit accommodata. Reitz.

ead. l. 15. Τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciphr. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque ſimilia affert. Reitz.

Pag. 259. *l.* 1. Καθαρσίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρονοσολ. c. 14. Solan.

ead. l. 5. Ἄλας) Sic Coll. & edd. ἄλας vero M. & *V.* utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραὶ παλαῖστραι) Ait Lycinus Theomneſto, λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit interpres, *pingues palaeſtrae tibi ſunt curae, ac ſplendida veſtis ad pedes uſque delicate demiſſa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum*, ſive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφήν· ut veſtis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθειμένη, ſit veſtis *ad pedes uſque cum purpureis clavis demiſſa.* A qua ſententia, quam vir dignitate & eruditione excellentiſſimus ultra iſthic firmat, non diverſus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum ſive laxorum veſtes. Sic ποδήρης χιτὼν, Ariſtaen. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφὴν) Ante Spanhemium iam coniecerat Caſaub. ad Athen. 839, 25, legendum eſſe παρυφήν. Vide tamen Euripid. Phoeniſſ. 1498. Mſſ. etiam repugnant O. & M. Sen. II, *quod laxior uſque in pedes tunica demittitur, tuum eſt.* Caſaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφὴν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio eſſe, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare auſim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam ſophiſticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης) Athen. XII, 526 A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Uſus eadem voce pro* diſtincte, *aut* ſigillatim, *Apollonius L. IV, v. 721, de Circe, Iaſonem ac Medeam de ſingulis, quae iis contigerant, ſtudioſe inquirente, ſeu* ἕκαστα, *ut ab eodem dicitur,* διειρομένη, *ac inter alia* ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, navigationemque diſtincte inquirit. *Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm.* διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης, eximie autem compoſita coma. *Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum gloſſam,* διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, *& quomodo proinde* praecipue *aut* maxime *verti hic ab interprete debuit, non ſeorſim.* De Pariſinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter compoſita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν ſignificare *eximie*. Sic enim & Homer. Il. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι — *eximie fortiſſimi ceterorum.* Et ſic iterum Il. O, 108. Verum in eo ipſo ſignificatio *diſtincti*, vel *diſcriminis*, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione ſignif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-

κριδὸν *eximie*, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma ſermo eſt, quid obſtat, cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etſi *diſcrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἠσκημένη additur; adeoque parum intererit, vertaſne *eleganter*, *eximie*, an *diſcriminatim*: interim poſterius ad Graeca magis hic eſt accommodum. Reitz.

ibid. Ἠσκημένης κόμης) Conf. ſupra de Salt. c. 27. Reitz.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recenſet Suidas inter Heſiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε', quo reſpicit hic Noſter. Solan.

ibid. Κατάλογον) Qui inſcribebatur ἠοῖαι. De quo viri cl. Dan. Heinſius & I. Meurſius ad Heſiod. Tangit ipſe Lucianus diſſert. cum Heſiod. Sic in Lapith. Ἡ οἵη πότ' ἄρ ἦγε. Bourd.

ead. l. 14. Τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ) Sic infr. cap. 15. Ariſtaen. Epiſt. 1. Bourd.

ibid. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciphr. I, Ep. 28, τακερὸν βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adſpectu, licet illud βλέμμα ſuſpectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. Reitz.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. Solan.

Pag. 260. *l.* 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe: — οὐ γὰρ Παύσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη Τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι. *Tanta erat ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.* Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philoſtr. Virg. L. 2. Lactant. L. I, cap. 21. Cogn. Philoſtrat. tabul. Theodam. Bourd. Carnivorum fuiſſe Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουθοίνης etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrald. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. Solan.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπνοις) Legend. Athen. lib. 1. Bourd.

Pag. 261. *l.* 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυΐου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expoſitus eſt, corruptum eſſe, certe obſcuriſſimum, non temere quiſquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, ſi legatur ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παιδιᾶς. Prius cum ſola diviſione vocum conſtet, facile concedetur. Sed quantillum diſtant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus ſum. GESN.

ibid. Ἔγωγ' οὖν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male ſanus eſt; ſed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi ſanandus videtur, qui coniicio, illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex gloſſa nata eſſe, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυΐου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυΐου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggreſſus ſum, ſciens non admodum diu eſſe.* Et quis recte iudicans haec Latina ſic Graece efferet? At Baſileenſis diſtinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, ſat ſcio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte ſe habere, quae ſic accipienda: *ex recenti ſtudio id aggreſſus ſum, ſciens quam optime, & non ab antiquo.* GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: ſed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non ſua culpa factum eſſe patet; quid ſibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim ſine accentu ſcriptum in eius correctione, error tantum typothetarum eſt. Sed videtur ὑπογυίου correxiſſe, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λίαν) Vorſt. οὐ λίαν ἐκ παλαιοῦ. In M. nihil ſubſidii. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo ſanari poſſit hic locus, me viſurum promiſi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidiſſe credo, & deſpero de ſanatione. REITZ. *in Addend.*

ead. l. 7. Συντόνως) In O. W. *Fl.* & *I.* συνιὼν ὡς. Reliquae edd. & P. uti hic in textu eſt συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. *l.* 6. Ἐπαναστὰς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρόταν nihili eſt: ſi enim eſſet ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur δικρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Λιβυρνοὶ) De his navigiolis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. Bourd.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Ἴσχυντο) Legendum videtur ἴσχοντο; hoc eſt, *ſiſtebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἤσκηντο, quod vertit *inſtructae erant* Aemilius Portus. Cler. Cur Suidas emendandus ſit, nullus video: ἤσκηντο enim recte ſe habet, & recte vertitur, *inſtructae erant*, quo ſenſu id verbum bis quoque in ipſo Luciano habuimus ſupra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiaſten ex Suida emendandum cenſeam, ex quo haec ad verbum ſunt deſcripta; maxime cum ἤσκηντο quoque in C. reperiri teſtetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadverſionem ſic abire ſit paſſus. Reitz.

Pag. 263. *l.* 2. Στρατιᾶς) Sic omnes. Ego mallem στρατείας. Solan.

ibid. Ἄστεος) Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive eſt. Sed quae de curſu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylium ſinum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? Solan.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. ἐποίμαινον. Bourd.

ibid. Μεσοκοίλων) Hic deeſt τὸ ἄραντες participium, aut quid ſimile. Guyet.

ibid. Ἀπάραντες) In impr. & Schol. ἀκαρῆ. In M. ἀκαρὶ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorſtius coniecerat ἀράντες. Solan. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etſi ter in eodem aberrarit; nam & in *I.* ἀπαράντες adſcripſerat. Recte autem Guyetus divinarat deeſſe participium. Reitz.

ead. l. 10. Προεστείλαμεν) Malim προεσεστείλαμεν. Guyet. Προσεστείλαμεν Vorſtius & L. Kuſterus emendare iubent, quibus obſequor. In M. & impreſſis προεστείλαμεν. Solan.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. Guyet. (Quod ſcilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. Reitz.) Αὐτὸ recte, uti coniecetat L. Kuſter. Cod. L. *V.* 2. & *B.* 2. In reliquis impreſſis & M. ipſo, αὐτῷ. Solan.

Pag. 264. *l.* 2. Εὐτυχεῖς) Quam felicitatem hic intelligat, neſcio. Neque huic opuſculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae ſcriptis adhibere ſolemus, exſpectato. Solan. Nempe reſpicit ad foedus illud Athenienſium & ſociorum cum Perſis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum eſt, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν)

πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* inſulae ſubiectae Phaſelidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἔνδον Κυανέων, ait, καὶ Χελιδονίων μακρᾷ νηῒ καὶ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorſum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἡλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob ſerenitatem coeli ſacra. Vid. Spanh. 321, & Noſtrum Z. Τρ. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat Solan. idque & ego aſſumſiſſem, ſi plures Codd. haberem; verum quia & infra c. 24 ſine μ ſcribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῤῥύησαν ὀλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus ſecutus Bourdelotium, & vertit, *ſtatim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui ſupervenere*, idque exemplo ed. Baſ. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσεῤῥύησαν. Mirandum profecto eſt, ſi tres propemodum utique praecipui acceſſerint ſic ad Lucianum, eos ſic ſubito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuiſſe *parvo diverſi*, vel diſtantes ac propemodum pares. Quod ſi verbum decompoſitum eſt in ſcriptis, non eſt cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum reſtituimus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipſo M. legitur, διάφοροι; Aut quem ſenſum hic edit? Nihil ſane ad rem *enarrantium diſcrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam reſtituimus, voce utitur in Ἑρμ. c. 81: utitur & Theophraſtus in deſcriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Caſaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διάφοροι) Sententiam huius loci aſſecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dediſſet auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Eſt enim διάφορον *pretium*, *pecunia*. Ἡ μικρολογία ap. Theophraſtum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut eſt in Mſ. τῶν διαφόρων. Oſtendit Caſaubonus ad h. l. quoties apud eccleſiaſticos ſcriptores ignoratione huius ſignificationis peccatum ſit. Noſter in Hermot. c. 81, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque ſi mutato ſolum οι in ου legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid ſi intellectus oritur, ſervata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι ſunt *par-*

vo venales, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam ſuam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον ſit *quod intereſt*, poteſt fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit.* Sed nondum auſim quidquam aſſeverare. Illud maneat, praeſto fuiſſe homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel περιηγητάς· φράστορας ἐγχωρίων appellavit Aeſchylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *myſtagogos* vocabant, *qui hoſpites ad ea, quae viſenda ſunt, ducere ſolent, & unumquidque oſtendere.* Cic. Verr. 4, 59. *Monſtrator* talis eſt Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata ſunt Spanhemio diſſ. I, pag. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum eſt. GESN.

Pag. 265. *l.* 19. Προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο) Baſileenſes vertunt, *nam ſe velut ducem atque anteſignantem in civilibus orationibus gerebat*; ut & Bourdelotius, niſi quod *anteſignanum*. Benedictus, *nam ſe veluti ducem in civilibus orationibus gerebat.* Nec *veluti* in Graecis eſt, nec προηγουμένως in Latinis apparet, quod pater interpretabatur *in primis*. Senſus eſt, *nam praecipue his civilibus*, h. e. non doctiſſimis & elaboratiſſimis, *orationibus praeerat*. GRON.

Pag. 266. *l.* 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοὶ, quod in reliquis eſt. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρητε) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: mutavit *B.* 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec ſcriptura. Quam autem obtrudit Vorſtius ὁπότερος, (quamquam exſtet etiam in M. a recentiore manu repoſita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογράφοντος αὐτοὺς) Pro hac ſcriptura in W. eſt ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in *Fl.* & *I.* In P. vero & reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. Αὐτοὺς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in *Fl.* ſit αὐτοῖς, noteturque ut diverſa ſcriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniicit, Lucianum ſcripſiſſe ὑπογραφέντος. Laudo conieсturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεμόνες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, *Ne villicum ex eo genere ſervorum, qui corpore placuerunt, inſtituamus*: & Palladii I, 6, 18, *Agri praeſulem non ex dilectis tenere ſervulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praeſentis exſpectat.* GESN.

Pag. 267. *l.* 3. Ἀκαρῆ) Vide, ſi lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγόμην) Male antea legebatur ἐπειγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. lectiones vidiſſem, in quo etiam recte ἐπηγ. SOLAN. Legendum ſine dubitatione ἐπηγόμ-

μην, mecum duxi, aſſumſi comites. Vulgatum ἠπειγ. ne quidem ſignificat *accelerabam ipſos*, ut adhuc verſum eſt, cum media voce notet *feſtinare*, impellere & urgere ſe, non alios. Gesn.

ead. l. 10. Καὶ δόξαν) Sic abſolute rurſus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lipſ. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελθεῖν κελεύει. Ita κελευσθὲν eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Noſtrum 1 Ver. Hiſt. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. Reitz.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid ſibi vult τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promtitudinis vere amabile.* An τούτου ſignificat *ibi?* Scio, αὐτοῦ id ſaepe ſignificare. At licet τούτου id ſignificare poſſet; anguſtis profecto terminis fuiſſet finita illa Cnidii templi ob ſimulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, ſi ea intra Cnidum modo conſtitiſſet. At hoc contra mentem ſcriptoris, qui ſine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita ſyllaba του natus eſt. *Ac ubi decreſſemus in Cnidum ſpectandi cauſa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia ſpectabile) placide terram advecti ſumus.* Iens. Poteſt vulgatae ſenſus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemiſſum ἱερὸν, ſcilicet ut ordo ſit, τούτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & ſic ſatis conſtat ſenſus: ſed ſi quem intricatior pronominum traiectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi;* & ſic dicas legiſſe Pariſinae interpretem. Ienſii emendatio conſtructionem reddit ſimpliciorem; at quia ſic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum ſimulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non auſus ſum eam recipere. Reitz.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in ſeqq. fuſe. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Προτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis ſtatua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. Solan.

ead. l. 14. Λιπαρᾷ γαλήνῃ) An craſſa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς, i. e. συνεχὴς, *aſſiduus?* Placet. Sic infra c. 13. Guyet. Λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς poſitum videtur, i. e. συνεχὴς, *aſſiduus.* Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν, i. e. *aſſiduis, frequentibus* oſculis. Menag.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακεῖραι;

quod non poteſt ſecari, niſi forte ſcripſerit Scholiaſtes, χερσὶ λαμβάνεσθαι. Cler. Legendum κεῖραι, quod etiam in C. recte haberi video. Solan.

Pag. 268. *l.* 2. Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος) De quo Marcil. ad Horat. Mercer. ad Ariſtaen. pag. 229. Sic infra c. 20. Bourd.

ead. l. 4. Κεραμευτικῆς) Quid figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide Meurſ. Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. Solan. Laudantur κεράμια Κνίδια ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia ſigilla obſcoena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *ſigilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obſcoenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεὺς apud Heſychium explicatur per λυχνουργος, ut legendum monuere viri docti pro λυκοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris Κωλιάδος templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. Meurſ. in Piraeo c. ult. Gesn.

ead. l. 5. Σωστράτου) De quo ſupra Συγγρ. c. 62. Solan.

ead. l. 9. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Εἰκ. cap. 4, & Ὑπ. εἰκ. c. 23. Solan.

ead. l. 10. Τὸν — ἔρωτα) Eiuſdem Praxitelis opus. Solan.

ead. l. 12. Εἰς ἔδαφος) Non ſpreviſſem ἐν pro εἰς ex marg. *Ald. Weſſ.* niſi mox rurſus ſequeretur ἐν. Reitz.

ead. l. 14. Καρπῶν, ἃ) Conf. mox κλισίαι — εἰς ἃ, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiuſmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia, quae ipſe adducit, Ienſ. ad Reviviſc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. Reitz.

ibid. A) Quaſi iam ſcripſiſſet δένδρα. Solan.

Pag. 269. *l.* 3. Πολιὰ) Πολιὰ θρὶξ, ἐλλειπτικῶς. Guyet. Nimis feſtine haec verba inſpexit Guyetus, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὰ & πολιαὶ intellecto θρὶξ ac τρίχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra cap. 23, πολιὰ προσήκουσα καὶ γήρως ἀρετὴν μαρτυρεῖ. Reitz. Iam vero Guyetum recte conſtruxiſſe credo. Idem *in Addend. & Corrig.*

ead. l. 4. Σφριγῶντα) Sic Schol. & W. ut in ſuo Codice emendarat Vorſtius. In reliquis σφριγ. Solan.

ead. l. 13. Ἧττον εὐφραίνουσιν) Ἧττον εὐφραίνωσιν. MARCIL.

ibid. Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν ſit craſis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuſcunque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — ἃ) Quaſi ſcripſiſſet δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. SOLAN. Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus ἃ poſt maſculinum καρπῶν, & ſupra 2 Ver. Hiſt. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice ſic poteſt exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac ſexcenties alibi apud alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipſumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. exiſtimat, ἔργον aut ſimile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiuſdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ· cuius paulo alia eſt ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus ſubiungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνέδωκε (ſive δένδρα ſ. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr. φλεγμασίη καὶ πρῆσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφότερα συντηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνον & ἀσκούς. Bengelius tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτούς. Aelian. I, 20, χρυσοῦς βοστρύχους, κελεύσας ἀποκεῖραί τινα αὐτό. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat, cum aeque dicatur κείρειν τινὰ, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expreſſit Suet. Aug. 72, etſi maſcul. praemittit: ait enim, *Ex ſeceſſibus praecipue frequentavit maritima*. Neutrumque aliis ſubſt. cuiuſvis generis ſubiungi Latinis, tralaticium eſt; ut Salluſt. Iug. 38, § 8, *Nox atque*

praeda — remorata ſunt. Ubi plura Cortius. Adde c. 66, 2, *Vagenſes — quo praeſidium impoſuerat*, i. e. quo loci, vel oppido. Cf. Vechn. Hellenol. 158, noſque ad 2 Ver. Hiſt. § 43 f. Reitz.

Pag. 270. *l.* 1. Τῶν μὲν ἀστικῶν) Τοῖς ἀστικοῖς oppoſuit τὸν πολιτικὸν ὄχλον, notabili diſcrimine. Marcil. Mirum eſt, Lucianum opponere τοὺς ἀστικοὺς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem ſignificat. Etſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in ſuis ſilvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmora & nudos lapides, vident, iucundiora ſunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra, — *voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. Palm. Vide omnino Dionem Chryſoſt. m. 68 C. apud quem opponitur βαναύσῳ. Solan. Τοὺς ἀστικοὺς & τοὺς πολιτικοὺς ita diſtingui poſſe putabam, ut ipſum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs eſt, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani*, ut fit, negligebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem eſſent. Gesn. Ἀστυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias lectt. aut emendatt. in marg. ſolet addere, in ipſo textu υ ſuperſcribens. Sed vanam eſſe hanc correctionem, quilibet videt. Reitz.

ead. l. 4. Παρίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z. Tρ. cap. 10, e marmore Pentelico aitfactam Venerem Cnidiam. Solan.

ead. l. 6. Ὑπομειδιῶσα) Veneris Cnidiae templum, & lucum, & ſtatuam Lucianus hic egregie eſt exſecutus, ut & Plin. lib. 36. Cogn.

ead. l. 8. Λεληθότως) Perperam redditur, *oblita ſui.* Eſt enim *latenter*, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in priſtina verſione reprehendit, id Geſnerus ex ſe iam correxit, & res erat manifeſta. Habuimuſque non ſemel alibi, ut patebit ex Indice. Reitz.

ead. l. 12. Ἐμβοήσας) Fateor, ἀναβοήσας uſitatius eſſe, eoque iterum cap. ſeq. utitur Noſter, ac ſexcenties alibi. Verum ideo unius W. lectionem non ſequor: nam & ἐμβοᾷν recte ſe habet, iterumque ſic infra Noſter, de Luctu c. 15, μεῖζον ἐμ-

βοώσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφθεγξάμενος Eun. cap. 7. REITZ.

ead. l. 14. Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς poſitum videtur, i. e. aſſiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. ſupra c. 11, λιπαρῇ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρεῖ poſitum non negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua ſpecie aiunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis*. Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus oſculis*, durius videtur, & geſtui huius oſculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abeſt a textu; nec quo pacto irrepſerit, ſatis aſſequor, niſi forte unica voce παραλεληθότως ſcriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ eſt gloſſa gloſſae, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. eſſe referendam. REITZ.

Pag. 271. *l.* 1. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.) Cum non ſatis diſtincte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet, id ex Ienſii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158, ſunt in Mſ. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νώτου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. ſupra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὅλην) Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoſcunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic ſolet plurali num. efferri σὰρξ, quando de muſculis eſt ſermo. Vid. Foeſ. Oecon. Hippocrat. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis librum περὶ σαρκῶν. Et Ariſtot. Hiſtor. anim. I, 1 pr. τὰ μέν ἐστιν ἀσύνθετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. *l.* 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασιν πένθος ἀνυγραίνων) Interpres: *Charicles prae vehementi ſtupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro πένθος in Mſ. ſcribitur πάθος, & ſic ſcripſit dialogi huius auctor. Ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων, eſt *oculos petulante & in iis natante motu ſuffuſus*, hoc eſt, laſcivi motus indice. Ταχερὸν proprie dicitur de oculis laſcivis, qui petulante mobilitate produnt laſciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes*: *Ipſe Paris Dearum libidinantium iudex, ſi hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὦ πόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. *Caprarius quando capras intuetur coëuntes, Oculi diffluunt, quod non ipſe hircus eſt.* Vetus Scholiaſtes exponit

διαῤῥεῖται, φθείρεται. Oculos enim tales laſcivos aiunt, cum moventur, ſuffundi humore quodam: eum in hoc ipſo dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum ſplendore & gratia iuncta.* Maximus Tyrius hoc quoque inter laſcivi animi ſigna refert, λιχνευέτω ἡ γλῶττα, τηκέσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo diſſert. 19, τὼ ὀφθαλμὼ ἐκτετηκώς· pro quo Iuſtinus, *cum oculorum laſcivia omnes feminas anteiret.* Τάκεται ὀφθαλμὼς Latinus Theocriti interpres inepte vertit, *tabeſcunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adoleſcente, qui illecebris feminae laſcivae erat captus: ἐπεὶ ᾔσθετο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, *poſtquam ſenſit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Noſtro τακεραὶ κόραι ſunt *purientes puellae.* GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impreſſis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rurſus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος reſtitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπῖλον) Meminit Plinius ſtatuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem eſſe cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obſtat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio ſtatuam innuit. Vid. Philoſtr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipſum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. *l.* 1. Ὑπέκρυψεν) Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit: ſic enim in *Iunt.* vulgatam immutarat. Et fateor inſuetum Noſtro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι Steph. proferat. Non auſim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic ſuam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forſan introrſum ſpectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum obſervavi, non ſaltem notavi, quia uſu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. Ἱστορίαν) Apud Poſidippum exſtitiſſe eam narrationem, teſtatur Clem. Alexand. 23, 2. Reſpicit, ni fallor, eandem Philoſtr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic hiſtoriam nar-

rat de Cliſophe quodam Selymbriano, qui Sami cum ſtatua etiam in templo itidem incluſus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in ſtatuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illuſtrarunt V. H. L. IX, c. 39. Solan. Παρέδωκεν ἱστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, ſ. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia inſanorum poſt Pygmalionem iuvenum, ſtatuas depereuntium, exempla ſunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 ſeq. Gesn.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. La Croze.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένης. Marcil.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς) Inter delicatam ſupellectilem δορκαδείους ἀστραγάλους memorat etiam Theophraſtus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Caſaubonus p. 167. Politae duritiei cauſa in pretio fuiſſe videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, ſ. 83 extr. ſed *damam*, de qua idem 8, 52, ſ. 79, quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. Gesn.

Pag. 274. *l.* 1. Δορκὸς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδείους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Caſaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inartificiales. Solan.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forſan ἀπορυθμίσας. Certe parum commoda illa. Solan.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forſan ἐπισχόντι. Solan.

ibid. Τὴν θεὸν αὐτὴν) Iactus eſt, quem ipſe deſcribit. Solan. Iactum *Veneris* dictum fuiſſe iactum feliciſſimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Caſaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: *Talis enim iactatis, ut quiſque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univerſos, qui* Venerem *iecerat.* Reitz.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *deſiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliiſque teſtimon. docet I. Elſner. ad Apoc. XVIII, 14. Reitz.

ead. l. 7. Καταρώμενος) Verbum deeſt poſt τὸ καταρ. Guyet.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum *praecedens, prior* &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum

articulo, velut adiectivis uti, ſicut *οἱ πάλαι*, *οἱ νῦν*, in quibus *ὄντες* relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur *ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς*, *reditus*, *regreſſus*, ſive *via retro ducens*. Sic *τὸ ἐκεῖ*, *id quod illic eſt*, in 1 Ver. Hiſt. c. 25, *πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία*, *loca enim*, *quae ibi ſunt*, *aeris ſunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; cum, ſi legeretur, *πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία*, foret, *ſunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu *τοῦ ἐκεῖ* diverſo. Sic vitam aeternam in Quom. hiſt. c. ult. auctor vocaverat *τὸν ἀεὶ βίον*· & 1 Ver. Hiſt. c. 1, *τὸν ἔπειτα κάματον*, *laborem inſequentem*. Sic *ἡ οὐκ ἀπόδοσις*, ibidem c. 36, *ſolutio*, *quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut adiectivis uſi ſunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae* (venti flamina) *veluti validum flumen*, *cum procubuere Quamlibet in partem*, *trudunt res ante*, *ruuntque Impetibus crebris*. Ita *ante mala* apud Virgilium ſunt *mala praeterita*. Nec ſoli poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam—videret—urbem opulentiſſimam capi*, *tantumque praedae fore*, *quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet* &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis*. Sic apud eundem frequentiſſime *circa* pro *circumiacens*, *vicinus*, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum*, ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum *οἱ περὶ αὐτόν*. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus *τὴν οὐκ ἀπόδοσιν*, ita Lucretio dicitur *non ſenſus*, lib. II, v. 931: *Quod ſi forte aliquis dicet*, *dumtaxat oriri Poſſe ex non ſenſu ſenſus*. — Iens. De adverbiis ſic adiective uſurpatis etiam diximus ſupra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapſu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. *τοῦ σφόδρα θάμβους*· c. 33, *τῆς παραυτίκα χρείας*· & 36, *τῆς ἄγαν φιλονεικίας*. Sed exempla apud Noſtrum alioſque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. Reitz.

ead. l. 10. *Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς*) Notum ex Theocrit. Virg. Ariſtaen. Bourd.

ead. l. 14. *Ἐπενοήθησαν*) Sic W. melius, quam ut in reliquis eſt, *ἀπενοήθησαν*. Solan.

ead. l. 15. *Μαστροπὸς*) Vertunt *maſtrupatrix*; malim *lena*. Guyet. Scribitur & *μαστρωπὸς*, vid. Steph. Reitz.

Pag. 275. *l.* 3. *Ἔξωθεν*) Atqui non vulgo ſolebant veteres ianuas ſuas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere neceſſe eſſet. Quod tamen hic ſupponitur, cum, pone ianuam in templo latuiſſe hunc iuvenem, ſupra dictum ſit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἢ ἄλλος) An ἢ ἄλλα quaeſivit Solanus? Sed nihil eſt opus. An ſupr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legend. diſquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγοῦμαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. *A.* 1. διηγῶμαι ſubiunctivum exhibentis. Sic ſupra Piſc. c. 38, τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & ſubi. potius gaudet, ut ibid. c. 37, τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim ſubi. ibi eſt. Et ſic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *cauſa nulla eſt, quare id faciam*, i. e. *non faciam.* Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etſi indicativus quoque interdum locum habet in ſimilibus, ut ibid. cap. 5, τί γάρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi eſt interrogatio, ad quam reſponſum mox ſequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, ſed rurſus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti eſt, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitioſum non eſt. REITZ.

Pag. 276. *l.* 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inſcite admodum ſcripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δεῖγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργὴς) Corrige ἐναργές. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα, non ἐναργὴς, ut vitiarunt poſteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam aſſerenda eſt Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digreſſione de Dea Peſſinuntia, ubi cum narratum eſſet, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaereſcens a ſola virgine Veſtali (Claudia) ſoluta pertraheretur Romam, additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. Tan. Faber in epiſtola noviſſimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐνεργές· at fruſtra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὲς δεῖγμα eſt *ſignum manifeſtum*, ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ eſt quaſi manifeſtum Deae Peſſinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & ſequi rogata, ſecuta ſit. Hiſtoria eſt etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam ſupra c. 13 Pſeudomantis, civitatem accepturam eſſe ἐναργῆ τὸν θεόν.

(Recte contra Fabrum aſſeris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. Il. Υ, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. Κ, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve ſigna manifeſta dabant ſuae efficaciae, *praeſentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de uſu & praeſt. numiſm. p. 387 &c. *Ortwinius.*) Male Caſaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. LENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum ſequioribus habere, notarat Solan. Neſcio quare; neque varietatem deſidero. REITZ.

ead. l. 11. Πέρας οὐδὲν) In obſervatt. Iac. Elſn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. *l.* 3. Ἄττ') Conf. ſupra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbiſque, non ſolis poëtis in uſu eſſe. Verum ἄττα, ſpiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriuſque uſu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἅττα pro ἅ τινα interpretatur *quaecunque*, ἄττα vero *nonnulla, quaedam.* REITZ. Ἂν poſt ἄττ' addidimus ex Mſ. Reg. 2956, ſenſu ita poſtulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπείας mallem. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, ſolemne Plataeenſium, de quo Pauſan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuiſſe. GESN.

Pag. 278. *l.* 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας) Dixi alibi, hoc ſaepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 ſeq. *Cum iudex dicere de cauſa iuſſerit, leniter conſurgendum, tum — paulum eſt commorandum — non protinus eſt erumpendum, ſed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione ſunt quaedam non indecentes morae*, caput mulcere &c. GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ.

ibid. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, *quae propono.* Pater, *quae ſentio.* GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copioſe interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. *l.* 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε ad quem l. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemſt. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mſſ. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent, aut utrumque, ſi Excerptis fides: nempe W. P. & L. Solan.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adſcripſerat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quiſquam aliam lectionem deſiderabit. Eſt enim πᾶσα τιμὴ, ſummus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in Catapl. cap. 15, & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Noſtrum. Vel idem, quod πάσας δεήσεις δεῖταί μου ap. Alciphr. 2, 3, p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. Herodian. 22 verſ. fin. πάσαις τε γεραίρει εὐφημίαις. Quomodo & Latinis frequens eſſe, ſi quis neſcit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni ſupplicio excruciatum necavit*, i. e. ſummo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritiſſimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edidit, *omne is flagitium ſe committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus & flagitium*, pluribuſque docet, *omne* aliquando ſignificare *ſummum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obverſatum fuiſſe menti Solani arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc ſenſu uſitato dubitare potuit; nam & ſic Act. Apoſt. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo haeſerit, neſcio. Reitz.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *I.* μέλουσιν, prave. Solan.

Pag. 280. *l.* 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiſcua Venere ſermo eſt. Reitz.

ead. l. 5. Ξένας ὁδοὺς) Sic Latini iſtud obſcoenum *viam* & *locum* dixerunt. Bourd.

ead. l. 7. Πρῶτος) Infandi ſceleris primum auctorem Laium Graeci agnoſcunt: quam in rem teſtem Euripidem adducit Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium Sodomae ſcelus illud attulerit. Solan.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis ſexus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. Reitz.

ead. l. 11. Ἥδοῦντο) Sic, ut edidi, eſſe in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, ἡδοῦντο alicubi legi, non adſcripto libro. An ἥδοντο voluit? quod ex mutato ſpiritu & omiſſo puncto ſubſcripto ſuſpicere. Sed vulgatam eſſe potiorem, indicant ſequentia: non enim οὐθ' ἥδοντο, *non delectabantur*, dixiſſet, cum ſtatim de voluptate modica addat. Reitz.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. Bourd.

ead. l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus impreſſis εἴποις. Scriptura, quam ſecutus ſum, ex L. eſt. Solan. Εἴποις γε μὴν, inconcinna & abſurda lectio. Aldina non melius τούτοις. Legendum ἐνίοις γε μὴν, ut interpretatus ſum. Gesn. Maluiſſem Geſneri emendationem recipere, nam vulgatum εἴποις intolerabile eſt: verum quia τούτοις ex Cod. eſt, & vulgato ſaltem praeſtat, ac Solan. in textu ita mutarat, id edi paſſus ſum, ſed in verſione nihil mutavi, quia illa ad ſenſum melior. Reitz.

Pag. 281. *l.* 10. Εὐπρεποῦς) Ἡ μιαρὰ τρυφὴ — μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum eſſe εὐπρεπῶς, iam in verſione ſua videtur deprehendiſſe interpres, recte vertens, *ſcelesta* (ſive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici poſſit, prolapſa eſt.* Idem iterum in verbis ſubſequentibus (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἵδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod ſi in iis, de quibus providentia legem ſancivit, unuſquiſque noſtrûm ſeſe firmaret.* Iens. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Ienſius, ita emendandum, quod omnes impreſſi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abſciſſa vox. Solan.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur blandius, quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem ſcribentemque lapſu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phraſis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis eſt & ſolemnis, ut res difficultatem non habeat: tota ſtructura verborum Graeca, & ſexcenties uſitata tum Noſtro, tum optimis quibuſque ſcriptoribus: neſcio, an quis dixerit, τάσσειν θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutaſſis: recte enim habet. Solan.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adſcripſerat Solanus, credens ἕκαστος ἡμῶν conſtruendum. Sed qui fieri id poteſt? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma poſt ἡμᾶς, quo edd. carebant, appoſui. Meliore iure Ienſ. ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. reſtitutum ſit, ἡμῶν non amplius volet. Reitz.

Pag. 282. *l.* 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. Bourd.

ead. l. 7. Λῆξιν) *Manſionem* non male reddidit Bened. a λήγω, *quieſco, permaneo.* Nec enim *ceſſandi, deſinendi* notionem ſolam

huic verbo ineſſe putem; ſed & *perſeverandi*, ut ap. Long. Paſt. p. 71, καὶ τῆς τέρψεως ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuiſſe *extenſam*. Si quis vero a λήγω pro λαγχάνω derivet, ac *ſortem* interpretetur, adeat de utroque ſignificatu diſputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Ox. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen ſupra adſcriptum eſt ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοντες) Sic infra cap. 43 f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *ſectari* res bonas, ſupra non ſemel habuimus. Vid. ſaltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. *l.* 3. Φεναχίζονται) W. recte, in impreſſis φεναχίζονται. SOLAN.

ibid. Τὸ δ᾽ ἤδη &c.) Ὑποφορὰ adſcriptum in marg. *A.* 1. & duobus verſibus inferius, ἀνθυποφορά. Ad indicandam ſcilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτοὺς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτοὺς) Melius ſic ſcribitur, quam, ut in libris eſt, αὐτούς. SOLAN.

ead. l. 11. Μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων) Verto potius, *cum ratio ipſius necdum iudicare queat, quo ſe convertere debeat*, quam cum interprete, *cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσονται· & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 ſenſu contrario dixit auctor, τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν· & c. 24, φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apoſt. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθὺ) Eodem redire, ſcribaſne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet ſcriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem ſe haberet, & vel ſic dediſſe Lucianum credas, ſi ad praemiſſum illud τὸ νέον reſpexeris; verum ſi ad ſequentia ex Homero prolata proſpicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν ſervandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. *l.* 1. Εἶδός τις &c.) Hom. Od. Θ, 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θεὸν) Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξιν) Forſan λῆξιν, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. Callim. vid. interprett. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. Ὃν προὔδωκεν) Refert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἐκαρτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. *Ald.* 1. remittit ad Thucyd. ϛ΄. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. *l.* 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciphr. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχούμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξωρχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἐκαρτηρίαζε reſpondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτειχιζομένης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, *& vitae tyrannidem videret.* Immo, *vitae inhiantis tyrannidem*, vel, ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; & ſubiicit, καὶ μήν μοι πρώην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἶτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ᾽ οὐ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι; nempe caſtus & purus ſceleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium ſuum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, ſed ab eo relictus eſt, cum is ſe conſecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, perſuadendi facultatem. Paederaſtae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. Ἐμπίπλατο) Solanus correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. ſic invenerat. At non ſequitur, ut primum unus Codex blanditur, ſtatim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι, quam ἐμπίμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Noſtro quidem frequens, & mox c. 27 rurſus occurrit ἐπίμπλατο. Compoſitum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαται editum in Alciphr. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπλατο ſine μ in medio, habuimus ſupra in Quom. Hiſt. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo teſtimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8 ἐμπιπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐμπίμπλαται & ἐμπίπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit neſciens, vulgatam non reiicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum ſimplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, ſcribaturne compoſitum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὁλόκληρον) Sic in I Ep. ad Theſſal. cap. V, 23, καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba I. Elſn. haec Luciani aliaque affert, ut demonſtret, id ſignificare *integrum*, ſive, quod omnibus ſuis partibus conſtat. Sed res eſt nota. REITZ.

Pag. 286. *l.* 5. Διηνεκὴς) Servavi ſcripturam ed. *Salm.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἥδιστα τὰ παρέλκοντα) In marg. *A.* 1. adiectum: Eurip. in Phoeniſſ. In *Iunt.* additus verſus, ſcil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἔχει) Eurip. Phoeniſſ. 532: Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ, Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ 'μπειρία Ἔχει τι (alii δεῖξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — *Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: ſeris venit uſus ab annis.* SOLAN.

Pag. 287. *l.* 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. *B.* 2. *Fr.* & *P.* recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑακίνθοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στεφανίσκους ὑακίνθων. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phraſis eſt. Adde Philoſtratum 98, unde liquet, *nigrum* colorem deſignari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρου) *Electrum* de auro puriſſimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 teſtem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὑέλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum neceſſario, etſi forte contra omnes libros: activum enim opponitur paſſivo, ut ſcholaſtice dicamus. Ita mox ὁ διαθεὶς & ὁ ὑβρισμένος e regione quaſi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Geſneri edi curavi, etſi διατεθεῖσι ſine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. *l.* 2. Ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσῖτιν τράπεζαν παραθέμενοι) Non eſt credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis poſitum eſſe a Luciano. In Mſ. recte ſcribitur, καὶ φιλίας μεσῖτιν ἑστίαν π. Communis focus eſt uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare.* Inferius in hoc libello, de feris ſolivagis, quia ratione carent, quaſi eſſent praeditae, ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις· *ſed ex aequo nobiſcum templis aedificatis, & inhabitatis quiſque ſuis laribus, communibus regerentur legibus.* Non longe poſt, ἀπὸ τῆς πατρίας ἑστίας ἐξέρχεται, *ex patria domo prodit.* GRAEV.

ead. l. 3. Μεσῖτιν τραπ.) Plut. 274 f. φιλίων θεῶν βωμὸς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι poteſt. Focus domeſticus immotus, puto, eſt; quamquam non ignoro *foculum, quo foventur epulae.* GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Ariſtoph. Plut. 1021, Ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου. ΧΡ. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiaſtae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ᾤκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖοι) Aſſentior Vorſtio γυναικεῖαι legenti: nam ut ipſi non ignotum fuit, Atticis adiectiva compoſita ac derivata in ος communi genere uſurpari, ita me non fugit etiam, Noſtrum adiectiva ab ſubſtantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικείᾳ δειλίᾳ. Aliique paſſim. Nihil interim immuto,

quia analoga exempla afferre poſſim haud pauca eorum, quae modo communia ſunt, modo terminationem femininam adſciſcunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὀρέξας χεῖρα σωτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum ſubſtant. σωτηρίαν, verum & ιος femin. idem Herod. 2, 3, 3, αἰφνίδιον μεταβολήν· (mitto αἰώνιον ζωὴν, Evang. Luc. XVIII, 18, & ſimilia perpetuo communia.) Ad noſtram diſquiſitionem aptius, quod Thucyd. adiect. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoſcit. Vid. eum L. I, c. 2, τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionyſ. Hal. Περὶ Συνθ. 'Ονομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lipſ. verſ. fin. τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς. Et ſic rurſus verſ. ult. eiuſd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαία exempla ap. Herodian. & in N. Foed. ſunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephano tamen ſuſpectum. Sed cum noſtro γυναικεῖοι σύνοδοι etiam convenit Suidae illud, Θουκυδίδειος γραφὴ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiſſ. editori ſuſpectum. Sed & viciſſim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique ſunt communia, ut compoſita cum α privativo. Hom. Il. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes fruſtra pro adv. habere credo, quia & ſic alia adiective effert, ut Il. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K, 404, 'Αθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. Reitz.

ead. l. 14. Του) Enclitice vel potius ἀτόνως poſitum pro τινὸς, vid. ſupra, ad Lucian. Prom. § 7. Geſn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. Reitz.

ead. l. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων) Poteſt ita dediſſe auctor: ita etiam interpretati ſumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quiſquis auctor eſt, iunctura, ſi legamus pro οὐκ, ὡς, *nemo ita inſaniat, ut, in pueris ita* ſe rem habere, *dicat.* Gesn.

Pag. 289. *l.* 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, ſatis commode omnia habebunt. Solan.

ibid. 'Αποτειχισώμεθα) I. e. *intacti ſimus.* Guyet. Geſnerus vertit, *a nobis invicem, quaſi interiecto pariete, abſtineamus.* Sed non hoc velle puto Lucianum; ſed ſibi ſumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικὸς, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. Reitz.

ead. l. 14. Χρόνε) I. I. Wetſtenius ſuſpicatur, pro χρόνε legend. Κρόνε. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. Ut νέος Διόνυσος. Reitz.

Pag. 290. *l.* 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit *I.* comma non poſt τέχνασμα, ſed poſt ἀσπόρων ponens, quod tamen Solani manu additum eſt. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν uſque ad ἀνήρ. Noſtra autem diviſio eſt in *P.* & *H.* Plures edd. in re tam ſordida perſcrutari nolo. Reitz.

ead. l. 6. Φιλαινὶς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impuriſſimae feminae Clem. Alexand. Προτρ. 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα Βοστροστάγη ἔρνη. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Noſtrum Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrald. H. Poët. 378. Solan.

ead. l. 11. Καθαρσίῳ) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *I.* καθαρσίων. Supra aliter uſurpaverat, καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. Solan.

ead. l. 13. Ἔφη) Γρ. ἔφην. Guyet. Ἔφην M. optime. In impr. ἔφη, quamvis recte verterit interpres. Solan.

Pag. 291. *l.* 5. Περικλέους δὲ πειθὼ) In pleriſque impreſſis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πεῖθον. L. & *Salm.* Περικλέους δὲ πειθῶ· quam ſequitur *A.* Ed. *I.* autem & *V.* 2. Περικλεῖον δὲ πειθῶ. Solan. Περίκλειον δὲ πειθὼ legendum ex *Ald.* a qua diſceſſum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περίκλειος, idque communi genere uſurpatum. Malim etiam legere Περίκλειόν τε πειθὼ, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo poſt, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἑνὶ κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem ev omiſſioni occaſionem dediſſe poteſt. Gesn. Περικλέους δὲ πειθὼ) Quia ex Codice bonae notae eſt, & verſioni Geſneri congruum, hoc recepi. Licet is enim Περίκλειον praeferat, nihil differt ſenſus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi poſſet ex huius Diſſert. c. 27, ubi γυναικαῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici poſſe, etſi in Luciano ibi non probem. Verum ipſe male poſitus editionum *I.* & *V.* 2. accentus, quae Περικλεῖον praeferunt, ſuſpicionem praebet, ultimam longam fuiſſe in eo Cod. unde haec deſcripta. Reitz.

Pag. 292. *l.* 1. Τελέσιλλα) Conſule Meurſium Gr. fer. in ὑβριστικὰ, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. Solan. Non iam opus eſt aliud hic indicare, quam Teleſillam eandem eſſe poëtriam, de qua omnia iam ſtudio Io. Chriſtiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis ele-

quia analoga exempla afferre poſſim haud pauca eorum, quae modo communia ſunt, modo terminationem femininam adſciſcunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum ſubſtant. σωτηρίαν, verum & ιος femin. idem Herod. 2, 3, 3, αἰφνίδιον μεταβολήν· (mitto αἰώνιον ζωὴν, Evang. Luc. XVIII, 18, & ſimilia perpetuo communia.) Ad noſtram diſquiſitionem aptius, quod Thucyd. adiect. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoſcit. Vid. eum L. I, c. 2, τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionyſ. Hal. Περὶ Συνθ. 'Ονομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lipſ. verſ. fin. τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς. Et ſic rurſus verſ. ult. eiuſd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαία exempla ap. Herodian. & in N. Foed. ſunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephano tamen ſuſpectum. Sed cum noſtro γυναικεῖοι σύνοδοι etiam convenit Suidae illud, Θουκυδίδειος γραφὴ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiſſ. editori ſuſpectum. Sed & viciſſim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique ſunt communia, ut compoſita cum α privativo. Hom. Il. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes fruſtra pro adv. habere credo, quia & ſic alia adiective effert, ut Il. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K, 404, 'Αθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. l. 14. Του) Enclitice vel potius ἀτόνως poſitum pro τινὸς, vid. ſupra, ad Lucian. Prom. § 7. Geſn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. l. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων) Poteſt ita dediſſe auctor: ita etiam interpretati ſumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quiſquis auctor eſt, iunctura, ſi legamus pro οὐκ, ὡς, *nemo ita inſaniat, ut, in pueris ita* ſe rem habere, *dicat.* GESN.

Pag. 289. *l.* 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, ſatis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. 'Αποτειχισώμεθα) I. e. *intacti ſimus.* GUYET. Geſnerus vertit, *a nobis invicem, quaſi interiecto pariete, abſtineamus.* Sed non hoc velle puto Lucianum; ſed ſibi ſumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικὸς, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. Χρόνῳ) I. I. Wetſtenius ſuſpicatur, pro χρόνῳ legend. Κρόνῳ. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. Ut νέος Διόνυσος. Reitz.

Pag. 290. *l.* 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit *I.* comma non poſt τέχνασμα, ſed poſt ἀσπόρων ponens, quod tamen Solani manu additum eſt. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν uſque ad ἀνήρ. Noſtra autem diviſio eſt in *P.* & *H.* Plures edd. in re tam ſordida perſcrutari nolo. Reitz.

ead. l. 6. Φιλαινὶς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impuriſſimae feminae Clem. Alexand. Προτρ. 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα Βοστροστάγη ἔρνη. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Noſtrum Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrald. H. Poët. 378. Solan.

ead. l. 11. Καθαρσίῳ) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *I.* καθαρσίων. Supra aliter uſurpaverat, καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. Solan.

ead. l. 13. Ἔφη) Γρ. ἔφην. Guyet. Ἔφην M. optime. In impr. ἔφη, quamvis recte verterit interpres. Solan.

Pag. 291. *l.* 5. Περικλέους δὲ πειθὼ) In pleriſque impreſſis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πείθου. L. & *Salm.* Περικλέους δὲ πειθῶ· quam ſequitur *A.* Ed. *I.* autem & *V.* 2. Περικλείου δὲ πειθῶ. Solan. Περίκλειον δὲ πειθὼ legendum ex *Ald.* a qua diſceſſum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περίκλειος, idque communi genere uſurpatum. Malim etiam legere Περίκλειόν τε πειθὼ, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo poſt, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἑνὶ κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem εν omiſſioni occaſionem dediſſe poteſt. Gesn. Περικλέους δὲ πειθὼ) Quia ex Codice bonae notae eſt, & verſioni Geſneri congruum, hoc recepi. Licet is enim Περίκλειον praeferat, nihil differt ſenſus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi poſſet ex huius Differt. c. 27, ubi γυναικαῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici poſſe, etſi in Luciano ibi non probem. Verum ipſe male poſitus editionum *I.* & *V.* 2. accentus, quae Περικλείον praeferunt, ſuſpicionem praebet, ultimam longam fuiſſe in eo Cod. unde haec deſcripta. Reitz.

Pag. 292. *l.* 1. Τελέσιλλα) Conſule Meurſium Gr. fer. in ὑβριστικά, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. Solan. Non iam opus eſt aliud hic indicare, quam Teleſillam eandem eſſe poëtriam, de qua omnia iam ſtudio Io. Chriſtiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis ele-

gantiſſime edita ſunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 62 ſeqq. Gesn.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα) Optime Mſ. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, *non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum.* Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mellita illa, qua ſe iactat Lesbus, Sappho.* Graev. Μελίχρουν αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν *mellitum, dulcem* ſignificat, quo illam nomine an hic bonorare voluerit hoſtis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptiſſima ita ſuffragantur, ut tamen, aliam fuiſſe in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuſcum ſive nigrum, cuius ὑποκόρισμα eſt τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. Gesn. At μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 220, i. e. *verſificem.* Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Geſnerus inde facit, ſenſum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abſtineo. Reitz.

ead. l. 4. Θεανὼ) Vide Menagium, & Noſtrum Eix. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphyr. N°. 19, & Rittersh. not. Solan.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accuſatam impietatis) ἐξῃτήσατο πολλὰ πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὥς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. Gesn.

ead. l. 5. Ἀσπασίᾳ) Idem Lucianus in Gallo teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. Cogn.

ead. l. 13. Σωκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. Reitz. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἠρέμᾳ προσάντει ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. Gesn.

Pag. 293. *l.* 1. Ἱερὸς) Platonem hiſce deſignat. Solan.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium *Dodonaeum,* & Cael. Rhodigin. L. 29. c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. Cogn.

ead. l. 6. Ἦ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. Α, 156. Solan.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo, παράστηθι ὦ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς) Vide Ariſtoph. Avib. v. 700 & ſeqq. KUSTER.

Pag. 294. *l.* 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. Il. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δοθὲν φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδεραστίας eſt dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuiſſe: eius opera exſtitiſſe rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari eſſe proturbatum, ubi portae ſint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non diſſolvenda cuſtodia vinctum, reditu ad ſuperos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipſe puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum eſſe δεθὲν, non δοθέν. Nec aliter, ac conieceram, poſtea vidi contineri in ed. *Flor.* Sicuti hic ergo δεθεὶς ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεὶς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in De Saltatione, ubi, ſaltationem ſimul & Cupidinem cum ipſis rerum primordiis exſtitiſſe memorat cap. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαίην ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. *Simul cum prima univerſi generatione diceret tibi, & ſaltationem ortam eſſe, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Sympoſio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro aſſentiens, id minime aſſentior, quod Cupido ſit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum eſſe natu minimum, ſemperque iuvenem.* Statim poſt Chaos, poſt Terram, & Tartara exſtitiſſe Cupidinem, in Theogonia ait Heſiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δοθέν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραυτίκα) Sic recte ed. *I.* & *V.* 2. niſi quod diviſim ſcribant. Aliter M. *Fl. Fr. B.* 2. *S.* nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραυτίκα) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam eſſe, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam inſpicienti patebit, eam ſe ſua venuſtate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc ſtructuram uſumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιᾶς. Reitz.

Pag. 295. *l.* 1. Ἀγαπητῶς) Alciphr. I, Ep. 13, Πόθεν γὰρ ποτε εἰς ἁλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκποριζόντα διατροφὴν ἔρως ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piſcatorem miſerum, qui vix neceſſarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria teſtimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς eſſe *vix, aegre*. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, *debere unumquemque ſuis rebus contentum eſſe.* Et VII, 8, 9, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi *grate, amabiliter* ſignificet, rogaveris, anne contraria ſignificatio ſic inſit huic adverbio? Verum ſi propriam eius vim attendas, videbis, eſſe id, quod praeſens rerum ſtatus exigit, quo quis contentus eſt, adeoque ad animum hominis ubi referas, ſuum ſtatum amantis, i. e. contenti, manere ſenſum atque originem τοῦ ἀγαπᾷν, ut apud nos, *voor lief nemen.* Quod ipſum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix, aegre* interdum vertere liceat. Et ſic ſane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *ſola ego cum Syra liberos* aegre *alens.* Et quamvis locutionis ratio non appareret, ſatis eſt uſum ſic iubere. Reitz.

ead. l. 4. Ἐπιγιγνομένων) Supple ἀνθρώπων. Guyet.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non ſine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur ſuſpicatus aliquam ceterarum εὐτελεστέρων habere. Et interpres Pariſinae ſic videtur legiſſe, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, cum Benedictus contra *abſolutiſſimis*; & ſic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam ſummum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. Reitz.

ead. l. 12. Ἢ) πῶς ſcilicet. Solan.

ead. l. 13. Ἐρρίφη) Ἐρρίφθη Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθων legas, quod eſt praeterit. imperativi, unde non conſequitur, hic aoriſto ſecundo pro primo uti non licere. Niſi forſan hoc tempus fefellerit ipſum, credentem ex analogia aor. 2 ἐρρίπην habere. At cum ῥίπτω ſit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥιφείς. Quare, quod probum eſt, non ſollicitemus. Reitz.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus ſaepe ſupra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. ſ. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως· c. 46, ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. Reitz.

Pag. 296. *l.* 2. Πάλαι ῥιζῶν) Legitur, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα. Dudum vitii ſuſpectus mihi fuit hic locus in poſteriore parte: merito autem videbar mihi ſuſpicari, pro πάλαι ſcriptum fuiſſe aliquid, quod radicibus poſſit detrahi, & utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode poteſt eſſe *olim*, ut intellexit interpres, reddens, *homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & ſpeluncas montium, quas contra frigus ſubirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque ſiccas cavitates.* Vir quidam in his literis inſignis ſuggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν poſſe verti *antiquarum radicum;* ſed deſiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι ſoleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. Iens. Παλαιῶν ῥιζῶν) Recta omnino haec ſcriptura, quam *I.* & *V.* 2. debemus: in reliquis enim foediſſimo conſenſu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut ſaltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuiſſe prius ῥοιζῶν. Solan. Ἢ πάλαι ῥιζῶν) Suſpicor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo ſerviat. Non ſemper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam ſignificari hac particula, ſed connexioni ſ. disiunctioni potius ſervire apparet, v. g. ex Themiſtoclis ad Artaxerxen epiſtola apud Thucyd. I, 137, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rurſus*. Sic Noſter paulo poſt c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἃ δὲ αὖθις — ὁ βίος ἐξεῦρεν. Gesn. Παλαιῶν) Etſi ſcio, αἱ πάλαι ῥίζαι aeque Graecum eſſe atque παλαιαὶ, tamen obſecundavi Solano, quia ſenſus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι ſunt quidem *antiqui*, ſed ii, qui non amplius ſunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non ſunt amplius; ſed *inveteratae* & *robuſtae*. Quod in marg. *A. Weſſ.* eſt παλαιὰ, natum eſſe poteſt ex Cod. qui παλαιαὶ habuit, aut dare voluit, Graeciſmo ſatis quidem uſitato, hic vero non conveniente, propter ſequens αὖα κοιλώματα. Reitz. Παλαιὰς ῥίζας, *antiquas, inveteratas, robuſtas radices*, neſcio, an aliquis aſſervandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui diſcrimine diſtant. Gesn. *in Addend.*

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) Benedictus, *tanquam a parvo occaſu.* Legit ergo δύσεως, quae nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nactae ſolutionem* vel laxamentum. Gron. Aldina lectio & ipſa poſt longas huius loci tenebras, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuiſſe fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἀφανὴς, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum reſpectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricaſque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo diſcere eſt reminiſci. Gesn. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta *Ald.* 2. quam Geſn. indicat. In *Ald.* 1. autem aeque eſt λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Geſn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. Reitz.

ibid. Λύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli ſcriptum fuiſſe exiſtimo. Solan. Αὔσεως. *Guyet.* Sic diſerte in nott. MSſ. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin deſcribentis ſit vitium; nam δύσεως auctor voluit. Reitz.

Pag. 297. *l.* 4. Ἐπιθυμίαι) An gloſſema eſt τοῦ ποικίλαι σοφίαι; Placet. Guyet. Καὶ non legerat Guyetus in ſua ed. ideoque pro gloſſemate habuit appoſitionem τοῦ ἐπιθυμίας· iam vero apparet, non eſſe plane idem, quod poſt σοφίαι ſequitur. Reitz.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνοδοι) At ſupra c. 27 γυναικεῖοι σύνοδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii, in quo ſe exerceant. Vide, quae ibi notavi. Reitz.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζωμεν· cui aſſentior. Reitz.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελᾷν — ἐπήει) Vid. de hac phraſi agentem Hemſterh. ad Prometh. § 2. Reitz.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἐρημίαν) Ad quae Chariclis verba reſpiciat, incertum eſt. Sed ſic invidioſe ſolent oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. Solan.

ead. l. 15. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. Reitz.

Pag. 298. *l.* 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpres verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ex ignoratione Helleniſmi vertens, *neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſynta-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus*. Integra fuiſſet Graeca locutio, *ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ* (vel etiam *οἷς*, ut notus eſt Graecorum mos) *ἐπεχείρει λέγειν*. Ellipticam iſtam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci: ſic Noſter in Reviviſc. c. 14 f. *ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε*, *ut ſubeat dignam poenam eorum, quae fecit*. In Hermot. cap. 53 f. *οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην*. In Sacrif. *οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν*. In Prometheus es in verbis, *ἐμμενετέον οἷς ἅπαξ προειλόμην*. Ariſtophanes in Pluto, *Ἔχω τίν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι*. Iſocrates in Panathenaico, *εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενοήθη πράττειν*. Fuit cum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, *Ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον, θαυμαστὸν οὐδέν* volebat H. Stephanus excidiſſe *οὕτω* [*οὕτω διακείμενον*] & *ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με* eſſe idem, quod *ἐπὶ τῷ ὁρᾶν με*. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit Tan. Faber in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa, docens, *ἄχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον* poſitum eſſe pro *ἄχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον*. Ceterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten Theocriti ad Eid. X, v. 96, *ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις*, *voti compos factus es*. Notum eſt, *τὸ ἐπιθυμεῖν* fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud Sophoclem, *αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ* pro *αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ*, rogas, quae conſequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in Α, oſtendere volens, *τὸ ἃ* quandoque pro *ὧν* poni. Sed profecto *ἃ* ſic non magis pro *ὧν*, quam pro *οἷς* poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, *οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες*, pro *οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο*. Ex his male Dionyſ. Voſſius ad Caeſaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caeſaris interpr. pro *καὶ ἢ φόβου παρεῖχον δόξῃ* legens *καὶ ἣν* &c. Iens.

ibid. *Οἷς ἐπεχείρει*) Vulgarem hanc ellipſin obiter attigimus ad Aſtrol. c. 1, *μέμφομαι ὁκόσοι σοφοί*. Reitz.

ead. l. 3. *Ἔκλεπτεν*) Non vererer vertere *abſcondidit*, etſi proprie ſit *ſubtraxit*, ſcil. audientibus. Nam *κλέπτειν* eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, ſi non ſatis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, *κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τειχισιν*. Reitz.

ibid. *λαρυγγίζων*) Vide ſupra c. 22. Solan. Aeſchini obiicit Demoſthenes pro corona c. 90, *ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγωνὸς, καὶ λαρυγγίζων*. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. Gesn.

ead. l. 7. *Δι' ἀφροσύνην*) Sic Populia M. F. apud Macrob. 2, 5 extr. ad ſimilem obiectionem a mutis animantibus ſumtam reſpondet, *Beſtiae enim ſunt*. Gesn.

ead. l. 11. *Καὶ μέσην ἑστίαν τῶν — οἴκων*) Addi poteſt hic locus, de Veſta in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Veſta & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Heſiodi Theogon. 454, ubi cauſam reddit cur *ἑστία* etiam appelletur Terra Mater, Ceres, *Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ παντὸς τὸν μέσον λαχοῦσα τόπον ἡ γῆ, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις*. Ceterum *ἑστίαν* ſ. Veſtam hic reſpondere *Penatibus, Laribuſque* Romanorum hominum; *οἴκους* autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus eſt hic admoneri: ut nec illud, ſeparatis revera pluribus aediculis aedes honeſtiorum conſtitiſſe, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, propoſitam attentius conſideraverit, vix eſt ut dubitet. Illud propius ad rem noſtram pertinet. Verti hunc locum ita, ut *μέσην ἑστίαν* referam ad *δειμάμενοι*, ac legam *οἴκων ἰδίων*, quod unice verum puto. Sed ſi quis, ut adhuc editum eſt, *οἰκῶν* praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe *τὰ ἴδια* deinde *domum* ſignificabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exſtructa ſit. Notum eſt illud ex Evangelio, *ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ.* Gesn.

Pag. 299. *l.* 8. *Ὀψὲ μὲν ἡλικίας*) Conf. Cic. Tuſc. Diſp. IV, c. 33, ibique Daviſ. quem adeundum Hemſterh. in marg. notaverat. Reitz.

ead. l. 10. *Διπλοῦς θεὸς*) Conf. infra *Δημ.* c. 13. Solan.

Pag. 300. *l.* 7. *Τραγικὸν*) Unde habeat neſcio. Solan. Ex Sophocl. Antig. adſcriptum in marg. *A.* 1 *W.* quem evolvere typothetarum feſtinatio prohibet. Reitz.

ead. l. 11. *Αἰδὼς*) Heſiod. Ἔργ. 317. Verſ. ſequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Heſiodei & W. Codicis menda duo ex hiſce verbis ſuſtulimus, in *δύω* & *ἐπαινήσειε*, poſterius enim recte in W. *Οὐ μὴν οὐδὲ* autem reliquimus, & *ἐστὶν ἕν*, pro quibus apud Heſiodum *οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην*. Solan.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Heſiodo verſus, Οὐ μὴν οὐδὲ ἔρίδων γένος ἐστὶν ἕν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινέσσεις νοήσας, Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν· parum accurate ſcripti ſunt. In primo οὐδ', non οὐδὲ legendum: in ſecundo vel ἐπαινέσσειε, ut pleraeque editiones Heſiodi; vel ἐπαινήσειε, quod ex duobus Mſſ. affert, magiſque probat in Lectionibus Heſiodeis Graevius, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Heſiodo legitur. Utrumque probum. Verſ. quoque primum aliter concipit Heſiodus; apud quem in Ἔργοις v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος &c. Iens.

Pag. 301. *l.* 3. Τὸ μηδὲν οἴει) Sic ſupra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθούντων. Reitz.

ead. l. 4. Ἵνα πᾶς μείνωμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in abſurda conſequentia indicanda omnia plena ſunt. Gesn.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus eſt Hippolyto 618 ſeq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε, Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος Τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expreſſum locum reſpicit, qui mihi non ſuccurrit. Reperi tandem. Exſtat in Hippol. v. 619, & ſeqq. Sed poëtam ipſum adi. Solan.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae παρὰ, & ipſe M. Solan. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum ſine dubitatione ex Aldina. Quid enim eſt παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, *a ſucceſſione?* ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium eſt. Gesn.

ibid. Γὰρ) Senſus videtur poſtulare δὲ, maxime, ſi ad praemiſſum μὲν reſpicias: ſed viciſſim δὲ habuimus, ubi ex conſuetudine γὰρ potius locum haberet, ſupra 2 Ver. Hiſt. c. 2, εὑρίσκομεν δέ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo neceſſarium arbitror, ut mutatione opus ſit: nam ſi ſequens οὖν ſpectes, nihil adeo pugnabit illud γάρ. At cum propter ſcripturae compendia, in eiuſmodi particulis perpetua, facilis eſt ſcribarum aberratio, nihil definio, ſed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ ſine ſenſus diſcrimine reponere poſſis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι πε-

στεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον. Reitz.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus ſumus.* Euripid. Τρ. 476. Solan.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτὴρ) An ἀληθής; Guyet. Poſſes quidem cum Guyeto ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus eſt: nam ſi recte dicitur ἡ πάνυ τρυφὴ, τῆς ἄγαν φιλονεικίας, & multa ſimilia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera eſt character*, cauſae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & ſimilia vel Lexica habeant, & ſupra etiam in Iud. Voc. § 11, ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etſi ἀληθὴς mollius procederet, & melius reſponderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. Reitz.

ibid. Χαρακτὴρ) Χαρακτῆρα eſſe *notam, imaginem impreſſam* vel *inſculptam*, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Ariſtotele, aliiſque, monet Iac. Elſner. ad Hebr. I, 2. Reitz.

Pag. 302. *l.* 1. Αἰσχίω) Ad θηρία refertur. Guyet.

ibid. Θηρίων — δυσκληδονίστων) Simias intelligi, illud maxime ſuadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conſpectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipſo loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὁραθῆναι. Sed neque nominare infauſti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *ſerenos dies veſperi, mane autem formoſos eſſe laudandos.* Gesn.

ead. l. 2. Πρωΐας ὥρας — δυσκληδ.) Ex L. eſt illud πρωΐας. In impreſſis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκληδονίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. Solan. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teſte id factum voluit: verſionem itaque ſimiliter a me mutatam haud ſiniſtre interpretabitur Geſner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam;* nec poterat aliter. Verum etſi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. Reitz.

ead. l. 7. Τὸν ὑψηλὸν) Haec, ut multa alia, in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna, quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum exiſtimo. Solan.

ead. l. 17. Ἐρυθαίνειν) Sic ſcribitur & mox c. 41 verſus fin. ubi & ipſa *Fr.* cum rel. ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθρ. Reitz.

Pag. 303. *l.* 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. Solan.

ead. l. 11. Ἀνθοβαφῆ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus, i. e. maxime ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur, quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum ſimilem colorem. Reitz.

ead. l. 12. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι) Fluctuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidiſſe, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae eſſe videantur.* Atque hanc rationem ſubiiciebat illud εἰς πρόφασιν· obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecunque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem, diverſo nimirum reſpectu: volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud ſeveriores &c. Gesn. Si Geſner. vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe, recepiſſet, credo, quia ſuſpicionem ſuam, illud excidiſſe, confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμ. non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. Reitz. Si ex bono alioquin libro eſt illud μὴ, recipiendum omnino cenſeo. Gesn. *in Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίη δὲ μαστῶν. L. Bos. Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica eſt, ut permultae aliae in hoc opuſculo, quo grandius, ut putat, loquatur. Solan. Non quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iuntinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipſe Solan. a ſe diſſentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. diſquiram, ac de differentia, quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit Th. Magiſt. agam. Reitz.

ead. l. 17. Ἠρτημένας) Sic omnes edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod obſervari utique meretur. Solan. Γυναῖκας intellige. *Guyet.* At iam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte con-

ſtruxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non inſolitam: ſic enim fere & *ἐπιθέμενος* conſtruitur, ut Alciphr. III, 1, p. 276, *τὼ χεῖλη δὲ τᾶ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος*, quod ſuo loco etiam apud Noſtrum videbimus. Sic *ἐξηρτημένος τὴν πήραν* in Vitar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Paſt. II, p. 42, *πήραν ἐξηρτημένος*, & Alciphr. pag. 360, aliique dixere: nec non *ἐπίκειμαι* eadem ratione conſtrui ſolet ſupra apud Noſtrum. Alex. c. 3, *ἐπικείμενος κόμην πρόσθετον*. Sic *ἀπεξύσται τὴν αἰδῶ* Alciphr. 360 f. Ideoque vulgata hiſce aliiſque bene multis defendenda maneat intacta. Reitz.

Pag. 304. *l.* 1. *Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.*) Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud Philoſtr. p. 931. Solan.

ead. l. 13. Ἔξοδοι) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Caſaub. ad Theophr. Char. 339. Solan.

ibid. *Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα*) Locus iſte eſt mutilus, ſi quid in his video, & poſt *γεγαμηκότας* ponenda eſt hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non ſunt nomina eorum ſpectatorum, qui miſeros maritos zelotypia conficiant, ſed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deeſt igitur aliquid, ut ſi haec deſint, aut tale quid: *γεγαμηκότας, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων* &c. Sic ſenſus conſtaret, qui nullus eſt, ut nunc legitur. Palm. Πᾶς θεὸς) In omnibus noſtris libris *πᾶς θεατὴς* legitur, quod cum ſequentibus pugnare, optime obſervavit Palmerius, ubi pro *ſpectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum, *πᾶς θεός*· videtur enim reſpicere ad illud Menandri, — *Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεὶ γάρ τινα Ἄγειν ἑορτὴν ἔστ' ἀνάγκη* a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. *Par.* Solan. Etſi Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam ſtatim ſubiiciam; nondum tamen eam recipere ſum auſus, cum quia non ſatis conſtat, quid Lucian. reliquerit, tum quia verſionem Geſneri, quae *ſpectatores* retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciphr. III, 11, ubi is ſcribit, *καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἱδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας*, ita commentatur: *Coniungit haec nomina & Ariſtoph. in Nub. v. 52, ubi itidem ruſticus de ſimiliter morata uxore conqueritur — & in Lyſiſtrata initio, ubi dicitur, mulieres feſtinare, ſi vocentur ad eiuſmodi*

Venereos Deos, Ἠ 'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος. *Nec non Lucianus in Amor.* (h. l.) *quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hiſce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano ſic lego:* εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων *&c. vertoque:* ſtatim e domo egreſſiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipſa ſciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas. *In edd. locus eſt corruptus, quae, —* εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — *quaſi ſpectatorum, neſcio quorum, ignorent eiuſmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri poteſt; ſed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; ſed quaedam excidiſſe putans, de ſuo addit totas ſeptem voces. Sunt autem* Κωλιὰς & Γενετυλλὶς *epitheta Veneris, ambo ſecundum quoſdam veterum: aliqui ex iiſdem* Γενετυλλίδα *comitem illius Deae faciunt.* Mens igitur Luciani ſatis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. Reitz. Non dubito, quin ad Menandri locum reſpexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque ſervandum, θεατὴς & θεὸς, cui omittendo θεατὴς occaſionem dediſſe poteſt. Gesn. *in Addend.*

ibid. Γεγαμηκότας, ὧν) Hic aliquid deeſſe videtur. Guyet. Certe aliquid deeſt, ſi ὧν ὀνόματα ad ſpectatores referendum: at ſi emendatio in θεατὴς facta fuerit, nihil hic deerit. Reitz.

ead. l. 14. Ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana ſuſpicione. Quomodo ſupplendum videatur, quod deeſt, interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίασι, vel ſimili modo. Gesn.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico 'Αναφλύστῳ; vide Εὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pauſan. p. 2, 1. De Dea Schol. Ariſtoph. ubi ſacra Cereri faciebant mulieres Athenienſes. Vid. Polyaen. Strat. I, p. 27. Conf. infra 'Αποφρ. c. 11. Solan.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti poteſt commode, *ut puta.* Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Gloſſarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula ſatis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia.* Quin & *ſi uſus poſceret* alibi ſignificat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρόκλησις ἐδίδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Noſtro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Geſner. convertit, *ſi res ita ferret.* Hic tamen recte redditur *exempli gratia.* Reitz.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina ſunt ap. Ariſtophanem: de quibus vide Pauſan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. *l.* 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comiſſatio eſſet, non excogitabam, cum iſta interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae ſ. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim ſermonem eſſe, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερως ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiaſt. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaſte vet. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος ſ. comiſſatio magis placebit, ut in rebus incertis, ſi quis conferre volet ſcenam enarratam a Luciano ψευδομ. c. 39. GESN. *in Addend.*

ead. l. 4. Εὐθὺ) Vulgatam ſervavi, quia numerus librorum hanc exhibentium eſt maior: nam perinde eſt utro more ſcribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθὺς ita poſitum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hiſt. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciphr. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; ſed εὐθὺ rurſus infra hoc cap. 42 f. apud Noſtrum. Item ſupra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae ſi quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ ſequente conſonante ſcribatur, εὐθὺς ſequente vocali, vel eiuſmodi conſona, cum qua ς ſine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθὺς & εὐθὺ negavi; ſed aliquanto melius de eodem ſcripſi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, ſi licebit, praemittam Indici Graeco ſeorſum edendo. IDEM *in Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελὴς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) *Domi ſtatim longa balnea, & ſumtuoſa ac ſuavis menſa.* Sed cum non laudet illam menſam, qui poteſt eſſe ἡδεῖα; Repone ex Mſ. καὶ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& ſumtuoſa per Iovem menſa.* GRAEV.

ibid. Νὴ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur ſcriptum fuiſſe, uti & in reliquis libris: malo tamen illud νὴ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογεύονται) Hic aliquid deſiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoſcunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Poteſt defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & ſomnia prae-

ſertim; narrare in conviviis, quae forte ἑτερόχροωτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honeſtae, & εὐσταθοῦς βίου, de quibus hic agitur, θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν; Itaque ſollicitor putare, non eſſe ab auctore διηγούμεναι, ſed una ſyllaba minus διηγοῦμαι. Quo in genere facilius peccari, per compendiariam ſcribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne ſuper haec enarro, & ſomnos cum diverſi ſexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. Gesn. Si ex Mſ. eſt διηγώμεθα, quod in var. Lect. ex marg. *A.* 1. profertur, illud adoptaverim prae coniectura mea διηγοῦμαι, quae eandem ſententiam efficit. Idem *in Addend.*

ibid. Τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους) Quaſi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae veſtibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? Guyet. Interpres, *diverſorum corporum ſomnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae veſtibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima eſt ipſa puella ſui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? Menag.

ead. l. 13. λουτροῦ) Conſule Caſaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. Solan.

ibid. Ἐστὶ) Ἔχει legendum videtur. Sic interpres. Guyet. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obſop. Sed potiore iure Guyetus quaeſiſſet, num *opus habet*, pro opus illi eſt, ſatis Latinum eſſet? Et ſi ἔχει ſubſtituit, ſaltem χρείαν vel χρέος, pro χρεῖος, adderet: at iſthoc voluit: verum nihil iſthac emendatione opus eſt, cum χρεῖός τινος, i. e. *indigus alicuius* rei, probum ſit, ut aliis teſtimoniis docet Budaeus in Commentt. etſi male exponit χρεῖοι in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Theſ. T. IV, p. 612. Reitz.

Pag. 306. *l.* 1. Εἶτ' οὐ δικαίως) Refertur ex Menandro exſecratio in Promethea, quod feminas finxerit: ſed verſus, qui Iambi ſunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confuſione turbati, hoc qualicunque modo diſponi poſſunt:

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
Ἀγαθόν. ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάθριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι. καὶ γαμηλίῳ
Λέχει μοιχὸς ἐντρυφῶν. εἶτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In verſu tertio pro vulgato γένετ', ex Baſileenſi ſcripſi γίνετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασσεν, ſcribendum. Septimum & octavum non habere ſuos numeros, palam eſt; at iis reſtituendis ita, ac a Menandro profecti ſunt, ego non ſum. Iens. Locum integrum Menandri apponere operae pretium eſt, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditiſſimus:

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
'Αγαθόν; ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἔπλασσεν ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea
** Clavibus affixum ad rupes Caucaſi?*
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei ſacratur? Quod omnes credo Deos odiſſe,
Mulierem finxit. Proh Dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit? Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum graviſſimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Verſionem huius ῥήσεως, & textum ipſum, edimus, ut ab Anonymo eruditiſſimo exhibitus eſt in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petitum non ex Grotii recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clericus nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite tranſtulit, *ſcribunt*. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud Senecam in Controverſiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Verſu ſecundo Grotius ſic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
'Αγαθόν,

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεται: τε-

pertum eſt Graecis unquam ſignificat: neque *facem* reperit Prometheus, ſed ignem. Sententia eſt, quam nos in verſione expreſſimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθείοις, in *Promethei feſto*, celebrabatur. Vide accuratiſſimi Meurſii Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo ſpectantia ibi collegit, excepto hoc ipſo Menandri loco. Ex his autem colligas, ſolam Lampadodromiam Prometheo inſtitutam fuiſſe, nulla ſacrificia. Mox verſu quinto, apud Lucianum eſt, Γυναῖκας ἔπλασσεν, unde Grotius refinxit γυναῖκας ἔπλασεν· nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασσεν· unicam enim formavit, non plures. Idem verſu quarto, ὃ μισεῖν δ' οἶμ' *interpoſuiſſe* δ' *ait, ad ſenſus connexionem*. Atqui illud δὲ iam verum ſenſum, qui a me erutus eſt, impedit & corrumpit. Verſus autem ſequentes ſic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος· λοιπὸν γὰρ αἰ 'πιθυμίαι
Γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἐντρυφῶν λέχει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαὶ, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή. —

Μάλ' ἄθλιος dicit ſe dediſſe, pro λάθριος, *quod nullo ſenſu legebatur*. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης perſonam ſubſtituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam ſcripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαὶ, prorſus eiecimus; quia & metro obſiſterent, & impedirent, quo minus oratio per ſenarium clauderetur. Nam inconcinne prorſus Grotium poſtrema illa cum cauda protraxiſſe, res ipſa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in ſoloeciſmum incidiſſe τὸν πάνυ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde eſt, ac ſi Latine diceres, *graviſſima morborum invidia*.] — Hinc δᾳδοῦχος Prometheus apud Philoſtr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic ſcripſerat Solanus, pro *clavis*, neſciebam num ſua an Anonymi culpa. Quare editionem iſtius Anonymi, ſive Phileleuth. Lipſienſis conſului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui ſic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris ſic ſemel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per feſtinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἶτ' οὐ δίκαιος) In tot diverſis coniecturis ac diſputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem ſub n. 195 fragmentorum Menandri dedit poſt H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati ſunt ii verſus ab initio, ita eos repraeſentare, de coniecturis eruditorum hominum ſuum cuique iudicium permittere. Paſſim metro laudati viri melius conſulunt, ſed ita, ut nulla ſit earum emendationum, de qua affirmare audeas, ſic e manu vel Menandri, vel noſtri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiiſſe. GESN. Aliter quidem dividit hos verſiculos Ienſ. in pleriſque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia ſeptimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum Solani ſequentes, ut ſenarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad ſenos pedes redacti erant in ed. *P*. & apud Menandr. quoque ſic fuiſſe, probabile eſt, non vero, ut modo ſex, modo ſeptem, modo octo eſſent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γίνετ') Lege καὶ γίνετ'. GUYET. Quod Guyet. monet, id edd. *I. P*. aliaeque iam habebant recte: & quia video, id ſaepe ab eo fieri, eiuſmodi ſupervacaneas admonitiones potius omittemus; quia ſi quid vett. edd. rectius habent, id ſponte ſequimur, & in variantt. Lect. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν) An ſic? ὃ μισεῖν δ' οἶμ' ἀπ. τ. θεοὺς. Γυν. ἔπλασσεν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἶμ' *Fl. Fr. B.* 2.-*P. S.* In *Ven.* utraque inſeritur δὲ poſt ὃ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναῖκ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In verſione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Geſner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum converſa non attigi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἔπλασσεν) Ἔπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασσεν, quod & ſervandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inſeruit Solan. & Λάχης quoque addendum adſcripſerat, non ſat idonea auctoritate: ideo non addidi, ſed aliquid deeſſe facile patet, quia quinque tantum pedum eſt verſus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιθ.) An ſic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαις καὶ Καὶ μοιχὸς ἐντρυφῶν γαμηλίῳ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμηλίῳ) Ante legebamus male Καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inſeruit poſt λέχει. REITZ.

ead. l. 9. Εἶτ' ἐπιβουλαὶ) Εἶτά τ' ἐπιβ. Poſt τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deeſſe videtur. GUYET.

ibid. Καὶ φαρμακεῖαι) In ed. *P*. hic verſus ita inchoabat:

Εἶτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium verſus ſequentis. Grot. volebat Εἶτα δ' ἐ. φ. κ. νόσων. Reitz.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τά τη.) Prima vox ab Anonymo inſerta; ſequentes mutatae ab eodem. Solan.

ead. l. 11. Διώκει) Confer ſupra hoc Dial. cap. 22 ſ. & Hermot. cap. 77. Reitz.

ead. l. 15. Ὕδατι λιτῷ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. Bourd.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας. ἀπὸ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται, *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non puerilis. Dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex Codice Mſ. ſic refinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας, *& tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* Χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demoſtheni κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. I, 5. Forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. Graev. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego ſcripturam Mſſ. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. Solan.

ead. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus veſtem πόρπῃ ſtringebant: quod a Salmaſio dudum obſervatum eſt ad Tertul. de Pallio 116. Solan. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiuſd. p. 559. Reitz.

Pag. 307. *l.* 1. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἀπάντων, id eſt, occurrentium: meliore multo ſententia. Palm. Emendationem Palmerii firmant Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. Solan. Ἀπαντώντων) Sic fere videtur dare voluiſſe *Iunt.* ſpiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν conſtituit finem verſus, ac των initium facit ſequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omiſſam ſyllabam non animadvertant. Reitz.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Ariſtoph. Lyſiſtr. v. 1064, ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. Noſter Hermot. c. 32, ἐς Πλάτωνος, ac ſaepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδα-

σκάλου, non εἰς διδασκάλους Noſtro dici ſolere, contra Bourdelotium probat. Sed ſatis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipſ. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, niſi in tranſitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, ἐς τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφεστρίδων κατακλίνεις· ubi pro ἐς τε Berglerus legi vult ἐπί τε. Sed vulgata videretur ſimili ellipſi exponi poſſe, intellecto τινάς; verum quia τινῶν ſequitur, durius hoc eſſet. At apud eundem I, 18 pr. ἀκούω γάρ σε λοιδόρου, (vel potius λυρῳδοῦ) γυναικὸς ἐρᾷν, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi poſteriora vertuntur, *& ad illam itiones damnoſas inſtituendo*, nam φθείρεσθαι ſignificatum *abeundi* habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum poſſit etiam pro ὡς, ἐς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etſi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accuſativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης ſimili ellipſi τοῦ οἴκου exponendum ſervarem. Reitz.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου, ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie eſt adiunctum φιλόσοφον eſſe. Iucundius etiam cadere ſic iunctura videtur. Certe ſine fraude fuerit interpretationem ita inſtituiſſe. Gesn.

ead. l. 15. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Mſ. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius eſt illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro ſimplici κονίομαι. Eſt proprium palaeſtrae verbum, exerceor in palaeſtra. *Dein unctae palaeſtrae, & ad ſolis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota ſunt omnia de athletico pulvere. Graev.

Pag. 308. *l.* 2. Ἱδρῶτες) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. Reitz.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἠσπάσαντο) Conf. ſupra Abdic. cap. 18. Adde Alciphr. III, Epiſt. 24 f. οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι. Reitz.

ead. l. 9. Ἡδίους ὕπνους) Ὕπνους plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Paſt. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέθορεν. Ut poëtas omittam. Adde mox cap. 49. Reitz.

ead. l. 12. Τῶν ὀμμάτων βολαὶ) Supra quidem cap. 3 eadem phraſis, ſed aptiore loco: eſt enim ibi, ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυαναυγής. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρθμίαι καὶ πυρώ-

Ϊζεις βολαὶ. Verum ſi recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & *caeca oculorum acies* dicatur? Reitz.

Pag. 309. *l.* 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν) Reſpexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. Menag. Vide Catullum p. 112 & 113. Kuster. Immo fontem ipſum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. Solan.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπιφαύσειεν αὐτῷ. Bourd.

in Schol. Ἄλγημα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. eſt, non ſuppletur ex ulla collatione: quare eum ſic exhibeo, qualem inveni. Reitz.

Pag. 310. *l.* 1. Κωφὴν) An κούφην; videbimus in Addendis. Reitz. Pro κούφην facit, quod ſit epitheton ſolitum: pro κωφὴν vero, quod mortui dicuntur turba ſilentum, quodque adeo mortuum non poſſumus rogare, quis ſit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi poteſt. Prius tamen fere magis arridet. Idem *in Addend.*

ead. l. 4. Συνεξέπνευσε) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non eſt neceſſarium, neque editionem inveni, quae ſic habeat. Reitz.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτιν mallem, ut Dianae ſimulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae ſigno ſermo eſt. Solan.

ead. l. 9. Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς) Delphis obſeſſus Furiis, Apollinis conſilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius conſilio vincens reverſus eſt Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeſchylum. Cogn. Ex Oreſt. Eurip. adſcriptum in marg. *Ald.* 1. *Weſſ.* Reitz.

ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς) Dixi ad Petron. Bourd.

Pag. 311. *l.* 1. Ἀφρὸν ἀπέψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. Guyet. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.) Ex Euripide reſtituimus primam vocem, minus recte in libris noſtris habentem: poſtremam etiam depravarant *B.* 2. & *P.* Euripid. Iphig. Taur. 311. Solan.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita eſt in Quom. Hiſt. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi paſſim. De hoc ſignificatu praepoſitionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod ſaepe eodem recidit, vid. plura teſtimonia producentem Iac. Elſner. ad I Epiſt. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. Reitz.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολὰς) De unis literis accipiendum, quaſi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertiſſime Alciphr. II, Ep.

4 pr. Ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολὰς, εὐθὺς ἀνέγνων. Reitz.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. Solan.

Pag. 312. *l.* 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. ſupra Demon. cap. 1. Reitz.

ead. l. 10. Ὡς ἀληθῶς) Conf. ſi operae videtur, ſupra Lexiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Hermot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciphr. I, Ep. 30 f. Reitz.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior verſus non exſtat. Vid. Grot. Flor. 477. Solan.

Pag. 313. *l.* 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam ſupra, de Salt. § 25 pr. Habebimus rurſus infra in Rhet. praec. § 13. Reitz.

ead. l. 5. Ὅς ὑπὸ μιᾷ χλ.) Vide B. πρασ. c. 15, & quae illic a me annotata ſunt. Solan. Alludit ad id Alciphr. I, Ep. 38, p. 176, ſcribens: ἀλλ' ὑπὸ τοὐμὸν ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male poſteriora a Benedicto converſa eſſe, *qui ſub una eademque patris chlamyde*, quaſi illa chlamys patris neſcio cuius fuerit, cum caſtus ſomnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympoſ. affert, ulterius legenti. Philoſtr. Epiſt. 44, ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὸν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: *Ineunte adoleſcentia amatus eſt a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Sympoſio. Namque eum induxit commemorantem, ſe pernoctaſſe cum Socrate, neque aliter ab eo ſurrexiſſe, ac filius a parente debuerit.* Reitz.

ead. l. 9. Ἔρχιος) Quis eſt ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ἐρχιεύς. Nempe poëtae Ἔρχιος eſt, qui alias Ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεία dabit Meurſius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praeſertim Xenophontis locum reſpexiſſe videtur Callimachus, (inter cuius fragmenta ſedem CVII huic aſſignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 ſeq. ubi narratur, quibus quaſi gradibus ab impuro & ſuillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. Gesn.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρόοιτε. Bourd.

ead. l. 12. Εἵνεκα) Poëticum eſſe aiunt Lexicographi; iiſque certe frequentius, quam proſae ſcriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Noſtrum infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἵνεκα pro ἕνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & paſſim. Herodot. εἵνεκεν p. 2 bis, & ſeqq. ubivis. Sed & Attici ſcriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. Ἕνεκα, καὶ εἵνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἕνεκα. Adde Noſtrum de Dom. c. 8. Quod W. autem εἵνεκεν habet, nihili eſt: κακόφωνον enim hic foret propter duo ſequentia in ν terminata. Nam ἕνεκα & ἕνεκεν promiſcue ſcribitur, ſequente conſona. Ita ἕνεκεν καὶ invenio in Inſcript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia vero pag. 38, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ, ut alia obvia omittam. Ἕνεκα tamen ſequente vocali non ſcriberem. Reitz.

Pag. 314. *l.* 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον) Sic recte Mſ. *Coelum poſt terram eos excipit, qui iſtis rebus ſtudent. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis conſequuntur incorruptibile.* Vulgo ſine ſenſu legitur, οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur, *qui meliori fato morientes*, tanquam alii eſſent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil eſſe, nec id ſignificare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. Graev.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impreſſis eſt, οἱ δὲ ἄμεινον. Solan.

ibid. Ἄμεινον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. Bourd.

ead. l. 8. Φρονοίην) Sic *Ven.* utraque. In reliquis & in ipſo M. φρονοῖεν, corrupte. Solan. Ὅ, τι φρονοίην legendum ſuaderet ſeries orationis, etſi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc exſpectant litigantes, ut, quid ipſi ſentiant, iudex pronuntiet, an ſuam ut ſententiam, ſuum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a deſcribente, in φρονοῖεν mutari φρονοίην, praeſertim cui Attica forma φρονοίην pro communi φρονοῖμι, non ſatis eſſet familiaris. Sed iam bene ſic dederat Aldus, a quo operae poſteriores, & interpres, male receſſerunt. Gesn. Φρονοίην) Quod Solan. noſter ſic monuit corrigendum, id etiam Geſnerus tam ſponte, quam ex Aldina ſua recte vidit; cumque res ipſa flagitet, non haeſitavi in deſerenda vulgata φρονοῖεν. Reitz.

ead. l. 16. Θηραμένης — Κόθορνος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Ariſtoph. etiam, cuius Scholiaſtes haec verba Luciani affert, 258 A. Solan.

Pag. 315. *l.* 1. Ὁ Κόθορνος) Cum edd. κόθορνος haberent, ego

Κοθ. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiaſt. Ariſtoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῷος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἔρωσιν· Ὡς καὶ ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος &c. Quae illi cum noſtro Scholiaſt. conveniunt. Etſi enim cothurni calceamenti ſignificatio manet, tamen cognomentum quaſi in nomen proprium abiit. Sed res eſt parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακὸν, *optabile malum hominibus ſunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Ariſtoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo ſingul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epiſtola Alciphr. L. 2, 4 pr. Conf. & Noſtrum Dial. Meretr. VII, & alibi non ſemel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδεραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις) Daviſ. (quem conſulendum in marg. iuſſit Hemſterh.) ad Cic. Tuſc. Diſput. cap. 34 obſervat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia ſint, quae in Phaedr. & Sympoſ. de amore ſcripſit ille philoſophus, qui παιδερασταῖς nimis amicum ſe praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philoſophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis verſus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Daviſii, ubi tamen addit Auguſtin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore ſententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. *l.* 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Mſ. ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς, quod quis non amplectatur? *Athenienſis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* GRAEV.

ead. l. 2. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpres; nec male. BOURD. Ἱλαῤῥῷ ſcribentem Bourdelotium reliqui; nec enim ſemper eius feſtinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemſterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τἀπινίκια) Perperam in noviſſimis edd. legitur, ἑστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινίκια, pro quo recte in antiquioribus τἀπινίκια. IENS.

ead. l. 15. Μελιτίδην) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Ariſtoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiaſtes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & conſule ibi notas; perperam in ed. Tor-

naeſiana legitur Μελιτιάδ. Solan. Scholiaſtae locus, ad quem remittit Solanus, eſt Ariſtoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia Μελιτίδην δὲ τὴν εὐήθη dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι ſic dictum ait. Reitz.

ibid. Κόροιβον) Idem Scholiaſtes l. c. E. Solan.

Pag. 317. *l.* 5. Τοῦ παιδεραστοῦ) Florent. Cod. τοῦ παιδεραστεῖν. Bourd.

ead. l. 12. Κλίμακα) *Si non tangendi copia eſt, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, ſaltem hoc licebit, certe extrema* linea *amare, haud nihil eſt.* Ter. Eun. III, 2. *Linea* ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro *gradu* ſumitur. Vide Donat. & Nonnii σύμμικτα. Vorst. Sic Philemon. fr. 65: Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθαύμασαν, Ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα Ἐνέπεσον· οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως. Solan.

Pag. 318. *l.* 2. Εὐθὺ) Eodem redire, legaſne εὐθὺ, an εὐθὺς, vid. ſupra ad c. 42, & alibi dictum. Reitz.

ead. l. 7. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.) Ex Mſ. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. Vocat oſcula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. Graev.

ead. l. 15. Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν) Interpres: *dum ductio a tumoribus exordio iuxta Comicum ipſum percutit.* Haec verba perobſcura ſunt, ſed illuſtrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρείαις εὐμόρφου μειρακίου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμηρισμοὺς ἔχε μειράκιον· *Hecaton autem in Chriis inquit, formoſo adoleſcente dicente, ſi in ventrem percutiens* γαστρίζει, *etiam in femina verberans* μηρίζει, *inquit Cleanthes, tu quidem, o adoleſcens, habe interfeminales pulſationes.* Nimirum μηρίζειν eſt inter praetextata verba, de παιδερασταῖς· vide quae notavit vir & amicus ſummus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus Emendat. XVII, c. 32. Graev.

ibid. Κωμικὸν) Quis hic Comicus ſit, neſcio; nec quid voluerit, meum eſt inquirere, aut, ſi ſcirem, enarrare. Solan.

Pag. 319. *l.* 1. Μετεωρολέσχαι) Vid. Πρ. λ. 7. Solan.

ead. l. 2. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους) Alciphr. I, Ep. 34 pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Bergler. haec Luciani adducere non eſt oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi da-

ta opera eiuſmodi abſurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. Athen. VI, pag. 224, *eos* ait *ſupercilia ſupra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipſe Socrates apud Lucianum in Auctione philoſophorum, *παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά*. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aeacidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli *τὰ παιδικά*. MENAG.

ead. l. 8. Δεύγμενος) Homer. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἡδονὴ) Lege *μεσῖτις*. GUYET. An *μεσίτις*; MENAG. Politiſſimus Menagius emendat *μεσίτις*. Nihil verius. Supra c. 27, *φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι*. IENS. Μεσίτις Cod. Mſ. Ox. & W. uti emendare iuſſerat Menagius. In omnibus impr. *μεσίτης*, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuſpiam verſiculus. GUYET. Tragici cuiuſpiam aut Comici verſiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter eſt, ſive ſenarius: nam Κάλλιον facit initium verſus ſequentis. REITZ.) Neque, hoc unde ſit, ſcio, aut ſcire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicum Achillis, non amaſium, fuiſſe probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amaſium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κωμαστὰς) Vox eſt Eidylliorum ſcriptoribus uſitatiſſima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 *κωμαστὴς* Amaryllidis amorem aperte prae ſe fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243. *l.* 17. ὀναμάσεις, l. ὀνομάσεις.
Pag. 262. *l.* 6. ἀπαναστὰς, l. ἐπαναστ.